

TRÚC ĐẪI

Thức ăn trong nồi em trong chăn

Mục lục

[Chương 1: Đừng Sợ](#)

[Chương 2: Tôi Không Phải Ăn Vạ](#)

[Chương 3: Anh Chàng Dịu Dàng](#)

[Chương 4: Lần Sau Tôi Còn Tìm Anh Để Tẩy Răng](#)

[Chương 5: Nàng Công Chúa Duy Nhất Của Anh](#)

[Chương 6: Họa Sĩ Này Xấu Tính Thế](#)

[Chương 7: Vậy Là Cô Đang Hỏi Tôi À?](#)

[Chương 8: Nhổ Răng Khôn](#)

[Chương 9: Em Không Nhớ Anh À?](#)

[Chương 10: Em Ở Tầng Nào Vậy?](#)

[Chương 11: Lại Nói Dối](#)

[Chương 12: Anh Mua Cho Em Này](#)

[Chương 13: Người Này Sao Bám Dại Như Địa Vậy?](#)

[Chương 14: Bất An](#)

[Chương 15: Cô Thế Này Siêu Đáng Yêu](#)

[Chương 16: Đừng Khiến Cô Ấy Sợ](#)

[Chương 17: Anh Đã Hai Mươi Bảy Rồi](#)

[Chương 18: Hôm Nay Được Nghỉ](#)

[Chương 19: Người Khác Đều Có Vợ Uống Cùng](#)

[Chương 20: Cũng Sẽ Biết](#)

[Chương 21: Tôi Phải Dùng Tay Rồi](#)

[Chương 22: Giống Như Khi Còn Nhỏ](#)

[Chương 23: Tao Đánh Chết Mà Luôn](#)

[Chương 24: Vì Thích Em](#)

[Chương 25: Phồn Phồn Trong Thời Kỳ Tình Yêu Cường Nhiệt](#)

[Chương 26: Em Mau Thò Tay Ra Đi](#)

[Chương 27: Giỏi Thế Ơ](#)

[Chương 28: Thế Không Công Bằng](#)

[Chương 29: Nhìn Lén Ai](#)

Chương 30: Tiều Tụy
Chương 31: Thật Là Dối Trá
Chương 32: Vui
Chương 33: Vậ Để Anh Uống Một Ngụm
Chương 34: Nhuộm Đầu Đôi
Chương 35: Có Mười Giây
Chương 36: Ngồi Xồm Xuống
Chương 37: Để Lấy Vợ
Chương 38: Mới Có Hai Lần
Chương 39: Bạn Gái Anh Chi Trông Mặt Mà Bắt Hình Dơng
Chương 40: Vì Bạn Trai Phiền Quá
Chương 41: Ngứa Đòn
Chương 42: Vui Thật
Chương 43: Em Muốn Ở Đâu?
Chương 44: Hai Người Họ
Chương 45: Chín Cuộc
Chương 46: Mất Cả Chì Lăn Chài
Chương 47: Chiến Đấu
Chương 48: Nhớ Em
Chương 49: Quà Của Em
Chương 50: Có Phải Em Hết Yêu Anh Rồi Không?????
Chương 51: Vẫn Sẽ Thích Anh Như Hôm Nay
Chương 52: Hà Tín Gia X Giang Nhĩ (1)
Chương 53: Hà Tín Gia X Giang Nhĩ (2)
Chương 54: Anh Nghi Ngờ Đây Là Di Truyền
Chương 55: Tốt Quá

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 1: ĐỪNG SỢ

Đầu tháng 1, thời điểm khí trời lạnh nhất.

Cây ngô đồng bên đường đã rụng sạch lá, trên cành cây đầy tuyết khiến nó trĩu xuống. Tuyết trắng phủ kín đường, hằn lên những vết xe đi qua.

An Nhu đi ra từ tiệm thuốc, cô kéo chiếc cổ áo rộng thùng thình lên cao hơn một chút rồi quay người băng qua đường lớn, đi vào khu chung cư Thủy Ngân Hoa Thành.

Căn hộ này là quà thành niên cha An tặng cô bốn năm trước khi cô đậu đại học. Chủ yếu là ông lo cô con gái vốn đã được nuông chiều từ bé không chịu nổi chỗ ở trong trường đại học. Chẳng qua An Nhu lười bôn ba giữa trường học và nhà nên quyết định ở luôn trong trường.

Sau khi tốt nghiệp An Nhu không về nhà mà tiếp tục ở lại Bạc thành. Cũng bởi vậy mà cuối cùng cô cũng nhớ tới căn phòng bị cô bỏ quên tận bốn năm này.

Chốn về của cô.

Vào nhà, An Nhu ném đồ lên bàn trà rồi lấy thuốc mới mua ra. Cô sụt sụt uống thuốc bằng nước ấm rồi về phòng ngủ đến trưa.

*

Lúc cô tỉnh lại thì trời đã tối đen như mực.

Cô kéo màn ra, nơi nơi rục rờ ánh đèn tạo thành một nguồn sáng duy nhất.

An Nhu cảm thấy cổ họng cô vừa khô vừa khó chịu, nuốt nước miếng đã đau rồi. Cô ho lên sù sụ, đầu óc quay cuồng, đi ra phòng khách uống tận mấy ngụm nước.

An Nhu ôm khuôn mặt đang nóng bừng của mình rồi cầm điện thoại nhìn thoáng qua.

Trong phòng tối như mực, ánh sáng từ điện thoại phản ra làm cô hơi chói mắt

Ứng Thư Hà nhắn cho cô mấy tin trên wechat.

—— Nhu Nhu, tớ sâu răng oa oa oa oa đau quá.

—— hình như bị nhiễm trùng luôn rồi.

An Nhu lập tức bỏ suy nghĩ gọi cô ấy đến bệnh viện với mình.

Cô bình tĩnh nhắn lại: Mai tớ đến chỗ nha sĩ với cậu.

Ứng Thư Hà: Để tớ gọi điện báo trước đã, là cái phòng khám gần khu nhà cậu ấy.

Cô mơ mơ màng màng trả lời cô ấy một chữ “ừ”, ngơ ngác một lúc mới lại lấy thuốc ra uống rồi ôm chăn lông, nằm cuộn tròn trên sofa ngủ mất.

Cô nghĩ, mình hơi nhớ nhà rồi.

*

Hôm sau, An Nhu đỡ sốt hơn hẳn. Sắc mặt cô vẫn tái nhợt như cũ, chân tay cũng hơi bủn rủn.

Cô tùy ý trang điểm rồi ra cửa.

Ứng Thư Hà đã đến dưới lầu khu chung cư của cô, hiện tại đang đứng trước cửa chung cư chờ An Nhu. Cô ấy thấy An Nhu có vẻ mệt thì hơi sững sốt: “Cậu không thoải mái hả?”

An Nhu khàn giọng, cô đáp bừa: “Hôm qua đi ngủ hơi muộn.”

Ứng Thư Hà không tin bèn giơ tay sờ trán cô: “Có phải cậu sốt rồi không?”

“Đâu có.” An Nhu nhìn chăm chăm khuôn mặt sững vù lên của cô ấy, hơi mất kiên nhẫn, “Nhanh lên đi, cậu đau răng cơ mà?”

Thấy cô không khác gì với lúc bình thường cả nên Ứng Thư Hà cho rằng cô chỉ đang không vui thôi bèn không nói gì nữa.

Phòng khám răng nằm ở phía đối diện với khu chung cư.

Hai người băng qua đường.

Ngoài cửa phòng khám là tấm biển có sáu chữ “Phòng khám nha khoa Ôn Sinh” được viết bằng chữ Khải trông rất khí phách.

Hai người đi vào, cánh cửa pha lê tự động mở ra. Bọn họ nhìn thẳng thì thấy quầy đón tiếp bệnh nhân ở phía trước, mùi oxy già xộc thẳng vào mũi, bên cạnh là vài chiếc xô pha màu xám có nắp nằm tấp ba người ngồi.

Hai người đi đến quầy tiếp đón bệnh nhân.

Cô nàng y tá đứng ở quầy ngẩng đầu lên, dịu dàng cười: “Xin chào, chị có hẹn khám trước không ạ?”

Ứng Thư Hà: “Tôi có hẹn với bác sĩ Hà.”

Cô nàng y tá hỏi tên cô xong bèn gõ máy tính để tìm gì đó, sau đấy cô ấy chỉ về phía sô pha: “Vậi phiền chị ra kia ngồi chờ chút ạ.”

Ứng Thư Hà nói “Cảm ơn” rồi ra chỗ sô pha cùng với An Nhu. Cô chống tay lên huyệt Thái Dương nhắm mắt nghỉ ngơi. Ứng Thư Hà ngồi cạnh nhìn cô chăm chăm hồi lâu vẫn cảm thấy cô có vấn đề ở đâu đó.

Nghĩ đến giọng nói khàn khàn và sắc mặt tái nhợt của cô thì giật mình bưng tỉnh.

“Sao cậu khó chịu mà không nói gì với tớ?”

“Tớ không sao mà.”

“Chút nữa đi bệnh viện.”

“Tớ không...” An Nhu cau mày mở mắt ra, nhưng thấy cô ấy có vẻ không vui bèn lập tức đổi giọng, “Rồi, đi thì đi.”

Không lâu sau, có một y tá đi tới dẫn các cô vào phòng khám.

Bác sĩ Hà là một người đàn ông trung niên, vì ông đeo khẩu trang nên không nhìn rõ toàn mặt, tuy vậy trông rất dễ thân. Ứng Thư Hà tự giác ra nằm ở ghế nha khoa chờ bác sĩ khám. Bác sĩ Hà bật đèn lên rồi cẩn thận kiểm tra hàm răng cho cô ấy, sau đó còn chụp hình lại cận kẽ.

Răng của Ứng Thư Hà đã sâu đến dây thần kinh răng làm tủy răng nhiễm trùng, bởi thế nên mới bị đau đớn kịch liệt.

Bác sĩ Hà chiếu hình hàm răng của cô lên màn hình lớn, ông thông thả ung dung giải thích tình huống hàm răng của cô ấy cho Ứng Thư Hà nghe: “Răng của cô đã sâu lắm rồi, bây giờ tốt nhất là mình nên...”

Báo giá xong, bác sĩ chuẩn bị trị liệu.

Ứng Thư Hà nhìn thoáng qua An Nhu đứng bên cạnh, cô nói nhỏ: “Cậu ra ngoài chờ tớ đi, đừng đứng nữa.”

An Nhu gật gật đầu, cô chưa nói gì mà vẫn đứng yên đấy.

Sau năm phút tiêm thuốc tê, bác sĩ Hà hỏi: “Cô thấy tê chưa?”

Ứng Thư Hà dừng một lát rồi ừ một tiếng để trả lời.

Thấy cô ấy đã ngấm thuốc tê, An Nhu mới bước ra khỏi phòng đến chỗ ghế sofa lúc trước, đúng lúc cô đi ngang qua một phòng khám khác.

Cửa bên trong mở, hơi liếc mắt là đã nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

An Nhu dừng bước, không hiểu sao lại nghiêng đầu nhìn vào trong.

Có một người đàn ông rất cao đứng bên ghế nha khoa, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt anh. Làn da trắng nõn như đang tỏa sáng.

Anh đeo khẩu trang y tế màu lam nhạt, lộ ra sống mũi thẳng, đôi mắt hơi sụp xuống. Nhìn từ góc độ này thì đôi mắt hẹp dài của anh hơi xếch lên, trông rất quyến rũ. Trong con người như ánh lên những vụn sáng, vừa lấp lánh vừa dịu dàng.

Áo blouse trắng vừa người làm anh trông càng thêm điềm đạm hơn nữa. Anh hơi khom lưng, vạt áo khe khẽ đung đưa làm lộ ra áo lông màu xanh xám ở bên trong. Sau đó anh cúi đầu xuống, cầm dụng cụ y tế cẩn thận khám răng cho bệnh nhân.

An Nhu không thể hiểu nổi phản ứng này của mình. Cô nhìn ra chỗ khác, hơi nhún vai.

Lúc cô đang định đi về quầy tiếp đón bệnh nhân thì nghe thấy giọng anh. Giọng nói khàn khàn hơi lười biếng lại như đang an ủi.

“Đừng sợ.”

Giọng điệu dịu dàng như nước. Trong chớp mắt đã bao phủ lấy cả người An Nhu.

Cũng giống như khi cô đột nhiên dừng chân ấy ——

Hoàn toàn không có sức để trốn thoát.

*

Thấy anh định bước tới đằng này, An Nhu lập tức lùi hai bước trở về. Nơi trung tâm trái tim như vang lên một giọng nói làm tim cô chao đảo. Đầu cô vốn đã nóng, nay lại càng thêm quay cuồng.

Cô luống cuống bước nhanh về phòng khám của Ứng Thư Hà.

... Cái quý gì đây.

Cô chạy làm gì chứ? Sao cô lại phải chạy?

Hơn nữa sao lại chạy về đây không biết.

An Nhu bực bội gãi gãi đầu, cô không đi ra ngoài nữa mà ngơ ngẩn đứng đó

Một hồi lâu sau, âm thanh ken két ngừng lại. Bác sĩ Hà bôi thuốc rồi dùng oxy hóa kẽm hàm răng, ông dịu giọng: “Được rồi đây, trong vòng ba tiếng tới cô đừng ăn gì, chắc lúc ấy thuốc tê cũng hết tác dụng thôi. Với lại mấy ngày nay nhớ đừng nhai vào chỗ này, phải ăn đồ nhạt chút nhé. Ngày 13 cô nhớ tới khám lại, hôm đó chúng ta sẽ nhổ nốt thần kinh răng.”

Ứng Thư Hà gật gật đầu, cô nhận lấy đơn thuốc bác sĩ đưa rồi cảm ơn ông.

Ứng Thư Hà đi tới trước mặt An Nhu, cô ấy quơ quơ tay trước mặt cô, lúng búng nói: “Đi thôi.”

Lúc An Nhu hồi thần thì Ứng Thư Hà đã ra khỏi phòng, cô vội vàng theo sau. Mới vừa đi ra cửa thì thấy có một đôi giày màu trắng xuất hiện trước mắt cô.

Chủ nhân của đôi giày đó hơi dịch sang một bên, hình như là để nhường chỗ cho hai người đi qua.

An Nhu hơi ngừng thở, cô mím môi gãi gãi đầu.

Từ góc này có thể nhìn thấy áo blouse dài đến đầu gối, vì người đó đang di chuyển nên vạt áo cũng đung đưa theo.

Màu trắng tinh khiết đến chói mắt.

Ứng Thư Hà đi trước thấy An Nhu không đuổi kịp bèn quay đầu nhìn thoáng qua rồi giục cô: “Nhu Nhu, mau đi thôi.”

An Nhu cứ như không nghe thấy, cô liếm liếm khóe miệng rồi ngẩng đầu lên. Quả nhiên cô chạm phải cặp mắt ấy.

Đó là một đôi mắt rất đẹp, màu đen thâm trầm nhưng lại sáng lấp lánh. Như một mặt hồ sâu thẳm chứa đầy sao.

Không gian như ngừng lại vài giây.

An Nhu kiềm chế sự căng thẳng trong lòng, cứ thế nhìn anh chăm chăm. Khuôn mặt cô lạnh lùng không chút cảm xúc, chỉ có đôi lông mày đẹp hơi cau lại.

Đuôi mắt hơi xếch lên, trông có vẻ không vui.

“Ai bảo anh tránh hả, tự tôi không đi được à?”

Người trước mặt cô bị khẩu trang che mặt nửa khuôn mặt. Nhưng An Nhu vẫn nhìn thấy sự sững sốt trong giây lát trên ánh mắt anh.

An Nhu lấy lại bình tĩnh, không chờ anh nói gì đã đi về phía Ứng Thư Hà. Chưa đi được mấy bước cô lại quay vào, đứng trước mặt anh, mặt vẫn không đổi sắc mà ung dung nói: “Xin lỗi, thái độ vừa rồi của tôi không được tốt cho lắm.”

“...”

Sau khi nói xong, An Nhu thoáng lui về phía sau một bước, lại hơi dừng chân.

Sau đó cô lại quay lại thành khẩn cúi người chào anh mới quay người đi về phía của Ứng Thư Hà. Ứng Thư Hà đang đứng yên tại chỗ bị cô lôi đi xềnh xệch.

“Cậu...” Ứng Thư Hà quay đầu lại nhìn thoáng qua người đứng phía sau.

Anh chàng nha sĩ kia vẫn còn đứng ở chỗ cũ, đang bình thản nhìn chăm chăm về phía bên này. Vài giây sau, cằm anh hơi nâng lên tựa đang cười, sau đó nhanh chóng bước vào phòng khám.

Lời editor: Mình không thể đảm bảo tiến độ của bộ này được nhưng sẽ cố gắng chăm chỉ nhất có thể, mong mọi người ủng hộ nhé ~

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 2: Tôi Không Phải Ăn Vạ

Sau khi thanh toán tiền xong, hai người một trước một sau đi ra phòng khám.

An Nhu đi trước, cô hỏi: “Sao rồi? Giờ cậu còn đau không?”

Ứng Thư Hà nhìn cô chăm chăm, thấy cô hơi lúng túng nhìn ra chỗ khác mới từ từ mở miệng: “Còn tạm, không đau, hơn nữa chưa hết thuốc tê mà.”

An Nhu “Ồ” lên một tiếng rồi rụt cằm vào trong áo, chỉ để lộ cái mũi nho nhỏ và đôi mắt trong veo đang nhìn dòng xe đi lại trước mặt.

Giọng Ứng Thư Hà có vẻ hơi tò mò: “Sao lúc này cậu lại giận anh chàng nha sĩ đẹp trai kia thế?”

An Nhu nghe vậy thì cứng người, nhưng không lâu sau cô đã bình thường trở lại: “Cậu nghe nhầm rồi, rõ ràng là tớ nhắc dây giày của anh ta đang lỏng mà.”

Ứng Thư Hà cũng chỉ thấy buồn cười chứ không hề vạch trần cô.

Tuyết lại bắt đầu bay lả tả từ trên tinh không.

Trên nóc nhà nơi xa còn có tuyết đọng lại trước đó, giờ đây như điểm xuyết thêm vào không gian trắng tinh khôi này.

Có hai nam sinh đùa cợt nhau ở lối đi bộ bên cạnh, một người trong số đó khom lưng cọt nhả mà nặn bóng tuyết nhét vào áo một nam sinh còn lại. Tiếng kêu rên vang lên cùng lúc với tiếng vui cười, cực kì náo nhiệt.

An Nhu cảm thấy âm thanh này hơi phiền nên nhấn mạnh lại lần nữa, “Tớ chỉ nhắc dây giày anh ta đang lỏng thôi, không có làm gì hết đâu.”

Ứng Thư Hà mím môi cười không nói gì. Đúng đúng, cậu khom lưng là để nhìn dây giày người ta có lỏng hay không. Cô âm thầm gheo cô ấy.

Sau một lúc lâu mới có xe taxi đi ngang qua, An Nhu duỗi tay ngăn lại rồi mở cửa sau ra để Ứng Thư Hà vào trước. Sau đó cô đóng cửa lại, Ứng Thư Hà lập tức trợn tròn mắt.

An Nhu che miệng ho khan, cô cảm thấy mình ngủ một giấc xong khỏe hơn hôm qua nhiều nên cũng không cần đi bệnh viện, “Tớ về ngủ là hết ấy mà, có phải việc gì to tát đâu.”

Tuyết vẫn đang rơi, chúng đậu trên áo của An Nhu, cô đứng thẳng người vẫy vẫy tay với Ứng Thư Hà.

Thấy Ứng Thư Hà còn định xuống xe thì cô cau mày hỏi: “Cậu muốn tớ cứ đứng đây rồi trúng gió tới vậy à?”

Nghe vậy, Ứng Thư Hà bèn ngừng mở cửa xe, cô ấy nói: “Vậy cậu phải chú ý giữ sức khỏe đấy, không khỏe thì nhớ gọi điện cho tớ.”

“Biết rồi.”

Xe nổ máy, chạy băng băng trên đường.

An Nhu nhấc chân lên, tiếng giày chạm vào nền tuyết vang lên những tiếng lộp bộp.

Cô quay đầu nhìn về nơi cách đây không xa, cửa kính đóng chặt, ngoài cửa không có lấy một bóng người nhưng lại có vô số dấu chân hằn lên trên nền tuyết.

Tuyệt động từ biển phòng khám lộ bộ rơi xuống đất.

An Nhu ngừng nhìn, quay người băng qua đường. Cô queo phải rồi đi thang, đi vào tòa nhà 12 gần cửa nhất, lên thang lầu 5.

Ra khỏi cửa thang máy, An Nhu vừa lục lọi chìa khóa trong túi xách vừa đến trước cửa phòng 5A.

Cô chưa đi được mấy bước thì đã có tiếng đóng cửa cái “rầm——” vang lên từ phía sau làm An Nhu vô thức ngoảnh đầu lại nhìn về phía phát ra âm thanh. Trước cửa vốn trống rỗng của nhà hàng xóm phía đối diện có thêm một túi rác màu đen căng phồng. An Nhu bực mình không nhìn thêm nữa mà lấy chìa khóa ra mở cửa.

Cô chuyển đến nơi này đã nửa năm nhưng cứ tưởng là phía đối diện không có ai ở, bởi vì cô chưa từng thấy ai bước ra khỏi đó cả. Nhưng cũng có thể là do cô ít khi ra khỏi nhà.

Tuy thế, hai tháng gần đây có một lần lúc An Nhu đi ra thì cửa phòng đối diện cũng mở cửa. Khi ấy cô hơi tò mò một chút nên cố tình đi chậm lại.

Sau đó, cô nhìn thấy ——

Một bàn tay trắng nõn vươn ra từ khe cửa, nhanh chóng để túi rác ra ngoài như đang tránh bệnh lây nhiễm, toàn bộ quá trình chưa đầy ba giây đã lập tức đóng cửa lại.

Lần sau gặp lại thì cô cũng chỉ thấy có một bàn tay thò ra khỏi cửa để rác ở ngoài đấy.

Vừa quái gở vừa kì lạ.

*

Sau khi vào nhà An Nhu đổi dép lê bằng lông rồi tiện tay ném túi xách lên sô pha. Bởi vì sô pha mềm nên nó có rơi xuống đất cũng chẳng sao. An Nhu sờ đầu mình, có vẻ vì cô đứng ngoài gió nên nó lại bắt đầu nóng lên rồi.

Không hề muốn ăn trưa chút nào.

An Nhu rót nước ấm ra rồi lấy thuốc uống. Đột nhiên cô nhớ lại anh chàng nha sĩ hôm nay gặp, đôi mắt hơi trống rỗng.

... Có lẽ sẽ không còn gặp lại nữa.

An Nhu cầm điện thoại lên mạng định đặt vé máy bay về Tứ Xuyên.

*

Lúc cô tỉnh lại mới hơn 6 giờ chiều nhưng màn đêm ngoài cửa sổ đã bắt đầu buông xuống, sao trên trời lập lờ lập lờ.

An Nhu cảm thấy người cô mềm như bông, không còn chút sức lực nào cả. Nước mắt vì khó chịu mà ứa ra, toàn thế giới trước mặt cô như đang đong đưa.

Cô mở hòm thuốc lấy nhiệt kế đo nhiệt độ cơ thể.

39.5 độ.

An Nhu không dám trì hoãn nữa bèn mặc áo khoác rồi quàng khăn cổ che nửa khuôn mặt, sau đó mới ra cửa.

Cô thấy cả người mình đã nóng hết cả lên, nhưng vẫn thấy lạnh kinh khủng bèn duỗi tay quần chặt lấy áo khoác. Lúc cô đi đường như đang đi trên băng, không có một chút cảm xúc chân thật nào.

Ra khỏi khu chung cư.

An Nhu khó chịu nuốt nuốt nước miếng, định dừng lại ở chỗ bên cạnh để đón xe. Cô cúi đầu không nhìn đường, vì đầu óc đang quay cuồng nên cô đi nhầm vào đường bộ, sau đó đột nhiên đụng phải người đàn ông đi ngang qua.

Người An Nhu hoàn toàn không còn chút sức lực nào cả bèn ngã nhào xuống đất, may mà cô mặc rất dày, với cả trên mặt đất cũng còn một lớp tuyết nữa nên không thấy đau chút nào.

Người đàn ông đó lập tức ngồi xổm xuống, anh hỏi nhỏ: “Cô không sao chứ?”

An Nhu ừ một tiếng, cô gian nan chống tay xuống đất rồi ngồi dậy.

“Anh có thể đỡ tôi dậy được không?” Giọng cô rất run, cô ngẩng đầu nhìn thấy người trước mặt thì đột nhiên ngớ ra, nhưng vẫn nói ra những gì mình đang nghĩ, “Tôi không phải ăn vạ...”

Hình như là anh nha sĩ kia thì phải...

Anh vẫn đeo chiếc khẩu trang lúc trước, đôi mắt lộ ra bên ngoài ăn khớp với đôi mắt sáng nay cô thấy.

Nhìn thấy khuôn mặt cô thì ánh mắt của người đàn ông hơi lóe lên. Anh duỗi tay đỡ lấy khuỷu tay An Nhu rồi từ từ đỡ cô dậy: “Cô đứng dậy được không?”

An Nhu cũng tự dùng sức bò lên, cô nhỏ giọng cảm ơn anh, đúng lúc đó thì thấy một chiếc xe taxi chạy tới bên này bèn vội vàng giơ tay ngăn xe lại.

Cô đi tới rồi mở cửa xe ra. Lúc cô đang định bảo tài xế lái xe đi thì người đàn ông vừa nãy leo lên từ cửa bên kia, anh nói với tài xế: “Tới bệnh viện gần đây đi.”

An Nhu lười biếng nhắc mí mắt lên, hoàn toàn không còn sức hỏi tại sao anh lại lên cái xe mà cô gọi, chỉ nghĩ địa điểm đến giống nhau nên cũng chẳng cần phải so đo làm gì.

Cô tựa đầu vào cửa sổ xe, mơ mơ màng màng ngủ suốt quãng đường.

Lúc đến bệnh viện, người đàn ông ngồi cạnh mới gọi cô dậy. An Nhu mở mắt ra rồi lúng ta lúng túng gật gật đầu, sau đó mới chậm chạp xuống xe.

May mà xe taxi ngừng ở chỗ cách cửa bệnh viện không xa lắm, An Nhu đi vài bước là tới.

Lúc này cũng chỉ có thể chọn điều trị nhanh, An Nhu đi tới phòng lấy số nộp phí trước rồi đến thẳng phòng khám nội khoa, bác sĩ viết đơn thuốc xong xuôi bèn bảo cô lên tầng hai truyền nước. An Nhu gật gật đầu, cô ra khỏi phòng khám, vịn vào thành cầu thang từ từ bước lên. Đầu óc cô choáng váng hết cả, cảm thấy hơi thở của mình nóng đến sợ.

Lúc cô quẹo lên tầng trên, An Nhu mới biết có một người đàn ông đi ngay phía sau mình.

Là người ngồi cùng xe taxi với cô.

An Nhu ngồi ở trong phòng truyền nước, y tá đến gần truyền nước cho cô.

Cô vùi mặt vào khăn quàng cổ, vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu. Đường như có người ngồi xuống bên cạnh cô.

An Nhu khó khăn mở mắt ra, nhìn thấy người đàn ông đó cởi áo ra khoác lên người cô.

Sau đó cô ngủ mất.

Lúc đang mơ mơ màng màng dường như cô nghe thấy người đó gọi tên cô, có thể là thấy hồ sơ bệnh án của cô chẳng?

“An Nhu, cô có muốn ăn gì không?”

Sau đó, cô nghe thấy tiếng trả lời khe khẽ của mình ——

“Không.”

*

An Nhu tỉnh dậy do nghe thấy tiếng y tá rút kim tiêm.

Người ngồi cạnh cô biến thành Ứng Thư Hà, cô ấy lo lắng nhìn cô: “Cậu đã đỡ chưa thế.”

An Nhu đã thoát được mồ hôi, tuy nhìn cô vẫn tái nhợt nhưng đã khỏe hơn hẳn lúc nãy. Cô giơ tay lau trán, khàn giọng hỏi: “Sao cậu lại tới đây?”

Nhắc tới chuyện này là Ứng Thư Hà lại bực mình: “Tớ bảo cậu gọi điện thoại cho tớ cơ mà, cậu sốt gần 40 độ mà cũng không nói gì với tớ thế mà được à?”

An Nhu không ngờ bệnh đột nhiên sẽ nghiêm trọng nên cũng hơi chột dạ: “Tớ vừa tỉnh lại đã nghĩ tới chuyện đến bệnh viện...”

Ứng Thư Hà trợn tròn mắt với cô: “Có một người đàn ông nghe máy, nói anh ta đi đường không cẩn thận đụng phải cậu nên dẫn cậu tới bệnh viện.”

Nghe vậy, ánh mắt An Nhu hơi ngừng lại: “Người đấy đâu?”

“Đi rồi.”

Sau đó Ứng Thư Hà chỉ vào một chén cháo trong túi nilon đặt cạnh: “Cái này là do người đàn ông kia mua, anh ta nói là để xin lỗi cậu.”

An Nhu sụp mí mắt nhìn chén cháo kia chăm chăm. Cô đột nhiên hỏi: “Anh ta trông thế nào?”

Ứng Thư Hà cố nhớ lại: “Cao cao gầy gầy, rất đẹp trai.”

An Nhu ừ một tiếng rồi không nói gì nữa.

*

Ứng Thư Hà dẫn An Nhu về nhà, nhưng cô ấy lại sợ đêm nay An Nhu còn không khỏe bèn dứt khoát ở lại nhà cô.

Ứng Thư Hà nhìn cháo được mang về, không biết có nên ăn hay không: “Nhu Nhu, hay là mình ném chén cháo này đi nhé, tớ nấu cho cậu bát khác.”

An Nhu nhìn sang, cô im lặng mấy giây rồi nói: “Không cần đâu, hâm nóng lại là được.”

Sau đó cô sụp mí mắt, không biết đang nghĩ gì, “Tớ đói rồi, cứ ăn cái này đi.”

Hôm sau lúc tỉnh lại An Nhu đã hết sốt. Ứng Thư Hà đứng canh cô ăn cơm và uống thuốc xong mới về.

Sau khi uống hết nước trong cốc, An Nhu lại rót đầy nước thêm lần nữa rồi bưng cốc vào phòng. Cô ngồi trên chiếc đệm đặt cạnh cửa sổ, kéo màn ra rồi nhìn về phía bên ngoài.

Vẻ mặt cô còn hơi tái nhợt, dưới ánh mặt trời trông vừa thuần khiết vừa đẹp đẽ. Đôi mắt trong veo sáng lấp lánh. Cô sụp mắt nhìn xuống phía dưới, nhìn thấy trời xanh mây trắng, những tòa cao ốc chọc trời nơi xa, tuyết trắng trên cành cây khô héo.

Cuối cùng, đôi mắt dừng lại trên tấm biển có sáu chữ —— “Phòng khám nha khoa Ôn Sinh” ngoài khu chung cư.

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 3: Anh Chàng Dịu Dàng

An Nhu nhìn chỗ đó chăm chăm một lúc lâu, cô gãi gãi đầu, không hiểu sao lại thấy hơi bực bội.

Cô không nhìn nữa mà mím chặt môi, sau đó để cốc sang bên cạnh rồi bật điện thoại lên. Vốn là cô muốn chơi game nhưng trượt tay chọc vào icon QQ, điện thoại lập tức nhảy ra 99+ tin nhắn chưa đọc.

An Nhu đang định tắt đi nhưng cô lướt thoáng qua thì thấy một cái tên rất quen thuộc.

Đại khái là đến lấy mạng mi đây: A a a a cô mau rep tui đi cầu xin cô đó.

Thái dương An Nhu giật lên liên hồi, cô quyết đoán tắt QQ đi. Ba mươi giây sau, cô thở dài bực bội mở lại QQ rồi nhanh chóng bấm xem tin nhắn của đối phương.

Đại khái là đến lấy mạng mi đây: Nhu Chi Nhu Chi, bên Tín Thụ muốn sửa lại một chút...

Đại khái là đến lấy mạng mi đây: Tui thề, đây là lần cuối cùng đó.

Đại khái là đến lấy mạng mi đây: Tui sẽ tặng giá cho cô mà oa oa oa
QAQ

Nhu Chi:...

Đại khái là đến lấy mạng mi đấy: A a a a a rớt cuộc cô cũng rep tôi rồi!!!

Nhìn đến những lời này, An Nhu bỗng nhiên cảm thấy hơi hối hận vì đã trả lời tin nhắn của cô ấy.

Cô là một họa sĩ vẽ tranh minh họa, từ lúc học năm nhất đã lục tục gửi bài cho tạp chí và nhà xuất bản rồi. Từ lúc đầu không có người nào chọn tranh cô vẽ đến sau này có người chủ động đến tận nơi xin cô vẽ hộ, chua xót ngọt bùi trong đó từ trước đến nay cô chưa từng quên.

Cho nên cô cũng chưa từng quên mất ước nguyện ban đầu.

Trong công việc, khách hàng có yêu cầu nào thì An Nhu đều sẽ cố gắng để thỏa mãn hết sức, nhưng trước giờ cô vẫn chưa thấy ai khó tính như Tín Thụ.

Tín Thụ là tác giả ngôn tình nổi tiếng, không rõ giới tính

5 năm trước anh công bố cuốn tiểu thuyết ngôn tình đầu tiên của mình thuộc thể loại huyền nghi, nếu như anh chưa từng có tài khoản đã viết truyện nào khác trước đó thì cũng có thể coi là nổi tiếng ngay từ tác phẩm đầu tay.

Cuốn tiểu thuyết ấy của anh gây ra tiếng vang rất lớn, không mấy chốc đã có NXB và công ty điện ảnh kéo tới nhà.

Mấy năm sau, bởi vì có cuốn thứ nhất làm chỗ dựa và những tác phẩm kế tiếp đều không đến nỗi nào nên anh có chỗ đứng rất vững chắc trong nền văn học mạng, danh tiếng cũng mỗi lúc một lớn.

Mà công việc lần này của An Nhu là vẽ minh họa bìa và tranh bên trong cho sách sắp xuất bản của Tín Thụ.

Quyển tiểu thuyết này của Tín Thụ viết về thanh mai trúc mã, lúc đầu An Nhu biết được yêu cầu của anh còn đọc hết cả cuốn để có thể vẽ ra bức tranh trong lòng Tín Thụ.

Nhưng khi An Nhu giao bản thảo thì lại bị anh bác bỏ mấy chục lần.

Mấy chục lần.

Hơn nữa lần nào anh cũng có lí do để than thở làm An Nhu hết sức cạn lời.

Mà tật xấu tệ nhất của anh chính là: Bất kể anh có bác bỏ tranh của cô thế nào thì mỗi lần đều sẽ nhấn mạnh là, nhất định phải để cho Nhu Chi vẽ tiếp.

Lần gần đây nhất cô thực sự không chịu nổi nữa bèn sửa chữa bản vẽ lại một lần cuối cùng rồi gửi file, sau đó phần nộ nói với biên tập rằng Tín Thụ đúng là đồ soi mói rồi lập tức tắt QQ đi.

Từ đó đến giờ cô không hề đăng nhập vào đó thêm một lần nào nữa.

An Nhu hít một hơi thật sâu, phải nhịn, sau đó cô mới gửi tin nhắn.

Nhu Chi: Lần này lại là nguyên nhân gì?

Đại khái là đến lấy mạng mi đấy: Tín Thụ nói nụ cười của nam chính giả quá...

Đại khái là đến lấy mạng mi đấy: Vừa nhìn đã biết họa sĩ chưa yêu đương bao giờ...

Đại khái là đến lấy mạng mi đấy:...

An Nhu tức điên: Cô bảo anh ta mắng hết một lần luôn đi được không? Cmn nói lần thứ mười rồi mà chưa mệt à?

Đại khái là đến lấy mạng mi đây: A a a cô đừng có giận mà...

An Nhu cắn chặt răng, cuối cùng cũng quyết định nhịn xuống cơn tức này.

Nhu Chi: Tôi sửa lại lần cuối cùng.

Nhu Chi: Anh ta còn lăm điều nữa thì tìm người khác đi.

An Nhu gửi câu cuối cùng cho biên tập rồi điên tiết ném điện thoại lên đệm mềm. Cô nghiêng đầu tiếp tục nhìn về phía bên dưới, lại nhìn về phòng khám dưới lầu một lần nữa.

Trùng hợp là anh chàng nha sĩ kia đúng lúc đi về phía đó. Mặc dù cách hơi xa, hơn nữa nhìn từ chỗ cô thì chỉ có thể thấy bóng dáng anh nhưng An Nhu lại rất chắc chắn đó là anh.

Lần này anh không mặc áo blouse trắng mà là một chiếc áo khoác màu đen.

Bóng người cao gầy thẳng tắp, anh bình tĩnh bước vào trong phòng khám.

An Nhu ngơ ngẩn để tay lên cửa sổ. Cô cứ nhìn cửa phòng khám mà ngây ra hơn nửa tiếng. Đến khi An Nhu hồi thần thì cô đã gọi cho Ứng Thư Hà từ bao giờ, tiếng tút tút vang lên bên tai.

Không lâu sau Ứng Thư Hà đã nghe máy, giọng của cô ấy rất mềm: “Sao thế? Cậu lại không khỏe à?”

An Nhu hơi căng thẳng liếm liếm môi, cô lảng sang chuyện khác: “Lần sau cậu khám răng là bao giờ thế?”

Ứng Thư Hà thấy hơi khó hiểu: “Ừm để tớ nghĩ xem... Đúng rồi, bác sĩ Hà bảo tớ ngày 13 đến nữa.”

Ngày 13...

An Nhu thầm tính tính trong lòng, còn 1 tuần nữa.

Cô còn chưa biết phải nói gì thì Ứng Thư Hà đã nói một câu như đã suy nghĩ cạn kẽ, “Nếu cậu muốn gặp anh chàng nha sĩ kia thì có thể đi tẩy răng mà.”

Nghe vậy An Nhu bèn cười nhạt: “Tớ không thèm đến cái phòng khám tồi tàn kia lần hai đâu.”

Nói xong cô bèn ngắt máy.

Vài phút sau, An Nhu cầm gối ôm che đi khuôn mặt đỏ bừng của mình, vể mặt chôn trong gối như đang giã dũa. Rất nhanh cô đã mở mắt nhìn về phía phòng khám ngoài kia.

Hạ quyết tâm.

An Nhu cầm điện thoại lên mạng tìm số điện thoại của phòng khám Ôn Sinh rồi gọi đi.

“Xin chào, tôi gọi là An Nhu, An trong an tâm, Nhu trong gạo nếp mềm (*), tôi muốn hẹn tẩy răng ở phòng khám này trước ạ.”

(*) Nhu có nghĩa là mềm trong trường hợp này.

Lúc nghe thấy đầu dây bên kia hỏi cô có muốn chỉ định nha sĩ không thì An Nhu im lặng vài giây.

Cô nhớ hôm trước lúc anh đi ngang qua cô thì chiếc thẻ anh đeo trước mặt có ghi ——

“Trần Bạch...” An Nhu chậm chậm nói ra hai chữ.

Cô quả thật không thấy chữ thứ ba...

Đầu dây bên kia lập tức tiếp lời cô: “Vâng ạ, chúng tôi sẽ hẹn bác sĩ Trần giúp cô, thế cô An muốn bao giờ tẩy răng ạ? Để bên chúng tôi còn sắp xếp giúp cô.”

“A ——” An Nhu dừng lại một chút, cô gần như không có thời gian tự hỏi mà nói ngay,

“Càng nhanh càng tốt.”

*

An Nhu cầm điện thoại ra khỏi phòng, cô mở cửa thư phòng ra ngồi vào bàn rồi bật máy tính lên. Sau đó cô mở file hình minh họa bìa kia ra, cầm bút cảm ứng bắt đầu sửa chữa lại bản vẽ.

Trong hình là một nam một nữ đang trong tuổi niên thiếu bông bột nhất. Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, để lại ánh sáng loang lổ trên mặt đất và trên người cả hai. Cô gái ngồi xổm trên mặt đất trêu ghẹo một chú mèo. Thiếu niên đứng phía sau cô đút hai tay vào túi, đôi mắt thâm thúy lóe sáng, anh bình tĩnh nhìn cô ấy, cười rất dịu dàng.

Sau một lúc lâu An Nhu mới vươn vai. Cô quan sát lại cẩn thận xem có tí vết gì không mới đăng nhập vào QQ gửi file cho biên tập, cô ngần ngại ở đó một lát mới về phòng tiếp tục sự nghiệp ngồi bên cửa sổ.

Mái tóc ngắn màu trà bị cô búi thành một hình tròn tròn nho nhỏ, tỏa ra ánh sáng óng ánh dưới mặt trời.

Cô chống tay vào cửa sổ nhìn ra phía bên ngoài.

An Nhu nhìn chăm chăm hơn một tiếng cũng chỉ thấy anh ra ngoài có một lần.

Anh có tháo khẩu trang ra nhưng vì cách quá xa nên An Nhu không nhìn thấy ngũ quan của anh rõ ràng. Anh gọi người mới đi ra từ phòng khám lại như đang dặn dò điều gì, chưa tới một phút đồng hồ, anh đã chào người đó rồi vào lại phòng khám.

An Nhu đột nhiên nhớ tới vé máy bay cô đặt hôm qua bèn lập tức lên mạng hủy bỏ, thậm chí nhìn tiền bị trừ đi cũng chẳng thấy đau lòng chút nào.

Nửa tiếng sau, cửa phòng khám lại mở ra lần nữa.

An Nhu thấy anh lại đổi áo blouse sang chiếc áo khoác màu xanh đen, đang quay đầu chào đồng nghiệp rồi đi tới trước vạch dành cho người đi bộ chờ đèn xanh.

Sau khi anh băng qua đường, bởi vì bị tòa nhà che mắt nên An Nhu không nhìn thấy anh đâu nữa. Cô ngừng nhìn, hai tay ôm lấy đầu gối, ánh mắt cứ thế dại ra.

Một lát sau, An Nhu đứng lên lấy ra một chiếc laptop đã lâu không dùng trong ngăn kéo tủ cạnh cửa sổ, trong đó còn có cả bảng vẽ và con chuột mới nguyên.

Cô đặt máy tính trên đệm mềm rồi nhìn ra ngoài. Sáu chữ “Phòng khám nha khoa Ôn Sinh” bình thường mà cô không chú ý tới, bây giờ dường như đang sáng lên.

Vô cùng đáng chú ý.

An Nhu cúi đầu, chậm chậm viết bốn chữ lên bảng vẽ.

“Anh chàng dịu dàng.”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 4: Lần Sau Tôi Còn Tìm Anh Để Tây Răng

Hôm đi khám An Nhu dậy rất sớm, sau khi rửa mặt xong thì cô vào bếp hâm nóng ly sữa bò rồi chiên hai lát bánh mì. Sau khi ăn xong thì lại về phòng vệ sinh đánh răng tận 5 phút.

Kiểm tra xem miệng có cặn không một lúc lâu cô mới yên lòng.

An Nhu vào phòng cất đồ, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy bộ đồ treo trên mắc, cô cau mày lấy ra một chiếc áo sơ mỏng màu xám, chưa được mấy chốc đã đổi thành một chiếc váy sáng màu hơn.

Cô bối rối cầm một chiếc váy chùng, cảm giác mình mặc váy mà không đeo tất chân thì đẹp hơn nhưng có khi nào anh sẽ cảm thấy mình “thời trang phang thời tiết” không...

Ấn tượng sẽ không tốt lắm đâu.

An Nhu cắn môi dưới, cô bực bội nói: “Kệ chứ.”

Một giây sau, cô lập tức nhét váy vào trong tủ.

“...”

Hình như nhiều người bảo cô mặc đồ đồ đẹp thì phải...

An Nhu nhón chân mở ngăn tủ phía trên lôi ra một đồng hồ màu đỏ. Không lâu sau đã nhét hết lại vào tủ như cũ.

Còn không đẹp bằng cái áo lông đỏ cô mặc hôm bữa nữa.

An Nhu ngồi phịch xuống đất, cô gối đầu lên chân không biết đang nghĩ gì, vài phút sau bèn gọi cho Ứng Thư Hà.

Có lẽ là cô ấy còn đang ngủ nên An Nhu đợi một hồi lâu mới nghe thấy giọng Ứng Thư Hà, giọng cô ấy không rõ lắm, thậm chí còn có vẻ hơi bực mình vì bị gọi dậy, “Alo? Ai đấy?”

An Nhu ưu sầu như thế đang gặp phải một vấn đề khó giải quyết, vì đang thất thần nên cũng không hề nhận ra sự tức giận của Ứng Thư Hà, “Tớ không có gì để mặc hết, làm sao đây...”

Ứng Thư Hà hơi tỉnh táo lại, cô nhớ lại cái phòng giữ quần áo to đùng trong nhà An Nhu rồi nhìn giờ trên màn hình điện thoại.

7 giờ sáng.

Ứng Thư Hà thậm chí còn không nghĩ ngợi gì đã trực tiếp ngắt máy.

An Nhu: “...”

*

Cuối cùng An Nhu vẫn quyết định ăn mặc thật giản dị, đi tẩy răng mà còn ăn diện lộng lẫy thì có khác gì tự khai “Tôi muốn چرا anh” không?

An Nhu mặc chiếc quần jean màu xanh biển, bên trong mặc chiếc áo lông màu đen tuyền. Cô nghĩ ngợi vài giây bèn mặc chiếc áo khoác đen chùng tới đầu gối vào. Lúc ngắm mình trong gương thì hơi có ý chê chiếc áo kia.

Nhưng khoe miệng cô vẫn từ từ cong lên.

An Nhu cởi áo khoác ra rồi về lại phòng trang điểm nhẹ, vài phút sau, An Nhu vào lại phòng giữ quần áo rồi mặc chiếc áo khoác đen kia lên. Cô quàng khăn màu đỏ sậm sọc vàng rồi đội chiếc mũ len cũng màu đen vào và đứng soi gương.

Cô nhìn mình trong gương chăm chăm một lúc mới tháo mũ ra.

... Vẫn còn sớm, hay là làm tóc đi.

*

Lúc An Nhu đến cửa phòng khám đã là chuyện lúc 9 giờ hơn, phòng khám mới mở cửa chưa lâu nên bên trong vắng tanh không có lấy một người bệnh, chỉ có một y tá đứng cúi đầu trước quầy đón khách, không biết đang làm gì.

An Nhu đột nhiên thấy hơi căng thẳng, cô liếm liếm môi bước lên trước vài bước, chẳng mấy chốc y tá đã thấy cô, lúc cô ấy đang định mở miệng thì bị An Nhu giành lời: “Tôi là An Nhu, mấy hôm trước tôi có hẹn tẩy răng ở đây.”

Y tá chỉ về phòng gần nhất cho cô: “Cô vào phòng kia là được ạ, bác sĩ Trần đã ở trong đó rồi.”

An Nhu gật gật đầu, nhắc chân đi về phía đó.

Cửa phòng khám mở rất rộng.

An Nhu vừa nhìn vào đã thấy người đàn ông đang sắp xếp lại đồ dùng cạnh ghế nha khoa, anh khom lưng nhìn xuống phía dưới, y như lúc đầu mới gặp.

Điều khác biệt duy nhất là anh không đeo khẩu trang nên cô có thể nhìn rõ cả mặt anh, chỉ có tóc trên trán che khuất mất đôi mắt, từ góc độ

này có thể thấy đôi môi hơi mím lại của anh và chiếc cằm đang chăng chặt.

Chẳng mấy chốc, dường như cảm nhận được có người nhìn mình nên anh ngẩng đầu lên, An Nhu còn chưa kịp nhìn rõ mặt anh thì anh đã cúi đầu mau chóng đeo khẩu trang vào.

.... Nhanh thế.

An Nhu tới đứng trước mặt anh, đôi mắt trong veo như hồ nước chứa đầy sao, cô ngẩng đầu lên làm lộ làn da trắng nõn vốn bị khăn quàng cổ bọc lại, bóng loáng trắng nõn: “Tôi hẹn tầy răng.”

Nhân lúc đó An Nhu bèn vội vàng liếc tấm thẻ trên ngực anh, rốt cuộc cũng thấy rõ chữ cuối cùng.

—— Trần Bạch Phồn.

Trần Bạch Phồn gật gật đầu, anh dò hỏi tình huống của bệnh nhân như mọi khi rồi chỉ vào chỗ ghế nha khoa, nói nhỏ: “Cô ngồi đi, sau đó há miệng ra để tôi kiểm tra răng.”

An Nhu không nói gì mà chỉ cởi khăn choàng và áo khoác ra, lúc đầu vốn không cảm thấy gì, tận đến khi cô ngồi trên ghế há miệng ra thì bỗng nhiên cảm thấy hơi ngại.

Nhưng An Nhu nhớ tới câu nói cô nhìn thấy trên mạng hôm qua.

—— “Muốn yêu đương với nha sĩ thì phải có hàm răng đẹp.”

Hàm răng của cô cũng đẹp mà nhỉ...

Trần Bạch Phồn bật đèn rồi cầm kính hiển vi soi răng miệng xem răng cho cô, An Nhu nhìn mặt anh chăm chăm, mặt mày có thần, vẻ mặt tập trung và nghiêm túc.

An Nhu đột nhiên cảm thấy hối hận vì tới tẩy răng.

Cô bây giờ chắc chắn rất xấu, miệng há to đến mức mắt cũng méo xẹo hết cả lên rồi. Đợi đến chút nữa tẩy răng thì vẫn phải há miệng, nước bọt thì cứ chảy ra, hơn nữa còn có bụi tẩy răng.

“...” Sao cô lại nghĩ quân vậy chứ.

Dường như thấy cảm xúc của cô hơi khác thường nên Trần Bạch Phần hơi dừng tay lại, anh rút đồ ra, ôn tồn hỏi: “Lần đầu tẩy răng à?”

An Nhu lắc đầu, cô điềm đạm nói: “Trước kia từng tẩy rồi.”

Trần Bạch Phần gật gật đầu: “Vậy bắt đầu nhé.”

An Nhu mím môi ừ một tiếng.

Không bao lâu đã có một y tá đi vào đứng cạnh ghế nha khoa.

An Nhu: “...”

Sao tẩy răng cũng phải hai người tẩy vậy?

Cho nên tình huống hiện tại là người đàn ông trong tương lai của cô đứng xem cô làm trò hề với người phụ nữ khác à?

An Nhu buồn thúi ruột nhưng vẫn phải cố tỏ ra bình tĩnh. Chưa mấy chốc Trần Bạch Phần đã bảo cô ngậm thuốc khử trùng tầm một phút để diệt vi khuẩn bên trong. Sau đó An Nhu vẫn phồng miệng, cảm nhận được Trần Bạch Phần đang làm sạch đồ dùng tẩy răng, y tá đứng cạnh cầm ống hút thủy tinh hút nước trong miệng cô ra. Trần Bạch Phần còn vừa tẩy răng giúp cô vừa nói về đề tài hàm răng, giọng điệu dịu dàng vô cùng.

Cũng không tính là đến không nhĩ.

Không chỉ được nghe giọng anh mà còn có thể nhìn anh chăm chăm nữa.

Bước cuối cùng là đánh bóng, anh thoa thuốc đánh bóng có vị giống bạc hà vào răng rồi dùng máy móc mài răng đến khi bóng loáng mới thôi.

Giọng điệu của Trần Bạch Phồn tùy ý nhưng vẻ mặt anh vẫn rất nghiêm túc: “Đánh bóng có thể giảm khuẩn đốm và sắc tố bám vào răng, hơn nữa còn có thể giảm độ mẫn cảm ở lần tẩy răng lần sau nữa.”

Sau đó Trần Bạch Phồn đưa gương cho cô: “Được rồi đấy, cô xem còn vấn đề gì khác không.”

An Nhu nhận lấy gương soi, sau đó cô nhe răng lên nhìn hàm răng của chính mình, chưa mấy chốc đã ngậm miệng lại, ủ rũ vô cùng

Xấu chết mất.

Lúc đó cô há mồm tận vài chục phút.

An Nhu im lặng trả gương cho anh, mắt cô hơi rũ xuống, trông có vẻ chán nản. Thấy vậy, Trần Bạch Phồn sững sốt hỏi: “Cô không hài lòng sao?”

An Nhu lắc lắc đầu, nhẹ nhàng cảm ơn anh rồi đến chỗ trạm tiếp đón bệnh nhân để trả tiền.

Trần Bạch Phồn nhìn theo bóng dáng cô, anh nhướn mày cười khẽ.

Y tá trêu ghẹo anh: “Bác sĩ Trần, có phải anh làm rớt một cái răng của người ta không?”

Anh còn chưa kịp trả lời thì đã thấy An Nhu quay lại, gót giày vang lên những tiếng rất khẽ, cô lại gần đứng yên trước mặt anh.

Sự nản lòng lúc trước đã không còn nữa, thay vào đó là sự ngang ngược kiêu ngạo, giọng của cô rất uyển chuyển nhưng lời nói ra có vẻ hơi buồn cười: “Có phải hàm răng của tôi rất đẹp không?”

Cô nói lời này xong thì cũng khép môi lại, giấu đi hàm răng trắng như vỏ sò. Dáng người An Nhu nhỏ nhắn, áo khoác đen bao bọc làm cô trông rất gầy, cô còn đang ôm khăn trên tay, trông giống một nàng búp bê.

Ánh mắt Trần Bạch Phồn trông có vẻ đại ra, dường như chưa phản ứng nổi, thấy vẻ đó của anh, An Nhu bèn cong miệng hừ lạnh, “Nếu mà anh dám nói một chữ xấu nào...”

An Nhu hơi khựng lại, đột nhiên thấy hơi hối hận vì sự xúc động của mình nhưng vẫn phải kiên trì nói tiếp: “Chắc chắn là tại anh chưa tẩy sạch cho tôi rồi.”

Nghe vậy, Trần Bạch Phồn cười ra tiếng. Tiếng cười của anh nhẹ như là hừ một tiếng, rất dễ khiến người rung động. Sau đó Trần Bạch Phồn mở miệng, giọng anh trầm thấp dịu dàng, nhã như tơ lụa, lại có loại cảm xúc tê dại như giấy vẽ.

Thấp thấp chậm chậm, nghe giọng có vẻ khá vui.

“Đẹp.”

An Nhu cắn cắn môi, nhưng khóe miệng cô vẫn không kiềm chế được mà cong lên, bàn tay nắm chặt lấy khăn quàng cổ. Cô cười lộ răng cửa, đôi môi màu hồng nhạt trông rất đẹp.

“A, vậy lần sau tôi còn tìm anh để tẩy răng nữa.” Cô nói bừa.

Bên tai cô chợt yên lặng, không thể nghe thấy một tiếng động nào nữa ngoại trừ tiếng đập từ vị trí nào đó.

Vang lên thành thịch.

Thình thịch, thình thịch.

Như là lời yêu không ngừng rung lên.

*

Trần Bạch Phồn nhìn cô chạy trốn chết, khóe miệng dưới khẩu trang hơi cong lên, y tá đứng sau anh lắc lắc đầu thông cảm: “Cô nàng này nói cái gì mà khó hiểu thật đấy.”

Trần Bạch Phồn tháo găng tay ra rồi xoa xoa cổ. Một tay còn lại gỡ khẩu trang ra, anh rũ mắt trầm tư một lát.

Chẳng mấy chốc khuôn mặt anh đã giãn ra, đuôi mắt hơi xếch lên.

“Thế à.” Anh nói khẽ.

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 5: Nàng Công Chúa Duy Nhất Của Anh

5 giờ.

Sau khi ra khỏi phòng khám, An Nhu bèn đến hiệu sách gần đây dạo một vòng mua mấy quyển sách liên quan đến răng hàm. Sau khi nhân viên cửa hàng bọc sách vào cho cô cẩn thận thì An Nhu ra khỏi hiệu sách. Cô lấy sách từ túi nilon ra, lúc cúi đầu nhìn thấy mấy chữ “Nha khoa”, “Răng miệng” thì như có tạt giạt mình mà nhìn nhìn xung quanh rồi nhanh chóng để sách lại vào túi.

... Cô mua để làm tư liệu sống chứ không phải vì những thứ khác đâu nhé.

Thật sự! Chỉ là! Mua để làm tư liệu sống mà thôi!

Để chứng thực cho lời mình nói, An Nhu mở điện thoại rồi vào Weibo. Cô bấm bấm chữ rồi lập tức nhấn đăng lên, từ đầu đến cuối không ngừng nghỉ một phút nào.

@ Nhu Chi: Gần đây bỗng dưng muốn vẽ truyện về nha sĩ, sẽ up trên Weibo.

Sau khi gửi đi thành công thì An Nhu vui vẻ mở sách ra lật xem, lúc cô đang định tìm một tiệm bánh ngọt vào ngồi thì Ứng Thư Hà gọi cho cô.

Nhìn cái tên lập lòe trên màn hình điện thoại thì khóe miệng An Nhu cứng đờ, cô ngắt điện thoại không chút do dự, cơ hồ chưa đủ 1 phút cô đã gọi lại, Ứng Thư Hà ở đầu dây bên kia nhanh chóng nghe máy: “Nhu Nhu.”

An Nhu vừa nghe giọng cô ấy vừa mở cửa một tiệm bánh ngọt ra.

Tiếng chuông gió trên đầu cô kêu leng keng, leng keng.

Thấy cô không đáp lời, Ứng Thư Hà học ra hai chữ, giọng điệu có vẻ chế nhạo: “Ái chà, tẩy răng hả?”

An Nhu ngồi vào góc quán, cô tỏ ra bình tĩnh: “Ừ, cái phòng khám mà 4 ngày sau cậu phải đi khám lại ấy.”

Ứng Thư Hà cười, cô ấy không chọc cô nữa: “Vậy cậu đi với tớ nhé?”

An Nhu rõ ràng rất thích nhưng lại giả bộ nói: “Tớ không muốn ra ngoài lắm.”

“Cậu còn một cơ hội nữa thôi đấy.”

An Nhu lăm lăm cứng đầu nói: “Không cần cơ hội.”

Ứng Thư Hà nói luôn: “Ồ thế hả, vậy tớ ngắt máy đây.”

“Từ từ.” An Nhu vội vàng gọi cô ấy lại.

Ứng Thư Hà lười nhác ngáp một cái: “Gì thế?”

An Nhu chân thành nói: “Cho tớ cơ hội nữa đi.”

“...”

*

An Nhu ngắt máy, để điện thoại sang một bên. Sau đó cô lấy sách trong túi ra nghiêm túc đọc. Cô nhìn lướt qua con chữ và hình ảnh trong vở, chưa bao lâu đã thất thần.

... Đọc không hiểu.

Nhiều chỗ cô chả hiểu gì cả, cứ như đọc sách trời ấy.

Một tay An Nhu chống huyệt Thái Dương, cô phồng má lên trông rất mềm mại. An Nhu ngơ ngác nhìn chăm chăm về một chỗ thả hồn đi đâu đâu.

An Nhu đột nhiên hồi thần, như nghĩ đến gì bèn gọi điện thoại cho phòng khám nha khoa Ôn Sinh lần thứ hai, giọng cô lười biếng như thể không tồn tại chút suy nghĩ tư lợi nào, “Sáng nay tôi có tẩy răng chỗ các cô, hiện tại tôi muốn hỏi xem có thể cho tôi xin số điện thoại làm việc của bác sĩ Trần được không? Tôi muốn hỏi một vài vấn đề về hàm răng với anh ấy.”

“Vâng, vâng, số điện thoại làm việc đúng không ạ?... Cảm ơn.”

An Nhu ngắt máy rồi mở WeChat ra tìm số điện thoại làm việc của phòng khám. Phía dưới có ba mục, là tôi muốn cố vấn, tôi muốn hẹn khám, tôi muốn xem lịch khám bệnh của mình.

An Nhu bấm vào “tôi muốn hẹn khám” rồi nhấn vào “Số điện thoại của bác sĩ”. Sau đó trên màn hình tự động nhảy ra hàng loạt số điện thoại.

An Nhu nhìn lướt qua.

Cô nhanh tay copy paste số điện thoại có ghi tên “Trần Bạch Phồn” rồi bấm vào chỗ xem xét thông tin, mới liếc mắt đã thấy nickname và avatar của anh, với cả phần tiểu sử rất cá tính.

Ánh mắt của An Nhu cứng lại nhưng cô vẫn không hề do dự mà bấm xem thêm thông tin cá nhân. Có lẽ vì đây là số điện thoại làm việc nên đối phương cũng không yêu cầu chính chủ xác nhận.

Tin nhắn tự động: Bạn đã thêm bác sĩ Trần của Ôn Sinh, bây giờ đã có thể bắt đầu chat.

Hình avatar của Trần Bạch Phồn là logo của phòng khám nha khoa Ôn Sinh, nickname rất đơn giản, chỉ có sáu chữ: Bác sĩ Trần của Ôn Sinh.

An Nhu mím môi nhìn lại tiểu sử của anh — Không phải vấn đề liên quan đến công tác sẽ không trả lời.

Đúng thế nhỉ...

Trông rất đẹp trai, có lẽ là rất nhiều người đều muốn چرا anh chứ không chỉ có cô đâu. Mà khoan, có phải là cô muốn چرا anh đâu? Cô cũng vì bộ truyện tranh đầu tay thôi mà...

An Nhu chống tay vào má rồi rời khỏi thông tin cá nhân của anh, chậm chậm gõ một câu: Xin chào, tôi là An Nhu hôm nay anh đã tẩy răng, bởi vì vấn đề công tác nên tôi muốn hiểu thêm về nghề nha sĩ này, không biết anh có thể cố vấn cho tôi không?

An Nhu nghĩ ngợi một lát rồi bổ sung: Về thù lao có thể tùy ý anh ra giá.

Nhưng cô nhớ tới phần tiểu sử của Trần Bạch Phồn thì lập tức nhụt chí cúi đầu xuống, nhanh tay xóa những gì vừa viết đi.

*

An Nhu vào Weibo, lúc cô nhìn thấy 999+ thông báo mới thì ngần ngừ hồi lâu, một đồng người @ tên cô và comments với likes.

An Nhu click mở bình luận, ngón tay lướt xuống dưới nhìn comments

【 Nhu Chỉ đại đại à! Khi nào chị bắt đầu up thế!! 】

【 Tranh minh họa chị up bữa nọ rất là đẹp nha! Chữa trị tâm hồn vỡ nát của em luôn nè QAQ】

【 Nha sĩ!! Tui thích!!!! ($\geq \nabla \leq$)/】

【 Bìa sách xuất bản của Tín Thụ có phải là chị vẽ không ạ? Giỏi quá đi! 】

An Nhu nhanh tay xóa bài đăng đó đi rồi viết lại bài đăng khác.

@ Nhu Chỉ: Xin lỗi, thật ra tui chỉ mới nghĩ về chuyện đó thôi... Tiện thể đây là tác phẩm gần nhất. [/ hình ảnh]

Sau đó An Nhu đăng nhập vào clone cô hay xài để hóng hớt drama.

Cô suy tư một lát rồi đổi tên weibo là: Nhĩ Đông An An.

Trần An. (*)

(*) Trong chữ “Trần” (陈) có chữ Đông (东).

Trần Bạch Phồn, An Nhu.

Thật ra cô cũng chưa nghĩ tới thế.

Chỉ là không tự giác mà gõ ra bốn chữ đó thôi.

*

Sau khi An Nhu về phòng bèn tháo khăn quàng cổ ra rồi ném sang một bên, cô ngồi xếp bằng ở đệm mềm cạnh cửa sổ rồi bật laptop lên, trên màn hình hiện lên bức tranh cô vẽ tận ba ngày nay.

Người đàn ông cao lớn đón lấy ánh sáng, áo blouse không chút nếp gấp, mái tóc màu đen mềm mượt rủ xuống, mỗi độ cung trên khuôn mặt đều đẹp vô cùng, khẩu trang được kéo xuống làm lộ cả khuôn mặt, khóe miệng mỉm cười trông rất nghiêm túc.

Chỉ có cặp mắt kia như đang bao phủ lấy vạn vật, không hề vẩn đục, trong veo không chút bụi trần.

Trên cổ anh đeo sợi tơ hồng, ở bên trên có chiếc vương miện nhỏ hơi phát sáng.

An Nhu mở máy tính đăng nhập vào clone rồi up tấm hình này lên.

@ Nhĩ Đông An An:

Anh chàng dịu dàng, em muốn làm nàng công chúa duy nhất của anh.

Từ giây phút đầu liếc thấy anh, em chưa bao giờ ngừng suy nghĩ về điều đó.

—— 《 Anh chàng dịu dàng 》 [/ hình ảnh]

*

Trần Bạch Phồn ra khỏi phòng khám rồi mở điện thoại ra xem mấy tin nhắn ở số điện thoại làm việc, chọn mấy người trả lời tin nhắn, chưa mấy chốc đã ra tới đường lớn.

Đèn xanh đèn đỏ ngoài đường lớn lóe lóe lên, như muốn đổi màu.

Anh nhét điện thoại vào túi áo khoác, chờ đến khi đèn hoàn toàn xanh mới nhắc chân băng qua đường.

Trần Bạch Phồn vào tòa nhà số 12 của Thủy Ngân Hoa Thành rồi lên lầu 5. Anh liếc qua túi rác đặt bên cạnh rồi lấy chìa khóa mở cửa nhà 5B ra.

Phòng khách đen như mực, bức màn kéo chặt lại che đi hết thủy ánh sáng từ bên ngoài. Trần Bạch Phồn nhấc tay bật công tắc, đèn sáng lên.

Anh vào phòng bếp nhìn thoáng qua, ấm nước bị mở toang, trên bàn đá cẩm thạch còn có túi mì tôm không, cạnh bếp điện từ có một quả táo gặm dở đã đổi màu, xung quanh còn có tiếng ruồi bọ vo ve quanh đó.

Trong không khí toàn thứ mùi quái dị.

“...” Anh nhất định phải dọn ra ngoài mới được.

Trần Bạch Phồn ra khỏi phòng khách rồi cởi áo khoác, sau đó đi đến căn phòng gần nhất. Cửa không đóng chặt, còn mở ra một khe nhỏ nhưng anh vẫn gõ cửa theo thói quen.

Có lẽ là lâu rồi không mở miệng nói chuyện nên giọng của người bên trong hơi khàn khàn: “Anh, anh nhớ đổ rác đấy.”

Trần Bạch Phồn: “...”

Anh lập tức mở cửa ra, vừa chống tay lên bàn vừa lạnh lùng nói: “Hai tuần nữa anh mà sẽ chuyển đi đấy.”

“Rồi, anh nhớ đổ rác đi.”

Trần Bạch Phồn không thể nhịn được nữa: “Mau đi dọn bếp cho anh.”

Bàn tay gõ bàn phím của Hà Tín Gia không dừng lại chút nào, cậu đứng đắn nói: “Viết thêm ba trăm chữ nữa là hôm nay em viết đủ năm nghìn chữ rồi.”

“Bốn nghìn bảy cũng nhiều lắm rồi, đừng viết nữa.”

“Viết năm ngàn chữ mở đầu mới thích.” Hà Tín Gia rút cuộc dừng tay, cậu hùng hồn nói, “Nếu còn chữ số bốn ở đằng trước thì em có viết 4999

chữ nữa cũng cảm thấy mình mới viết có bốn nghìn chữ thôi.”

Trần Bạch Phồn không thèm để ý đến cậu nữa, anh ra ngoài rồi nhanh tay dọn dẹp lại phòng bếp và phòng khách.

Anh cũng không thèm mặc áo khoác mà cứ thế cầm chìa khóa và mấy túi rác đi ra thang máy. Anh bấm thang máy xuống tầng 1, cửa thang máy từ từ mở ra.

Trần Bạch Phồn đi vào.

Cùng lúc đó, cửa phòng 5A răng rắc kêu rồi mở ra.

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 6: Họa Sĩ Này Xấu Tính Thế

Trong thang máy vừa rộng vừa sáng ngời, đèn vàng trên trần chiếu xuống gạch sàn nhà thủy tinh khiến nó hơi hơi lóa lên.

An Nhu ra khỏi nhà, thấy cửa thang máy sắp đóng lại bèn vội vàng đi nhanh hơn, nhưng lúc đến chỗ nút bấm của thang máy thì cửa đã hoàn toàn khép lại.

An Nhu cũng không vội, cô thờ ơ bấm nút thang máy để chút nữa nó lại lên trên.

An Nhu đội chiếc mũ to rộng lên rồi cúi đầu nghịch điện thoại, tay áo khoác rất dài, che mất hai lòng bàn tay của cô, chỉ để lại ngón tay mảnh khảnh trắng trẻo đang nghịch điện thoại.

Chẳng lâu sau, thang máy đã lại lên đến tầng năm và vang lên tiếng kêu leng keng. An Nhu cúi đầu đi vào rồi bấm xuống tầng 1.

Cô hơi híp mắt đọc tin nhắn mẹ An gửi tới: Con mua xe chưa?

An Nhu lười biếng trả lời bà: Chưa ạ, mấy ngày sau mua đi mẹ.

Mẹ An: Có muốn mẹ tìm người đi chung với con không?

An Nhu: Không cần đâu ạ, mẹ có quen ai ở Bạc Thành đâu.

Mẹ An: Có một anh trai đợt trước làm hàng xóm với nhà mình ấy.

Mẹ An: Vì vấn đề công tác nên hình như gần đây thằng bé cũng dọn đến khu con.

Nhìn đến lời này, An Nhu hơi khựng lại: Không cần đâu ạ, cũng đã bao nhiêu năm rồi...

An Nhu: Giờ thành người xa lạ cả rồi, con tự mình làm là được.

An Nhu: Gần nhất con có tiền nhuận bút rồi nè, chốc nữa sẽ chuyển cho mẹ nha -3-

Đúng lúc thang máy tới tầng 1.

An Nhu tắt điện thoại rồi bỏ vào trong túi. Cô ra khỏi thang máy, cầm tay vào túi rồi ngẩng đầu đi ra ngoài.

Từ thang máy đến cửa cách nhau một đoạn ngắn, từ chỗ này của An Nhu có thể nhìn thấy một người đàn ông đang tới gần, anh chỉ mặc một chiếc áo lam màu trắng sọc xanh lam, dưới chiếc quần dài thẳng thớm là đôi dép lê.

Ánh mắt hai người chạm phải nhau.

Là anh chàng nha sĩ đó, Trần Bạch Phồn.

Thật ra từ lần đầu tiên nhìn thấy anh đến giờ An Nhu vẫn luôn không thể hoàn toàn nhìn rõ khuôn mặt anh, nhưng chẳng hiểu sao mỗi lần cô đều rất chắc chắn.

Đó là anh.

Lần này cuối cùng anh cũng không đeo khẩu trang nữa, cả khuôn mặt đều lộ ra ngoài, hốc mắt thâm thúy, mũi rất cao, màu môi hơi nhạt, ngũ quan góc cạnh rõ ràng.

Còn đẹp hơn tranh cô vẽ nữa...

Mấy giây sau An Nhu đã chuyển mắt ra chỗ khác, bàn tay trong túi áo dần dần siết chặt.

Ngày đó cô đụng vào anh ở ngoài khu chung cư nên có nghĩa là anh cũng ở đây sao?

Trùng hợp thật.

Nhưng mà chuyện này có vẻ cũng rất bình thường, chỗ ở gần nơi làm việc của anh thôi.

Tầng mấy vậy... Đó giờ cô chưa từng thấy anh.

Có phải cô nên chủ động chào anh không nhỉ. Mà thôi, nếu cô chủ động tới đó chào bác sĩ Trần, lỡ như anh không nhận ra cô thì xấu hổ lắm...

Phiền quá, hơn nữa vì sao cô phải chào hỏi với anh chứ.

Không có chào hỏi gì hết, quên đi!

An Nhu cắn cắn môi, lúc cô đang định làm bộ như không biết gì mà đi ra ngoài thì Trần Bạch Phồn cách cô hai mét bỗng nhiên hỏi: “An Nhu?”

An Nhu dừng bước, cô quay phắt lại.

Trái tim đập liên hồi như thế mới vừa ngồi vào tàu lượn siêu tốc, thế nhưng còn khó thở hơn thế nữa.

Đột nhiên cô không biết phải phản ứng thế nào nữa.

Lúc này có nên biểu hiện mình cũng có ý với anh không...

Nhưng thế thì có vẻ không không được rụt rè lắm nhỉ.

Trong lúc cô do dự thì đã nói ra trước khi kịp nghĩ ngợi, vốn cô định thuận miệng gọi anh là “bác sĩ Trần”, nhưng lúc nói lại thành —— “Anh là?”

“...” An Nhu mới nói ra lời này đã muốn trực tiếp đập đầu vào tường chết quách đi cho xong.

Không rụt rè còn tốt hơn giả vờ giả vịt mà!

Trần Bạch Phồn sững sốt, nhưng chẳng mấy chốc anh đã bình tĩnh lại, anh cong môi cười nhạt, giải thích, “Tôi là nha sĩ của Ôn Sinh, có lẽ là lúc trước tôi hay đeo khẩu trang nên cô không nhận ra.”

An Nhu ồ lên một tiếng, cô nhìn vào mắt anh chăm chăm, giọng điệu vô cùng bình tĩnh: “Ngại quá, tôi không có ấn tượng gì cả. Anh có việc gì không?”

Thôi, đã giả vờ thì giả vờ nốt cho xong.

Trần Bạch Phồn cúi đầu cười, anh không nói gì thêm mà chỉ ra bên ngoài: “Cũng không có việc gì đâu, bên ngoài hơi lạnh, tốt hơn là cô nên mặc nhiều vào rồi hãy đi.”

An Nhu mím môi, cô không biết phải nói gì nên đành ồ lên một lần nữa, im lặng vài giây mới nói: “Cảm ơn.”

Trần Bạch Phồn cũng không nói thêm gì mà chỉ về phía thang máy: “Vậy tôi về trước nhé.”

Nghe vậy, An Nhu há miệng thở dốc nhưng cũng không nói được gì, cô gật gật đầu rồi vòng qua anh ra ngoài.

Chưa đi được mấy bước, An Nhu đột nhiên quay đầu lại gọi anh: “Bác sĩ Trần.”

Trần Bạch Phồn quay đầu nhìn cô, đầu anh nghiêng nghiêng: “Ừ?”

An Nhu nhìn anh chăm chăm, cô mím chặt môi, vẻ mặt như sắp chết vì đại nghĩa.

Cô hít một hơi thật sâu mới nói: “Bác sĩ nào cũng có thể nhớ kĩ tên bệnh nhân như anh à?”

Dường như không hiểu ý cô lắm nên Trần Bạch Phồn hơi ngần ra, mấy giây sau anh mới đáp: “À, không phải đâu.”

*

Sau khi nói xong, Trần Bạch Phồn lễ phép gật đầu với cô xong bèn quay về phía thang máy. An Nhu ngần ngừ đứng yên một lát, thấy anh vào thang máy mới chầm chậm chạy tới đó. Cô nhìn chăm chăm con số hiển thị trên thang máy.

1, 2, 3, 4, 5——

Con số dừng lại ở tầng thứ 5.

Tầng 5 chỉ có hai hộ có người ở, trừ cô ra thì là người hàng xóm vĩnh viễn chỉ thò tay ra ngoài.

Vì shock nên An Nhu trợn tròn mắt, cô ngơ ngẩn đứng yên không nhúc nhích một lúc lâu.

Cái người quái dị ở nhà đối diện là anh ư?

Không đúng, hôm cô nhìn thấy hàng xóm vứt rác Trần Bạch Phồn còn ở phòng khám mà.

Nên là anh sống chung với người ta à...

An Nhu chậm rãi lui về sau rồi xoay người đi ra ngoài, cô mở điện thoại lướt lướt bạn bè trên WeChat, lạnh mặt bắt đầu suy nghĩ.

Đột nhiên cô nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng.

Hình như cô không biết Trần Bạch Phồn có bạn gái hay không.

*

Trần Bạch Phồn về đến nhà bèn vào phòng tắm tắm rửa.

Lúc anh ra thì Hà Tín Gia cuối cùng cũng lết khỏi phòng, lúc này cậu đang cầm ipad không biết làm gì.

Trần Bạch Phồn lau tóc bằng khăn lông, hơi hơi liếc cậu, thấy Trần Bạch Phồn ra tới, Hà Tín Gia lập tức ngẩng đầu lên nhìn anh: “Anh, anh lại đây xem cái này hộ em đi.”

NXB này cũng là nơi xuất bản cuốn tiểu thuyết trước của cậu, biên tập vẫn là người cũ. Nhưng cuốn trước biên tập tìm một họa sĩ vẽ minh họa rất xấu, hơn nữa cũng không hề phù hợp với văn phong của Hà Tín Gia, cũng bởi vậy mà vấp phải một số đánh giá không hay cho lắm.

Cũng vì quyển sách đó mà Hà Tín Gia vô cùng thất vọng với mắt thẩm mỹ của biên tập này, hơn nữa chính cậu cũng không thể quyết định nổi vì cậu có bệnh mù màu bẩm sinh. Do không thể nhận diện được màu sắc nên chính cậu cũng không thể biết được bức tranh này đẹp hay xấu.

Cậu vốn định quên chuyện này đi nhưng hai tháng trước, vì phòng của Trần Bạch Phồn còn cần trang trí nên anh ấy chuyển tới chỗ cậu ở. Tuy rằng Hà Tín Gia chẳng tin tưởng khiếu thẩm mỹ của anh cho lắm, nhưng lại vô cùng vô cùng tin tưởng cái trình độ soi mói của anh.

Cho nên mỗi lần biên tập gửi hình cậu đều lập tức ném cho Trần Bạch Phồn để anh nghiệm chứng.

Nhưng Hà Tín Gia không thể tưởng tượng nổi là anh sẽ bác bỏ mấy chục lần...

Trần Bạch Phồn đi vào phòng, trên người anh vẫn còn hơi nước, tóc hơi lộn xộn nên trông trẻ con hơn ngày thường rất nhiều, “Lần này sao mà sửa lâu thế.”

Hà Tín Gia vào phòng với anh rồi để ipad trước mặt Trần Bạch Phồn, anh ngồi trên giường, cầm lấy ipad rồi nhìn vào màn hình.

Hà Tín Gia gãi gãi đầu nói: “Hình như họa sĩ còn mắng em với biên tập, nói đây là lần cuối cùng cô ấy sửa lại đây.”

Nghe vậy, Trần Bạch Phồn ngẩng đầu, anh cau mày nói: “Họa sĩ này xấu tính thế.”

“... Chắc là không phải đâu.” Hà Tín Gia tự hỏi một hồi, quyết định trả lời khách quan, “Em cảm thấy đúng là anh soi mói thật.”

Trần Bạch Phồn liếc cậu rồi lại nhìn tranh.

Gửi tin nhắn cho biên tập: Cũng được.

Sau khi gửi xong anh bèn đưa ipad cho Hà Tín Gia. Hà Tín Gia nhận lấy, nhìn bức tranh chăm chăm, dường như cậu đột nhiên nhớ tới điều gì, “Nghe nói họa sĩ kia bị kích thích đến nỗi quyết định đổi sang vẽ truyện tranh đấy.”

Trần Bạch Phồn ngả ra sau, anh gối đầu lên tay rồi nghiêm túc phê bình: “Tổ chất tâm lý thế là không được.”

Hà Tín Gia cúi đầu lướt lịch sử trò chuyện: “A, đề tài là nha sĩ.”

Trần Bạch Phồn nhượng mày nói: “May mà phẩm vị không đến nỗi nào.”

“...”

Sau khi Hà Tín Gia ra ngoài, Trần Bạch Phồn nằm thêm một lát rồi ngồi bật dậy để tay lên đùi. Ngón tay anh thon dài thẳng tắp, xương bàn tay hơi nhô lên, móng tay hơi dài có màu hồng nhạt rất sáng.

Anh gõ gõ ngón trỏ, nhớ lại chuyện lúc nãy gặp An Nhu.

Cả người cô bị bọc lại trong chiếc áo khoác to lớn, khuôn mặt núp trong mũ lại càng thêm nhỏ nhắn, cô đứng chỉ đến bờ vai anh, trông như một đứa trẻ.

—— “Anh là?”

—— “Ngại quá, tôi không có ấn tượng gì cả. Anh có việc gì không?”

—— “Bác sĩ Trần.”

Trần Bạch Phồn lắc lắc đầu rồi cười ra tiếng.

*

An Nhu xách cốp hộp vào thang máy. Đến tầng 5, cô đi ra ngoài rồi nhìn thoáng qua nhà 5B trong vô thức. An Nhu cũng không đứng đó quá lâu mà cầm chìa khóa ra để mở cửa nhà.

Sau khi côm nước xong và sửa sang lại chén, An Nhu đi tắm rồi mới về lại phòng. Cô chống cằm nằm lỳ trên giường, đôi chân trắng mịn trần trụi vung vẩy vung vẩy. An Nhu buồn rầu nhìn điện thoại trước mặt mình, do dự vô cùng.

Dù sao cũng phải hỏi xem anh có bạn gái không trước đã...

Nếu không mấy chuyện cô làm gần đây chả phải uổng phí à?

Cô đâu thể tiếp tục theo đuổi một người đàn ông có bạn gái được.

Nhưng mà không phải vấn đề liên quan đến công việc thì không trả lời...

Haiz, phiền quá.

An Nhu ngẫm nghĩ một lát rồi bắt đầu gửi tin nhắn.

— Xin chào bác sĩ Trần. Tôi có một cô em họ định học y khoa răng hàm mặt, nhưng con bé lại sợ cái nghề này bận quá nên không tìm thấy bạn trai. Không biết anh có thời gian tìm bạn gái không?

Sau khi gõ hoàn tất, An Nhu bèn xem lại một lần.

“...” Có khi cô điên rồi nên mới viết ra cái thứ này.

An Nhu xóa hết những gì mình vừa viết rồi ném điện thoại sang một bên, trùm chăn che kín mặt. Một lát sau, bởi vì không khí bên trong dần dần loãng nên cô lại thò đầu ra. An Nhu trông có vẻ bực bội, cô cầm điện thoại gõ gõ một câu rồi gửi qua luôn.

— Nghe nói nha sĩ muốn tìm người yêu thì việc đầu tiên là xem hàm răng hả?

Hai mươi phút sau, lý trí của An Nhu cuối cùng cũng đã trở lại.

Cô đột nhiên nhảy dựng lên, cầm điện thoại định thu hồi tin nhắn đã gửi.

A a a không thu hồi được!

Hay là cô xóa luôn anh đi...

Hay là thế đi...

An Nhu tuyệt vọng ôm gối đầu lăn lộn một vòng trên giường.

Thật ra cô không cần phải nghĩ ngợi thế làm gì, cũng có thể là anh sẽ không đọc mà, có phải mỗi mình cô gửi tin nhắn cho anh đâu.

An Nhu càng nghĩ càng cảm thấy có lí nên tâm trạng cũng bớt căng thẳng hơn hẳn.

Cô ôm khuôn mặt nóng bừng lên của mình rồi tắt nguồn điện thoại, lúc An Nhu đang định để điện thoại lên tủ đầu giường thì đúng lúc điện thoại trong tay cô rung lên, theo đó là tiếng nhạc nhắc nhở của WeChat và màn hình điện thoại cũng sáng bừng lên.

An Nhu ngáp một cái, hơi liếc về phía màn hình.

Sau đó.

Cô thấy cái thứ hiện lên trên màn hình ——

Bạn vừa nhận được tin nhắn từ Bác sĩ Trần của Ôn Sinh

“.....” Móa ơi?

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 7: Vậy Là Cô Đang Hỏi Tôi À?

An Nhu như cầm phải khoai lang nóng, cô lập tức ném điện thoại ra xa, nó rơi vào thảm lông thì vang lên một tiếng rất trầm rồi yên tĩnh trở lại.

Sau đó, điện thoại nằm trên mặt đất lại rung lên lần thứ hai.

An Nhu thở dài một hơi rồi vươn tay cầm điện thoại bật lên.

— Chuyện này tôi cũng không chắc lắm.

— Có thể là có chút nhi.

An Nhu sững sốt, vẻ mặt cô rất khó hiểu, cô chậm rãi gõ tin nhắn: Anh bảo không trả lời tin nhắn khác ngoài công việc mà?

Nghĩ một lát, cô đành xóa dòng đó đi chứ không gửi.

Hình như thấy cô mãi không nói gì nên bên kia lại nhắn tin tới.

— Tôi không hay xài WeChat nên có thể sẽ trả lời hơi chậm, xin thứ lỗi.

An Nhu cũng không biết nói gì, cô ấp úng mãi mới nhắn cho anh một chữ ừ. An Nhu phiền não vô cùng, cô chống cằm lên điện thoại, hơi mím môi. Một lúc lâu sau cô mới do dự gửi cho anh một tin nhắn: Anh là nha sĩ mà?

Trả lời vậy liệu có hơi kỳ quặc không nhỉ...

Hình như là có thật.

Thôi, đăng nào cũng gửi rồi.

An Nhu lại nhảy lên giường, điên cuồng lăn một vòng mới gửi thêm một câu: Tôi hỏi bừa thôi, làm phiền anh rồi.

Sau khi gửi xong cô bèn vào clone của mình xem lại bài đăng hôm nay, account này rất ít fans, cơ bản đều là clone nên không có nổi một lượt thích hay bình luận nào cả.

An Nhu còn đang ngơ ngẩn nhìn bức tranh kia chăm chăm thì màn hình lại nhảy ra một thông báo mới.

Bạn có tin nhắn mới.

An Nhu bấm vào xem theo bản năng.

Trần Bạch Phồn gửi tin nhắn thoại cho cô, không lâu lắm, còn chưa dài đến 5 giây. An Nhu sững sốt một lát rồi bấm vào tin nhắn thoại kia. Đầu tiên anh cười một tiếng, sau đó là giọng nói trầm thấp dịu dàng vang lên: “Vậy là cô đang hỏi tôi à?”

Đang hỏi anh sẽ có ấn tượng gì với đối tượng hẹn hò sao?

Cô nghe một lúc lâu nhưng vẫn chưa tỉnh táo lại được, những lời này của anh có phải hơi bị tự luyện quá không? Kể cả cô có ý này với anh thật thì nói thẳng cũng không tốt lắm đâu...

Chẳng lẽ là anh đang thả thính cô à?

Nhưng không giống lắm.

An Nhu không có can đảm trả lời, nhưng cô cảm thấy nếu không trả lời thì không tốt cho lắm nên sau khi bối rối hồi lâu mới gửi một tin nhắn: Không phải, tôi chỉ tò mò chút thôi.

An Nhu đợi một lúc cũng không thấy người ở đầu dây bên kia trả lời. Chuyện anh trả lời tin nhắn chậm là thật hay do những lời vừa nãy của cô nhằm đến nỗi anh không muốn trả lời?

Hay là gửi thêm tin nữa nhỉ?

Hỏi cái gì đây... Nếu không thì...

Ôi, thôi kệ đi.

Lỡ như tí nữa cô mà động kinh lại gửi cho anh mấy cái tin nhắn không bình thường thì sao.

*

Trần Bạch Phồn cầm sữa bò đã hâm nóng về phòng, anh liếc điện thoại, bình tĩnh nhắn một tin nhắn cho cô.

— Muộn rồi, cô ngủ sớm đi.

Trần Bạch Phồn chọc chọc vào hình avatar của cô vào xem tư liệu cá nhân.

Số WeChat là: annuo1008

Tên và sinh nhật của An Nhu.

*

10 giờ sáng hôm sau, lúc An Nhu còn đang nghĩ ngợi xem nên vẽ manga từ đoạn nào thì Ứng Thư Hà gọi điện cho cô. An Nhu nhanh tay

nghe máy, cô vừa xoa ấn đường vừa nhìn ra ngoài cửa sổ. Tuyết trắng xóa, trên đường chỉ có vài người đi lại trông rất vắng vẻ.

Giọng Ứng Thư Hà vang lên bên tai cô, nghe chùng có vẻ đầy sức sống: “Tớ ở cửa nhà cậu này, mau ra mở cửa cho tớ đi.”

An Nhu đi chân trần ra ngoài mở cửa, cô nhìn vị trí từ phòng đến huyền quan, buồn bực lăm bẫm với điện thoại: “Hay là cậu đi đánh một chiếc chìa khóa của nhà tớ đi?”

“Cũng được.” Ứng Thư Hà cúi đầu nhìn chân mình, tò mò hỏi, “Cậu sợ làm mất chìa khóa à?”

“Không, tớ lười ra mở cửa thôi.”

“...”

Ứng Thư Hà còn định nói thêm điều gì thì chợt nghe thấy tiếng “lạch cạch” vang lên từ phía sau, là tiếng mở cửa. Cô nghe vậy bèn quay đầu nhìn lại, cửa nhà B mở hờ, bên cạnh cửa bỗng dưng có thêm một túi rác trên sàn sứ sạch sẽ sáng ngời.

Bàn tay đang cầm túi trắng như thể đã lâu chưa ra nắng. Nhưng hình như túi không buộc chặt nên nhẹ thả tay ra là túi đã đổ sang một bên làm rác bên trong đổ hết ra, có cả giấy lẫn đồ ăn thừa.

Ứng Thư Hà nhìn cái tay kia hơi khựng lại rồi lập tức rút về, vô tình đóng cửa lại.

“...” Cái người này.

Đúng lúc An Nhu mở cửa ra, cô nhìn về phía Ứng Thư Hà đang nhìn, cũng không có phản ứng gì: “Vào đi.”

Ứng Thư Hà cầm cơm trưa đi theo cô: “Nhu Nhu, người ở nhà đối diện cậu là ai thế?”

An Nhu dừng chân lại quay đầu nhìn cô ấy, cô nhìn rất lâu, tới tận khi Ứng Thư Hà sồn da gà mới mở miệng, “Anh chàng nha sĩ ở Ôn Sinh ấy.”

Ứng Thư Hà ngạc nhiên ò lên, cô ấy đột nhiên nhớ tới chuyện vừa nãy bèn cau mày: “VẬY MỚI NẤY...”

An Nhu vội vàng lắc đầu, cô giải thích: “Bây giờ anh ấy đang đi làm, không biết ai đang ở đối diện.”

Ứng Thư Hà hơi bất ngờ với phản ứng này của cô: “Sao cậu biết anh nha sĩ này đang đi làm thế?”

“Giờ này bình thường mọi người đều đang đi làm mà?” An Nhu nghiêm túc nói.

“Cũng có thể là đang được nghỉ thay phiên mà, sao cậu lại chắc chắn thế.”

An Nhu không nói nổi cô ấy bèn dứt khoát ngậm miệng không nói nữa, Ứng Thư Hà lại gần cô, cô ấy cong môi, lúm đồng tiền trên má lúc ẩn lúc hiện. Vẻ mặt cô ấy rất chắc chắn: “Cậu vừa ý anh nha sĩ kia.”

An Nhu tự biết không thể gạt được nên thẹn quá thành giận bèn khẽ đẩy cô ấy: “Thế thì sao chứ!”

“Ha ha ha không sao nha.” Ứng Thư Hà nhướn mày, xoa xoa đầu vuốt lông cho cô.

An Nhu nhìn cô ấy, lông đang xù hết lên lập tức rũ xuống, cô gác cằm lên bàn cơm, ảo não nói: “Nhưng mà tớ không biết anh ấy có bạn gái hay không.”

Ứng Thư Hà nghi ngờ: “Cái người đối diện là nam hay nữ thế?”

“Tớ không biết nữa, chưa thấy người ấy bao giờ.”

Ứng Thư Hà còn chưa kịp nói gì đã thấy An Nhu đột nhiên ngẩng đầu lên, cô lấy điện thoại từ trong túi ra, mím môi: “Chúng ta gọi cơm hộp đi.”

Nghe vậy, Ứng Thư Hà bèn liếc hai phần cơm trưa mà cô mới mua: “Ở đây cũng có mà? Cậu không muốn ăn cái này à?”

An Nhu cũng cúi đầu liếc nó một lát, mặt không đổi sắc mà nói: “Tớ ăn không đủ.”

“...”

Nhưng cô cũng không giấu Ứng Thư Hà chuyện mình đang làm.

Từ chỗ của Ứng Thư Hà có thể nhìn thấy rõ động tác của cô. Sau khi vào phần mềm mua cơm hộp thì phản ứng đầu tiên của An Nhu không phải chọn cơm mà là click mở thông tin cá nhân để sửa chữa địa chỉ, cô mở địa chỉ của mình ra, đổi chữ A ở cuối thành B.

Địa chỉ biến thành: Khu chung cư Thủy Ngân Hoa Thành, tòa nhà 12, 5B.

Sau đó cô chọn bữa một hộp cơm, ghi chú: Trước khi đến nhớ gọi điện thoại.

Ứng Thư Hà: “...” Thử đoán cao minh đấy.

Nửa tiếng sau.

Tiếng chuông điện thoại của An Nhu vang lên, cô nhanh chóng nghe máy rồi nói qua loa với đối phương vài câu, sau đó đến chỗ huyền quan nhòm vào mắt mèo.

Ứng Thư Hà ngồi yên tại chỗ, cô ấy vắt tay lên ghế nhìn cô chăm chăm.

An Nhu đột nhiên cảm thấy... hình như mình hơi biến thái thì phải.

Cô cũng không có ý khác, chỉ, chỉ muốn xem xem người đối diện là nam hay nữ thôi.

Chắc chắn là lúc này Trần Bạch Phồn còn ở phòng khám nên đối diện cũng chỉ còn lại người kia ở nhà. Chẳng lâu sau, shipper đã ra khỏi thang máy đi về phía nhà 5B

An Nhu cố giữ bình tĩnh nhìn người đó gõ cửa.

Ba phút sau, shipper bắt đầu gọi điện thoại cho An Nhu.

An Nhu cầm chiếc điện thoại đang rung lên liên hồi nhưng không hề định nghe máy, chờ thêm ba mươi giây nữa, nếu người bên kia mà không ra thì cô sẽ ra.

Đúng lúc cô đang định mở cửa ra ngoài lấy cơm thì cửa nhà đối diện mở ra.

Lương tâm An Nhu hơi bất an nên cô quay lại nhìn Ứng Thư Hà: “Cậu đến đây đi.”

Ứng Thư Hà lúng ta lúng túng đi tới, cô ấy khó hiểu hỏi: “Sao thế?”

An Nhu nói thẳng: “Nhìn qua mắt mèo không rõ, cậu ra ngoài nhìn hộ tớ với.”

“...”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 8: Nhổ Răng Khôn

Ứng Thư Hà nhìn cô chăm chăm hơn nửa phút. An Nhu bị nhìn tới chột dạ bèn vội vàng giải thích: “Không phải, tớ có lý của tớ mà, nhà ở ngay đây nên nếu chạm mặt thì xấu hổ lắm.”

Ứng Thư Hà không thèm nói chuyện với cô nữa, cô ấy đi ra mở hé cửa, thật cẩn thận thò đầu ra ngoài. Rác rưởi đổ tung ngoài cửa đã được dọn sạch sẽ, người đàn ông đi ra trông rất mảnh khảnh, tay dài chân dài nên có vẻ hơi hơi gầy yếu. Có thể là trong nhà có máy sưởi nên cậu ta mặc áo ngắn tay và quần đùi, làn da lộ ở bên ngoài trắng tới khó tin. Những chỗ khác đều rất bình thường, nhưng mà cái gây chú ý nhất là,

Người này đeo mặt nạ Spider Man, đôi mắt của mặt nạ còn phát ra màu lam, mặt nạ che khuất cả khuôn mặt.

“...” Người này có bệnh à.

Ứng Thư Hà vô ý thức liếc về An Nhu đứng sau, định tìm kiếm cảm xúc tương tự ở mắt đối phương nhưng lại phát hiện cô sớm đã trốn tới chỗ sofa, cả người cuộn lại, chống tay lên tay vịn nhìn cô ấy chăm chăm.

Khóe miệng Ứng Thư Hà giật giật, đột nhiên lui về phía sau. Cô ấy đột nhiên nổi hứng trên An Nhu bèn bình tĩnh nói: “Anh chàng nha sĩ kia về rồi.”

Nghe thấy thế thì An Nhu khó tin tròn tròn mắt, cô không dám qua đó bèn vội vàng nói nhỏ: “Vậy cậu mau đóng cửa đi! Đóng đóng đóng!”

Ứng Thư Hà lại nhìn ra bên ngoài vài giây.

Shipper đứng đấy hiển nhiên cũng shock tới đờ người, anh ta đại ra chùng nửa phút, đến khi người nọ nhắc nhở mới đưa túi cho cậu: “Chào anh, tôi đưa cơm ạ.”

Hà Tín Gia giơ tay gãi gãi đầu, tóc còn lộn xộn vì mới ngủ dậy. Cậu cũng không hề tức giận khi bị gọi dậy mà chỉ bình tĩnh nói: “Tôi không gọi cơm hộp.”

Shipper nghe vậy bèn cúi đầu nhìn phiếu trong tay, nói: “Nhưng địa chỉ điền nhà này mà, có thể là bạn bè hoặc người thân...”

“Không phải tôi.” Hà Tín Gia trực tiếp đóng cửa lại.

Thấy thế, Ứng Thư Hà quay đầu lại nhìn về phía An Nhu, cô vội vàng nói: “Shipper lại đây thì tính sao?”

“Lại đây á...” Vẻ mặt An Nhu lúng ta lúng túng nhưng giọng thì rất bình tĩnh, “Cậu sợ gì chứ, mình có làm chuyện gì trái lương tâm đâu.”

Ứng Thư Hà không dọa nổi cô nên cảm thấy hơi bất ngờ, cô ấy cũng không nói gì mà ra ngoài nhận cơm hộp.

Lúc cô vào nhà thì An Nhu đã biến đâu mất rồi, cửa phòng vốn mở rộng thì giờ đóng chặt lại. Ứng Thư Hà nghi ngờ đặt cơm trên bàn rồi vào phòng, chặn trên giường căng phòng, hiển nhiên trong đó có người. An Nhu nghe thấy tiếng động thì thò đầu ra, cẩn thận hỏi: “... Đi chưa?”

Ứng Thư Hà: “...”

“Đi chưa? Có phát hiện là tụi mình cố ý không?” An Nhu hỏi lại.

“Lừa cậu đấy, nha sĩ không về, người đối diện là nam.”

“...”

“Cậu bảo không làm chuyện trái với lương tâm cơ mà? Sao phải sợ?”

“...”

*

Chiều ngày 13, trước khi Ứng Thư Hà đến phòng khám thì gọi điện thoại cho An Nhu, không bao lâu hai người đã đứng ở ngoài phòng khám rồi vào cùng nhau. Bởi vì hai người đã sớm hẹn trước nên rất nhanh đã được y tá dẫn tới phòng khám.

Vừa lúc đi ngang căn phòng mà lúc trước cô nhìn thấy Trần Bạch Phồn, An Nhu bèn liếc mắt nhìn qua.

Sau đó, ánh mắt dính chặt vào chỗ đấy.

Trần Bạch Phồn dựa lưng vào cửa sổ, khẩu trang kéo xuống phân nửa, đang cúi đầu sửa sang lại đồ vật. Anh đeo một chiếc kính nha khoa trong suốt nên khí chất trông lạnh lùng hơn hẳn bình thường, sống mũi thẳng, lông mi cong cong dưới đèn như sáng lên.

Dường như mới vừa giải phẫu xong nên dụng cụ bên cạnh hơi lộn xộn. Bên cạnh Trần Bạch Phồn là một người y tá, lúc này hai người đang vừa sửa sang dụng cụ vừa câu được câu không mà trò chuyện. Vẻ mặt của anh rất bình tĩnh, giọng nói khe khẽ cũng tản mạn lười biếng.

An Nhu ngừng nhìn rồi nhắc chân bước vào phòng khám của Ứng Thư Hà. Cô đến cũng chẳng có ích gì cả, không có cơ hội để nói chuyện với anh, với cả hình như tự nhiên tìm anh để nói chuyện thì trông cũng rất khó hiểu.

Sau khi trị liệu xong, hai người cầm đơn thuốc bác sĩ cho đi đến quầy thanh toán. Ứng Thư Hà đưa đơn cho y tá còn An Nhu đứng ở bên cạnh cô ấy kiên nhẫn chờ đợi. Cô hơi hơi nhìn thoáng qua phòng khám kia, vẻ mặt trông rất mất mát.

Ngay lúc hai người các cô chuẩn bị phải đi thì như biết được sự mong đợi của cô, Trần Bạch Phồn bước ra khỏi phòng.

Dường như anh có chuyện muốn nói với y tá nhưng đúng lúc nhìn thấy An Nhu thì dừng bước, đôi môi hơi mở ra cũng khép lại. An Nhu cũng không tránh đi mà chỉ lạnh nhạt nhìn anh. Chẳng mấy chốc Trần Bạch Phồn đã ngừng sững sốt, anh lễ độ gật gật đầu chào cô rồi quay đầu nói mấy chuyện với y tá.

An Nhu rũ mắt cầm đơn thuốc cho Ứng Thư Hà, hai người quay đầu đi ra ngoài.

*

Ra khỏi phòng khám, Ứng Thư Hà tò mò hỏi: “Cậu quen anh nha sĩ kia à?”

“Không.” An Nhu nói dối.

Ứng Thư Hà nghĩ ngợi một lát rồi tạm thời tin lời cô nói: “Tớ cảm thấy cậu đến khám răng với tớ hình như khá vô ích, tóm lại nha sĩ của tớ không phải anh ta nên các cậu căn bản là không có cơ hội tới gần.”

An Nhu liếc cô ấy, lạnh lùng nói: “Tớ chỉ đơn thuần đi chung với cậu thôi.”

Ứng Thư Hà không thèm để ý đến cô, tiếp tục nói: “Nếu không cậu cũng đến xem răng nữa đi? Nhưng mà hình như hàm răng của cậu chẳng có

vấn đề gì cả... Nếu không để lần sau tớ hỏi xem bọn họ có số điện thoại làm việc gì đó không.”

“Số điện thoại làm việc tớ đã...” An Nhu đột nhiên phản ứng kịp, cô nuốt những lời còn lại vào, “Cậu hỏi đi.”

Ứng Thư Hà đột nhiên hiểu được điều gì đó.

“Cho nên cậu định đi khám răng nữa à?”

“Không.”

“Vậy để tớ kiểm lý do cho, cậu nói cậu muốn kiểm tra hàm răng.”

“...”

*

Sau khi dẫn Ứng Thư Hà lên xe taxi thì An Nhu bèn đi dạo ở gần đó, tìm một quán trà sữa rồi vào ngồi, cô bưng ly ca cao nóng lên nhấp hai ngụm, mắt vẫn nhìn điện thoại chăm chăm.

Cô đặt cái ly xuống, ngón trở gõ gõ trên bàn.

Ba giây sau, An Nhu cầm điện thoại gọi cho phòng khám nha khoa Ôn Sinh.

Lần trước tẩy răng đã hối hận lắm rồi, lần này sao lại còn xài cái cách này nữa chứ...

Bỗng dưng thấy đi khám răng cũng sẽ nghiện là thế nào...

Không không chế được a a a a.

Người trong tiệm trà sữa cũng nhiều nên hơi ồn ào, bên tai cô vang lên những tiếng tút tút, trong lúc chờ đợi thì An Nhu đột nhiên thất thần, nghe

được nội dung nói chuyện của hai nữ sinh đằng sau.

“Đau chết mất, gần đây mỗi lần bà đi đến thì răng khôn của tớ lại nhiễm trùng, cậu nói xem tớ có nên nhổ không.”

“Nhổ đi, nếu không sau này mỗi lần bị cậu đều đau đấy.”

Bởi vì thất thần nên lúc An Nhu mở miệng ra định nói là “Kiểm tra hàm răng” thì biến thành “Nhổ răng khôn”.

Đầu óc cô đột nhiên chết máy, ngay cả khi đầu dây bên kia hỏi lại một lần cô cũng không hề phát hiện.

*

Trần Bạch Phồn mở cửa vào nhà đã thấy Hà Tín Gia đang nằm trên sofa chơi game.

Hà Tín Gia lướt nhanh trên màn hình, cậu nói nhỏ: “Anh, anh rang cơm cho em nhé?”

Trần Bạch Phồn cởi áo khoác ra rồi lạnh lùng hỏi: “Không gọi cơm hộp à?”

“Em quên mất.”

Trần Bạch Phồn dứt khoát ngồi xuống bên cạnh cậu rồi duỗi tay rót nước ấm thong thả uống.

Anh cẩn thận suy xét vài giây rồi nghiêm túc đề nghị: “Nếu không thì em đi tìm việc làm đi.”

Cứ ở nhà mãi có hại với sức khỏe lắm.

Ấn đường Hà Tín Gia giật giật, cậu tỏ ra không thể tin nổi nhưng đầu ngón tay không hề dừng lại chút nào. Sau đó cậu nghiêm túc nói cho Trần Bạch Phồn biết bản thân mình giàu thế nào: “Năm ngoái em chỉ bán bản quyền 2 cuốn tiểu thuyết cho điện ảnh và truyền hình cũng thu được một ngàn vạn rồi.”

Trần Bạch Phồn không biết phải tốn bao nhiêu năm nữa mới thu được một ngàn vạn: “...”

“Anh, nếu anh thích thì em có thể mở cho anh ba cái phòng khám.”

“Không...”

Hà Tín Gia rất là âu sầu: “Xem tiền lương bây giờ của anh thì không biết bao giờ mới đủ tiền mở một phòng nữa.”

Trần Bạch Phồn liếc cậu chứ không nói gì, sau đó anh lập tức về phòng vào weibo, bình luận dưới bài post mới nhất của Tín Thụ: Haha, viết văn tệ thế có ra sách tôi cũng không thèm mua 😊

Sau đó anh bị chửi hội đồng.

Tin nhắn bị oanh tạc, toàn người mắng.

Trần Bạch Phồn hơi đau lòng.

Mới này anh bị người ta nhục nhã nên đáp trả thôi, không ngờ lại có nhiều người mắng anh như vậy.

Không ai thích anh hết TUT.

*

Lịch kiểm tra răng của An Nhu là vào buổi chiều, trên sofa có tốp ba tốp năm người đang ngồi, còn có cả hai người dựa lưng vào tường nói

chuyện phiếm.

An Nhu đi thẳng tới quầy báo tên với y tá, rất nhanh đã được dẫn tới phòng khám của Trần Bạch Phồn.

Thấy lại là cô thì Trần Bạch Phồn tỏ ra sững sốt vô cùng, An Nhu vô ý thức mà cúi đầu tránh đi ánh mắt của anh.

Cô hành động rõ ràng lắm à? Đâu có nhì...

Gần đây cũng chỉ có phòng khám nha khoa này thôi.

Hơn nữa lần trước cô để anh tẩy răng, cảm thấy anh kỹ thuật tốt nên tìm anh thêm lần nữa cũng đâu phải chuyện lạ gì.

Trần Bạch Phồn cũng không nói gì mà lấy một chiếc khẩu trang mới toanh đeo lên. An Nhu rất tự giác mà ngồi lên ghế nha khoa, chờ dẫn nhìn đèn bên trên.

Ngay sau đó, y tá đứng cạnh nói giúp cô: “Bác sĩ Trần, cô ấy hẹn nhổ răng khôn ạ.”

An Nhu chết ngắc, cô quay đầu nhìn về phía hộ sĩ: “Cái...”

Không đợi cô nói xong Trần Bạch Phồn đã gạt đầu tỏ vẻ mình biết rồi, anh chiếu đèn vào miệng cô, ôn tồn nói: “Há miệng.”

Nghe thấy giọng anh, An Nhu lập tức nuốt những lời định nói vào, ngoan ngoãn há miệng ra. Mắt cô tròn tròn, to hơn hẳn ngày thường, vẻ mặt cũng ngơ ngơ ngác ngác.

Trần Bạch Phồn cong môi, anh làm bộ làm tịch cầm kính hiển vi soi răng lên kiểm tra nửa phút, sau đó dùng bàn tay đã đeo găng của mình sờ sờ vào chiếc răng số bảy, cũng chính là chiếc răng cuối cùng của hàm.

“Chiếc răng khôn này không mọc hoàn toàn, một bộ phận lợi hơi ôm răng làm cặn đồ ăn đi vào thì sẽ rất khó ra, như thế sẽ gây ra đủ thứ bệnh.”
Trần Bạch Phồn rút đèn ra lẩm bẩm nói, “Nên nhổ thật.”

... Đợi chút.

Hình như cô có răng khôn đâu?

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 9: Em Không Nhớ Anh À?

Lần này An Nhu shock thật.

Chẳng lẽ cô thật sự có răng khôn à...

Trong lúc cô không biết thì bỗng nhiên có một cái răng khôn ló ra á?

Không đúng, nếu có răng khôn thì cô phải biết chứ. Nhưng nếu giờ cô nói thẳng là mình không có thì có phải sẽ làm anh mất mặt không, nói thế chả phải ý là anh quá vô dụng à? Ngay cả răng khôn cũng nhận nhầm.

An Nhu muốn cho đối tượng thăm mẩn chút mặt mũi nên yếu ớt nói: “... Đột nhiên tôi không muốn nhổ nữa.”

Nhưng Trần Bạch Phồn lại như không hiểu lời cô, anh bình thản ung dung nói tiếp: “Đừng sợ, lúc nhổ răng sẽ có thuốc tê nên không đau đâu. Nếu có cũng chỉ một lát sau khi hết thuốc tê thôi.”

“...” Nghe có vẻ hợp lí.

Nếu như cô có răng khôn thì chắc chắn sẽ nhổ không chút ngại ngần.

Nhưng vấn đề là cô có đâu!

An Nhu đột nhiên cũng không biết phải làm gì. Lúc cô chưa kịp nghĩ ra thì Trần Bạch Phồn đứng trước mặt cô đã hơi khom lưng, anh cười, kiên nhẫn nói: “Cho nên nhổ đi, để tôi bảo y tá lấy dụng cụ.”

Không hiểu sao nhìn anh thế này lại hơi đáng sợ.

Rõ là cười dịu dàng nhưng kiên quyết đòi nhờ rằng không chút tiếc thương.

An Nhu nuốt nuốt nước miếng, cô im lặng một lát mới hấp hối giữa, nhỏ giọng cãi lại:

“Tôi không có răng khôn...”

Giọng yếu ớt vô cùng, hơi hơi hoảng hốt như không chắc lắm.

Lần này Trần Bạch Phồn thật sự không nhịn được bèn bật cười, không trêu cô nữa mà kéo khẩu trang xuống làm lộ ra toàn khuôn mặt, anh lười biếng vuốt ve kính bảo hộ, mí mắt hơi rũ. Đèn sáng ngời phác họa ngũ quan của anh thật rõ ràng, nụ cười nơi khóe miệng lại khiến anh trông rất hiền hòa: “Có nhớ lần trước cô tới tẩy răng không?”

An Nhu ngẩn người, cô vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra: “Nhớ.”

Sau đó An Nhu nhìn thấy anh hơi hé môi nói một câu, anh nói nhỏ, nghe từ tính hơn lúc bình thường rất nhiều: “Nên tôi cũng nhớ cô không có răng khôn.” Anh cười khẽ.

An Nhu: “...”

Bỗng dưng cô cảm thấy hơi xấu hổ, là cái loại xấu hổ bị người khác hiểu thấu ấy, tuy cô vốn đến đây để kiểm tra hàm răng thật nhưng sao vẫn xấu hổ thế chứ...

An Nhu bối rối đứng lên từ ghế nha khoa, cô nhìn anh chăm chăm, vẻ mặt lạnh nhạt, cô siết chặt tay rồi nói: “Tôi chỉ nói nhầm thôi.”

An Nhu dừng một chút rồi quyết định mở miệng trước khi bị anh cướp lời, “Tôi chỉ nói nhầm là mình có răng khôn mà anh lại tự dưng nói tôi có

một chiếc.”

“Tôi muốn khiếu nại anh.” An Nhu nhấn tâm nói.

Trần Bạch Phồn nhượng mảy.

Mấy giây sau An Nhu vừa đi về phía cửa vừa nói: “Lần này tôi tha cho anh đấy.”

“...”

“...”

Trần Bạch Phồn đứng sau An Nhu đột nhiên gọi cô lại: “An Nhu.”

An Nhu dừng bước, quay đầu nhìn anh.

“Em không nhớ anh à?” Trần Bạch Phồn hỏi.

An Nhu cau mày, không quá hiểu anh đang nói gì, chẳng lẽ là chuyện anh dẫn cô đi bệnh viện lần trước à... Cô không đoán được nên căng thẳng hỏi cho có lệ: “Anh đang định lôi kéo tôi để làm quen đấy à?”

Bầu không khí đột nhiên im đến lạ.

Trần Bạch Phồn đi về phía trước mấy bước rồi đứng trước mặt cô. Anh cũng không thèm để ý tới lời An Nhu mà chỉ băng quơ nói một câu làm cô ngớ người: “Hồi nhỏ anh ở cạnh nhà em.”

Đầu óc An Nhu như chết máy, cô “ồ” lên một tiếng rồi lúng ta lúng túng hỏi lại: “Anh nói gì cơ?”

Trần Bạch Phồn không hề lặp lại.

An Nhu ngơ ngẩn nhìn về phía anh, một bóng dáng trong kí ức dần dần hiện ra nhưng vẫn rất mơ hồ. Cô rất nhanh đã tỉnh ra, không thể tin

được mà nhìn anh.

*

Lúc An Nhu bảy tuổi, cả nhà cô vì chuyện công tác của cha An nên mới dọn đến Tứ Xuyên, trước đó thì bọn họ vẫn đều ở Bạc Thành. Thế nhưng ở khu chung cư nào thì cô cũng không nhớ rõ lắm. Chỉ nhớ vào năm cô học lớp một thì nhà bên chuyển tới một gia đình có anh béo nọ rất đáng ghét.

Cô cũng không nhớ vì sao hai người lại ghét nhau, tóm lại là trước mặt cha mẹ thì quan hệ của hai người họ có vẻ khá tốt đẹp. Anh trai kia cũng học cùng trường tiểu học với cô nhưng anh học lớp 5. Mỗi ngày hai người đều đến trường cùng nhau, sau đó tan học cũng về nhà với nhau.

Dọc đường đi cứ mắng người còn lại...

Lúc đó An Nhu mới sáu tuổi, người của mười mấy năm trước đúng là cô không nhớ thật. Hơn nữa dựa theo bóng dáng mờ nhạt trong trí nhớ thì cô thật sự không thể nào cảm thấy anh trai kia và Trần Bạch Phồn có liên quan đến nhau được.

An Nhu nghĩ chắc chắn là không phải đâu.

Có khi là anh thuận miệng nói đùa với cô thôi.

An Nhu thật sự không thể tin được người trước mặt là cái kẻ cứ hở ra là kêu cô...

Ngay sau đó, Trần Bạch Phồn giơ tay so chiều cao của đầu cô với xương quai xanh của anh.

“Nhóc lùn thật là vô tâm.”

“—— Lần đầu gặp anh đã nhận ra em rồi.”

*

An Nhu không nhớ nổi mình đã về nhà bằng cách nào, nếu hàm răng không có vấn đề thì cô cũng không cần phải ở đấy làm gì nữa, cô ngơ ngơ ngác ngác, tuyệt vọng lết về nhà.

Lần này An Nhu không bận tâm đến chuyện mặt mũi nữa, vừa về đến nhà đã lập tức gọi điện khai hết với Ứng Thư Hà. Cô bỏ nhào lên giường rên rĩ hai tiếng rồi đá dép lê ra xa khiến nó đập vào tủ quần áo cái bụp, sau đó không gian lại yên tĩnh như trước. Đúng lúc đó, Ứng Thư Hà ở đầu dây bên kia cũng nghe máy.

An Nhu bực bội đập đập đệm làm nó kêu vang lên, Ứng Thư Hà hơi buồn bực: “Cậu sao thế?”

“Tớ phát hiện tớ quen anh nha sĩ kia.”

“Hả, bao giờ?”

“Khi còn nhỏ, anh ấy ở đối diện nhà tớ.”

Cứ như kiểu ngần rủa ấy, bây giờ anh cũng ở nhà phía đối diện với cô.

Không đợi Ứng Thư Hà mở miệng thì An Nhu đã nói tiếp: “Tớ mới tới Ôn Sinh, anh ấy gọi tớ là nhóc lùn.”

“Từ từ, để tớ tiêu hóa đã.” Ứng Thư Hà nghĩ ngợi, “Hồi nhỏ anh ta gọi cậu thế à? Quan hệ của hai người tốt không?”

An Nhu im lặng vài giây mới nói một câu nhẹ bẫng: “Đấy là vì lâu rồi anh ấy chưa gặp tớ.”

“Hả?”

“Ngày xưa anh ấy gọi tớ là nhóc lùn xấu xí.”

“.....”

Ứng Thư Hà cau mày, cô ấy có vẻ hơi cạn lời: “Không phải chứ, sao cậu không nói với ba mẹ mà cứ để anh ta mắng vậy?”

An Nhu phồng má, cô buồn bực nói: “Chắc chắn là tớ muốn nói với ba mẹ rồi.”

“Vậy cậu...”

“Nhưng nếu tớ mà nói thì anh ấy cũng sẽ xui ba mẹ tớ mắng người ta là tên mập chết tiệt.”

Ứng Thư Hà tuyệt không nghĩ đến chuyện này, khoe miệng cô ấy giật giật: “Vậy hai người huề nhau rồi còn gì, chuyện bao lâu rồi còn so đo làm chi.”

“Huề gì mà huề? Anh ấy nói lần đầu tiên gặp đã nhận ra tớ rồi.”

“... Đó là vì người ta có ấn tượng sâu sắc với cậu.”

An Nhu trực tiếp kết luận: “Anh ấy đang nhục nhã tớ hồi nhỏ xấu thì có.”

“...”

Khi còn nhỏ An Nhu có một thói quen không tốt là hay cắn môi và dùng lưỡi đẩy hàm răng về phía trước, hành vi này sẽ làm hàm răng hô lên, cũng bởi vậy mà trước kỳ thay răng thì hàm răng của An Nhu không chỉ không đều mà răng còn nhô ra ngoài trông rất xấu.

Cho nên An Nhu hoàn toàn không hiểu anh vừa gặp đã nhận ra cô kiểu gì.

Cô kiên quyết nói: “Vậy mà anh ấy dám nói mới gặp đã nhận ra tớ, chắc chắn là chê tớ xấu.”

“Anh ta đã lớn rồi, sao có thể ấu trĩ thế được...” Ứng Thư Hà nói, “Hơn nữa cậu thích anh ta mà? Như vậy cũng tốt, có thể nương chuyện còn nhỏ tới gần người ta.”

An Nhu nghe thế thì sững sốt, cô trả lời rất nhanh: “Nhưng tớ cảm thấy tâm thái của tớ bây giờ đang sụp đổ.”

“Hả?”

“Kiểu, cảm giác kì quặc lắm.”

Sống hơn hai mươi năm, cuối cùng cũng gặp được một người khiến bạn có thiện cảm. Nhưng trong giây phút nào đó lại đột nhiên phát hiện người này là bạn thời thơ ấu

Còn là kiểu ngày ngày cãi nhau nữa.

Cảm giác này... Thật sự rất là... Khó nói.

“Đã bao lâu rồi hai người chưa gặp thế?”

An Nhu nghĩ: “Từ bảy tuổi tớ chuyển đi đến giờ thì chưa gặp lại anh ấy.”

“Lâu lắm rồi, cũng mười mấy năm, chắc phải đổi tính rồi chứ.”

“... Phải nói là như biến thành người khác ấy.”

“Cho nên cậu đâu cần phải phiền não làm gì, tớ cảm thấy đây là cơ hội tốt là khác.”

Đầu óc An Nhu rối bời: “Thế à...”

“Dù sao thì ít nhất là thân thiết hơn cái quan hệ như người xa lạ hồi trước mà.”

Thân thiết.

An Nhu đột nhiên nhớ tới cái câu “nhóc lùn” của Trần Bạch Phồn và hành động cố tình so chiều cao của anh.

Đầu óc cuối cùng cũng hoạt động trở lại. Khuôn mặt cô đỏ bừng cả lên.

*

Sau khi ngắt máy, An Nhu càng thêm đồng ý với lời nói của Ứng Thư Hà. Cô càng nghĩ càng vui bèn dứt khoát mở máy tính ra up câu chuyện thứ nhất của “Anh chàng dịu dàng” lên.

@ Nhĩ Đông An An:

Ngày đó, em đến phòng khám gặp anh với lí do rất ngớ ngẩn.

Lần đầu tiên nói chuyện với anh, còn nói sẽ tìm anh để tẩy rãng tiếp.

Em nói: Sau này em sẽ còn tìm anh. [/ hình ảnh]

*

An Nhu ngơ ngẩn nhìn máy tính một lát, cô cuộn người lại, mở điện thoại ra nhìn WeChat

Bây giờ cô trực tiếp tìm anh nói chuyện được không nhỉ...

Nhưng mà nói gì đây.

Hay xin số máy riêng của anh nhỉ?

An Nhu còn đang tự hỏi thì điện thoại vang lên, đúng lúc chủ nhân khung thoại cô đang nhìn chăm chăm nhắn tin cho cô.

—— An Nhu, thêm số máy riêng của anh đi

—— Nếu là số làm việc có khi anh không kịp trả lời.

——135****5486

Lời editor: Hôm nay phải đi học rồi QAQ, up liền hai chương kỉ niệm (ngày buồn). Chúc mừng chế Anne Apple đã đoán trúng phóc =)) bác sĩ Trần chính là anh trai hàng xóm khứa khứa. Comment của mọi người tui đều đọc nha TUT nhưng hông dám trả lời, sợ lỡ miệng spoil...

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 10: Em Ở Tầng Nào Vậy?

Thật sự là tốt hơn trước biết bao nhiêu... Anh còn chủ động cho cô số nữa.

An Nhu cong môi, ngoan ngoãn cập nhật thêm số điện thoại riêng của anh, đầu dây bên kia rất nhanh đã đồng ý lời mời của cô.

Trần Bạch Phồn gửi tin nhắn cho An Nhu.

—— Cảm thấy tốt nhất là nên nói một câu xin lỗi với em.

—— Lúc ấy anh nói thế để em nhận ra anh thôi, không có ý gì khác đâu.

Thấy thế thì An Nhu sững sốt, cô nhin không được bèn hỏi: Sao anh lại nhận ra em?

Mười mấy năm rồi, cô còn chẳng nhớ nổi tên anh nữa chứ đừng nói tới việc hiện tại cô chẳng giống hồi nhỏ chút nào.

Trần Bạch Phồn: Lúc trước mẹ cho anh xem ảnh chụp.

Trần Bạch Phồn: Lúc mẹ anh đi chơi ở Tứ Xuyên với bạn thì gặp dì An.

An Nhu lập tức hiểu ra, cô nghĩ đến những lời vừa nãy mình nói với Ứng Thư Hà thì đột nhiên cảm thấy hơi hổ thẹn. Cơ mà nếu mẹ cô đã gửi

ảnh của cô cho người khác thì sao không gửi ảnh của người kia cho cô chứ?

Cũng không nói với cô: Con nhìn này, nhóc hàng xóm mập mập trước kia giờ đẹp trai thật.

Nếu thế thì cô sẽ không ngờ người ra trước mặt anh như thế... Còn giật mình đến nỗi không ngậm miệng được.

An Nhu cũng không biết nên nói gì, đành phải thuận miệng nói một câu: Trùng hợp thật đấy.

Người bên kia trả lời rất nhanh: Đúng thế.

Nói cái gì bây giờ. Trò chuyện thì thấy lúng túng... Nhưng mà không nói thì lại đau khổ vô cùng...

An Nhu rối rắm hồi lâu, lúc cô còn chưa biết phải nói gì thì Trần Bạch Phồn đột nhiên nhắc tới một chuyện.

— Có phải em muốn đi mua xe không?

An Nhu sững sốt hỏi: Sao anh biết?

Sau khi nhận tin An Nhu đột nhiên nhớ tới việc hình như mẹ An có đề cập tới chuyện tìm anh trai hàng xóm đi mua xe với cô...

Cô đã từ chối rồi mà, sao lại vẫn tìm người ta thế chứ!

Nhưng mà.

... May mà mẹ tìm người ta.

An Nhu: Mẹ em nói hả?

Trần Bạch Phồn: Ủ, để anh đi mua với em.

Trần Bạch Phồn: Con gái ở nơi khác một mình.

Trần Bạch Phồn: Em thấy bao giờ rảnh, để anh còn đổi lịch với đồng nghiệp nữa.

Nhìn thấy đoạn thoại này, An Nhu nhịn không được mà nhảy từ đệm mềm lên giường lăn lộn mấy vòng, cô vùi mặt vào gối đầu không ngừng cười khúc khích

Trời ơi...

Mẹ cô ném cho cô một cái bánh có nhân!

Sau khi đã bình tĩnh lại rồi, An Nhu cầm điện thoại nhưng lại kích động đến nỗi không gõ nổi chữ. Còn Trần Bạch Phồn bên kia thấy cô mãi không trả lời nên cho rằng cô đang tìm cách từ chối bèn chủ động nói.

— Nếu em có bạn cùng đi mua chung thì thôi cũng được.

An Nhu trợn tròn mắt, cô không nhịn được mà thốt lên: “Không, không phải mà!”

An Nhu vội vàng bấm mấy chữ: Em không có bạn

Viết xong, đột nhiên cảm thấy có lỗi với Ứng Thư Hà nên An Nhu lập tức bổ sung.

— Có thời gian đi mua xe chung với em.

Cảm thấy cô nói thế thì rõ ràng quá...

An Nhu cắn môi, cô do dự vài giây rồi nhắn thêm.

— Nếu anh vội thì em đi một mình cũng được.

Sau khi gửi đi thì An Nhu lập tức tắt điện thoại, cô chấp tay trước ngực cầu nguyện: Nhất định phải từ chối đó!

Nhất định phải nói có rảnh!!!!

Nếu không có khi cô sẽ quỳ mất.

Mấy giây sau, điện thoại vang lên tiếng nhắc có tin nhắn tới, An Nhu căng thẳng bật điện thoại lên, lúc nhìn thấy nội dung trên điện thoại thì thở phào nhẹ nhõm.

Trần Bạch Phồn: Không sao, anh không bận lắm đâu.

An Nhu hoàn toàn không nhin cười được, cô nhanh tay gõ chữ: Vậy anh sắp xếp thời gian đi, lúc nào em cũng rảnh.

Lần này bên kia trả lời hơi chậm, dường như đang suy nghĩ gì. An Nhu đợi một lát mới nhận được câu trả lời của anh: Cuối tháng được không? Ngày ba một đúng lúc anh được nghỉ.

An Nhu sợ bánh có nhân bay mất bèn nói rất nhanh: Được.

*

Hôm ba mươi một hai người hẹn gặp nhau ở cửa Thủy Ngân Hoa Thành. Trần Bạch Phồn đến trước giờ hẹn hơn nửa tiếng, anh đến bãi đỗ xe lấy xe rồi chạy tới trước cửa khu chung cư. Vốn tưởng rằng phải đợi một lát, không ngờ An Nhu còn đến sớm hơn cả anh.

An Nhu đứng dưới một tàng cây khô cạnh trạm an ninh, đang vươn ngón tay trắng trẻo nhàm chán gõ gõ thân cây. Cô mặc chiếc áo khoác màu nâu có cổ và quần bút chì, mái tóc ngắn mềm mại xõa tung, trên đầu chỉ đội một chiếc mũ len vắng vải dệt màu đen.

Trần Bạch Phồn ngừng xe rồi xuống, anh gọi cô: “An Nhu.”

An Nhu quay đầu, dường như cô còn vất vẻo hồn ở đâu đó nên trông hơi ngơ ngác, lông mi hơi rũ nhưng rất nhanh đã cong lên, cô cố tỏ ra bình tĩnh mà sờ sờ mũ.

Trần Bạch Phồn đi tới trước mặt cô, nói khẽ: “Sao em đến sớm thế.”

An Nhu sờ sờ ngón tay, bình tĩnh nói dối: “Em nhầm giờ.”

Sao mà cô dám nói mình đã dậy từ 6 giờ rồi còn ngồi bối rối xem mình nên đến vào lúc nào chứ. Mặc dù cuối cùng An Nhu chọn đi sớm, dù sao thì cô cũng nhờ anh đi cùng mà, sao có thể để người khác chờ được.

Trần Bạch Phồn “ồ” lên một tiếng, anh thuận miệng nói: “VẬY sau này để anh nhắc em.”

An Nhu đột nhiên ngẩng đầu lên nhưng lại thấy anh quay đầu chỉ chỉ vào phía xe, vẻ mặt không có tâm ý gì khác. Giọng anh dịu dàng trong trẻo như một sợi gió xuân giữa ngày đông: “Lên xe trước đi, bên ngoài lạnh lắm.”

An Nhu nhỏ giọng đồng ý rồi bám theo anh, cô thấy Trần Bạch Phồn đi về phía ghế phụ, hình như là định mở cửa cho cô. Đầu óc An Nhu chột chết máy, cô nói ra một câu mà chính mình cũng không thể hiểu nổi: “Từ lúc em cầm bằng lái đến giờ chưa từng lái xe, hay để em lái nhé?”

Thấy Trần Bạch Phồn đột nhiên dừng bước thì An Nhu nuốt nuốt nước miếng, lúc cô đang định sửa miệng thì Trần Bạch Phồn lại mở cửa xe rồi đi vòng về phía ghế điều khiển duỗi tay mở cửa. An Nhu thấy anh làm vậy bèn thở phào nhẹ nhõm, nhắc chân đi về phía ghế phụ.

Trần Bạch Phồn không ngồi vào xe, anh để tay lên chóp xe: “Em bảo muốn lái xe mà?”

An Nhu đột nhiên nghiêng nhìn anh, ngơ ngác hỏi: “Anh để em lái thật à?”

“Ừ, lại đây đi.”

An Nhu chạm phải ánh mắt của anh bèn đã nhìn ra chỗ khác, cô nhanh tay mở cửa xe chui vào rồi lăm bắm, “Thôi.”

Trần Bạch Phồn hơi hơi khom lưng nhìn cô từ phía cửa sổ xe, không hiểu sao An Nhu lại không dám nhìn anh nên đành phải giả vờ thắt dây an toàn.

Chẳng mấy chốc Trần Bạch Phồn cũng đã lên xe. Trong không gian nhỏ hẹp hình như chỉ toàn mùi của anh, dường như còn có mùi thuốc sát trùng nhưng rất nhạt, chủ yếu là mùi bạc hà thoang thoảng đâu đây, dễ ngửi và rất dịu dàng.

Ngay sau đó, anh khởi động xe.

An Nhu ngại nghịch điện thoại nhưng cô cũng không biết phải nói gì với anh bèn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm khung cảnh tĩnh lặng đột nhiên được thổi hồn xẹt qua thật nhanh trước mắt cô.

Không khí hơi xấu hổ, mà có khi cũng chỉ có mình cô cảm thấy xấu hổ thôi.

Nhân lúc đèn đỏ, Trần Bạch Phồn nghiêng đầu liếc cô. Tay An Nhu đan vào nhau, đặt trên đùi. Anh ngừng nhìn, gõ gõ đầu ngón tay trên vô lăng rồi duỗi tay mở radio, vặn vài lần đến khi đạt được âm lượng phù hợp mới thôi.

An Nhu nghe thấy tiếng phát ra bèn quay đầu lại, đúng lúc thấy sườn mặt anh bị ánh sáng ngoài không trung màu xanh lam chiếu vào, khắc rõ từng độ cong.

An Nhu đột nhiên cảm thấy hơi bất an. Có phải anh ngại mình yên lặng quá không...

Hay là nói gì nhỉ? Nhưng mà cái gì mới được chứ?

An Nhu bối rối hồi lâu mới ấp úng nói: “Phải mất bao lâu mới đến chỗ đó thế?”

“Hình như tầm hai mươi phút gì đó,” Trần Bạch Phồn đáp không chút để tâm, “Nhanh thôi.”

“Ồ.” Lại không biết nói gì nữa rồi.

Mà tốt nhất là đừng ảnh hưởng tới việc lái xe của anh thì tốt hơn.

An Nhu chậm rãi hồi ức, cô nhớ là hồi cô học lớp 1 thì Trần Bạch Phồn học lớp 5. Cho nên tính ra thì anh lớn hơn cô 4 tuổi, hiện giờ cô hai mươi ba tuổi nên Trần Bạch Phồn đang hai mươi bảy tuổi.

Hai mươi bảy tuổi...

An Nhu đột nhiên quay nhìn anh, hỏi: “Năm nay anh hai mươi bảy tuổi à?”

Trần Bạch Phồn chuyển tay lái, anh đáp: “Đúng thế.”

Nghe vậy, An Nhu buột miệng nói: “Vậy có khi anh cũng đã kết hôn rồi hả?”

“...”

“...”

Đúng lúc gặp đèn đỏ, Trần Bạch Phồn dậm phanh lại, anh liếc An Nhu, lạnh lùng nói: “Chưa.”

An Nhu lập tức đỏ mặt, cô ngại ngùng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ rồi lại bắt đầu nói lung tung: “Em không có ý gì đâu, chỉ cảm thấy tuổi này vốn đã...”

Một dao thọc thẳng vào tim Trần Bạch Phồn.

“Bạn gái anh không vội hả?”

Bạn gái.

Nhát thứ hai

An Nhu càng nói càng cảm thấy bất an: “Không, em...”

Đèn đỏ trước mặt bắt đầu đếm ngược, năm, bốn,..

Trần Bạch Phồn nhin không được bèn ngắt lời cô, anh bày ra vẻ mặt vô cảm: “Anh không có bạn gái.”

Nói xong anh bèn khởi động xe, từ đó về sau không hề liếc An Nhu một lần nào nữa, An Nhu ngồi cạnh hoàn toàn không chú ý đến vẻ mặt của anh mà thậm chí vui tới nở hoa.

Trần Bạch Phồn vẫn luôn nở một nụ cười lễ phép, nhưng trong lòng đã sắp điên lên rồi: Chờ đến khi cứng hai bảy tuổi mà còn chưa gả ra được thì anh nhất định, nhất định cũng sẽ nói với cứng một câu y thế đấy nhé.

*

Sau khi đến cửa hàng 4S, người bán xe đứng bên cạnh cực lực đề cử và giới thiệu tính năng, đặc điểm của các loại xe, Anh Nhu thì chả có nghiên cứu gì về xe cộ nên chỉ nhìn xem cái nào đẹp thì mua, không hề có ý kiến gì với lời phát biểu của anh ta.

Trần Bạch Phồn thì chủ động mở miệng phản bác ngược lại với người bán xe. An Nhu chỉ chỉ vào một chiếc xe màu hồng nhạt, trông cô có vẻ do dự: “Cái này đẹp.”

Trần Bạch Phồn nhìn về phía cô chỉ, im lặng suy nghĩ vài giây rồi gật gật đầu, lười biếng nói: “Tính an toàn còn tạm được.”

Nghe thấy lời anh An Nhu bèn ừ một tiếng rồi lập tức quyết định, cô nói với người bán xe: “Vậy lấy cái này đi.”

Trần Bạch Phồn sửng sốt: “Em không định xem những cái khác à?”

An Nhu cũng sửng sốt theo: “Em tưởng anh đề nghị em mua cái này?”

Không đợi anh giải thích, An Nhu đã nói: “Đẹp và an toàn là được.”

Cô ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Dù sao em cũng chẳng dùng mấy.”

Trần Bạch Phồn chỉ ừ một tiếng mà không nói gì thêm.

Sau khi mua xe xong thì Trần Bạch Phồn đột nhiên nhớ tới một việc: “Em lấy bằng lái lúc nào vậy?”

An Nhu nói không chút do dự: “Mười tám tuổi.”

“Vậy em muốn luyện thử không?”

An Nhu lắc đầu: “Không cần, kỹ thuật lái xe của em tốt lắm.”

Trần Bạch Phồn không tin lắm nên đưa chìa khóa cho cô, nửa đùa nửa thật nói: “Vậy em lái nhé?”

An Nhu trực tiếp cầm lấy chìa khóa, dường như cô chạm phải làn da lạnh lẽo của anh nên hơi ngừng tay một chút: “Được thôi.”

“...” Sao cô ấy lại đồng ý vậy?

Trần Bạch Phồn bắt đầu hối hận vì sự xúc động lúc nãy của mình.

5 năm không lái xe...

Anh không dám nghĩ đến nữa.

*

Không ngờ bọn họ lại an bình về đến Thủy Ngân Hoa Thành, Trần Bạch Phồn tựa khuỷu tay lên thành xe, anh thầm nghĩ: Nhiều khi không thể tin lời của cô nàng này được.

An Nhu lái xe vào khu chung cư rồi đỗ xe ở vị trí anh chỉ. Hai người xuống xe, cùng nhau đi về phía tòa nhà 12.

“Trùng hợp thật đấy.” Trần Bạch Phồn cười, “Đột nhiên anh nhớ tới việc chúng ta ở cùng tòa nhà.”

An Nhu hơi kéo mũ xuống: “Đúng là trùng hợp thật.”

Sau khi vào thang máy, đầu tiên Trần Bạch Phồn bấm lên tầng 5, sau đó anh mới hỏi cô: “Em ở tầng nào vậy?”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 11: Lại Nói Đối

An Nhu nhìn con số 5 đang sáng bừng lên thì khuôn mặt hơi cứng lại, sau đó cô bình tĩnh nói: “Tầng sáu.”

Trần Bạch Phồn nghe vậy bèn duỗi tay bấm vào số 6.

Cửa thang máy dần dần khép lại.

Thang máy bắt đầu di chuyển lên trên, các con số cứ thế thay đổi.

Một, hai, ba...

An Nhu đột nhiên mở miệng thú nhận: “Thật ra em ở tầng 5.”

“...”

Thang máy tới tầng 5 thì mở cửa. An Nhu nhắc chân đi ra ngoài, cô do dự một lát rồi quay lại cảm ơn Trần Bạch Phồn: “Hôm nay cảm ơn anh.”

Cô nghĩ ngợi một lát rồi lưỡng lự bổ sung một câu: “Hôm nào em mời anh ăn cơm nhé.”

Trần Bạch Phồn hơi nhướng mày, anh gọi cô lại: “An Nhu.”

An Nhu: “Vâng?”

“Em biết anh ở tầng 5 à?” Anh hỏi.

An Nhu đột nhiên nhớ tới chuyện hôm đó cô chạy tới thang máy để xem anh lên tầng mấy thì lập tức xua xua tay, cô lùi về phía sau rồi giả đò nói: “Thế hả, anh cũng ở tầng 5 à.”

Trần Bạch Phồn nhìn cô không nói gì.

“Sao em biết anh ở tầng 5 được chứ, anh có nói gì với em đâu.” Thấy vẻ mặt của Trần Bạch Phồn thì An Nhu cúi mặt, cô căng thẳng nói: “Đúng lúc anh cũng ở đối diện với em nhỉ, trùng hợp thật đấy.”

Trần Bạch Phồn cong môi, anh nói băng quơ: “Đúng là trùng hợp thật.”

“... Em về đây.” An Nhu hơi bối rối, cô quay người vào nhà.

Trần Bạch Phồn đứng nguyên tại chỗ nhìn bóng dáng mất hút của cô, lưỡi hơi hơi chạm vào hàm răng.

Lại nói dối.

*

Sau khi về đến nhà, An Nhu thay quần áo rồi vào thư phòng, tiếp tục vẽ phần hai của “Anh chàng dịu dàng”.

Sau khi chia bối cảnh xong thì cô lười biếng vươn vai, An Nhu gãi gãi đầu, ngồi thẳng lên uống ngụm nước, lúc cô đang định vẽ tiếp thì điện thoại đặt bên chuột máy tính rung lên.

An Nhu liếc thấy nội dung trên màn hình thì hơi cứng người lại, cô lập tức mở khóa ra để đọc hết tin nhắn.

Trần Bạch Phồn: Đúng rồi

Trần Bạch Phồn: Hôm xe tới có cần anh đi chung không?

Trần Bạch Phồn: Để anh kiểm tra xem xe có vấn đề gì hay không.

An Nhu sáng mắt, kích động tới mức đứng phắt lên, cô ném bút cảm ứng xuống rồi gõ chữ, xóa xóa sửa sửa, cuối cùng câu trả lời từ “Vâng ạ, phiền anh rồi” thành “Không cần đâu, anh vừa mới được nghỉ thay phiên mà? Em không làm phiền anh nữa.”

An Nhu nhìn tin nhắn mình gửi đi, buồn đến nỗi không còn hứng vẽ tranh nữa, không biết khi nào cô mới có thể sửa cái tật xấu này nữa.

An Nhu nghĩ ngợi một lát rồi không cam tâm mà lảng sang chuyện khác.

—— Bao giờ thì anh rảnh thế?

—— Em muốn mời anh ăn cơm, cảm ơn anh hôm nay đã đi mua xe với em.

Lúc An Nhu còn đang suy nghĩ nếu anh từ chối thì phải trả lời thế nào, anh đã đáp: Sau khi tan tầm hôm nào cũng được.

Cho nên vẫn rất là bình thường đúng không?

Anh giúp cô nên cô mời anh ăn cơm, rất bình thường mà nhỉ?

Anh sẽ không nhìn ra cô có ý đồ xấu đấy chứ...

An Nhu mím môi, gõ hay chữ: Ngày mai?

Ngay sau đó, cô lập tức xóa hai chữ đó đi, cảm giác thế thì vội quá... Như kiểu ngày nào cô cũng muốn gặp anh ấy..

An Nhu bối rối vài giây mới nhắn: Vậy ngày kia nhé?

Điện thoại rung lên.

— Được.

*

Hôm hai người hẹn nhau đi ăn cơm An Nhu còn trang điểm một hồi, lúc cô đang định ra cửa thì nhận được tin nhắn WeChat từ Trần Bạch Phồn.

— 6 giờ anh mới tan tầm, em không cần đến sớm quá đâu.

An Nhu nhìn đồng hồ, giờ mới 5 giờ rưỡi, hình như hơi sớm thì phải. Thế nên cô bèn về nhà ngồi ở chỗ cạnh tủ giày chờ đến 5 giờ 50 mới ra ngoài, đi đến nơi cũng chỉ mất có 5 phút.

Lúc cô đến cửa phòng khám thì Trần Bạch Phồn vẫn chưa ra. An Nhu đứng ở bên ngoài đợi anh, lạnh đến nỗi phải dậm dậm chân mấy cái. Đúng lúc đó thì Trần Bạch Phồn ra khỏi phòng khám, anh vừa ngẩng đầu lên đã thấy An Nhu.

Cô đi tới đứng trước mặt anh, để anh không cảm thấy mình quá nhiệt tình lên An Nhu nói trước khi anh mở miệng: “Em mới tới thôi.”

Trần Bạch Phồn bình tĩnh nhìn cô, anh gật đầu: “Lần sau em cứ đến lúc 6 giờ đi, nếu sớm thì vào trong phòng khám đứng một lát cũng được, đừng đứng ngoài, dễ cảm lạnh lắm.”

An Nhu cúi đầu, cô ngoan ngoãn ồ lên một tiếng.

Vì sao anh lại luôn có thể nói ra hai chữ “lần sau” một cách tự nhiên vậy chứ.

Có phải anh cũng cảm thấy,

Giữa họ sẽ có thêm những lần sau không.

*

Trần Bạch Phồn nhìn nhìn chung quanh rồi dò hỏi: “Nếu không em vào ngồi trong phòng khám một lát đi, anh quay về chung cư lấy xe ra.”

An Nhu lắc đầu, cô nói: “Tiệm lẩu đấy ở gần đây thôi, đi bộ là đến nơi rồi.”

“Thế hả, vậy em dẫn đường đi.”

Hai người đi tới con phố gần đó. Bởi vì chiều cao hai người chênh lệch rất nhiều nên An Nhu phải bước nhanh mới có thể đuổi kịp Trần Bạch Phồn, anh thấy vậy bèn đi chậm lại.

Dọc đường đi An Nhu vẫn luôn im lặng không nói lời nào, chủ yếu là cô không biết phải nói gì, với cả theo cái tính của cô càng nói nhiều càng sai nên dứt khoát im cho xong.

Thế nhưng Trần Bạch Phồn lại chủ động mở miệng, anh cười, thờ ơ hỏi: “Sao em ít nói thế, sợ anh vậy cơ à?”

“Gì cơ.” An Nhu ngẩng đầu nhìn anh rồi chầm chậm nhìn sang chỗ khác, “Hàm răng của em có vấn đề gì đâu mà em phải sợ anh.”

“Nói cũng đúng.” Trần Bạch Phồn cười nói.

Hai người đi vào tiệm lẩu rồi tìm chỗ ngồi, lúc An Nhu đang định đưa thực đơn cho anh thì Trần Bạch Phồn vẫy vẫy tay: “Em chọn đi, anh không ăn kiêng.”

An Nhu cũng không ngại ngần gì nữa mà chọn lẩu uyên ương và thêm chút đồ ăn, người phục vụ đi tới rót nước cho hai người, tiện thể cầm luôn thực đơn đi.

Trong tiệm lẩu rất sáng, người người đi tới đi lui. Nơi này tuy rộng nhưng vẫn náo nhiệt vô cùng.

An Nhu bưng nước lên nhấp một ngụm.

Trần Bạch Phồn ngồi đối diện cô cởi áo khoác ra, anh gấp nó lại gọn gàng rồi để sang một bên. Sau đó anh xắn tay áo lên và rót nước ấm ra để tráng chén đĩa, anh nói: “Sau này em có tính định cư ở bên Bạc Thành không?”

An Nhu không nghĩ anh sẽ hỏi tới chuyện này nên hơi do dự: “Em không chắc lắm.”

Vốn cô đã tính cứ cách một khoảng thời gian sẽ sống ở một thành thị mới để dễ gặp linh cảm khi vẽ tranh hơn. Nhưng hiện tại cô gặp được Trần Bạch Phồn nên đột nhiên nghĩ lại.

Bạc Thành hình như cũng là một nơi không tệ đâu.

Nha sĩ cũng đẹp trai hơn hẳn các nơi khác nữa.

Nghe thấy vậy thì Trần Bạch Phồn sửng sốt: “Giờ em đang công tác ở đâu thế?”

An Nhu chớp chớp mắt, cô cũng rót nước sôi ra để tráng bát đĩa: “Em không có công việc cố định, hiện tại đang là họa sĩ vẽ minh họa nên ở đâu cũng được.”

Bởi vì lúc trước xem bìa cho Hà Tín Gia nên Trần Bạch Phồn cũng có chút hiểu biết về ngành này, anh không tò mò hỏi bút danh của cô nữa nên đề tài này cũng ngừng ở đây, vừa lúc người phục vụ bưng nồi lẩu lên để ở giữa bàn

An Nhu nhìn khói lượn lờ làm nhòa đi khuôn mặt anh, cô đang định đổ hết thịt trong đĩa vào nồi thì đã bị Trần Bạch Phồn giành trước.

“Để anh.”

Nhìn thấy hành động của anh, An Nhu cúi đầu, khóe miệng cô hơi cong lên.

*

Tuy vóc người An Nhu nhỏ nhưng sức ăn của cô thì không nhỏ chút nào, hai người vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm câu được câu không.

Cứ mỗi khi bầu không khí trở lên tẻ ngắt thì An Nhu lại cúi đầu giả bộ bình tĩnh ăn cái gì đó, không ngờ hơn phân nửa đồ ăn đều đã vào bụng cô.

Lúc An Nhu đã ăn no thì Trần Bạch Phồn ngồi đối diện cô còn đang thông thả ung dung gắp đồ ăn. Cô do dự vài giây mới nói: “Em đi rửa tay.”

Trần Bạch Phồn ngược mắt nhìn cô: “Ừ, em cứ đi đi.”

An Nhu vào phòng vệ sinh trang điểm lại, cô nhắc tay áo kề bên mũi thì ngửi thấy người mình toàn mùi lẩu, đột nhiên lại thấy hơi hồi hận quyết định vì hôm nay đã tới đây ăn lẩu.

Hơn nữa hình như cô ăn hơi nhiều thì phải...

Đợi chút nữa về phải hỏi xem anh có muốn ăn thêm gì không mới được, nếu không thì cứ như cô mời anh đi ăn xong lại bắt đầu hồi hận nên ăn như điên ấy.

Thật sự rất giống mà... Cái kiểu vừa nãy của cô có khác gì muốn ăn hồi vốn không?

Nghĩ đến đây thì An Nhu vội vàng nhắc chân về chỗ ngồi.

Trần Bạch Phồn đã ngừng đùa, lúc này anh đang cầm điện thoại, hình như là đang nhắn tin cho người khác. Thấy cô quay lại thì Trần Bạch Phồn bèn bỏ điện thoại ra rồi há miệng định nói gì đó, nhưng anh còn chưa nói ra lời đã thấy An Nhu nghiêm túc hỏi: “Anh muốn ăn thêm không?”

Nghe vậy, Trần Bạch Phồn có vẻ sửng sốt, nhưng anh cũng không phản ứng mạnh cho lắm: “Em còn đói à? Đói thì mình gọi thêm.”

“...”

An Nhu nhìn anh.

Ngay sau đó cô sờ sờ bụng: “Không đói, em sợ anh chưa no thôi.”

Sau đó cô nhấn mạnh: “Giờ em no căng rồi, thật đó.”

Trần Bạch Phồn ngược mắt lên, đôi mắt đen láy của anh nhìn cô chăm chăm, tuy tỏ ra do dự nhưng anh cũng không nói gì thêm, chỉ bảo: “Vậy mình đi thôi.”

“Để em đi thanh toán tiền.” An Nhu cúi đầu lục lọi xem ví ở đâu.

Trần Bạch Phồn vừa mặc áo khoác vừa nói: “Tiền anh trả rồi.”

An Nhu không ngờ anh sẽ làm vậy nên ngơ ngẩn nhìn anh một lát.

“Đi thôi.”

An Nhu vội vàng đeo túi xách vào, cô bám theo anh nói với giọng rất buồn bực: “Em bảo là để em mời rồi mà.”

Sau khi đi ra tiệm lẩu, Trần Bạch Phồn quay đầu nhìn cô, anh biếng nhác nói: “Anh bằng này tuổi rồi, sao có thể để cô nhóc như em mời cơm được.”

“Chỉ là một bữa cơm thôi mà...” An Nhu không có thói quen xài tiền của người ngoài, cô nghiêm túc nói, “Để em chuyển tiền cho anh nhé.”

Giọng cô khe khẽ dịu dàng, vóc người cũng rất nhỏ, khuôn mặt chỉ to cỡ một bàn tay, làn da trắng nõn mịn màng, lông mi cong vút và đôi mắt

trong veo linh động.

Vẻ mặt của cô lúc này rất nghiêm trang.

Trần Bạch Phồn không biết bản thân mình đang nghĩ gì, anh chỉ vô ý thức mà vỗ vỗ đầu cô, hầu kết rung lên nhẹ nhẹ bị che đi bởi ánh sáng mờ mờ: “Không cần, chỉ là một bữa cơm thôi.”

Lời editor:Chúc các mỹ nhân thất tịch vui vẻ, hôm nay tốt ngày, hợp với xuất hành, các mỹ nhân muốn tìm chân mệnh thiên tử thì ăn đậu đỏ rồi ra ngoài chơi xem ^^ có khi sẽ gặp được tình yêu đó.

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 12: Anh Mua Cho Em Đây

Trong lúc An Nhu còn đang ngớ người ra vì hành động của anh thì Trần Bạch Phồn đã rút tay về, anh nhìn ra chỗ khác, trông có vẻ hơi bối rối.

Cô lúng ta lúng túng cúi đầu bỏ điện thoại vào túi xách, mặt bắt đầu nóng bừng lên.

Sau đó An Nhu giả bộ bình tĩnh giơ tay sờ sờ đầu, dường như còn có thể cảm nhận hơi ấm từ đầu ngón tay của anh ở nơi đó nữa.

Hai người sóng vai về khu chung cư, đúng lúc đến chỗ ngoặt thì gặp người quen của Trần Bạch Phồn. Một người đàn ông nhìn thấy anh thì “À há” một tiếng rồi đi tới quàng cổ Trần Bạch Phồn, gọi anh: “Anh Phồn à.”

Trần Bạch Phồn hất tay anh ta ra, bình thản hỏi: “Hai người đi đâu đấy.”

“Uống rượu chứ còn gì nữa, anh đi chung không?”

“Muộn rồi còn uống rượu gì nữa.”

“... Rượu không uống tối thì bao giờ uống?”

Một người đàn ông khác nhìn thấy An Nhu thì gheo: “Cầu độc thân vạn năm cuối cùng cũng thoát kiếp FA rồi hả?”

An Nhu vốn đang đứng yên lặng bên cạnh anh nghe thế thì sửng sốt.

Câu độc thân vạn năm?

Ý là anh chưa từng yêu đương hả...

An Nhu liếc Trần Bạch Phồn, đúng lúc anh cũng nhìn về phía cô, ánh mắt hai người chạm phải nhau.

Sau đó Trần Bạch Phồn đứng đắn nói: “Đừng nói bậy.”

*

Trên đường về, Trần Bạch Phồn hăng giọng: “Hai tên kia nói chuyện không đàng hoàng ấy mà.”

An Nhu nghiêng đầu nhìn anh rồi khẽ gật đầu.

Hai người đi đến gần khu chung cư, đúng lúc đi ngang qua một cửa hàng bánh kem. Trần Bạch Phồn liếc qua, như nhớ tới điều gì thì đứng khựng lại. An Nhu không chú ý tới anh nên vẫn cúi đầu đi về phía trước.

Trần Bạch Phồn đứng đằng sau gọi cô lại: “An Nhu.”

Nghe tiếng của Trần Bạch Phồn thì An Nhu quay đầu lại, cô khó hiểu nhìn anh.

“Em đứng đây chờ anh chút.” Nói xong anh bèn bước vào cửa hàng bánh kem.

An Nhu nhìn chăm chăm bóng dáng của anh, cô ừ một tiếng rồi lấy điện thoại từ trong túi xách ra xem. Cô mở weibo ra rồi vào clone, nhìn account Weibo cô đọc của mình thì bỗng nhiên lại thở dài.

Đừng nói bậy đừng nói bậy đừng nói bậy... Ôi.

Lúc cô ngẩng đầu lên thì cũng là lúc Trần Bạch Phồn bước ra khỏi tiệm, trên tay anh lúc này có thêm một hộp bánh kem. An Nhu cũng chủ động bước tới chỗ anh, cô nhìn đồ trên tay anh: “Sinh nhật anh hả?”

“Không phải.”

An Nhu không hỏi gì nữa.

*

Lúc ra khỏi thang máy, An Nhu chào tạm biệt Trần Bạch Phồn. Cô chưa kịp lấy chìa khóa ra thì Trần Bạch Phồn lại từ từ nói: “Em chờ đã.”

Anh tiến lên hai bước về phía trước, đưa hộp bánh kem cho cô: “Anh mua cho em này.”

Không biết lúc này cô nàng nói no rồi là thật hay giả nữa.

An Nhu ngỡ ngác nhận đồ, cô ôm một chiếc hộp bánh kem rất lớn vào lòng trông ngốc kinh khủng. Trần Bạch Phồn cúi đầu cười, anh gõ gõ lên hộp bánh kem: “Em về đi.”

Bởi vì hành động của anh mà tâm trạng của An Nhu tốt hơn nhiều, cô cong cong môi: “Trần...”

Cô mới nói ra một chữ đã ngừng lại.

Phải gọi anh là gì đây...

Bác sĩ Trần? Trần Bạch Phồn?

Tạm thời không nghĩ ra nên An Nhu bối rối nhìn sang chỗ khác, cô nói nhỏ: “Cảm ơn.”

Trần Bạch Phồn hơi hơi nướng mày, giọng anh rất trong trẻo: “An Nhu, em lại quên rồi hả?”

Anh đùa: “Anh tên là Trần Bạch Phồn.”

*

Trần Bạch Phồn nhìn cô vào trong mới quay người vào nhà, anh vừa mở cửa ra đã thấy Hà Tín Gia đứng ở chỗ huyền quan, Trần Bạch Phồn cau mày: “Em làm gì đấy?”

Hà Tín Gia nhìn anh chăm chăm, vẻ mặt cậu rất kì dị: “Em thấy rồi nhé.”

“Thấy gì.”

“Anh đang tán gái à?”

Trần Bạch Phồn không để ý cậu mà đổi giày rồi vào phòng.

Hà Tín Gia đột nhiên nhớ tới cơm chiều của mình bèn hỏi: “Anh, em bảo anh mang cơm rang về cho em mà? Cơm đâu?”

“Quên rồi.”

“Ồ, anh chỉ nhớ mua bánh kem cho người khác thôi.”

“...”

“Nhà đối diện hả?”

“...”

*

An Nhu bỏ bánh kem vào tủ lạnh rồi vào phòng tắm tháo trang sức và tắm rửa. Sau đó cô rót một ly sữa rồi ra phòng khách ngồi vào sofa bật TV lên. Đột nhiên lại nhớ tới bánh kem trong phòng bếp bèn lấy ra cắt một khối nhỏ.

Trần Bạch Phồn mua một chiếc bánh kem matcha to thế này, cô ăn hai ngày cũng không hết được...

An Nhu nghĩ ngợi một lát rồi chủ động hỏi Trần Bạch Phồn qua WeChat: Anh ăn bánh kem không?

An Nhu: Một mình em ăn không hết được, nếu không thì lãng phí lắm.

Cô đợi vài phút cũng không nhận được câu trả lời. An Nhu bưng bánh kem ngồi lại sofa, cầm điều khiển TV bắt đầu đổi kênh, đến khi chuyển tới một bộ anime thì cô đột nhiên phát hiện đạo này hình như dành quá nhiều thời gian cho bộ truyện tranh kia thì phải, hình như đã nửa tháng rồi cô không vẽ thêm bản thảo nào nữa.

Nghĩ thế, An Nhu dứt khoát mở Weibo ra nhìn thoáng qua, cô tùy tay trượt xuống rồi chọn bừa một tin trong đồng tin nhắn chưa đọc.

@ Vu Cốc Cốc: Chào Nhu Giấy, tôi là Cốc Cốc, biên tập của “Hòa Vân”. Tôi rất thích phong cách vẽ của cô nên muốn nói một chút về việc hợp tác, cô có thể cho tôi phương thức liên lạc không?

An Nhu nhìn thoáng qua Weibo của cô ấy.

“Hòa Vân” à, hình như cũng không đến nỗi nào.

Cô cũng không nghĩ nhiều mà trực tiếp gửi dãy số QQ cho Vu Cốc Cốc, sau đó An Nhu không tiếp tục đọc tin nhắn nữa. Cô ra khỏi Weibo rồi mở QQ ra nhìn nhìn, sau đấy cầm điều khiển từ xa chuyển kênh xem một

tiết mục show gì đó, lúc TV phát quảng cáo thì biên tập viên cũng gửi lời mời kết bạn tới.

An Nhu lười biếng bấm chấp nhận.

Vu Cốc Cốc: Xin chào, tôi là Cốc Cốc.

Nhu Chi: Xin chào.

Vu Cốc Cốc: Không biết giờ cô có thời gian nhận bản thảo không?

Nhu Chi: Có.

Vu Cốc Cốc: Là thế này, chỗ chúng tôi sắp tái bản cuốn “Ám sắc. Lời âu yếm” của Tín Thụ.

Vu Cốc Cốc: Là một cuốn ngôn tình huyền nghi.

An Nhu nhìn thấy cái tên kia thì như thấy quý, cô đáp không chút do dự:

Nhu Chi: Xin lỗi, tôi không am hiểu phong cách này cho lắm.

Nhu Chi: Hy vọng có cơ hội hợp tác trong những lần sau.

An Nhu nói xong bèn thoát khỏi QQ. Đúng là ra quân bất lợi mà, sao vừa thoát xong lại tìm đến cửa nữa thế.

An Nhu nhắm nháp một miếng bánh kem, cô lầm bầm.

Cái tên Tín Thụ này buồn cười quá thể, đến giờ mà còn đến tìm cô vẽ bìa truyện nữa á?

Mơ hão đi.

*

Hà Tín Gia đang định chơi game thì biên tập gửi tin nhắn tới.

Vu Cốc Cốc: Bên Nhu Chỉ nói cô ấy không am hiểu phong cách này nên không nhận.

Vu Cốc Cốc: Cậu còn thích họa sĩ nào nữa không?

Vu Cốc Cốc: Nếu không thì để tôi chọn cho ~

Hà Tín Gia buồn bã gãi đầu. Sao có thể không am hiểu phong cách này được? Cậu đã từng xem qua Weibo của Nhu Chỉ rồi, có tranh minh họa phong cách này mà. Hơn nữa nếu không tính màu sắc thì vẽ cũng khá tốt đấy chứ.

Xem ra là người ta thù... anh họ cậu rồi.

Hà Tín Gia bò ra khỏi phòng, nghe thấy tiếng nước chảy tong tóc trong phòng tắm, cậu lập tức vào phòng Trần Bạch Phồn rồi ngồi xếp bằng trên giường.

Một lát sau, Trần Bạch Phồn mở then cửa ra rồi vào phòng, trên đầu anh là một chiếc khăn lông trắng, tóc vẫn còn đang nhỏ nước.

Vừa vào phòng đã thấy Hà Tín Gia, Trần Bạch Phồn chỉ liếc cậu một cái rồi không để ý nữa.

Hà Tín Gia không chịu được bèn nói: “Anh à, bao giờ anh mới dọn đi thế.”

Nghe vậy, Trần Bạch Phồn như nghĩ đến điều gì, anh hơi khựng lại: “Mấy ngày nữa đi.”

“Anh có xem bì sách hộ em không?”

“Cũng được.”

Hà Tín Gia thở phào nhẹ nhõm, nhưng cậu vẫn âu sầu vô cùng: “Họa sĩ kia không vẽ cho em nữa.”

Đột nhiên có cảm giác mỗi quyển sách xuất bản lại phải tìm một họa sĩ mới.

“Vậy tìm người khác đi.” Trần Bạch Phồn cầm điện thoại trên bàn lên, băng quơ nói.

Dù sao anh vẫn còn đồng ý xem bìa sách hộ mình, Hà Tín Gia cũng chẳng còn gì để nói nữa bèn về phòng.

Trần Bạch Phồn vào WeChat, anh nhìn thấy tin nhắn của An Nhu bèn đáp: Ủ, anh sang lấy nhé?

*

An Nhu thấy tin nhắn thì nghĩ ngợi một lát mới nói: Để em mang sang cho.

Bên kia có hai người, còn bên này thì cô chỉ có một mình nên An Nhu chỉ để lại cho mình một chút, phần còn lại cô mang hết cho bên kia.

An Nhu khoác áo vào, cô lấy chìa khóa xong bèn xách hộp bánh kem ra ngoài, cô chưa tới nhà Trần Bạch Phồn thì cửa đã mở.

Trần Bạch Phồn xỏ dép lê đứng ở chỗ huyền quan, anh duỗi tay nhận lấy bánh kem. Anh mới tắm xong nên trên người vẫn còn vương mùi sữa tắm dịu dịu, áo thun hơi bó làm lộ ra cơ bụng của anh, đường cong bên ngoài cũng rất đẹp đẽ.

Cả không gian như hẹp lại

An Nhu nhìn ra chỗ khác, cô do dự mãi mới nói: “Nếu tối nay hai anh không ăn hết thì nhớ để vào tủ lạnh đấy, nếu không nó sẽ hỏng mất.”

Trần Bạch Phồn sụp mắt nhìn cô, đột nhiên anh nhớ tới chuyện Hà Tín Gia vừa dặn, cùng với đó là nghề nghiệp của An Nhu, họa sĩ vẽ minh họa.

Vẽ bìa cho Tín Thụ là một công việc không đến nỗi nào nhỉ?

An Nhu lùi về sau, cô nói nhỏ: “Em về đây.”

“Từ từ đã,” Trần Bạch Phồn gọi cô lại, anh ung dung nói, “Em vào ngồi đi, có chuyện anh muốn nói với em.”

Đầu tiên An Nhu ồ lên một tiếng, sau đó cô lại ừ.

Cô nhấc chân vào phòng, trông có vẻ hơi mất tự nhiên, cô liếc xung quanh một chút.

Trần Bạch Phồn chỉ vào sofa: “Em ngồi đây đi đã, anh vào mặc áo khoác.”

Sau đó Trần Bạch Phồn vào phòng, anh khoác áo vào, thấy điện thoại trên bàn thì hơi dừng lại rồi nhắn một tin qua WeChat cho Hà Tín Gia.

—— Đừng ra đây.

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 13: Người Này Sao Bám Dại Như Địa Vậ?

Bố cục phòng khách không khác bên nhà cô là bao, chẳng qua phong cách trang trí ở nhà anh trông rất lạnh lẽo. Bàn trà trước mặt cô trống rỗng, trên bàn chỉ có mấy ly nước pha lê trong suốt và bình nước đầy, dưới bàn trà có một tấm thảm lông màu xám.

TV đang trước bị phủ vải, dường như đã lâu rồi không được dùng.

Hộp bánh kem được Trần Bạch Phồn để trên bàn ăn cũng thành đồ vật duy nhất.

Trông chẳng giống chỗ hai người ở gì cả. An Nhu nghĩ thầm.

Vốn là cô nghĩ sang đây đưa bánh kem thôi nên không mang gì theo mà chỉ cầm theo chìa khóa, bây giờ không biết làm gì nên chỉ đành cúi đầu ngồi ngơ ngẩn.

Thế nên Trần Bạch Phồn muốn nói gì với cô đây...

Hôm nay hình như cô chưa nói chuyện gì ngu xuẩn đúng không.

À, hình như cô nghe được chuyện anh chưa yêu đương bao giờ thì phải.

An Nhu chưa nghĩ kỹ thì Trần Bạch Phồn đã ra khỏi phòng, anh đi tới ngồi cạnh cô. Trần Bạch Phồn hơi mỉm cười với cô rồi duỗi tay rót nước, anh xin lỗi: “Để em đợi lâu rồi.”

An Nhu bưng ly nước lên uống một ngụm, cô nói nhỏ: “Cũng không lâu lắm, anh muốn nói gì với em thế?”

Trần Bạch Phồn đế bình nước lại chỗ cũ, lúc này cũng không còn sớm nữa nên anh mới nói thẳng: “Hôm nay anh nghe em nói em là họa sĩ vẽ tranh minh họa, đúng lúc em họ anh có cuốn tiểu thuyết sắp xuất bản cần phải vẽ bìa nên anh muốn tìm em giúp đỡ.”

An Nhu không nghĩ tới nguyên nhân này nên sững sốt một lát, thấy vẻ mặt đó của cô thì Trần Bạch Phồn bổ sung: “Có thù lao, giá cả cũng không đến mức nào đâu.”

An Nhu im lặng ngồi suy nghĩ hồi lâu.

Nếu cô giúp thì có nghĩa là anh sẽ nợ cô một ân huệ đúng không. Nói không chừng anh sẽ vì cảm ơn mà mời cô ăn cơm gì đó.

Hơn nữa chỉ là vẽ bức tranh thôi, kiểu gì cũng không mệt được. Có thù lao hay không cũng chẳng sao cả.

Chỉ cần cô چرا được anh là ok rồi...

Nghĩ thế, An Nhu lập tức gật đầu: “Được ạ.”

Hành động này của Trần Bạch Phồn quả thật có chút tư tâm, tuy rằng anh cũng không biết cái sự tư tâm đó tới từ đâu.

Đột nhiên nhớ tới hình như yêu cầu của Hà Tín Gia với bìa minh họa không thấp chút nào, Trần Bạch Phồn vốn định để An Nhu đi چرا sau vẫn phải yêu cầu: “Em có thể cho anh xem một số tác phẩm của em được không?”

An Nhu không mang điện thoại nên không cho anh xem được, cô đành nói: “Em không cầm điện thoại, nhưng mà trên Weibo của em có nhiều tác

phẩm lắm, anh có thể lên xem thử, tên Weibo là Nhu Chi, Nhu trong tên em, Chi là giấy trong khăn giấy.”

Nhu Chi.

Trần Bạch Phồn vốn đang bình tĩnh đột nhiên hóa đá.

Cái tên này... Nghe quen quen...

Phản ứng này của anh làm An Nhu hơi ngỡ ngác, tự tin max trong việc vẽ tranh của cô lập tức tụt đến min, cô cẩn thận hỏi: “Anh xem tranh của em rồi hả?”

Trần Bạch Phồn im lặng mấy giây rồi đứng lên, anh nói: “Em chờ anh một chút.”

An Nhu căng thẳng vuốt vuốt ngón tay, cô gật đầu.

Trần Bạch Phồn gãi gãi đầu rồi vào phòng Hà Tín Gia, anh mở cửa phòng rồi thì thào: “Họa sĩ trước của em tên là gì thế?”

Hà Tín Gia còn không thèm nhìn anh, cậu gục mặt xuống lờ anh đi.

Trần Bạch Phồn dứt khoát vào phòng, anh đóng cửa lại rồi hỏi: “Họa sĩ vẽ bìa trước của em tên gì?”

Chủ phòng bị toàn thế giới ghét bỏ cuối cùng cũng mở mắt ra: “Anh đừng vào đây.”

Trần Bạch Phồn nhìn cậu chăm chăm hai giây: “Hình như lâu rồi anh chưa thấy cô thì phải.”

Hà Tín Gia thỏa hiệp: “... Nhu Chi.”

Trần Bạch Phồn: “...”

Cho nên An Nhu thật sự là họa sĩ mà Hà Tín Gia nói là bị anh kích thích tới mức đổi nghề đi vẽ truyện tranh à?

Dựa theo những gì Hà Tín Gia nói thì Nhu Chỉ có vẻ rất ghét Tín Thụ. Nhưng mà lí do cô ghét Tín Thụ là, cô không biết người không ngừng soi mói tranh cô vẽ không phải là Tín Thụ.

Mà là anh họ cậu ta.

Nếu An Nhu biết anh tra tấn cô như thế...

Trần Bạch Phồn sụp mí mắt, đột nhiên anh thấy hơi bực mình.

Hà Tín Gia ngồi trên ghế, cậu gác chân lên bàn lắc lắc, hỏi: “Không cho em ra ngoài... Tiến triển nhanh vậy cơ à? Hai người làm gì ở phòng khách nhà em thế?”

Trần Bạch Phồn lạnh lùng lườm cậu: “Cô ấy nhát gan.”

Có khi sẽ bị cái tên trạch nam lời thôi lệch thếch mấy ngày không tắm rửa như cậu dọa chết khiếp.

Sau đó Trần Bạch Phồn tiếp tục hỏi: “Họa sĩ mới từ chối em cũng là Nhu Chỉ à?”

Hà Tín Gia gật gật đầu, cậu nói: “Biên tập tìm cô ấy nhưng người ta từ chối.”

Trần Bạch Phồn lại im lặng vài giây mới nói: “Anh mới tìm cô ấy, cô ấy đồng ý rồi.”

Hà Tín Gia liếc anh: “Anh đang tán gái cơ mà?”

“...”

“Anh đừng nói người ngoài kia là Nhu Chi nhé.”

“... Ừ.”

Nghe vậy, Hà Tín Gia nhìn anh chăm chăm mấy giây rồi đột ngột đứng dậy: “Em chưa ăn cơm chiều nên đói chết rồi, có bánh kem đúng không? Em phải ra ngoài ăn mới được.”

Trần Bạch Phồn lập tức đẩy cậu ngồi về chỗ cũ, anh căn rắng: “Em định làm gì hả?”

Hà Tín Gia lại đứng lên: “Em chưa ăn cơm chiều nên ra ngoài ăn bánh kem thôi.”

Bốn chữ “chưa ăn cơm chiều” được cậu gằn giọng.

Trần Bạch Phồn đột nhiên không ngăn cản cậu nữa mà chỉ bình tĩnh nói: “Mai anh gọi cô đến nấu cơm cho em ăn.”

“...” Hà Tín Gia ngoan ngoãn ngồi về chỗ.

Trần Bạch Phồn đứng yên, anh mím chặt môi, hàm dưới cũng căng chặt.

Anh nhớ tới vô số yêu cầu của mình hồi trước, chỉ biết tặc lưỡi rồi vươn tay lên sờ sờ lông mày

Hà Tín Gia thấy vẻ mặt này của anh thì vui hẳn lên, cậu cố nhin cười, nói: “Để cô ấy vẽ đi, cuốn trước cô ấy vẽ em rất hài lòng, để chút nữa em nói với biên tập bảo người ta hỏi cô ấy lại lần nữa xem.”

“Chờ chút đã.”

“Sao nào?”

“Anh còn chưa nói bút danh của em cho cô ấy, không biết người ta có đồng ý không.”

“Được rồi, vậy chờ anh hỏi rồi em nói sau.”

Trần Bạch Phồn cũng không muốn để An Nhu chờ lâu nên nói xong đã ra ngoài luôn.

Chưa đi được mấy bước anh đã ngoảnh đầu lại, mở miệng nói.

“Đúng rồi, nếu sau này em gặp cô ấy.” Trần Bạch Phồn nói đến đây bèn dừng lại, anh trầm giọng, “Tuyệt đối không thể nói là anh xem bìa cho em.”

Hà Tín Gia lập tức hiểu ý Trần Bạch Phồn: Cậu phải chịu tiếng xấu này rồi.

Cậu vẫy vẫy tay tỏ ra đã biết. Trần Bạch Phồn nhận được đáp án như ý bèn về phòng khách.

An Nhu vẫn còn ngoan ngoãn ngồi ngơ ngẩn trên ghế chứ không làm gì khác, trông cô y như trẻ con phạm lỗi.

Trần Bạch Phồn bỗng dừng áy náy vô cùng.

Anh ngồi về chỗ, chủ động mở miệng: “Để anh nói bút danh của em họ cho em nghe xem em có quen thằng bé không rồi hãy nhận.”

An Nhu căng thẳng liếm môi dưới: “Vâng.”

Trần Bạch Phồn thầm mướn mồ hôi: “Bút danh của nó là Tín Thụ.”

An Nhu: “...”

Người này sao bám dai như đĩa vậy?

Hơn nữa sao lại thành em họ Trần Bạch Phồn rồi?

An Nhu im lặng, cô sụp mí mắt nhớ lại những gì biên tập cũ đã chuyển lời từ Tín Thụ.

Đại khái là đến lấy mạng mi đấy: Tín Thụ nói màu này không hợp với thanh mai trúc mã lắm.

Đại khái là đến lấy mạng mi đấy: Chuyện là, Tín Thụ nói nam chính lùn quá.

Đại khái là đến lấy mạng mi đấy: Ủm QAA màu tóc nữ chính nhạt thêm chút được không...

...

...

Vừa nãy cô không nghe bút danh mà cứ thế đồng ý vậy á?

An Nhu đột nhiên thấy hối hận vô cùng, hoàn toàn không thể kiềm chế tâm trạng này. Trần Bạch Phồn nói em họ nên Tín Thụ là nam hả?

Sao anh chàng này vừa lảm chuyện vừa soi mói thế...

Có phải bình thường Trần Bạch Phồn bị Tín Thụ gì đó bắt nạt ghê lắm không.

Trần Bạch Phồn ho khan: “Nếu như em không muốn nhận thì anh cũng...” Không ép.

An Nhu đột nhiên ngắt lời anh: “Người ở chung với anh là cậu em họ đấy hả?”

Trần Bạch Phồn hơi dừng lại, anh ừ một tiếng.

“Có quan hệ thế nào với anh?”

“Khá tốt.”

An Nhu nhìn anh chăm chăm, cuối cùng cô cũng đồng ý: “Có lẽ em vẽ được.”

Không nỡ từ chối anh.

Không nỡ làm anh cảm thấy mất mặt.

Không nỡ nhìn thấy anh thất vọng.

Trần Bạch Phồn không nghĩ rằng cô sẽ đồng ý. Vì vẻ mặt vừa rồi của An Nhu cho thấy cô không thích Tín Thụ một chút nào, nhưng cô lại vẫn chấp nhận.

Trần Bạch Phồn ngừng thở, dường như tim đập chệch nửa nhịp. Anh lấy lại bình tĩnh, nghiêm túc nói: “Vậy nhờ em nhé, hôm nào anh mời em đi ăn.”

Nghe thế thì An Nhu lập tức vui trở lại, cô hỏi: “Bao giờ ạ?”

Cô bối rối một lát mới nói: “Để xem em có rảnh không đã.”

Thấy Trần Bạch Phồn bỗng dưng im lặng, An Nhu chỉ muốn ngửa đầu lên trời gào khóc.

Có phải đối trá quá không... Họa sĩ như cô thì bận thế nào được...

Lúc trước anh đi mua xe với cô thì cô nói lúc nào cũng rảnh, lần này lại nói để xem bao giờ có rảnh hay không.

Sau đó Trần Bạch Phồn đột nhiên hỏi: “Em phải về Tứ Xuyên à?”

An Nhu sững sốt, cô nghĩ ngợi một lát mới nhớ ra, hình như... Cuối tuần là Tết Âm Lịch.

Thảo nào anh hỏi thế, đúng là cô phải về thật.

An Nhu gật gật đầu, thầm nghĩ tí nữa về phải đặt vé máy bay mới được.

“Bao giờ em về?”

An Nhu từ từ nói: “Em còn chưa đặt vé nữa, bao giờ về rồi đặt sau.”

Trần Bạch Phồn đề nghị: “VẬY HÔM EM VỀ ĐƯỢC KHÔNG? Sau đó anh sẽ dẫn em đi sân bay.”

Lần này An Nhu không từ chối nữa mà lập tức gật đầu.

Chuyện cũng đã nói xong rồi, An Nhu thấy không còn lí do gì để ở lại nữa bèn đứng dậy nói: “Em về nhé.”

Trần Bạch Phồn cũng đứng dậy, anh đi ra mở cửa cho cô.

Lúc An Nhu đi ra ngoài cửa thì chợt ngoảnh đầu lại.

Tín Thụ là em họ của Trần Bạch Phồn, hơn nữa quan hệ của hai người cũng khá tốt đẹp, cô nói xấu người ta trước mặt anh hình như không ổn lắm thì phải?

Nhưng mà cô thật sự không nhịn nổi!

Anh nhất định phải cách xa Tín Thụ ra chút, đừng có bị cậu ta dạy hư. Tuyệt đối đừng học cái xấu theo cậu ta! Tốt nhất là không ở chung nữa.

An Nhu cảm hận Tín Thụ level max nghĩ thế.

An Nhu nắm tay áo, vẻ mặt cô rất bối rối. Hay là nói uyển chuyển chút nhỉ? Uyển chuyển một chút...

Thấy vẻ mặt của cô hơi vi diệu nên Trần Bạch Phồn nhướng mày: “Sao thế.”

Câu này của anh như tiếp thêm dũng khí cho An Nhu, cô lập tức nói ra: “Tính tình em họ anh hình như không tốt lắm.”

Nụ cười của Trần Bạch Phồn đã hóa đá: “...”

Sau đó An Nhu đã hối hận rồi, cô lập tức lùi về sau: “Em chỉ...” Nói đùa thôi.

An Nhu chưa nói xong thì Trần Bạch Phồn đã ngắt lời cô: “Anh cũng thấy vậy.”

“...”

“...”

Trần Bạch Phồn hoàn toàn tin nếu Hà Tín Gia gặp An Nhu thì sẽ không dám nói về chuyện bìa sách cho cô nghe.

Anh cố giấu nụ cười đờ đẫn của mình đi, nghiêm túc nói: “Cho nên về sau em thấy cậu ta thì đừng bắt chuyện nhé.”

Tác giả có lời muốn nói:

Hà Tín Gia:????????

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 14: Bất An

An Nhu lập tức nuốt những lời chưa nói vào bụng.

Ngay cả Trần Bạch Phồn tốt tính thế cũng cảm thấy tính cách Tín Thụ không tốt, vậy là người này khó ở đến mức nào vậy...

An Nhu yên lặng đau lòng anh nhưng trên mặt lại không lộ ra chút gì.

Cô nghĩ, nếu về sau hai người yêu đương cô chắc chắn sẽ để anh sang ở chung nhà cô.

Trong nhà cô còn một phòng trống, chờ sau Tết cô sẽ tìm người tới trang trí thật đẹp.

Cho anh ở.

Trong lúc cô đang tự hỏi thì Trần Bạch Phồn nghi ngờ gọi tên cô. An Nhu bình tĩnh lại, thầm quyết tâm, cô nghiêm túc nói: “Em sẽ không nói chuyện với cậu ta.”

*

Sáng hôm sau An Nhu lết đến trường đại học Bạc Thành.

An Nhu không giới giao tiếp với người xa lạ lắm nên ngày học đại học trừ ba cô bạn trong KTX thì cơ bản là cô không có người bạn nào khác ở đây.

Sau khi tốt nghiệp thì An Nhu ở lại Bạc Thành làm một họa sĩ vẽ tranh minh họa nhàn nhã, Ứng Thư Hà ở lại trường học lên cao. Trong hai người còn lại thì một người đi du học, một người khác về quê đi làm.

Ứng Thư Hà là người bạn duy nhất ở thành phố này của cô.

Cứ lâu lâu An Nhu sẽ tới trường tìm cô ấy một lần.

Trường đại học Bạc Thành rất lớn, từ cổng trường đến KTX ít nhất là bốn mươi phút. Xe An Nhu không vào trường được nên cô đành phải đi xe buýt trong trường, cô ngồi ở một chỗ cạnh cửa sổ.

Ngay sau đó, có một nam sinh đội mũ lưỡi trai cũng lên xe ngồi cạnh cô, vành mũ của anh ta hơi sụp xuống che mất nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra khung cằm đẹp đẽ.

Xe từ từ chuyển động.

Cảnh sắc bên ngoài nhanh đến hoa mắt, xẹt xẹt qua mắt cô.

Từng tán cây khô, không trung xám xịt, hồ nước kết băng, sân bóng rổ không người, sinh viên mặc đồ ngủ chạy trên đường.

Những năm tháng học trò.

An Nhu không nhìn nữa mà lưỡi biếng dựa lưng vào ghế, quả nhiên tốt nghiệp rồi tốt thật, muốn ra ngoài thì ra, không muốn thì nằm lì trong nhà ba tháng cũng không ai làm gì được.

Cửa sổ trong xe đóng kín mít, xe bật máy sưởi, bởi vì giờ đang là lúc nghỉ đông nên trong xe rất ít người, vừa yên lặng vừa thoải mái.

Nam sinh bên cạnh đột nhiên động đậy, anh ta lấy mũ ra. An Nhu không để ý tới anh ta mà kéo cổ áo lên cao định nhắm mắt nghỉ ngơi. Nam

sinh thấy thế thì hất tóc, động tác hết sức khoa trương, giả vờ như lơ đãng đụng phải An Nhu.

An Nhu cau mày, cô trợn tròn mắt nhìn anh ta. Nam sinh cũng nhìn về phía cô, anh ta cong môi cười trông rất bất cần đời. Nam sinh mặc đồ đánh bóng chày màu trắng, khóa không cài kín mà để hở một nửa.

An Nhu sụp mí mắt cầm điện thoại thật chặt. Cô không nhắm mắt nữa mà cầm điện thoại lướt Weibo.

Nam sinh ngẩng đầu lên, anh ta chống khuỷu tay lên hàng ghế trước, bàn tay chống vào huyệt thái dương, nghiêng đầu nhìn cô rồi nói đùa: “Em gái khóa dưới à, cho anh xin WeChat nhé?”

Cũng không trách anh ta nói thế.

Khung xương của An Nhu rất nhỏ, cô cũng không cao lắm, khuôn mặt nho nhỏ đáng yêu, đôi mắt vừa to vừa đẹp, nhìn cũng không già dặn lắm nên đến tận giờ còn hay bị nhầm là học sinh cấp 3.

An Nhu không đáp lời anh, vẻ mặt cô lạnh nhạt như không hề nghe thấy gì, nam sinh cũng không thèm để ý mà tiếp tục trêu cô: “Thấy anh đẹp trai không?”

“...”

“Đẹp trai đúng không, anh còn chưa có bạn gái đâu.”

Anh Nhu cúi đầu lục lọi túi xách nhưng mãi không tìm thấy tai nghe. Cô hơi nghiêng đầu nhìn anh ta, cả người nam sinh chặn đứng kể hờ giữa ghế dựa của cô và anh ta, đôi mắt đen láy nhìn cô chăm chăm

An Nhu cứ bị chặn thế nên ra cũng không được. Cô bắt đầu cáu lên, An Nhu nhìn chăm chăm mặt anh ta rồi cười nhạt: “Thảo nào.”

“Cái gì mà thảo...” Nam sinh đột nhiên hiểu ra ý cô, anh ta cũng không tức giận mà chỉ cười. Sau đó cũng không chủ động nói chuyện với cô nữa.

An Nhu bực bội sờ sờ dây túi xách. Nhiều chỗ trống vậy mà sao cứ phải ngồi cạnh cô chứ...

Chẳng mấy chốc cô đã đến gần chỗ KTX của Ứng Thư Hà.

An Nhu đứng lên, nam sinh kia vẫn mặt dày ngồi yên, An Nhu có vẻ không kiên nhẫn lắm, cô lạnh lùng nói: “Xin tránh ra.”

Nam sinh nhún nhún vai đứng lên, xuống xe với cô.

An Nhu cúi đầu nhắn tin cho Ứng Thư Hà: Có một tên trẻ trâu đi theo tớ.

Ứng Thư Hà đáp lại rất nhanh: Cái gì cơ?

Ứng Thư Hà: Ai thế, tớ đang ở dưới lầu này, còn cậu đang ở đâu thế?

Lúc đọc đến đây thì An Nhu đã nhìn thấy Ứng Thư Hà cách đó không xa đang lại gần, An Nhu lập tức vẫy tay với cô ấy, cô gọi: “Thư Hà.” Rồi nhanh chân chạy tới chỗ Ứng Thư Hà.

Cô thở phò phó nín lấy tay Ứng Thư Hà, khó chịu liếc nam sinh đằng sau: “Người kia đó.”

“Chờ chút, để tớ gọi anh ấy lại đây...” Ứng Thư Hà tránh tay cô ra, cô ấy nói với nam sinh bên kia: “Lâm Vi.”

An Nhu ngó người ra.

Nam sinh tên Lâm Vi đưa tập tài liệu đang cầm cho cô ấy, anh ta cười mà như không, nhìn chăm chăm vào An Nhu: “Bạn cậu à?”

“Ừ, cảm ơn cậu.” Ứng Thư Hà vỗ vỗ vai anh ta, “Hôm nào tôi mời cậu đi ăn cơm.”

Trong mắt Lâm Vi lấp lánh nụ cười: “Tên gì thế?”

Ứng Thư Hà cũng không nghĩ nhiều nên nói: “An Nhu.”

Lâm Vi gật đầu, thi thoảng anh ta vẫn liếc về phía An Nhu: “Tôi đi trước đây, chắc em gái tôi nhớ rằng xong rồi, tôi phải đi đón con bé mới được.”

Ứng Thư Hà ừ một tiếng rồi đi về phía An Nhu.

Tâm trạng của An Nhu khá hơn hẳn, cô thuận miệng hỏi: “Ai thế?”

“Tớ với cậu ta có cùng người hướng dẫn, phòng đóng dấu của trường học không mở mà đúng lúc cậu ta ở gần đó nên tớ nhờ cậu ta cầm đồ đi đóng dấu.”

Nghĩ đến những lời vừa rồi của An Nhu, Ứng Thư Hà sờ đầu cô: “Cậu ta cũng khá tốt.”

An Nhu ồ lên một tiếng, nhưng cô nhớ tới hành vi và giọng điệu của Lâm Vi thì không có thiện cảm gì với anh ta cho nổi.

*

Bạn cùng phòng với Ứng Thư Hà đều đã về nhà, trong KTX chỉ còn mình cô ấy.

An Nhu nhắc ghế tới ngồi cạnh cô ấy, cô nằm ngả ra bàn, nói: “Tầm hai ngày nữa tớ sẽ về Tứ Xuyên, bao giờ thì cậu về thế? Đừng nói là cậu không về nhé.”

Ứng Thư Hà thở dài, nói: “Về chứ, thứ hai là tớ về thôi, nhưng thầy hướng dẫn bảo tớ phải về trường sớm chút.”

“Về sớm chút để làm gì?”

“Không biết, chắc mấy việc linh tinh thôi.” Ứng Thư Hà khóc không ra nước mắt, “Mong là lúc về trường nó không cắt điện suốt như thế này nữa, nếu không tớ phải ra ngoài thuê phòng mất thôi.”

An Nhu nhú mào: “Cậu ở luôn nhà tớ là được mà?”

Ứng Thư Hà không nghĩ tới chuyện này, cô ấy chớp chớp mắt: “Có được không?”

“Hôm nay cậu dọn sang luôn đi, chủ nhật tớ phải đi rồi. Có lẽ tớ sẽ về nhà hai tháng, mẹ tớ chắc cũng không muốn tớ về bên này sớm vậy đâu.”

“Tầm hai ngày nữa tớ mới sang được, mấy ngày nay còn có chút việc nên ở trong trường tiện hơn.” Ứng Thư Hà tự hỏi một lát rồi nói tiếp: “Vậy tháng tư cậu mới quay lại à?”

“Chắc là vậy.”

“Hai tháng đấy có khi nào anh chàng nha sĩ của cậu bị người ta cửa mất rồi không.”

An Nhu đột nhiên ngồi thẳng lên, sau đó lại nằm bò trở lại.

Ứng Thư Hà tưởng cô muốn giả đò nữa bèn nói một câu “Vậy thì cứ cửa thôi”, nhưng An Nhu lại không hề nói gì.

Cô cau chặt mào, mãi miết nghĩ ngợi.

*

Hôm chủ nhật Trần Bạch Phồn không thể đi khám được, buổi sáng vẫn phải đi làm nhưng buổi chiều thì được nghỉ.

An Nhu đặt vé bay lúc bốn giờ chiều.

Nghĩ đến việc hai người còn đi ăn nên cô dứt khoát ra ngoài sớm rồi tới phòng khám chờ Trần Bạch Phồn tan tầm. Bình thường anh hay tan tầm lúc 12 giờ trưa, nhưng đôi khi vì vấn đề trị liệu thì sẽ lùi giờ lại một chút.

Đã sắp 12 giờ, trong phòng khám trừ một y tá đứng trước quầy đón tiếp thì không có một bóng người. An Nhu vào trong rồi ngồi vào sofa, cô liếc phòng khám của Trần Bạch Phồn nhưng vị trí của cô không thể nhìn thấy anh được.

An Nhu giương mắt nhìn y tá đang cúi đầu không biết làm gì, cô lén lút đứng lên đối sang ghế sofa khác ngồi, nơi có thể nhìn thấy bóng dáng của Trần Bạch Phồn.

An Nhu hài lòng mở khóa điện thoại chụp lại bóng dáng của anh. Cô ngáp một cái, sụp mí mắt nghịch điện thoại. Không hiểu tại sao mí phải lại giật liên tục.

An Nhu xoa xoa đôi mắt, bỗng dừng lại thấy hơi bất an.

Một lát sau, cô không nhịn được bèn đi tới trước quầy hỏi: “Xin hỏi bác sĩ Trần còn bận lâu nữa không?”

Có thể là Trần Bạch Phồn đã dặn dò y tá nên cô ấy chỉ liếc cô một cái đã đáp: “Chờ lát nữa đi ạ, không lâu nữa đâu.”

Sự bất an của An Nhu vẫn không giảm đi chút nào, cô bỗng sờ ngực rồi hơi khó hiểu nghiêng đầu sang một bên. Lúc cô đang định về lại chỗ cũ thì có một người phụ nữ trung niên bước vào.

Người phụ nữ đó mặc một chiếc áo khoác sặc sỡ, mái tóc được cuốn và nhuộm màu đỏ thắm, tiếng giày cao gót đập chan chát vào nền đất, nghe rất chói tai.

Bà ta đứng cạnh An Nhu, nhìn chăm chăm vào y tá đứng ở quây. Từ chỗ của An Nhu có thể nhìn thấy màu phấn mắt và má rất đậm trên mặt bà ta. An Nhu sụp mí mắt, cô nhìn thấy móng tay đỏ tươi của người phụ nữ đang gõ gõ lên bàn.

Màu chói đến hoảng hốt.

An Nhu nhìn ra chỗ khác, định nhắc chân đi về chỗ ngồi. Chẳng mấy chốc người phụ nữ kia đã mở miệng ra, giọng điệu rất chanh chua, bà ta trợn trắng mắt hỏi: “Chỗ này của các người có một bác sĩ tên là Trần Bạch Phồn đúng không?”

Tác giả có lời muốn nói:

Không phải bạn gái cũ không phải bạn gái cũ! Là phụ nữ trung niên nha!!

Phồn Phồn nhà chúng ta là xử nam già cõi hai mươi bảy tuổi, thể xác và tinh thần đều là của...

Nhu Nhu nhà chúng ta qwq.

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 15: Cô Thế Này Siêu Đáng Yêu

Nghe thế, An Nhu đứng khựng lại.

Lúc ăn cơm trưa, trước quầy tiếp đón khách trừ y tá cũng chỉ có An Nhu và người phụ nữ này.

Dường như cũng cảm thấy người phụ nữ này có ý đồ không tốt nên y tá cũng chỉ gượng cười nói: “Xin thứ lỗi ạ, bác sĩ Trần giờ đang chữa cho người bệnh, xin bác hãy chờ ở bên kia trước đã.”

Người phụ nữ đó cười lạnh, xương gó má cao, đuôi mắt hơi xếch lên để lộ những vết nhăn làm bà ta trông rất cay nghiệt.

Bà ta nghiêng người về phía trước, đẩy bả vai của y tá rồi tỏ ra không kiên nhẫn: “Mau gọi nó ra đây, cmn bác sĩ cái gì mà bác sĩ, mà chưa thấy bác sĩ bao giờ đúng không.”

Y tá bị đẩy cũng bực mình: “Nếu bác tới đây kiểm chuyện...”

Bà ta đột nhiên đập bàn cái rầm, móng tay đỏ như máu: “Bớt nói nhảm cho tao! Lập tức lôi thằng đấy ra! Cái thứ chó má gì mà dám làm to bụng con gái tao hả?”

Y tá nghe thấy thế thì trợn tròn mắt, vẻ mặt như không thể tin nổi. Có lẽ cô ấy chưa gặp phải chuyện này bao giờ nên cũng hơi luống cuống: “Bác bình tĩnh lại đi ạ...”

An Nhu cứng họng, cô há miệng thở dốc định phản bác lại lời bà ta: “Bà...”

Người phụ nữ đó nói rất to, cơ hồ át hết tiếng của An Nhu: “Bình tĩnh cái m* mày!”

Đúng lúc đó Trần Bạch Phồn bước ra khỏi phòng khám, có lẽ là do nghe được tiếng từ bên trong. Anh giơ tay kéo khẩu trang xuống, đôi mắt trầm lắng bình tĩnh, anh nhìn thoáng qua An Nhu rồi mới nhìn bà ta: “Bác tới tìm tôi à?”

Y tá sốt ruột giải thích: “Bác sĩ Trần, bác gái này...”

Vừa thấy anh thì bà ta lập tức lại gần đẩy Trần Bạch Phồn: “Mày mà làm bác sĩ cái đ*o gì? Con gái tao sắp thi đại học đến nơi rồi. Cmm!”

Trần Bạch Phồn bỗng dưng bị bà ta đẩy nên không kịp bình tĩnh lại, anh lùi về phía sau, mắt lạnh buốt. An Nhu thấy thế thì đầu óc cũng trống rỗng, cảm thấy chân cũng mềm oặt cả ra.

Cô còn đang ngơ ngác nhìn thì thấy bà ta lại định tới gần ấu đả Trần Bạch Phồn. An Nhu cắn chặt răng, cô chưa kịp nghĩ gì đã vọt qua đẩy bà ta ra. Rõ ràng cô thấp hơn cả Trần Bạch Phồn nhưng lại đứng chắn trước người anh không chút do dự.

Giọng cô run run, mắt cũng đỏ bừng lên: “Bà làm cái gì thế hả?!”

Trần Bạch Phồn không nghĩ cô sẽ làm vậy, khuôn mặt vốn đang lạnh lùng của Trần Bạch Phồn tan ra, anh nhìn cô nhóc nho nhỏ đứng trước mình, ngơ ngẩn nói: “An Nhu...”

Người phụ nữ bị đẩy lùi về sau hai bước thì càng điên hơn, bà ta cúi lên chỉ vào An Nhu mắng: “Con kỹ nữ nào đây hả, cmn mày dám đẩy tao à?!”

Bà ta càng nói thì càng tức giận, tiến về phía trước giơ tay định tát An Nhu. Trần Bạch Phồn thấy thế thì căng thẳng kéo An Nhu lại gần, nhưng vẫn không kịp, sườn mặt của An Nhu bị móng tay bà ta cào rách chảy máu.

An Nhu đau tới nhú chặt mày, cô không nói gì mà chỉ ôm mặt.

Trần Bạch Phồn lập tức kéo tay cô ra, sụp mắt nhìn miệng vết thương trên mặt cô. Mắt cô nhóc đỏ bừng nhưng vẫn cố nhịn không khóc, cô nín chặt lấy áo blouse trắng của anh trông vừa ấm ức vừa cứng cõi.

Bên má trái có vết thương kéo dài 3cm, máu đỏ trên khuôn mặt trắng nõn trông rất đáng sợ.

Hầu kết của Trần Bạch Phồn rung lên, anh tháo găng tay ra rồi cầm cổ tay cô, sau đó nhìn về phía y tá, lạnh lùng nói: “Báo cảnh sát đi.”

Người phụ nữ không hề sợ hãi, bà ta khinh thị nhìn hai người ngồi dưới đất, hoàn toàn không thèm để tâm đến lời anh nói: “Đồ điên, cmn mày hại con gái tao trước, báo cảnh sát đi! Giỏi thì báo đi!”

Y tá cũng không biết làm gì, cô ấy ngơ ngẩn đứng yên một chỗ.

Trần Bạch Phồn thở ra một hơi nặng nề, giọng anh lạnh buốt nhưng vẫn nắm tay An Nhu rất dịu dàng: “Tôi nói là báo cảnh sát đi.”

Dường như không nghĩ anh sẽ cứng rắn như vậy nên bà ta không phản bác nữa mà chạy vọt ra ngoài.

Trần Bạch Phồn lập tức kéo lại bà ta bằng bàn tay vẫn đeo găng tay, khuôn mặt luôn luôn dịu dàng giờ này lại rất lạnh lùng, giọng anh rất trầm, nghe như đang kiềm chế cơn tức giận: “Muốn đi đâu hả?”

“Liên quan đến mày à! Cmn ai cho mày chạm vào tao! Cút đi.”

Cổ tay mảnh dẻ trong tay anh bỗng dưng giật giật.

Trần Bạch Phồn nhìn về phía sau thì thấy An Nhu nghiêm túc định nói gì đó, cô sứt sứt vài tiếng, giọng điệu thông thả nhưng lời nói rất cứng rắn: “Kệ bà ta, chỗ các anh có camera mà, đợi lát nữa cho cảnh sát xem là được.”

Trần Bạch Phồn nghe cô nói vậy thì lập tức buông tay bà ta ra.

Vì vừa nãy bà ta cứ giãy dụa mãi, lúc này đột nhiên bị thả ra nên lão đảo lùi về sau mấy bước.

Trần Bạch Phồn tháo găng tay còn lại ra để lên bàn, anh nâng mặt An Nhu lên bằng đôi tay sạch sẽ để xem xét thêm lần nữa.

“Báo cảnh sát chưa?” Trần Bạch Phồn ngẩng đầu liếc y tá.

Y tá vội vàng gật đầu, cô ấy run rẩy: “Rồi.. rồi ạ.”

Y tá vừa nói xong thì Trần Bạch Phồn đã kéo An Nhu vào trong một gian phòng khám.

Người phụ nữ đó đứng yên tại chỗ, không ngờ mọi chuyện sẽ biến thành thế này nên cũng không biết phải làm gì, chỉ biết hoảng loạn cầm điện thoại bắt đầu gọi.

*

Trần Bạch Phồn hơi bẻ lưng của ghế nha khoa lên để An Nhu ngồi. Anh nhìn chăm chăm vào miệng vết thương còn đang rỉ máu trên mặt cô, lòng run rẩy, anh giơ tay xoa xoa đầu An Nhu, an ủi cô: “Anh đi lấy thuốc, em chờ anh một chút.”

An Nhu nín lấy áo blouse trắng của anh, hỏi nhỏ: “Không đi bệnh viện ạ? Hình như phải làm xét nghiệm thương tích nữa.”

“Xử lý miệng vết thương đã rồi mình đi.” Trần Bạch Phồn sụp mí mắt nhìn bàn tay đang nắm chặt lại của An Nhu, anh lẩm bẫm nói nhỏ, “Con gái có sẹo thì sẽ khóc mất.”

An Nhu không nghe rõ anh đang nói gì, cô ngơ ngác nhìn anh, chẳng mấy chốc đã sụp mí mắt xuống.

Cô đang định duỗi tay sờ sờ miệng vết thương trên mặt thì bị Trần Bạch Phồn giữ tay lại: “Tạm thời đừng chạm vào chỗ đấy.”

“Miệng vết thương to lắm ạ? Em cảm thấy nó nhỏ không đáng nói ấy.” An Nhu chỉ chỉ vào vết thương trên khuôn mặt, cô nghĩ đến những lời vừa nãy người phụ nữ đó mắng Trần Bạch Phồn thì có vẻ hơi thất vọng, “Nếu biết thế thì đánh lại bà ta cho xong.”

Trần Bạch Phồn thấy vậy thì hơi buồn cười: “Miệng vết thương nhỏ mà em còn không vui à?”

An Nhu sờ sờ ngón tay, lông mi cô run run, thuận miệng nói: “Bà ta mắng em.”

Trần Bạch Phồn nghe thế thì ảo não gãi đầu: “Xin lỗi.”

“Anh xin lỗi gì thế?” An Nhu buồn bực nhìn anh, “Anh đang tiếc lúc nãy không đánh lại bà ta cho em hả?”

“Anh đánh thì lỗ vốn mất.” Cô sụt sịt, nghiêm túc nói, “Anh mà đánh lại thì bà ta bị thương nặng lắm, đến lúc đó chúng ta mới là người bị cảnh sát bắt.”

“...” Sao anh lại thấy cô thế này siêu đáng yêu nhỉ.

Trần Bạch Phồn bối rối nhìn ra chỗ khác, anh xoa đầu cô rồi lặp lại: “Em chờ anh một chút.”

Sau đó bèn ra khỏi phòng khám.

Thấy bóng dáng anh, An Nhu cau mày làm miệng vết thương cũng xiêu vẹo theo, cô nhịn không được bèn cắn chặt răng.

Vì đau nên nước mắt rơi không kiềm chế nổi. Cô cũng không dám khóc quá mức, sợ nước mắt thấm vào miệng vết thương sẽ để lại sẹo nên nước mắt vừa tuôn ra đã lấy tay áo chùi.

Lúc Trần Bạch Phồn trở về thì thấy mắt An Nhu lại đỏ lên. Đôi mắt tròn xoe phấp hơi nước, da cô rất trắng nên đôi mắt đỏ bừng càng dễ thấy.

Trái tim anh bị đâm đến đau nhói.

Trần Bạch Phồn đi tới khử trùng vết thương cho An Nhu. Sau đó xé túi bông gòn rồi chấm chút thuốc i-ốt, nhẹ nhàng thoa vào miệng vết thương cho cô.

An Nhu siết chặt vạt áo, không biết vì đau hay gì mà luôn luôn vô ý thức dịch khuôn mặt ra xa khỏi chỗ anh.

Trần Bạch Phồn thấy thế thì dừng tay, anh hỏi: “Anh làm đau em à?”

An Nhu nghe thế thì những giọt nước mắt đang cố kiềm lại chợt vỡ òa, từng giọt từng giọt tuôn ra. Cô mở to mắt, cả khuôn mặt vì khóc mà lem nhem hết cả, giọng điệu cô vừa lắp bắp vừa nghẹn ngào: “Không, không đau.”

Lại nói dối.

Trần Bạch Phồn sụp mí mắt, anh lặng lẽ nhìn cô.

Từ chỗ này của An Nhu có thể nhìn thấy ngũ quan của anh thật rõ ràng, ngay cả lông mi và lỗ chân lông cũng rõ mồn một. Trong đôi mắt trầm lắng như mực tàu của anh có loại cảm xúc khó hiểu đang nhảy múa.

An Nhu há miệng thở dốc, lúc cô muốn nói gì đó thì Trần Bạch Phồn lại cầm bông lên nghiêm túc xử lý miệng vết thương cho cô. Sau đó anh cất tiếng nói, giọng khàn khàn nhưng rất dịu dàng: “Thoa thêm chút là được.”

An Nhu ngoan ngoãn gật gật đầu, bàn tay đang siết chặt vạt áo cũng lỏng ra.

Chẳng mấy chốc Trần Bạch Phồn đã ném bông vào thùng rác, anh nói rất chậm nhưng giọng điệu lại nghiêm túc hiểm gập: “Em đừng tin lời bà ta.”

An Nhu rút khăn giấy ra lau mặt, vẻ mặt cô bị che lấp sau lớp khăn giấy, giọng cô nhẹ nhàng mềm mại như một cơn gió ấm áp, cô an ủi anh: “Bà ta nói rất khó nghe, anh cứ giả vờ như không nghe thấy là được, sẽ không ai tin đâu.”

Cô vừa dứt lời thì đã có tiếng ồn vang lên bên ngoài.

An Nhu cẩn thận nghe xong bèn đứng lên bước ra cửa: “Hình như cảnh sát tới rồi.”

Trần Bạch Phồn đứng yên tại chỗ nhìn bóng dáng cô, bỗng nhiên anh giãn mày ra, khóe môi hơi cong lên, anh thoáng cúi đầu xoa xoa cổ.

Sau đó anh nhắc chân theo kịp An Nhu, sóng vai với cô.

*

Có hai cảnh sát đứng ngoài cửa, một người trong số đó đang nói chuyện với y tá.

Không ngờ người phụ nữ trung niên còn chưa đi, giờ này bà ta đang đứng đó vò đầu bứt tai, vẻ mặt rất tệ, hoàn toàn không thèm nhìn một cảnh sát khác đứng trước mặt mình.

Thấy bọn họ ra thì y tá vội vàng chỉ chỉ về phía bọn họ cho cảnh sát nhìn.

Cảnh sát vừa quay đầu lại đã thấy miệng vết thương trên mặt An Nhu. Đúng lúc này cũng có một đôi nam nữ đi về phía người phụ nữ đó.

Nam sinh túm lấy tay người phụ nữ, giọng điệu cực kì khó chịu: “Bà lại làm gì nữa rồi? Lần này còn làm ầm ĩ tới mức bị báo cảnh sát nữa hả? Giỏi thật đấy.”

Nữ sinh đứng bên cạnh anh ta trông rất nhỏ, nửa khuôn mặt còn sưng lên, dường như vừa bị ai đó đánh.

Người phụ nữ đó cuối cùng cũng quay đầu lại, mắt bà ta đỏ hoe: “Sao mà dám nói chuyện với mẹ như vậy hả? Em gái mà bị bắt nạt, mẹ đến đây nói giúp con bé thì sao?”

An Nhu nhìn thẳng vào nam sinh.

Lâm Vi.

Lâm Vi cau mày nhìn nữ sinh đứng bên cạnh mình, anh ta hỏi: “Sao lại thế này?”

Nữ sinh cúi đầu, bả vai run lên bần bật như đang khóc.

Mẹ Lâm giơ tay lên chỉ vào Trần Bạch Phồn, bà ta gào lên: “Lâm Chi bị thằng chó nha sĩ này làm bụng to! Con bé mới bao nhiêu tuổi chứ... Năm nay còn phải thi đại học...”

Lâm Vi sửng sốt quay đầu lại nhìn về phía Lâm Chi, anh ta hỏi nhỏ: “Thật à?”

Nữ sinh đó nghe vậy thì cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, cô bé vừa nhìn về phía Trần Bạch Phồn đã chột dạ nhìn ra chỗ khác. Lâm Chi quệt nước

mắt không dám nói dối nữa, cô bé vừa khóc nức lên vừa nói: “Không phải... Xin lỗi, con, con, vừa này con không dám nói, không phải bác sĩ Trần...”

Vẻ mặt của mẹ Lâm cứng lại, bà ta đẩy vai cô bé: “Mẹ và anh đều ở đây, con đừng sợ...”

Vừa áy náy vừa hổ thẹn, Lâm Chỉ khóc thành tiếng: “Không phải! Là Trình Bân! Nhưng con thích anh ấy! Con tự nguyện! Mẹ không thể tìm anh ấy được! Nếu không con chết cho mẹ xem!”

Vẻ mặt Lâm Vi rất tệ, anh ta cắn răng nói: “Lâm Chỉ em điên rồi à?”

Thấy cô bé không nói gì thì chỉ tặc lưỡi, anh ta cố giữ bình tĩnh nhìn sang chỗ khác, vừa lúc lại chạm phải mắt của An Nhu, sau đó anh ta nhìn thấy miệng vết thương sưng đỏ trên mặt cô.

Cảnh sát đứng cạnh kiên nhẫn khuyên nhủ, thấy vết thương của An Nhu cũng không nghiêm trọng nên kiến nghị mẹ Lâm thành khẩn xin lỗi, bồi thường tiền thuốc men rồi hòa giải.

Lâm Vi không ngờ sẽ gặp lại An Nhu trong tình huống này.

Anh bực bội gãi gãi đầu, chủ động xin lỗi trước: “Xin lỗi An Nhu, mẹ tôi chỉ bị kích thích quá thôi.”

Mẹ Lâm biết mình trách sai người thì xoa xoa tay, đi đến chỗ cô xin lỗi: “Bác sĩ Trần và cô bé này, thật sự xin lỗi hai người.”

An Nhu không nhìn họ, cô im lặng vài giây rồi bình tĩnh hỏi: “Nếu tôi không chịu hòa giải thì sao?”

“Nếu không muốn hòa giải thì cô có thể đến bệnh viện để kiểm tra và làm giám định pháp y, bên chúng tôi sẽ lập án kiện xử lý trị án. Như cô

chắc là chưa tới mức bị thương nhẹ, nếu xử lý theo tình huống thì có lẽ đối phương sẽ bị giam từ 5 đến 10 ngày, tình huống nhẹ thì chỉ bị giam 5 ngày thôi.”

An Nhu gật gật đầu, cô ngược mắt lên nói không chút do dự: “——
Tôi không hòa giải.”

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Bạch Phồn: A a a lúc cô ấy bảo vệ tôi đáng yêu quááá tôi muốn lấy thân báo đáp!!!

Bác sĩ Trần rơi vào tay giặc! Bác sĩ Trần sắp OOC!! (?)

(Lâm Chi hôm nay mới biết mình mang thai, hôm nhớ rằng vẫn chưa biết.)

P.s: Thai phụ không thể nhớ rằng không thể nhớ rằng không thể nhớ rằng! Chuyện quan trọng nói ba lần.

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 16: Đừng Khiến Cô Ấy Sợ

Nụ cười nịnh nọt của mẹ Lâm cứng lại, bà ta xoa tay lúng túng nói: “Cô bé à, vừa nãy là bác đang nóng thôi, vì chút chuyện nhỏ này mà phải đến cục cảnh sát cũng không hay ho gì...”

“Tôi cảm thấy nó hay.” An Nhu ngược mắt lên, không nhượng bộ chút nào, “Tôi thấy nó rất hay.”

Nghe cô nói thẳng ra như thế thì mẹ Lâm trợn tròn mắt, dường như lại muốn tiếp tục làm ầm. Lâm Vi hơi cắn môi, anh ta kéo khuỷu tay mẹ Lâm, thì thào: “Thôi, mẹ coi như đây là một bài học đi.”

“Bài học gì mà bài học!” Mẹ Lâm gạt tay anh ta ra rồi vừa chỉ vào Lâm Chỉ vừa mắng, “Tại cái con ăn cháo đá bát này chứ ai! Nó nói dối còn gì?”

Bà ta càng nói thì càng điên lên bèn lại gần đẩy Lâm Chỉ, vừa khóc vừa mắng: “Kiếp trước mẹ nợ mày cái gì?! Mới bao nhiêu tuổi đã to cái bụng lên rồi! Mày không học anh mày được à? Mày làm thế thì mẹ còn có mặt mũi gặp ai nữa!”

Giọng bà ta vừa chanh chua vừa khó nghe như tiếng vải cọ mạnh vào đá.

Trần Bạch Phồn liếc An Nhu.

Cô nhìn chăm chăm người bên kia, vẻ mặt không chút dao động mà vẫn yên lặng như cũ.

Trần Bạch Phồn quay lại nhìn cảnh sát: “Giờ tới đồn công an trước hả?”

Cảnh sát nhìn mẹ Lâm còn đang mắng trời mắng đất thì cũng thấy hơi đau đầu: “Nếu bên anh chị quyết định không hòa giải thì phải tiến hành giám định vết thương để đồn công an lập án, sau đấy đến cơ quan giám định chỉ định để xác minh.”

Trần Bạch Phồn suy nghĩ một lát rồi khom lưng hỏi An Nhu: “Em có vội về nhà không?”

An Nhu lắc đầu: “Giải quyết xong rồi về sau cũng được.”

Một cảnh sát khác còn đang ôn tồn khuyên bảo mẹ Lâm nhưng cuối cùng cũng đành phải thôi, anh ta chỉ vào xe cảnh sát bên ngoài ý bảo đến đồn công an lấy lời khai trước đã.

Mẹ Lâm không dám ngoan cố với cảnh sát, cả đoàn người đi về phía cửa.

Mới đi đến thềm, Lâm Vi lại ngoáy đầu lại xin lỗi: “Xin lỗi cô, An Nhu.”

Mẹ Lâm đứng cạnh Lâm Vi, bà ta lau nước mắt, cười lạnh rồi cổ quái nói: “Còn xin lỗi làm cái m* gì. Con bé này nhẫn tâm lắm, nếu hôm nay mẹ nó ở đây thì sao? Cũng không biết phải suy nghĩ ở vị trí của người khác à.”

An Nhu vốn đang bình tĩnh suýt nữa cười thành tiếng.

Cô đang định nói gì thì Trần Bạch Phồn đứng bên cạnh đã cướp lời, anh băng quơ nói: “Bác cứ đùa, phần trăm mẹ cô ấy làm ra việc này còn

thấp hơn chuyện bác bị vào đồn cảnh sát nữa đấy.”

Nghe anh nói thế thì cơn tức trong lòng An Nhu tắt bớt một nửa, đôi lông mi dài cong cong, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Vẻ mặt của anh vẫn không tươi tỉnh hơn được chút nào, ngay cả nụ cười thường trực nơi khóe môi cũng biến mất, đôi mắt đen như mực vừa lạnh lùng vừa u ám. Anh vẫn còn mặc chiếc áo blouse trắng sạch sẽ, hai tay nhét trong túi áo trông lười biếng và lạnh nhạt. Ngay cả hơi thở đều có vẻ châm biếm mỉa mai.

Anh vẫn còn không vui vì lời của bà ta ư?

An Nhu chớp chớp mắt, cô nhìn thoáng qua y tá đứng ở quầy đón khách, bỗng dưng nói ra tiếng: “Mẹ tôi sẽ không như bà đâu, chưa biết thực hư ra sao đã đòi đánh chửi mắng nhiếc người khác.”

An Nhu nói tới đây thì tạm dừng một chút, trong mắt có chút bối rối, cô giơ tay gãi gãi cằm: “Cũng không tùy tiện bôi nhọ một bác sĩ đức độ cao thượng thế bao giờ.”

Trần Bạch Phồn sững sốt quay đầu nhìn về phía cô.

Từ chỗ anh chỉ có thể thấy sườn mặt hơi mím môi lại của cô, dưới vầng trán đầy đặn là một đôi mắt đang chớp chớp.

Dường như đang cào vào lòng anh, ngứa ngứa.

*

Sau khi hai người lấy khẩu cung thì bên đồn công an đã nhanh chóng đưa thư ủy thác giám định vết thương cho họ.

An Nhu vừa nhìn tờ giấy kia chăm chăm vừa đi ra ngoài cửa, cô vừa đi vừa lẩm bẩm: “Thật là phiền... Em cảm thấy đánh lại thì thoải mái

hơn...”

Cô nói tới đây thì đột nhiên quay đầu lại nhìn anh: “Nhưng mà làm thế thì không dọa được bà ta.”

Trần Bạch Phồn đi sau An Nhu, thấy vẻ mặt đặc ý của cô thì nhin không được mà cong cong môi.

Anh cố kiềm lại sự rung động trong lòng, nói nhỏ: “Hôm nay không kịp giờ bay rồi, em định bao giờ về Tứ Xuyên?”

An Nhu cúi đầu lấy điện thoại ra từ trong túi, cô vừa nghĩ vừa gõ gõ màn hình: “Ngày mai em đi xét nghiệm nên chắc là ngày kia về, có lẽ sẽ kịp đêm giao thừa á.”

Trần Bạch Phồn ừ một tiếng, anh nghiêng đầu nhìn An Nhu, đúng lúc chạm phải ánh mắt cô. Anh không tự chủ được mà nhìn ra chỗ khác rồi duỗi tay sờ mũi: “Để anh đi với em rồi ngày kia dẫn em đến sân bay luôn... Hay để anh đặt vé cho? Hôm nay em về nhà nghỉ ngơi đi, đừng nghĩ nhiều.”

Nghe thấy giọng điệu của anh An Nhu hơi khựng lại. Cô hơi há miệng, đôi mắt hạnh tròn tròn ngơ ngác nhìn Trần Bạch Phồn chăm chú như muốn biến anh thành tro.

Trần Bạch Phồn cố giấu khóe miệng đang cong lên, anh cười nhạt: “Sao thế?”

“Anh đừng tỏ ra là anh nợ em như thế.” An Nhu đá hòn đá ven đường, cô chỉ vào miệng vết thương, “Nãy em cũng thấy rồi, miệng vết thương không lớn nên em chú ý chút là không để lại sẹo đâu.”

“...” Trần Bạch Phồn rất muốn gọi điện thoại thẳng cho Hà Tín Gia để hỏi cái tên trạch nam tác giả ngôn tình đầu óc max thiếu nữ kia xem: Làm

thế nào để có thể cho người ấy biết mình có hứng thú với người ta nhưng không quá trắng trợn đây.

Cũng không phải.

Không phải là có hứng thú, giống đột nhiên rơi vào bể tình đầy ắp hơn.

Trần Bạch Phồn sống lâu thế rồi, lần đầu tiên mới tìm được trái tim thiếu nữ đang đập thành thịch ở sâu thẳm lòng mình.

Anh biểu hiện chưa đủ rõ ràng à? Trước kia anh cũng đâu có nhiệt tình như vậy với cô chứ?

Sao cô lại không nhìn raaaa...

An Nhu cũng rất buồn rầu. Rõ ràng cô rất thích mà, không biết giả vờ làm cái gì nữa.

Chẳng qua cả buổi chiều nay anh đều dành thời gian cho cô, có lẽ gần cuối năm rồi nên cũng khó xin nghỉ nữa lắm. Với lại vốn cũng không phải chuyện gì rắc rối, cô không nên quẩn lầy anh như thế.

Tốt nhất là đừng gây phiền phức cho anh...

Hơn nữa hôm nay phòng khám bị làm ầm lên như thế, không biết anh có bị mắng không, nếu mà xin nghỉ thêm hai ngày nữa có khi ngay cả việc làm cũng không còn thì toi.

An Nhu nghĩ ngợi nhiều quá nên nói luôn: “Đây là việc nhỏ thôi, coi như em cảm ơn anh vì lúc trước đã đi mua xe với em, anh không cần phải nghĩ ngợi gì đâu.”

“...”

“Em bảo bạn đi chung là được.”

Ánh mắt Trần Bạch Phồn đờ đẫn vài giây, tạm thời anh vẫn chưa có lập trường để bảo cô cho mình theo nhưng vẫn còn thềm hi vọng: “Thế còn vé máy bay?”

“Bạn em đặt giùm cũng được.”

Hừ, bạn à.

Trần Bạch Phồn – đột nhiên cảm thấy mình không có chút địa vị nào trong lòng An Nhu – tuyệt vọng đến lề đường bắt taxi lên xe với cô.

Nhưng mà, tốt nhất là phải từ từ thôi.

Đừng khiến cô ấy sợ.

*

Sau khi về đến nhà An Nhu gọi điện thoại cho cha mẹ, tùy tiện bịa lí do ra nói mình sẽ về vào hôm giao thừa. Nhưng cô nói mãi cũng chỉ có thể kéo dài tới thứ hai.

An Nhu ngắt máy rồi lên mạng đặt vé máy bay, chỉ còn lại vé vào 5 giờ chiều...

Ngày mai đi kiểm tra sớm chút chắc là được nhỉ...

Sau khi đặt vé xong thì An Nhu vào phòng tắm tắm rửa, lúc cô ra thì Ứng Thư Hà cũng đã về. Cô ấy nhìn thấy vết xước trên mặt An Nhu, nhớ lại những gì cô nhắn trên WeChat thì lập tức hỏi: “Sao thế, cậu định đi hẹn hò với bác sĩ Trần rồi về nhà mà? Sao lại bị mẹ Lâm Vi đánh?”

An Nhu ra sô pha ngồi, cô kể sơ qua chuyện hôm nay cho cô ấy nghe.

“Không ngờ nhà cậu ta lại...” Ứng Thư Hà thở dài, cô lấy hòm thuốc trong nhà An Nhu ra bôi thuốc cho cô, “Để mai tớ đi với cậu, sau đó tiễn cậu ra sân bay luôn.”

An Nhu gật gật đầu, cô sụp mí mắt xuống, không biết đang nghĩ gì.

Phòng khách lập tức lặng như tờ.

Ứng Thư Hà liếc cô, hỏi: “Nhớ bác sĩ Trần nhà cậu à?”

An Nhu ôm đầu gối, cô cuộn tròn lại như một quả bóng, vẻ mặt ngờ ngợ ngác ngác, lần đầu tiên nhẹ nhàng thừa nhận: “Đúng thế.”

Cô hơi nhớ anh rồi.

*

Ngày hôm sau, sáng sớm An Nhu đã ra ngoài với Ứng Thư Hà.

Trần Bạch Phồn đã sớm xin nghỉ chỉ có thể suy sút chết dí ở nhà, rảnh rỗi bèn nhắn tin qua WeChat hỏi chút tình huống của An Nhu.

Hai người nói từ chuyện này đến chuyện khác, cũng hàn huyên một thời gian khá lâu.

Hà Tín Gia ngồi bên cạnh anh, cậu vừa chống tay vào thành ghế sofa vừa nhai kẹo cao su, thờ ơ nhìn Trần Bạch Phồn cười tới nhộn nhạo.

Hai người đang nhắn tới một nửa, An Nhu nhớ tới việc Trần Bạch Phồn còn phải làm việc thì bối rối vô cùng, cô cẩn thận hỏi: Anh có bận không?

Trần Bạch Phồn đọc tới đây thì sửng sốt, anh vội nhắn lại: Không bận, anh rảnh lắm.

Anh nghĩ một lát thì thấy sai sai đâu đó bèn ngẩng đầu nhìn về phía Hà Tín Gia, nghiêm túc hỏi: “Anh Nhu hỏi anh có bận không, anh nên trả lời thế nào?”

Hà Tín Gia thối bóng cao su, cậu cà lơ phất phơ nói: “Hỏi anh có bận không là chê anh lảm chuyện quá còn gì? Gặp tình huống thế này anh phải biết thời thế mà trả lời người ta là có chút chứ.”

“...”

Trần Bạch Phồn đột nhiên không còn hứng nói chuyện với cậu nữa bèn đứng dậy phất dậy về phòng.

Anh ngồi ở mép giường, nghĩ một lát rồi trả lời: Không bận, sao thế?

Đợi hai phút, không trả lời.

Năm phút, vẫn chưa trả lời.

Mười phút, hai mươi phút.

Chẳng lẽ Hà Tín Gia nói thật...?

Trần Bạch Phồn không nhịn được bèn đứng dậy ra phòng khách, anh nhìn xuống Hà Tín Gia. Độ cung ở khóe miệng trông rất đờ đẫn, trông không khác gì gặp phải họa lớn cả.

Hà Tín Gia khó hiểu nhìn anh, lúc cậu cho rằng Trần Bạch Phồn đang định nói ra sự kiện đáng sợ nào thì người trước mặt bèn mở miệng.

Trần Bạch Phồn lạnh mặt, nhưng lời nói lại nịnh nọt vô cùng: “Gia Gia à.”

Hà Tín Gia lập tức sồn hết da gà: “...”

“Dạy anh theo đuôi con gái đi.”

“...”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 17: Anh Đã Hai Mười Bảy Rồi

Khóe miệng Hà Tín Gia giật giật, cậu sụp mí mắt không thèm ngẩng đầu lên.

Cậu nhai nhai kẹo cao su chóp chép rồi rút giấy ăn nhả kẹo ra. Bởi vì ít khi có đãi ngộ đó từ Trần Bạch Phần nên cảm xúc kinh dị lúc nãy của Hà Tín Gia biến mất rất nhanh, cậu hưởng thụ nướng mi nói: “Anh mau nói tình huống của anh cho em nghe, em có thể lập phương án ABCDEFG cho anh.”

Giọng điệu kiêu ngạo vô cùng.

Trần Bạch Phần hơi ngẩng đầu lên, lúc anh đang định nói gì đó thì điện thoại rung lên.

Anh nhanh chóng liếc màn hình, khuôn mặt đang cứng đờ lập tức thả lỏng lại, Trần Bạch Phần không thèm nhìn cậu nữa mà chỉ ném ra một câu “Không cần” đã về phòng.

Hà Tín Gia: “...”

*

Sau khi kết thúc quá trình kiểm tra An Nhu mới được cầm điện thoại. Cô nhìn thấy tin nhắn của anh thì khuôn mặt mềm hẳn ra, cô cong môi đáp: Mới nãy em kiểm tra miệng vết thương.

Đã có người ở đơn vị phá án nhận giấy giám định nên An Nhu cũng không ở đây thêm nữa mà kéo Ứng Thư Hà về với mình.

Bây giờ vẫn còn sớm, đúng vào giờ ăn trưa. An Nhu và Ứng Thư Hà bèn tìm một nhà hàng Nhật để lấp bụng.

Ánh đèn trong tiệm không sáng lắm, có bóng đèn nho nhỏ rủ xuống từ trần nhà, bên trên quầy bar mắc rèm bông, ghế và sàn nhà được chế tạo từ gỗ thô, nơi nơi vương vãi mùi vị tha hương.

Ứng Thư Hà ngồi đối diện An Nhu thấy cô còn đang nghịch điện thoại thì không nhịn được bèn nói: “Ăn cơm đã rồi hãy nói chuyện.”

An Nhu nghe vậy thì hơi ngược mắt lên.

Sợ Ứng Thư Hà không vui nên cô nhanh tay nhả một câu “Em ăn cơm đã” cho Trần Bạch Phồn rồi bỏ điện thoại xuống.

An Nhu cầm đũa, bưng bát lên nhấp một ngụm canh.

Ứng Thư Hà cắn sushi, cô ấy nói rất khẽ: “Tớ cảm thấy cậu sẽ phải gả tới Bạc Thành.”

“...” An Nhu suýt nữa phun hết canh trong miệng ra, “Cậu nói bậy bạ gì thế hả.”

“Không, tớ chỉ đang khó chịu thôi.” Ứng Thư Hà liếc điện thoại của cô rồi thở dài, “Những ngày tháng làm chó (*) đã khổ rồi, bây giờ cậu còn vứt bỏ tớ mà làm người.”

(*) Chó – Cấu độc thân.

An Nhu yên lặng nhai mì, hiếm khi không phản bác lời cô ấy

“Tớ cũng muốn yêu đương mà! Tớ cũng muốn!” Ứng Thư Hà kêu gào thảm thiết.

Chỉ mấy giây sau điện thoại của Ứng Thư Hà đã rung lên.

Cô ấy ngừng âm ỉ, vừa cầm điện thoại lên đọc tin nhắn đã cau mày: “Giáo viên lại tìm tớ nữa.”

An Nhu ngẩng đầu, cô tỏ ra nghi ngờ: “Sao cậu chẳng khác gì cu li thế.”

“Chịu thôi, tớ không dám làm mích lòng người ta.” Ứng Thư Hà chọc chọc rong biển, “Để tớ nói với giáo viên là đưa cậu ra sân bay rồi tới sau.”

“Không cần đâu.” An Nhu rút khăn giấy ra lau miệng, “Cậu ăn xong thì đi luôn đi, chờ chút nữa tớ về nhà lấy ít đồ rồi mới ra sân bay.”

Thấy cô bảo còn phải về nhà thì Ứng Thư Hà cũng không tiếp tục khăng khăng theo ý mình nữa: “Được rồi, vậy cậu nhớ cẩn thận nhé.”

*

An Nhu lái xe đưa Ứng Thư Hà tới đại học Bạc Thành rồi mới về Thủy Ngân Hoa Thành. Lúc đi qua phòng khám nha khoa Ôn Sinh cô có nhìn thoáng qua chỗ đó, thầm nghĩ chút nữa không biết có nên tới đó chào tạm biệt anh hay không.

An Nhu dừng xe trong khu chung cư rồi xuống xe.

Cô vừa đi đến lầu 12 vừa bật điện thoại lên, việc đầu tiên là mở WeChat ra đọc tin nhắn của Trần Bạch Phồn.

11 giờ 40 phút

An Nhu: Em ăn cơm đã.

Trần Bạch Phồn: Ủ.

11 giờ 49 phút

Trần Bạch Phồn: Anh cũng đang định ăn này.

11 giờ 54 phút.

Trần Bạch Phồn: Anh gọi cơm hộp

12 giờ 38 phút

Trần Bạch Phồn: Cơm hộp đến rồi, anh đi ăn đây

An Nhu nhìn giờ, lúc này đang là 13 giờ 02 phút.

Hôm nay hình như anh rất nhàn thì phải...

Sắp Tết rồi nên không ai đi khám răng hả?

An Nhu vừa vào thang máy vừa trả lời anh: Em vừa mới cơm nước xong, giờ đang về nhà lấy ít đồ.

Cô nghĩ ngợi một lát thì nhắn thêm: Mới vừa vào thang máy xong.

*

Lúc Hà Tín Gia vừa mới cơm nước xong chuẩn bị lên sô pha nằm chơi game thì Trần Bạch Phồn còn ngồi ở bàn cơm đột nhiên đứng phắt lên tới chỗ huyền quan nhìn ra mắt mèo.

Hà Tín Gia giật hết cả mình: "... Anh làm cái gì đấy?"

Trần Bạch Phồn hạ giọng, anh sung sướng nói: "An Nhu đã về rồi."

"..." Đây là anh trai cậu thật à?

Đột nhiên Trần Bạch Phồn cúi đầu nhìn bộ quần áo mình đang mặc rồi ngẫm nghĩ lại những lời của An Nhu.

Về nhà lấy chút đồ rồi lại ra ngoài?

Vậy anh phải chọn đúng thời gian ra ngoài mới được, để xem xem bạn cô là thần thánh thánh phương nào.

Trần Bạch Phồn vào phòng khách ra lệnh với Hà Tín Gia: “Em nhìn xem bao giờ An Nhu ra khỏi nhà thì nói với anh, anh vào thay quần áo đã.”

Hà Tín Gia ồ lên rồi mở TV xem hình theo dõi từ camera ngoài cửa.

Trần Bạch Phồn vốn đang định về phòng thì đứng khựng lại, anh cau mày hỏi: “Em đặt camera làm gì?”

Hà Tín Gia ngáp một cái, lúc cậu đang định giải thích thì: “Em...”

Chỉ mới thốt ra một chữ đã bị Trần Bạch Phồn cảnh giác ngắt lời: “Nhìn lén Nhu Nhu nhà anh hả?”

Hà Tín Gia: “...”

“Dỡ xuống.” Anh phun ra những lời này rồi trực tiếp về phòng.

Thái dương Hà Tín Gia giật lên liên hồi rồi tắt TV đi. Cậu nhìn bóng dáng của Trần Bạch Phồn, bực bội mở khóa điện thoại rồi phát một post lên Weibo.

Chẳng mấy chốc Trần Bạch Phồn đã ra khỏi phòng rồi vội vàng đến chỗ huyền quan xỏ giày. Anh nhìn bàn tay trống trơn của mình, nghĩ ngợi một lát rồi đến lấy hộp cơm vừa ăn xong bỏ vào túi, vừa xách túi vừa ra cửa lén lút ngó ra bên ngoài.

Anh đợi mười mấy phút nhưng vẫn chưa thấy An Nhu ra. Thế là Trần Bạch Phồn bèn đến chỗ sofa cầm điều khiển bật TV lên.

Hà Tín Gia: "...”

Nửa tiếng sau, An Nhu mở cửa, cô kéo hành lí đi ra ngoài.

Trong mắt Trần Bạch Phồn xẹt qua chút ý cười, lúc anh thấy cô ra thang máy định bấm nút thì lập tức đứng dậy mở cửa ra ngoài.

*

An Nhu nghe thấy tiếng mở cửa “răng rắc” thì nhìn sang phía bên kia theo bản năng. Thấy là anh thì cô có vẻ sửng sốt: “Anh...”

Trần Bạch Phồn giả vờ tỏ ra kinh ngạc: “Chưa gì em đã về rồi hả?”

An Nhu gật gật đầu, không tìm lại được mà nhòm anh. Anh mặc một bộ áo khoác liền mũ màu xanh đậm và quần dài thể thao màu đen rất thoải mái. Trông không khác gì sinh viên cả.

Anh xách một cái túi có hộp cơm dùng một lần bên trong, có vẻ là muốn đi đồ rác.

An Nhu không nhìn nữa, cô nói nhỏ: “Vâng, em vừa nhắn tin qua WeChat cho anh.”

Nghe thế thì Trần Bạch Phồn không chút liêm sỉ nào mà chọn nói dối, anh hơi xin lỗi nói: “Vừa nãy anh ăn cơm nên không để ý tới điện thoại.”

“À.” An Nhu lại gật gật đầu, cô thấy anh có vẻ nhàn thì nhịn không được bèn hỏi, “Hôm nay anh không phải đi làm ạ?”

Thang máy đúng lúc dừng lại ở tầng 5.

An Nhu bước vào bấm xuống tầng “1”.

Trần Bạch Phồn bám theo sau cô, gần như chưa nghĩ gì đã nói không chút do dự, anh tỏ ra rất thờ ơ, thành thật trả lời vấn đề cô vừa đưa ra: “Không cần đâu, vốn anh định đưa em đi xét nghiệm rồi tiễn em ra sân bay nên xin nghỉ hai ngày rồi.”

An Nhu ngó người ta, cô lúng ta lúng túng nhìn anh.

“Nhưng em có người đi cùng là được rồi.” Trần Bạch Phồn mỉm cười, anh dịu dàng nói, “Đúng lúc anh cũng nên nghỉ ngơi một chút.”

An Nhu bắt được hai chữ “Nghỉ ngơi” bèn lập tức đè tay lên cánh cửa thang máy đang mở ra.

Cô duỗi tay ra, bàn tay trắng trẻo vươn tới trước mặt anh: “Có phải anh định đi ném rác không, để em ném giùm anh. Bên ngoài lạnh lắm, anh không cần ra ngoài đâu.”

Mặt Trần Bạch Phồn không đổi sắc: “Không cần đâu, túi không sạch sẽ.”

Anh nói xong thì hơi tạm ngừng một lát mới hỏi tiếp: “Giờ em định đi đâu thế?”

An Nhu đành phải rụt tay về, cô nhìn anh rồi thật thà nói: “Ra sân bay ạ.”

Cô vừa nói thế thì Trần Bạch Phồn lập tức ngoảnh đầu lại nhìn cô, anh chạm phải mắt An Nhu, trông có vẻ hơi bực bội: “Anh tưởng mai em mới về?”

“Ba mẹ em không cho.” Cửa thang máy mở ra, An Nhu giữ cửa để anh ra trước: “Nên em đổi thành hôm nay, dù sao cũng đến kịp.”

Trần Bạch Phồn bước ra khỏi thang máy rồi ngoảnh đầu lại, anh chống tay vào cửa thang máy rồi nhẹ nhàng hỏi: “Vậy bạn em đâu rồi?”

“Đột nhiên cô ấy có việc.”

Cô vừa nói xong thì người bên cạnh đột nhiên trở lên vô cùng yên lặng. An Nhu khó hiểu nhìn sang thì thấy Trần Bạch Phồn đang cúi đầu xuống, lông mi hơi rũ, che đi cảm xúc trong đôi mắt anh.

Cả sườn mặt vẫn dịu dàng như cũ nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy anh đang ảm ức.

An Nhu thầm kinh hãi, sợ đến nỗi toát mồ hôi hột.

Chuyện gì vừa xảy ra thế? Cô lại vừa nói cái quý gì vậy...

Không thể nào mà, dạo này cô nói chuyện cẩn thận lắm luôn.

Vẻ mặt Trần Bạch Phồn đã cứng đờ cả rồi, An Nhu chưa kịp hỏi có phải anh không vui không thì anh lại ngẩng đầu lên, tỏ ra mặt mũi xoa cằm, thậm chí suy nghĩ kế sách xem bước tiếp theo phải làm gì.

Xem ra giả vờ đáng thương không được rồi, có khi cái vẻ mặt nhỏ xíu này cô cũng không chú ý tới được. Hơn nữa có chú ý tới thì có lẽ cô cũng không hiểu tại sao mình lại muốn giả vờ đáng thương mất.

Nhưng mà nói thẳng ra có khi nào sẽ làm cô sợ tới mức về luôn Tứ Xuyên không bao giờ trở lại không...

Trần Bạch Phồn còn đang suy nghĩ. Thì An Nhu đã lảng sang chuyện khác, cô hỏi anh: “Anh xin nghỉ ở nhà làm gì thế?”

Trần Bạch Phồn nghe thế thì đột nhiên nhớ tới việc An Nhu không thích Tín Thụ, anh ném túi vào thùng rác trước tòa nhà 12, vẻ mặt hơi bất đắc dĩ: “Về nhà dọn dẹp phòng giúp em họ.”

“...” An Nhu cau mày, cô nhin không được bèn hỏi, “Sao anh lại phải dọn dẹp phòng giúp em họ chứ?”

“Thằng bé bận, dù sao anh cũng nhàn mà.”

An Nhu im lặng vài giây rồi ngược mắt nhìn anh: “Anh có thể dẫn em ra sân bay không?”

Trần Bạch Phồn được như ý bắt đầu giả vờ giả vịt: “Cái gì cơ?”

An Nhu vốn đang định bắt xe taxi đến sân bay bắt đầu nói dối: “Em không muốn để xe ở gần chỗ sân bay lâu như thế, anh có thể lái xe về giúp em được không?”

Trần Bạch Phồn nghiêng đầu nhìn vào mắt cô, khóe miệng anh cong lên.

“Thế hả, được thôi.”

*

Hôm nay An Nhu phải dậy sớm nên cô vừa lên xe thắt dây an toàn xong đã bắt đầu buồn ngủ. An Nhu quay đầu nhìn Trần Bạch Phồn đang nghiêm túc lái xe, đột nhiên cảm thấy để anh lái xe mà cô lại ngủ gật thì không ổn lắm.

Hơn nữa quãng đường từ Thủy Ngân Hoa Thành đến sân bay cũng không gần, đi qua đi lại cũng phải mất tầm một tiếng.

An Nhu nghĩ vậy thì lại bắt đầu hồi hận cơn xúc động đột phát của mình.

Hiếm khi anh được nghỉ ngơi mà lại phải làm tài xế cho cô, thà ở nhà dọn phòng cho em trai anh còn hơn. Có lẽ anh cũng ngại từ chối cô chẳng.

Không gian trong xe rất hẹp, bầu không khí lại yên lặng. An Nhu không kiềm được mà cứ nhìn sang phía anh, từ đây cô có thể nhìn thấy xương bàn tay của anh thật rõ ràng, ngón tay thon dài trắng nõn. Cô nuốt nước miếng, ôm khuôn mặt đang nóng bừng của mình rồi lén lút duỗi tay bật radio lên.

Nhân lúc đèn đỏ, Trần Bạch Phồn nghiêng đầu sang nhìn cô, anh hỏi nhỏ: “Hay là em ngủ đi.”

“Không cần đâu.” An Nhu không dám nhìn anh nữa, cô giả dò nghịch điện thoại, “Em không buồn ngủ.”

Trần Bạch Phồn cũng không nói gì thêm.

Thình thoảng anh hơi liếc về phía cô thì dường như An Nhu vẫn đang nghịch điện thoại. Đến lúc anh ngoảnh đầu lại nhìn mới biết cô đã ngủ mất rồi.

Không biết đôi tay đã đặt lên đùi từ lúc nào, bàn tay tuy khép hờ nhưng vẫn hơi cầm lấy điện thoại.

Còn nói không buồn ngủ à.

Trần Bạch Phồn lắc đầu cười cười.

Theo sự di chuyển của xe làm đầu cô cũng lắc qua lắc lại. Tóc ngắn ngang vai cũng bởi vậy mà hơi rối, mũi nhỏ nhỏ trông rất dễ thương, đôi môi hồng hồng mím chặt lại. Làn da dưới ánh sáng càng trắng đến khó tin, chỉ có miệng vết thương hơi làm hồng đi mỹ cảm trên gương mặt cô.

Nhưng mà vẫn đáng yêu quá đi.

Đèn đỏ lần này hơi lâu thì phải.

Trần Bạch Phồn hồi thần, anh duỗi tay vặn radio nhỏ lại. Vài giây sau, anh có vẻ bức bối nên dứt khoát tắt luôn đài radio đi.

Trong xe yên tĩnh trở lại.

Yên tĩnh đến nỗi khiến anh có thể nghe rõ tiếng hít thở của An Nhu.

Từ hơi thở này đến hơi thở khác như tiếng gió vọng vào tai anh, hơi ấm nóng khiến tai Trần Bạch Phồn đỏ rực.

An liếm khóe miệng, bàn tay đặt trên vô lăng nắm lại thật chặt. Không hiểu sao lại nghĩ tới chuyện khác.

Không biết bao giờ mới có thể hôn cô được nhỉ.

Trước hai mươi tám tuổi thì sao?

*

Trần Bạch Phồn ngừng xe ở bãi đỗ xe cạnh sân bay.

Anh quên chưa hỏi mấy giờ An Nhu lên máy bay, sợ cô trễ giờ nên bối rối mấy giây mới quyết định gọi cô dậy. Trần Bạch Phồn nghiêng đầu ngắm khuôn mặt đang ngủ của An Nhu, anh nói khẽ: “An Nhu.”

An Nhu ngủ không sâu, cô vừa nghe thấy tiếng đã mở to mắt, trong đôi mắt mơ mơ màng màng phiếm một lớp nước mỏng. Vẻ mặt của cô rất ngốc, dường như còn chưa tỉnh hẳn nên hơi phồng má nhìn chằm chằm Trần Bạch Phồn.

Trần Bạch Phồn bị cô nhìn tới mức lúng túng, anh nhịn không được bèn hỏi: “Sao thế?”

An Nhu lập tức hồi thần lại, cô vùi mặt vào áo lông cao cổ, giọng nói mềm mại rầu rĩ vang lên từ trong cổ áo: “Ôi, em ngủ mất rồi.”

“...”

“Nói dối đó, thật ra em buồn ngủ lắm.”

“...”

Trần Bạch Phồn nhìn cô chăm chăm, ánh mắt anh rất nặng nề.

An Nhu hơi liếc anh, bỗng dừng thấy hơi hoảng bèn nói: “Nếu anh mệt thì lát nữa bắt xe taxi về nhé? Xe em bảo bạn tới lái về cũng được, sau đó em sẽ gửi tiền cho anh.”

Xúc động muốn hôn An Nhu mười cái của Trần Bạch Phồn lập tức tan thành mây khói, đúng lúc cô lại nói ra chữ “bạn” một lần nữa.

Cuối cùng là bạn nào thế hả? Phiền, thật là phiền không chịu nổi mà.

Ai lại có thể toàn năng như thế trong lòng cô chứ?

Anh hơi mím môi, từ từ nhìn xuống phía dưới rồi đột nhiên cúi đầu che phủ người An Nhu, nhìn cô bỗng dưng giật nảy mình.

Thấy thế thì tâm trạng của Trần Bạch Phồn cũng tốt hơn chút, anh duỗi tay cởi đai an toàn cho cô rồi hơi khàn giọng: “Không có việc gì, xuống xe đi đã, đừng để lỡ mất giờ bay.”

Vẻ mặt của An Nhu cứng lại, cô ồ lên một tiếng rồi ngoan ngoãn xuống xe.

Trần Bạch Phồn dọn hành lí ở cốp xe ra giúp cô rồi đóng nó lại. An Nhu đứng cạnh anh vẫn vùi mặt vào trong áo, cô giơ tay ra định cầm lấy vali. Nhưng đúng lúc đó Trần Bạch Phồn cũng duỗi tay ra ý bảo cô để anh xách vali cho, trong lúc đó có lơ đãng chạm vào tay cô.

Cảm giác được sự ấm áp từ lòng bàn tay của đối phương, An Nhu lập tức rút tay lại, cả người như đang bốc khói.

Trần Bạch Phồn đột nhiên cảm thấy mỗi hành động hôm nay của mình đều thật là hoàn mỹ.

Đừng lại ở đây đã, lần sau gặp lại thì tiến thêm bước nữa.

Anh như không hề chú ý tới chuyện lúc này, dịu giọng nói: “Đi thôi.”

“À.” An Nhu sờ sờ mặt rồi chạy theo anh.

Thấy bước chân của cô thì Trần Bạch Phồn cũng đi chậm lại.

*

Trần Bạch Phồn cùng đi tới quầy đăng kí với An Nhu, sau đó lại đến cửa kiểm tra an ninh.

An Nhu nhận lấy hành lí của mình. Cô do dự vài giây, cuối cùng cũng có lá gan nhìn anh chăm chăm một lát rồi mới nghiêm túc nói lời cảm ơn.

Thấy Trần Bạch Phồn không phản ứng gì thì An Nhu cũng không nói nữa, cô chào tạm biệt anh xong thì chuẩn bị tới cửa kiểm tra an ninh để xếp hàng.

Cùng lúc đó, Trần Bạch Phồn gọi cô: “An Nhu.”

An Nhu quay đầu lại, đúng lúc chạm phải đôi mắt trong trẻo của anh.

“Bao giờ thì em về?” Anh hỏi.

An Nhu hơi khựng lại, cô vừa định nói là tháng tư thì đột nhiên nhớ tới lời của Ứng Thư Hà

—— “Hai tháng đấy có khi nào anh chàng nha sĩ của cậu bị người ta cứa mất rồi không.”

An Nhu thầm giật mình, lập tức sửa miệng: “Tháng ba.”

*

Lúc An Nhu đến sân bay Tứ Xuyên là tầm 8 giờ tối. Cha mẹ An cùng nhau tới sân bay đón cô, vừa mới nhìn đã thấy miệng vết thương trên mặt cô.

Đọc đường về nhà An Nhu vẫn phải tìm đủ mọi cách để giải thích nguyên nhân cô bị thương cho họ nghe. Cô không muốn để cha mẹ lo lắng, cho rằng một mình cô ở Bạc Thành sẽ bị bắt nạt.

Cô đã sớm nghĩ kĩ lí do rồi, chỉ nói là mình sang nhà bạn chơi, lúc trêu mèò không cẩn thận bị cào thôi.

Mẹ An cũng không nói nhiều mà chỉ cau mày, lăm bắm cô chẳng biết chú ý gì cả. Sau đó hai mẹ con ngồi ở ghế sau trò chuyện.

Cha An đang lái xe không nói gì, thỉnh thoảng nghe được nội dung câu chuyện của hai mẹ con thì sẽ cười ra tiếng.

Cả quãng đường đều rất ấm áp.

*

Sau khi An Nhu về đến nhà thì không thèm sửa sang lại hành lí mà lập tức nhảy vào phòng tắm tắm rửa. Sau đó cô xuống dưới nhà ăn cơm tối mẹ An đã nấu sẵn rồi mới về phòng. Mãi đến lúc này mới nhớ ra mình vẫn còn để điện thoại trong túi xách.

An Nhu cầm lên, mở khóa rồi đọc tin nhắn, chỉ có Ứng Thư Hà đã nhắn tin hỏi cô đã về chưa.

An Nhu lập tức nhắn lại: Tới rồi owo.

An Nhu: Cậu đã sắp xếp hành lí xong chưa?

Cô thoát ra khỏi khung chat với Ứng Thư Hà, do dự không biết có nên nói cho Trần Bạch Phồn biết là cô đã về đến nhà hay chưa.

Lúc An Nhu còn đang gõ chữ thì người ở khung chat bên kia đã nhắn tin sang.

—— Lỡ ngủ quên mất, lúc anh tỉnh cũng bằng này giờ rồi.

—— Em về đến nhà chưa?

An Nhu thấy hai câu này thì đột nhiên sững sốt. Cô ôm chần lẩn một vòng trên giường.

Sao cô lại cảm thấy như bọn họ đang yêu đương ấy nhỉ.

Sợ anh phải chờ lâu nên An Nhu kìm chế xúc động muốn lẩn thêm vòng nữa, cô đáp: Em về rồi.

Hình như hơi lạnh lòng thì phải...

An Nhu vội vàng nói thêm: Em cũng không cầm điện thoại, lúc này còn đang nói chuyện phiếm với mẹ nữa.

Trần Bạch Phồn: Ủ.

Trần Bạch Phồn: Hôm nay em nghỉ ngơi sớm đi.

Trần Bạch Phồn: Ngủ ngon.

Vài giây sau, anh gửi cho cô một tin nhắn thoại rất ngắn, chỉ có một giây.

An Nhu căng thẳng click nghe. Giọng của anh vừa lười biếng vừa lưu luyến, lại vương vấn chút ý cười.

Anh lặp lại: “Ngủ ngon.”

Lập tức An Nhu chết máy, nhưng cô cũng lơ mơ gửi cho anh một dòng “Ngủ ngon”, sau đó thì ôm chăn nhắm mắt mười mấy phút cũng chưa ngủ nổi.

Cô nhịn không được bèn bật điện thoại lên, không ngừng replay tin nhắn thoại kia.

Ngủ ngon ngủ ngon ngủ ngon ngủ ngon...

An Nhu càng nghe càng tỉnh, cô lắc đầu thật mạnh rồi kiên quyết thoát khỏi WeChat.

Cô click mở Weibo ra xem lung tung, bấm vào tin hot nhất trong ngày, chưa gì đã thấy bài post giữa trưa của Tín Thụ.

@ Vu Cốc Cốc: Tò mò không biết là thay đổi thế nào? Giống phân liệt thành một nhân cách hoàn toàn mới để yêu đương không? Có vẻ lãng mạn nhỉ. //@ Tín Thụ: Một người đàn ông thích một người phụ nữ thì trong một đêm như biến thành người khác vậy, xin hỏi đây có phải chứng bệnh tâm thần phân liệt không?

An Nhu nhướn mày, sau đó cô bèn bấm vào Weibo của Tín Thụ nhìn thoáng qua.

Nghĩ đến chuyện hôm nay nhờ Tín Thụ cô mới có gan chớ nhờ Trần Bạch Phồn dẫn đi sân bay nên đột nhiên cảm thấy thân thiện với cậu ta đến lạ.

Cô mở bảng vẽ ra rồi nhanh nhẹn vẽ một thân cây, bên cạnh là chiếc cửa đang được giơ lên.

Bên cạnh là dòng chữ: Độc thân chứ gì?

An Nhu vui sướng bình luận tấm ảnh này. Sau khi bình luận thành công thì cô mở lịch sử chat với Trần Bạch Phần ra nhìn trong chốc lát.

Vài phút sau, An Nhu ngáp dài rồi xem thông báo mới. Thông báo gần đây nhất là vào ba phút trước.

@ Tín Thụ vừa follow bạn.

An Nhu: "...” Người này đột nhiên follow cô làm gì?

Cô post cái comment này là để châm biếm cậu ta đó... Sao lại follow cô?

A a a trời ơi cô có nên follow lại không đây, không muốn thế chút nào!

An Nhu do dự vài giây, đột nhiên nhớ câu “đừng bắt chuyện” mà Trần Bạch Phần đã từng nói, thế là cô quyết định giả vờ như không thấy.

*

Hôm sau là ngày giao thừa. Buổi tối sau khi ăn xong bữa cơm tất niên thì An Nhu sẽ ngồi sofa xem xuân văn cùng cha mẹ

Cô búi hết tóc lên, để lộ vầng trán bóng loáng. An Nhu vừa ôm gối vừa vất hết óc tự hỏi không biết phải nhắn tin chúc mừng năm mới với Trần Bạch Phần thế nào đây.

Cô không muốn để anh cảm thấy là cô nhắn một tin y như nhau rồi gửi cho hàng loạt người, nhưng cũng không muốn tỏ ra quá cố ý. An Nhu bối

rồi một lúc lâu cũng chỉ gửi cho anh bảy chữ.

— Trần Bạch Phồn, chúc mừng năm mới.

Cô mới nhận được mấy phút thì anh đã gọi điện thoại tới.

An Nhu vội vàng che loa điện thoại đi, cô hơi chột dạ nhìn cha mẹ, sau đó bèn đứng dậy về phòng rồi vội vàng nghe máy.

Bên Trần Bạch Phồn dường như rất ồn ào, An Nhu có thể nghe thấy anh dùng tiếng địa phương nói mấy câu với người bên cạnh, giọng anh vương vấn ý cười, còn thấp thoáng đâu đó tiếng nói cười vui vẻ của trẻ thơ.

Mấy giây sau, dường như anh đi ra nơi khác nên đầu dây bên kia trở lên yên ắng hơn hẳn. Đột nhiên An Nhu cảm thấy mình đang ở rất gần anh, cô hơi căng thẳng, chủ động hỏi: “Anh còn đang ăn cơm à?”

“Không.” Anh nói nhỏ.

Bầu không khí lại im ắng như cũ.

An Nhu đột nhiên cảm thấy hơi ử rữ, cô thấy mình thật là nhạt nhẽo, thậm chí còn không biết tìm chuyện để nói nữa. Có khi nào anh thấy nói chuyện phiếm với cô chán quá nên đang nghĩ cách kết thúc cuộc trò chuyện không...

Bên tai cô là tiếng hít thở thật nhẹ, thật nhẹ của anh.

Trần Bạch Phồn phá vỡ bầu không khí yên lặng này, giọng anh rất nhạt: “An Nhu, năm nay em hai mươi ba à?”

An Nhu ngó người ta, cô ngơ ngác đáp: “Đúng thế.”

Sao đột nhiên lại hỏi tuổi cô...

“Anh đã hai mươi bảy rồi.”

“... Em biết chứ, sao thế?”

“Không có gì.” Anh khẽ cười, tiếng cười vang lên qua điện thoại có chút từ tình và cứng chiều.

Tâm trạng của anh có vẻ khá tốt đẹp: “An Nhu, chúc mừng năm mới.”

*

Mùng bảy Tết vừa qua cũng là lúc kỳ nghỉ của cha mẹ An kết thúc, họ phải bắt đầu đi làm.

Mỗi ngày An Nhu vẫn cứ chết dí ở nhà như cũ, hoặc là tự giam mình trong phòng vẽ tranh, hoặc là ra phòng khách xem TV, nếu không thì nằm trên giường nghịch điện thoại, đôi khi sẽ tán gẫu vài câu với Trần Bạch Phồn.

Cuộc sống cũng chẳng khác lúc cô ở Bạc Thành là bao, nhưng An Nhu lại cảm thấy cô quạnh hơn hẳn. Sau một tháng suy sụp, cuối cùng cô cũng tự phần chấn tinh thần, bật laptop lên bắt đầu phác thảo.

Nhưng cô mới vẽ được vài nét đã ngừng bút.

An Nhu lại cầm lấy điện thoại, cô do dự vài giây, cuối cùng cũng nhin mà không nhắn tin cho Trần Bạch Phồn.

Mùng 8 Trần Bạch Phồn mới phải đi làm, nhưng bởi vì năm ngoái xin nghỉ nên hai tuần liên tiếp anh đều không được nghỉ này nọ. Hôm nay là ngày nghỉ đầu tiên sau hai tuần bận rộn của anh. Bây giờ mới là 9h30, có khi anh còn chưa dậy đâu.

Tốt nhất là đừng làm phiền anh.

Để lát nữa vậy.

Bên kia.

Trần Bạch Phồn – người đã rời giường từ 8 giờ nhưng chờ đến tận 11 giờ vẫn chưa thấy An Nhu nhắn tin cho mình – hiện đang buồn phiền đến nghẹt thở.

Anh chỉ có thể tìm tới Hà Tín Gia để tâm sự.

“Vô cùng bức bối luôn ấy,” Trần Bạch Phồn u oán nhìn điện thoại, “Hôm trước anh nói với An Nhu là hôm nay anh được nghỉ, hình như cô ấy không nhớ hay sao ấy.”

Hà Tín Gia để laptop lên đùi điên cuồng gõ chữ: “Cô ấy rảnh quá hay sao mà phải nhớ hôm nào anh được nghỉ nữa cơ.”

Trần Bạch Phồn dường như không nghe thấy lời cậu nói: “Bình thường 8 giờ anh nhắn tin cho cô ấy thì 9 giờ An Nhu sẽ trả lời, hôm nay 11 giờ rồi mà cô ấy vẫn chưa nhắn cho anh.”

“...”

“Đã hai tiếng rồi.”

“...”

“Em nói xem sao cô ấy lại không nhắn tin với anh chứ? Mỗi ngày anh đều kiên trì nhắn tin cho cô ấy lúc 8 giờ, đã một tháng rồi, chẳng lẽ cô ấy còn chưa quen tán gẫu với anh mỗi ngày à?”

Hà Tín Gia có vẻ hứng thú với chuyện này: “Bình thường hai người nói chuyện gì thế?”

Trần Bạch Phồn nghiêm túc trả lời: “Mỗi ngày đều chào buổi sáng và chúc ngủ ngon, đôi khi sẽ hỏi xem cô ấy đang làm gì, sau đó anh sẽ kể cho cô ấy biết việc anh đang làm.”

“Thế thôi á?”

Trần Bạch Phồn gãi gãi đầu, anh có vẻ hơi bực: “Anh sợ cô ấy chê anh phiền phức.”

Hà Tín Gia dừng tay, cậu gập máy tính lại rồi nghiêm túc phân tích: “Có lẽ là đang chê anh thật.”

Trần Bạch Phồn nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên mà cứ tiếp tục nói: “Còn 12 ngày nữa sẽ đến tháng 3, nghĩa là còn 12 ngày nữa là cô ấy sẽ về.”

“...” Hà Tín Gia chỉ là cây trúc tâm sự không hề mở miệng.

Vài phút sau, Trần Bạch Phồn lại tiếp tục tán dóc với Hà Tín Gia: “Anh cảm thấy cô ấy cũng thích anh, hôm đó cô ấy còn khen anh nữa.”

“...” Hãy coi cậu là không khí đi.

“Hôm đó cô ấy khen anh là một bác sĩ đức độ cao thượng.”

Hà Tín Gia nghe thế thì không nhin nổi nữa: “Cái này có khác gì khen anh là người tốt không? Có khi cô ấy không tìm thấy điểm nào để khen nữa thì có.”

Chứ sao lại có kiểu khen ngợi thế được?

Trần Bạch Phồn nghe cậu nói vậy thì lạnh lùng hỏi: “Em muốn nói gì hả?”

“Để em phân tích cho,” Hà Tín Gia gõ gõ tay lên laptop, “Bề ngoài của anh tạm được, dáng người tạm được, nghề nghiệp không đến nỗi nào, tính cách có lẽ cũng không tệ lắm.”

Trần Bạch Phồn – có lòng tự tin vào bản thân level max – bình tĩnh nhìn cậu.

“Nếu mà mãi người ta không nhiệt tình với anh thì chỉ có hai nguyên nhân thôi, một là chê anh nghèo, hai là đã có bạn trai.”

Trần Bạch Phồn lập tức phủ nhận: “Chắc chắn là cô ấy chưa có bạn trai.”

“Anh nói cái này nghe vô lý quá.” Hà Tín Gia tuy là tác giả ngôn tình nổi tiếng nhưng thực tế vẫn là trạch nam chưa yêu đương lần nào, cậu gãi đầu, “Anh nói xem, An Nhu xinh đẹp đáng yêu như thế, chưa kể nhà còn giàu nữa, sao lại không có bạn trai được?”

“Đúng nhỉ, sao lại chưa có bạn trai.” Trần Bạch Phồn lẩm bẩm suy tư.

Hà Tín Gia nhướn mày, cậu nói tiếp: “Thế thì chỉ còn lí do...”

Trần Bạch Phồn ngồi cạnh ngắt lời cậu: “Có lẽ cô ấy đang đợi anh.”

Hà Tín Gia không thể hiểu được cái sự vô sỉ này của anh ở đâu ra, cậu ngó người hỏi: “... Đợi anh gì cơ?”

“Anh quen cô ấy từ nhỏ.”

“...”

“Hồi nhỏ cô ấy rất thích anh.”

“...”

Tác giả có lời muốn nói:

Hà Tín Gia: Anh, anh đang nghiêm túc đấy à?

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 18: Hôm Nay Được Nghỉ

Hà Tín Gia nhìn anh chăm chăm vài giây, giọng của cậu rất nhẹ: “Tuy em không biết khi còn nhỏ hai người có quen nhau hay không, nhưng anh tưởng là em không biết hồi nhỏ anh trông thế nào à?”

Trần Bạch Phồn không hề cãi lại, anh nắm phịch xuống sô pha tỏ ra không còn thiết sống nữa.

Hà Tín Gia hơi cạ lời: “Có đến nỗi đấy không?”

“Em chưa yêu đương bao giờ, em không hiểu đâu.” Trần Bạch Phồn nói nhỏ.

“...” Hà Tín Gia không thể nhịn được nữa bèn đạp anh rồi đứng lên. Cậu về phòng tùy ý khoác áo lên, lục lọi ngăn tủ để lấy một chiếc khẩu trang màu đen lâu rồi chưa dùng, sau đó ra khỏi phòng.

Trần Bạch Phồn thấy hành động của cậu thì hỏi: “Em làm gì đấy.”

“Ra ngoài.” Hà Tín Gia lôi một chiếc ba lô to dùng ra từ trong tủ ra rồi để máy tính vào: “Hôm nay em muốn tìm một chỗ để viết câu chuyện tình về nha sĩ và họa sĩ vẽ minh họa.”

Trần Bạch Phồn nghe vậy thì ngồi bật dậy, trông anh có vẻ phấn khởi: “Anh với An Nhu à?”

Hà Tín Gia sụp mí mắt, cậu đeo ba lô vào rồi khẽ ừ một tiếng

“Vậy em phải viết anh với cô ấy...”

Trần Bạch Phồn còn chưa nói xong thì phát hiện đang bị Hà Tín Gia nhìn chăm chăm với ánh mắt rất tối tăm, cậu cười lạnh: “Có lẽ đây sẽ là cuốn sách đầu tiên em viết có kết BE.”

Trần Bạch Phồn: “...”

Trần Bạch Phồn nhìn cửa đóng sầm lại, anh cười lạnh thoát ra khỏi WeChat rồi mở Weibo ra.

Lần này anh không ngu gì comment trên Weibo để tự trước lấy nhục nữa mà nhắn tin cho Tín Thụ, nói vài câu để đả kích lòng tự tin của cậu.

@ Hôm nay Tín Thụ phong bút (*) chưa: Mới đọc chương mới nhất của cậu.

@ Hôm nay Tín Thụ phong bút chưa: Chỉ muốn nói chưa từng đọc truyện nào viết tệ thế cả.

@ Hôm nay Tín Thụ phong bút chưa: Đề nghị tác giả mau sửa đi, không, phong bút luôn thì càng tốt.

(*) Phong bút: Văn nhân thời xưa khi không tiếp tục viết nữa thì thường treo bút lên cao. Có một số người thì bẻ gãy bút. Nhưng ý chung là rời khỏi giới văn, không tiếp tục ra tác phẩm nữa.

Trần Bạch Phồn nhìn khung chat hiển thị trạng thái đã đọc thì sung sướng cong miệng. Nhưng anh chưa kịp chờ tới lời đáp từ bên kia thì cửa đã lại bị mở ra.

Hà Tín Gia chỉ hơi lách người vào, cậu nhìn anh chăm chăm: “Anh, em biết là anh đấy nhé.”

Trần Bạch Phồn: “... Em nói gì cơ.”

Vẻ mặt Hà Tín Gia vô cùng bình tĩnh: “Trừ anh ra thì chẳng ai thấy em viết tặc cả.”

Nói xong thì cậu lùi ra ngoài, đóng cửa lại cái sầm.

Trần Bạch Phồn nhìn cửa phòng đang đóng chặt thì không dao động nhiều lắm, đột nhiên anh lại nhớ tới An Nhu.

Hình như có đề tài để nói chuyện với cô rồi.

— Em thấy truyện của Tín Thụ thế nào?

*

Lúc An Nhu vẽ được nửa bức tranh, nhìn đồng hồ mới biết giờ đã là 12 giờ trưa. Cô liếc điện thoại mới biết Trần Bạch Phồn không chỉ sửa lại nickname trên WeChat mà còn gửi cho cô 2 tin nhắn mới

11 giờ 13 phút.

Hôm nay được nghỉ: Hôm nay được nghỉ nên anh dậy hơi muộn

Hôm nay được nghỉ: Em thấy truyện của Tín Thụ thế nào?

Sao đột nhiên lại sửa nickname... Chẳng lẽ có người bệnh cứ tìm anh trò chuyện à?

Nhưng mà số điện thoại làm việc và số riêng của anh là hai số khác nhau mà...

An Nhu cũng không tiếp tục nghĩ ngợi nữa, cô vội vàng đáp: Được nghỉ thì anh phải nghỉ ngơi đàng hoàng đó.

An Nhu: Nãy giờ em đang vẽ nên không cầm điện thoại.

Bởi vì là anh hỏi nên An Nhu quyết định không nói lời trái lương tâm nữa.

—— Tín Thụ viết khá hay.

Một lát sau.

Hôm nay được nghỉ: Em cũng thích đọc hả?

Hôm nay được nghỉ: Không có gì, cũng không phải là lúc nào anh cũng nhìn điện thoại chăm chăm mà.

An Nhu thở phào nhẹ nhõm: Không phải, lúc trước phải vẽ bìa cho cậu ta nên em có đọc qua cuốn sách đó thôi.

An Nhu: Ủm, vậy em đi ăn cơm trước nha.

An Nhu đứng dậy, lúc cô đang định xuống bếp xem có gì ăn không thì điện thoại trên bàn lại rung lên.

Hôm nay được nghỉ: Bao giờ em về Bạc Thành?

An Nhu đọc đến đây thì lập tức nhớ tới cha An đã tức điên lên khi cô nói tháng ba sẽ đi nên bối rối vài giây mới do dự đáp: Có lẽ là tháng tư chăng.

Bên kia không trả lời.

An Nhu đợi vài phút bèn nói thêm: Cũng không chắc nữa.

*

Lúc ăn cơm chiều, lần thứ hai An Nhu nhắc tới việc tháng ba về Bạc Thành trên bàn cơm. Cha An cau mày: “Con cứ muốn về sớm thế làm gì?”

Con ở bên kia một mình thì ai chăm sóc con, cũng chẳng quen được mấy người, công việc cũng không cố định thì ở nhà còn hơn.”

An Nhu cũng không tìm được lý do nên ấp úng nói: “Bên kia có tuyết ạ, đẹp.”

“Nhu Nhu có bạn trai ở bên kia đúng không.” Mẹ An đoán.

Cha An nghe vậy thì sửng sốt, ông quay ra nhìn An Nhu: “Có bạn trai á?”

An Nhu đỏ mặt, cô lập tức phủ nhận: “Đâu có! Ba mẹ đừng đoán mò thế chứ?”

Thấy vẻ mặt đầy của cô thì mẹ An cau mày: “Sao phải hoảng thế? Đến tuổi này còn chưa yêu đương như con mới bất thường ấy, lần sau về mà vẫn chưa có gì là mẹ sẽ sắp xếp cho con đi gặp mặt nhé.”

An Nhu bị mẹ nói thế thì không phản bác được, cô nói: “Nhưng hồi học đại học ba bảo con không nên có bạn trai sớm mà.”

Mẹ An nghe thế thì quay ngoắt sang nhìn cha An: “Ông đã nói thế hả?”

Cha An hừ lạnh, ông lẩm bẩm: “Mới bao nhiêu tuổi chứ, yêu đương cái gì.”

Mẹ An trừng ông rồi quay sang nói với An Nhu: “Con muốn về thì về đi, ban ngày ba mẹ phải đi làm, một tháng nay con cũng chẳng ra ngoài mấy cả, không bằng về bên kia tìm bạn bè đi chơi còn hơn.”

Cha An nghe thế thì tiếp tục phản đối: “Sao lại thế được!”

Mẹ An nói to lên, bà có vẻ hơi giận: “Ông im ngay cho tôi!”

Cha An lập tức ngậm miệng, sợ đến nỗi không dám ăn cơm.

An Nhu nghe được câu trả lời mình muốn thì nhin không được bèn cong môi, cô hài lòng nói: “VẬY chút nữa con đặt vé máy bay nha, hai ngày nữa sẽ chuyển tiền nhuận bút cho mẹ.”

“Rồi rồi, tiền nhuận bút của con còn chẳng bằng số lẻ số tiền sinh hoạt mẹ cho con kìa.”

“...”

*

Hà Tín Gia nán lại tiệm trà sữa tới tận 8 giờ tối mới về.

Phòng khách không bật đèn, chỉ có đèn trong WC đang sáng lên.

Cửa mở rộng làm ánh đèn sáng ngời chiếu ra từ bên trong. Nhưng bởi vì không gian trong phòng khách không nhỏ nên tổng thể phòng vẫn rất tối.

Chẳng mấy chốc Trần Bạch Phồn đã bước ra khỏi WC, anh quay lưng về phía ánh sáng, vẻ mặt rất mờ nhạt. Ánh đèn bao quanh người anh thành một vầng sáng nhẹ nhẹ, cái bóng nơi tóc càng thêm sáng.

Hà Tín Gia duỗi tay bật đèn phòng khách lên: “Anh làm gì thế? Sợ chết đi được.”

“Quên bật đèn.” Trần Bạch Phồn lấy khăn lông lau tóc, bình tĩnh ngồi xuống sofa.

Hà Tín Gia nhìn vẻ mặt thờ ơ của anh thì nghĩ ngợi một lát.

Lạ thế nhỉ?

Hà Tín Gia không muốn quan tâm đến anh nữa, cậu ném cặp sách lên chỗ khác của sô pha: “Em đi tắm đây.”

Trần Bạch Phồn đang lau tóc thì khựng lại, anh ngẩng đầu lên: “Em không bình thường chút nào.”

“Gì cơ.”

“Hôm kia em mới tắm mà.” Hôm nay không thể nào đi tắm tiếp được.

Hà Tín Gia như bị chọc phải chỗ đau bèn xù lông: “Phòng anh trang trí xong rồi đúng không? Mau dọn đi chứ, còn muốn ở lại nhà em thêm bao lâu nữa hả.”

“Không được, An Nhu ở đối diện mà.” Trần Bạch Phồn dựa lưng vào sô pha, anh lười biếng nói, “Nếu không thì em dọn đi, anh đưa chìa khóa nhà anh cho em, nội thất đã sắp xếp xong hết rồi, em sẽ thích thôi.”

“...” Tuy rằng cậu chỉ nói cho có thôi, nhưng không ngờ Trần Bạch Phồn lại mặt dày vô sỉ đến mức này.

Trần Bạch Phồn chống cằm, anh hỏi: “Có phải lúc nãy em ra ngoài lỡ phải lòng cô gái nào không?”

Ánh mắt của Hà Tín Gia cứng lại, dường như bị đoán trúng phóc nên cậu có vẻ hơi bối rối: “Sao anh lại...”

“Ánh mắt của em lúc nãy giống ánh mắt An Nhu trong tương lai nhìn anh lắm.”

“...” Hà Tín Gia – đang cảm thấy bị đùa cợt – hít một hơi thật sâu, cậu bực mình nói, “Anh cứ như vậy thì có mơ mới tán được con gái nhà người ta nhé, hai người mà thành đôi em tặng luôn căn hộ này cho anh!”

Nói xong cậu bèn phẫn nộ về phòng.

Trần Bạch Phồn sụp mí mắt, anh nhìn thoáng qua điện thoại rồi lầm bầm: “Lời được căn hộ rồi.”

Hà Tín Gia không hiểu đâu, theo đuổi con gái nhà người ta thì phải tự tin chút chứ. Trần Bạch Phồn nghĩ.

Anh click mở khung chat với An Nhu, nhìn tin nhắn cô gửi lúc nãy.

—— Có lẽ là tháng tư chẳng.

Trần Bạch Phồn bỗng nhiên nhớ tới chuyện lúc trước anh đi ăn với An Nhu có hỏi cô.

—— “Sau này em có tính định cư ở bên Bạc Thành không?”

Hình như lúc đó cô đã đáp ——

“Em không chắc lắm.”

Trần Bạch Phồn sờ đầu lông mày, anh lạnh mặt gọi điện cho An Nhu. Đến khi nghe được giọng nói trong veo từ đầu dây bên kia thì khóe mắt mới hơi xếch lên, anh nói khẽ: “An Nhu.”

Đột nhiên nhận được điện thoại của anh làm An Nhu hơi căng thẳng: “... Sao thế?”

Trần Bạch Phồn nghĩ ngợi một lát rồi hỏi thẳng: “Em không định sống ở bên này nữa hả? Vừa nãy anh thấy có người lạ đi ra từ nhà em.”

“Đấy chắc là bạn em, mừng 2 tháng 3 em sẽ về.” Cô nói nhỏ.

Trần Bạch Phồn ồ lên một tiếng, đôi mắt anh đen nhánh như mực, tóc rũ xuống trán và sau tai,

Sau đó, anh nói một câu thật nhẹ:

“Vẫn vẫn là 12 ngày.”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 19: Người Khác Đều Có Vợ Uống Cùng

Lúc An Nhu về tới Thủy Ngân Hoa Thành đã là 9 giờ tối.

Cô ra khỏi thang máy, bất chợt liếc mắt qua nhà 5B rồi cầm chìa khóa vào nhà. Mấy ngày trước Ứng Thư Hà đã về trường học nên hiện giờ trong phòng rất yên lặng, tuy vậy căn phòng vẫn rất sạch sẽ.

An Nhu đói, cô cũng lười không sắp xếp lại hành lí ngay mà đến phòng giữ quần áo khoác thêm đồ xong bèn ra ngoài.

Đầu tháng 3 Bạc Thành vẫn lạnh như cũ, bầu không khí ban đêm như muốn tụ lại thành băng. An Nhu hơi rụt cổ, cô sụp mí mắt nhìn điện thoại, ngón tay lạnh đến không còn cảm giác.

Trên màn hình là lịch sử trò chuyện của cô và Trần Bạch Phồn tối qua.

Trần Bạch Phồn: Mai em về à? Có cần anh đi đón không?

An Nhu: Không cần đâu, khuya lắm.

An Nhu: Em gọi bạn đến là được.

Sau đó anh chỉ đáp “Ừ”, rồi không nói gì nữa.

An Nhu đột nhiên thấy hơi hối hận.

Chủ yếu là cô cảm thấy buổi tối lạnh, hơn nữa sân bay lại xa nhà nên không muốn làm phiền anh. Nếu về thì cô tự ra sân bay bắt taxi rồi ngủ một giấc trên xe là đến nhà rồi, như thế thì cả hai đều không phiền.

Nhưng có khi nào Trần Bạch Phồn cảm thấy cô làm phiền không...

An Nhu suy nghĩ miên man.

Sau khi cô ra khỏi khu chung cư thì không kiềm được bèn nhìn về phía Ôn Sinh.

Đã đóng cửa rồi.

An Nhu thở dài, tùy tiện mua một chén mì thịt bò ở gần đấy rồi trở về.

Cô mím môi một lát, hơi do dự rồi gửi tin nhắn cho Trần Bạch Phồn: Em về đến nhà rồi.

An Nhu: Hiện tại đi mua đồ ăn.

Cô đợi vài phút nhưng không nhận được tin nhắn trả lời của anh nên đành phải ủ rũ mà cắt điện thoại đi.

*

An Nhu ra khỏi thang máy rồi lấy chìa khóa ra khỏi túi.

Hơi liếc thấy người đàn ông đứng trước cửa 5B nên cô bèn đi qua đó. Anh dựa lưng vào tường, cúi đầu, cả khuôn mặt mờ nhạt. Dáng đứng rất lười nhác, trông có vẻ mệt mỏi.

An Nhu sửng sốt gọi anh: “Trần Bạch Phồn.”

Trần Bạch Phồn dường như không nghe thấy, anh thậm chí còn không hề ngẩng đầu lên.

An Nhu dứt khoát đi sang chỗ anh, cô hỏi nhỏ: “Anh bị sao thế?”

Lúc này Trần Bạch Phồn mới từ từ ngẩng đầu lên, anh ngơ ngẩn nhìn cô. Đột nhiên An Nhu ngửi được mùi rượu trên người anh, cô hơi cau mày: “Anh uống rượu à?”

Trần Bạch Phồn híp mắt, dường như lúc này anh mới nhận ra cô: “À, An Nhu.”

“Sao anh không vào nhà?” An Nhu hỏi.

Anh hơi đứng thẳng lên nhưng khuôn mặt vẫn lờ mờ như cũ: “Không mang chìa khóa.”

“Em trai anh đâu?”

“Không ở nhà.”

Anh trả lời câu hỏi của An Nhu rất ngắn gọn, dường như không tinh táo lắm nên phải nghĩ ngợi vài giây mới đưa ra được câu trả lời.

Trần Bạch Phồn néo néo ấn đường, anh cố nhìn cô: “Em về đi, anh chờ ở đây một lát là được.”

An Nhu đứng yên tại chỗ, cô không làm hay nói gì cả.

Chẳng mấy chốc Trần Bạch Phồn lại ngược mắt lên, thấy cô vẫn còn đứng đấy thì hỏi nhỏ: “Sao thế?”

Cô cúi đầu, giọng nói hơi xoắn xuýt: “Nếu không anh sang nhà em ngồi để chờ em họ anh về nhé.”

“Thì,” Vẻ mặt An Nhu có vẻ hơi bối rối, cô siết lấy túi nilon, “Ở ngoài lạnh lắm, nhưng nếu anh không muốn thì thôi...”

Trần Bạch Phồn nghe vậy bèn nhượng mào, anh lập tức đứng thẳng người. Đôi mắt đen thẳm trầm chiếu tướng An Nhu khiến cô không dám nhìn thẳng. Trần Bạch Phồn đột nhiên mỉm cười, dẫu vậy giọng nói lại vẫn lười biếng, hờ hững như cũ: “Được thôi.”

*

An Nhu mở cửa ra rồi cầm đôi dép lê chưa dùng cho anh. Sau đó cô chỉ về phía sô pha: “Anh ngồi kia đi, để em đi rót nước cho anh.”

Chờ đến khi anh đổi dép lê xong rồi ngồi vào sô pha thì An Nhu mới vào bếp rót cho anh một ly nước mật ong.

Cô về phòng khách, đặt cái ly lên bàn trà trước mặt Trần Bạch Phồn.

Thấy Trần Bạch Phồn mãi cũng không có phản ứng gì thì An Nhu hơi bực: “Sao anh lại uống nhiều rượu thế?”

“Tụi anh họp lớp.” Trần Bạch Phồn ngược mắt, anh âm ỨC lẫm lẫm: “Người khác đều có vợ uống cùng, anh không có.”

“...” Vẻ mặt của An Nhu cứng lại, cô cắn cắn môi rồi đưa ly nước cho anh, “Anh uống nước cho tỉnh rượu đi.”

Trần Bạch Phồn nhìn chăm chăm An Nhu, dường như đang nghĩ xem cô là ai.

Sau đó, anh đột nhiên hạ cánh tay đang giơ lên xuống rồi nghiêm túc nói: “Em cho anh uống đi.”

Hơi thở của anh vừa trong trẻo vừa hỗn hợp mùi rượu rất nhạt, nhưng lại rất dễ ngủ.

Anh vừa nói ra lời đó khỏi miệng thì tai An Nhu lập tức đỏ bừng.

Cô nhìn ánh mắt trong veo của anh, tim đập mạnh đến độ cơ hồ không thở nổi. An Nhu bối rối để ly nước lên bàn, giọng nói có vẻ tức giận: “Anh nói cái gì thế hả?”

“Em kệ anh đấy!” An Nhu mím môi, cô đột nhiên đứng phắt lên: “Bao giờ em họ anh về thì về đi, anh muốn uống thì uống, không uống thì thôi.”

*

Trần Bạch Phồn nghe thấy tiếng sập cửa vang ra từ trong nhà thì ảo não nhắm mắt lại.

Hình như anh hơi quá đáng rồi... Phải làm sao đây...

Hay là uống nước rồi nói với cô là mình tỉnh rượu rồi, sau đó xin lỗi nhỉ.

Nhưng anh chưa kịp cầm lấy ly đã nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra.

Trần Bạch Phồn lập tức chột dạ rút tay lại rồi sụp mí mắt xuống.

An Nhu bước đến trước mặt anh, cô cầm ly lên để vào bên môi anh rồi lạnh mặt nói: “Anh mau uống đi.”

Hai người cách nhau rất gần.

Trần Bạch Phồn thò lại gần dán môi trên ly, anh vừa uống nước vừa phân tâm nhìn An Nhu.

Tóc cô dài hơn trước, hàng mi cong vút hơn run run. Vết thương trên mặt cô đã khép lại từ lâu, không hề để lại vết sẹo mà vẫn trắng nõn sạch sẽ như cũ.

Bàn tay nho nhỏ siết chặt quai ly, cô từ từ dốc ly lên để nước chảy vào cổ họng anh. Anh mới uống được một nửa, An Nhu đã để ly lên bàn như

cũ.

Cô hơi nhìn qua mì thịt bò trên bàn, quay đầu lại hỏi anh: “Anh ăn cơm chiều chưa?”

Trần Bạch Phồn nghĩ có lẽ cô còn chưa ăn nên thành thật nói: “Ăn rồi.”

“Vậy anh ngồi đây đi, chán thì bật TV lên xem.”

An Nhu chỉ nói có thể rồi ngồi vào ghế, tách đĩa ra bắt đầu ăn mì.

Tóc che mất vẻ mặt của cô.

Cô nhìn bàn tay mới cho Trần Bạch Phồn uống nước, cả khuôn mặt như bị hơi nóng ám vào, cứ thế đỏ rục lên.

Sao uống say tính tình lại khác thế chứ...

Mai anh tỉnh rượu thì tính sao đây, cảm thấy có khi cả hai đều sẽ xấu hổ lắm.

An Nhu thở dài, do dự không biết phải tỏ tình vào lúc nào. Cuối cùng thì anh có thích cô không nhỉ, hình như là có chút...

Nhưng có khi nào là do cô tự luyện quá không, nếu tỏ tình xong ngay cả bạn bè cũng không làm nổi nữa thì tính sao.

Nếu trực tiếp theo đuổi thì có được không nhỉ?

A a a a bối rối quá đi.

Trần Bạch Phồn ngồi ở trên sô pha, vừa chống cằm vừa nghĩ ngồi đến 11 giờ rồi về vậy.

Chờ An Nhu ăn xong thì nói câu gì đó để cô biết mình có hảo cảm với cô sau. Giờ cứ để cô ấy chuẩn bị tâm lý đã.

Mà nói gì đây?

—— An Nhu, em có thích người đàn ông hai mươi bảy tuổi không?

—— Nếu mà không thích thì, còn có hai mươi tám tuổi, hai mươi chín tuổi, ba mươi tuổi cho em chọn đấy.

Hoặc là.

—— Em cảm thấy có bạn trai là nha sĩ thì sao?

Trong lúc Trần Bạch Phồn còn đang tự hỏi thì chuông nhà An Nhu đột nhiên vang lên. Bàn tay đang cầm đũa của An Nhu chợt khựng lại, cô rút giấy ăn ra lau miệng.

Cô vừa đi ra cửa vừa nói: “Có phải em họ anh đến không?”

Trần Bạch Phồn: “...”

An Nhu nhìn qua mắt mèo, nhưng cô chưa nhìn thấy em họ Trần Bạch Phồn bao giờ nên cũng không rõ có đúng thế không nên đành phải mở miệng hỏi: “Ai thế ạ?”

Hà Tín Gia cười: “Tôi tới đón anh họ.”

Giọng nói của cậu xuyên qua cửa, vang lên bên tai Trần Bạch Phồn, thái dương của anh giật lên liên hồi, anh cắn chặt răng.

An Nhu lập tức mở cửa ra, cô chỉ về phía sofa, nói nhỏ: “Ở kia, hình như uống rất nhiều thì phải, cậu chăm sóc anh ấy nhé.”

“Không sao đâu.” Hà Tín Gia lại cười, “Anh ấy đi được mà.”

Trần Bạch Phồn giả vờ như không nghe thấy, thậm chí còn không thèm động đậy.

An Nhu cau mày, cô không vui nhìn về phía Hà Tín Gia.

“Cậu không thể...”

Sau đó, Hà Tín Gia đột nhiên mở miệng, cậu cười tủm tỉm: “Áo khoác màu xám của cô đẹp thật.”

An Nhu sửng sốt, cô cúi đầu nhìn áo mình: “Áo tôi màu đỏ...”

Trần Bạch Phồn nghe vậy thì đứng phắt lên.

Hà Tín Gia vẫn đang nói tiếp: “À, tôi bị...”

“An Nhu,” Trần Bạch Phồn ngắt lời Hà Tín Gia, “Anh về trước đây.”

An Nhu nhìn anh, cô từ từ nói: “Ồ, anh nhớ ngủ sớm nhé.”

“Ừ, cảm ơn em vì chuyện hôm nay.” Trần Bạch Phồn nói.

Khi ra cửa, Trần Bạch Phồn bám theo sau Hà Tín Gia, anh đột nhiên cười rồi nói nhỏ: “Mi xong rồi.”

Hà Tín Gia quay đầu lại, cậu nhe răng cười: “Anh, đêm nay em sẽ xin QQ của Nhu Chỉ từ biên tập.”

“...”

“Em đói rồi, rang cơm cho em ăn đi.:

“...”

“Em chờ từ lúc 8h30 đến giờ mới tìm anh đấy.”

Trần Bạch Phồn nhìn cậu, anh tỏ ra đã hiểu: “Xem ra mi bị crush lờ đi chứ gì.”

“...”

“Đáng thương.”

“...”

*

An Nhu ăn mì xong rồi sắp xếp lại đồ. Lúc cô về phòng ngủ cầm điện thoại lên ngó thì đúng lúc nhận được tin nhắn từ Vu Cốc Cốc.

—— Bên Tín Thụ nói muốn trao đổi trực tiếp với cô nên tôi cho cậu ấy QQ của cô rồi.

An Nhu nhìn trong đồng lời mời kết bạn thì có một người tên là “Tín Thụ”.

Cô nhắc tay bấm đồng ý.

Bên kia cũng không chủ động nhắn tin cho cô. Đột nhiên An Nhu nhớ tới những lời em họ Trần Bạch Phồn nói lúc nãy.

Nhìn màu đỏ thành màu đen, cố ý hay là sao...

Hơn nữa em họ Trần Bạch Phồn rõ ràng là Tín Thụ mà?

An Nhu do dự một lát rồi gửi đi một câu: Lời vừa nãy của cậu là sao?

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 20: Cũng Sẽ Biết

An Nhu cau mày rồi quyết định thu hồi tin nhắn lúc nãy. Hình như không có gì liên quan đến cô thì phải, hai người chỉ có quan hệ hợp tác thôi, đột nhiên hỏi chuyện cậu ta hình như hơi quái quái thì phải.

Sau đó cô ra phòng khách kéo vali vào phòng.

Cô lấy USB từ trong vali ra rồi cắm vào máy tính, sau đó gửi cho cậu hình phác thảo mới hoàn thành hôm qua.

Nhu Chi: [/ hình ảnh]

Nhu Chi: Cậu xem bản này thế nào?

Nhu Chi: Muốn sửa chỗ nào thì nhớ nói với tôi một tiếng

An Nhu nghĩ ngợi một lát rồi bổ sung: Hạn sửa năm lần.

Bên kia.

Trần Bạch Phồn ngồi trên sô pha, anh dựa lưng vào ghế rồi vô cùng sung sướng mà vuốt môi.

Hà Tín Gia do dự nhìn Trần Bạch Phồn một lát rồi đá anh: “Đi rang cơm mau.”

“Không rang.” Trần Bạch Phồn giật gối rồi ôm nó vào lòng, anh lẩm bẩm, “Anh say rồi.”

“... Đừng có giả vờ.”

Trần Bạch Phồn không thèm mở mắt ra: “An Nhu tự cho anh uống nước, anh say rồi.”

“...”

Chẳng mấy chốc Trần Bạch Phồn đã nhớ tới chuyện vừa nãy, anh cau mày nhìn cậu: “Sao em phải sang tìm anh làm gì? Anh đã nói em tuyệt đối đừng có ra mà?”

Hà Tín Gia hùng hồn nói: “Em nói em...” Đói rồi

Trần Bạch Phồn lạnh lùng ngắt lời cậu: “Lần sau còn vậy nữa thì em dọn ra ngoài ở cho anh.”

Hà Tín Gia rõ ràng là chủ nhà: “...”

*

Hôm sau, Trần Bạch Phồn được nghỉ không cần đi làm.

Anh dậy từ rất sớm, sau đó bèn tới siêu thị mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn. Anh vừa về nhà vừa nhắn tin cho An Nhu.

—— An Nhu, trưa nay em rảnh không?

Đến tận khi anh vào đến nhà mới nhận được lời đáp lại từ An Nhu: Có ạ.

Trần Bạch Phồn để đồ vào phòng bếp, anh cong môi nhắn tin.

—— Sang nhà anh đi, anh mời em ăn cơm.

An Nhu:... Gì cơ ạ?

Trần Bạch Phồn: Em vẽ tranh cho em họ anh, hôm qua còn chưa chấp anh nữa.

Trần Bạch Phồn: Anh mời em ăn cơm.

Trần Bạch Phồn nhường mày, anh tỏ ra khiêm tốn: Tuy rằng anh nấu ăn bình thường thôi, nhưng mà đảm bảo sạch sẽ nhé.

Anh sụp mí mắt chờ đợi tin nhắn từ cô, vẻ mặt vô cùng kiên nhẫn.

Một lát sau bên kia mới trả lời: Vậy có cần em qua giúp anh không?

Trần Bạch Phồn hoàn toàn không có cái ý nghĩ là khách thì không cần phải làm gì hết. Hơn nữa nghĩ đến việc lát nữa cô có thể nhìn thấy anh nghiêm túc nấu ăn thì tâm trạng rất tốt.

Anh nhanh chóng đáp: Được thôi, phiền em rồi.

*

Sau khi An Nhu bỏ điện thoại ra thì lập tức vào phòng vệ sinh rửa mặt. Cô vào phòng trang điểm nhẹ rồi thay một chiếc áo khoác màu hồng nhạt trông rất thoải mái. An Nhu buộc tóc đuôi ngựa, cô vỗ mặt mình để cổ vũ rồi cầm chìa khóa và điện thoại xong bèn ra khỏi nhà.

Có khi là anh không để ý chuyện hôm qua đâu...

Nếu không cũng sẽ không mời cô ăn cơm nhỉ, An Nhu nghĩ vậy thì đột nhiên cảm thấy hơi buồn bã.

Cô vừa giơ tay ấn chuông cửa thì nó đã mở ra, cứ như có người cố ý đứng đó chờ cô từ lâu.

Qua một đêm, Trần Bạch Phồn trông có sức sống hơn hôm qua nhiều, trên khuôn mặt vẫn vương ý cười rất nhạt, độ cung nơi khóe miệng vô cùng dịu dàng. Anh mặc chiếc áo lông mỏng màu xanh biển, tay áo được xắn lên tận khuỷu tay. Cả hai đột nhiên trở lên xa lạ hơn hẳn hôm qua.

Thấy An Nhu vẫn còn ngơ ngác đứng ngoài huyền quan thì Trần Bạch Phồn thò người tới, cánh tay anh xẹt qua cổ cô, anh đuổi tay đóng cửa sau lưng An Nhu lại. Hơi thở của người đàn ông lập tức bao trùm lấy người cô.

Phản ứng đầu tiên của An Nhu chính là lùi về sau một bước, sau đó cô chui qua cánh tay anh. Giọng cô run run, An Nhu lắp bắp nói: “Em, em đi rửa tay.”

Trần Bạch Phồn đứng yên tại chỗ nhìn cô vào phòng bếp, khóe miệng hơi nhếch lên rồi thành một nụ cười.

Chiều này hình như khá hữu dụng đấy.

*

Anh vừa vào, An Nhu đã dời mắt khỏi bàn nấu ăn. Cô có vẻ hơi xấu hổ: “Em không biết nấu ăn.”

Thấy anh không nói gì thì An Nhu lập tức bổ sung: “Em có thể rửa rau thái thịt...”

Trần Bạch Phồn đứng cách cô một mét, anh nghiêng đầu nghĩ ngợi một lát rồi chỉ vào chỗ phía trước mình: “Lại đây, đứng chỗ này này.”

An Nhu hơi ngớ người ra, cô không biết anh muốn làm gì nhưng vẫn ngoan ngoãn đến chỗ đấy.

Chờ cô đứng đúng chỗ thì Trần Bạch Phồn bèn tới bàn nấu ăn đổ nguyên liệu vào bồn rửa.

An Nhu bị lờ đi xoa xoa tay, cô buồn bực nói: “Anh muốn em làm gì?”

Trần Bạch Phồn vặn vòi nước ra, anh ngoảnh đầu lại nhìn cô: “Nhìn anh nấu.”

“...”

“...”

An Nhu tưởng rằng mình nghe nhầm: “Cái gì cơ?”

Trần Bạch Phồn nhìn ra chỗ khác, anh hơi hơi xong môi: “Nhìn anh nấu như thế nào rồi học đi.”

An Nhu nghe vậy thì xấu hổ “ồ” lên một tiếng rồi nói: “Em giúp anh rửa rau nhé.”

“Không cần đâu.” Trần Bạch Phồn nghĩ ngợi một lát, “Nếu em mệt thì...”

An Nhu còn tưởng rằng anh định bảo nếu mệt thì ra sô pha ngồi, lúc cô đang định từ chối thì nghe thấy anh nói tiếp: “Anh xách ghế ra đây cho em ngồi nhé?”

An Nhu chả hiểu chuyện gì xảy ra cả, cô lập tức xoa xoa tay: “Không cần đâu, em đứng là được rồi.”

Cô thấy Trần Bạch Phồn thái củ cải rất trôi chảy thì không hiểu sao lại thất thần.

... Thấy quái quái ở đâu ấy nhỉ?

Cô có muốn học nấu ăn đâu, cô sang đây ăn cơm mà?

Sao lại thành học nấu ăn rồi.

“An Nhu.” Trần Bạch Phồn đột nhiên gọi cô lại.

An Nhu hồi thần lại, cô lúng túng hỏi: “Vâng?”

“Đến gần đây nhìn anh này.” Trần Bạch Phồn liếc cô, anh chỉ củ cải trên thớt: “Củ cải này củ cải mới giòn.”

An Nhu đi sang, cô khó hiểu hỏi: “Cách thái rau củ cũng sẽ khiến mùi vị thức ăn trở lên khác biệt ạ?”

Trần Bạch Phồn im lặng hai giây, anh không dám xạo quá mức bèn đáp:

“Cũng không hẳn, khẩu vị mỗi người một khác.”

“... Ồ.”

Trần Bạch Phồn đổ củ cải đã được cắt và gia vị vào nồi rồi bật lửa lên bắt đầu nấu canh.

Sau đó anh lấy miếng sườn đã được cắt ra rửa sạch sẽ

Nửa tiếng sau, Trần Bạch Phồn xúc thịt thăn chua ngọt ra đĩa rồi đặt ở một bên.

An Nhu thấy thế bèn chỉ vào đĩa đồ ăn, cô hỏi nhỏ: “Anh muốn lấy gì đập nó vào không?”

Trần Bạch Phồn nghe cô nói thì đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Từ từ, em ăn thử trước đã.”

Anh mở tủ ra rồi lấy một đôi đũa sạch sẽ gắp miếng thịt để bên môi An Nhu. Thấy anh tự nhiên như thế thì An Nhu cũng ngoan ngoãn ăn.

Cô nhai nhai một lát bèn cứng người lại, vẻ mặt vừa shock vừa hoảng sợ.

Nhưng Trần Bạch Phồn đã quay người lại, anh tỏ ra thờ ơ chuẩn bị món khác.

An Nhu nuốt miếng thịt vào bụng, lúc cô định nói gì đó thì Trần Bạch Phồn đang quay lưng về phía cô đột nhiên nói: “Anh cũng sắp xong rồi, em ra ngoài ngồi một lát đi.”

“...”

“Khói dầu hơi nồng đấy.”

An Nhu im lặng vài giây, sau đó không nói gì mà bước ra ngoài.

Trần Bạch Phồn sụp mí mắt, vừa rửa tay vừa nhớ tới chuyện lúc nãy bèn giơ tay sờ mũi.

Sau đó lại cúi đầu, cong môi cười nhẹ.

*

An Nhu ra phòng khách rồi ngồi vào sofa. Cô nhớ tới hành động của Trần Bạch Phồn bèn hít một hơi thật sâu rồi bụm lấy chỗ tim đang đập thình thịch.

Anh có ý gì đây...

Hôm qua cô cho anh uống nước nên hôm anh anh dứt đồ ăn cho cô à?

Có qua có lại?

Hay là bình thường anh cũng dứt cho em họ ăn như thế, sau đó theo thói quen bèn...

Ngay sau đó, An Nhu liếc thấy một người đàn ông bước ra khỏi phòng. Râu trên cằm cậu mọc lên lờm chờm, người đó giơ tay dụi mắt rồi ngáp dài ngáp ngắn.

Hà Tín Gia cầm một chiếc ipad trên tay, cậu lười biếng nói: “Anh, Nhu Chỉ ...”

Cậu còn chưa nói ra lời đã thấy An Nhu đang ngồi trong phòng khách.

Hà Tín Gia bình tĩnh lại, hầu kết rung rung, cậu lập tức sửa miệng: “Nhu Chỉ tới rồi à.”

Trần Bạch Phồn mới bưng đồ ăn từ trong phòng bếp ra: “...”

Từ chỗ An Nhu có thể thấy khung chat QQ trên màn hình ipad, đột nhiên cô cảm thấy hơi quái dị và khó hiểu đầu đó bèn nhin không được hỏi: “Bình thường mọi người gọi em là Nhu Chỉ à?”

Tuy bình thường Hà Tín Gia hay lấy chuyện này ra để uy hiếp Trần Bạch Phồn nhưng đến lúc quan trọng cũng không dám nói thật.

“Không, chỉ tôi nói thế thôi.” Cậu lập tức giải thích.

Trần Bạch Phồn vừa quay đầu lại đã thấy sự khó hiểu của An Nhu.

Cô há miệng thở dốc, cuối cùng cũng không hỏi gì mà chỉ gật đầu.

Rõ ràng không phải là cảm xúc gì rõ ràng, nhưng trong mắt Trần Bạch Phồn thì dường như cô đang ảm ức vì bị lừa.

Trần Bạch Phồn hơi sửng sốt, lòng anh quặn lên, đột nhiên... Cảm thấy không vui.

Anh đang sợ cái gì chứ?

Anh thích cô, nếu một ngày nào đó hai người yêu đương thì cô cũng sẽ biết thật ra anh là kiểu người thế nào thôi.

Sẽ biết hóa ra anh lại dính người như vậy, khó ở như vậy, lại còn hay giận dỗi vô cớ nữa.

Cũng sẽ biết.

—— Anh thích cô đến thế.

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 21: Tôi Phải Dừng Tay Rồi

Thấy An Nhu dường như cũng không định hỏi gì nữa nên Hà Tín Gia quay vào WC rửa mặt.

Trần Bạch Phồn để đồ ăn lên bàn, anh ngẩng đầu nhìn An Nhu: “Lại đây ngồi đi.”

Sau đó Trần Bạch Phồn lại vào phòng bếp lấy thêm chén dĩa, anh cụp mí mắt, nghĩ thầm không biết nên nói thật với cô vào lúc nào đây.

Nếu nói luôn giờ thì có khi nào sẽ khiến cô cảm thấy bị chơi xỏ không?

Hay là sau này hẹn cô ra ngoài rồi nói đi...

Phải nói thế nào đây? Lỡ như cô ghét anh mất thì sao.

Không được! Từ chối! Như thế thì anh không chịu nổi đâu!

... Nhưng anh không nên lừa cô nữa.

Nghe thấy tiếng nói chuyện phiếm ngoài nhà ăn của hai người thì Trần Bạch Phồn sực tỉnh, anh nhắc chân bước ra ngoài.

An Nhu đang ngồi trên ghế ăn cơm, lưng cô thẳng tắp, dáng ngồi rất nghiêm chỉnh.

Hà Tín Gia đã cạo sạch râu nên trông trẻ lại hẳn mười tuổi, thật ra vẫn chỉ là một cậu nhóc to xác.

Cậu ngồi đối diện An Nhu, thuận miệng nói: “Bìa hôm qua tôi còn chưa xem, tối nay sẽ đáp lại cô sau. Hơn nữa bìa cuốn sách đầu tay mà tôi dành nhiều tâm huyết nhất bị mắng thảm hại, cho nên tôi hơi...”

Trần Bạch Phồn đặt chén đĩa lên bàn, anh ngắt lời cậu: “Ăn cơm thôi.”

Dù sao cũng đã lâu vậy rồi, hơn nữa cô cũng đã nhận được tiền nhuận bút, chưa kể đến chuyện An Nhu cũng không thù dai, cô nói nhỏ: “Không sao đâu.”

Cô bối rối vài giây, cuối cùng quyết định không nói câu “Lần này đừng thế nữa là được” ra khỏi miệng, dù sao thì cũng đã báo cho cậu ta biết hạn sửa 5 lần rồi.

Lúc ba người ăn cơm, bầu không khí im ắng đến lạ. Mười lăm phút sau Trần Bạch Phồn liếc An Nhu đang cúi đầu ăn cơm, sau đó anh huých nhẹ vào cánh tay của Hà Tín Gia, nói bằng khẩu hình: “Đi mau.”

Hà Tín Gia: “...”

Lần này Hà Tín Gia không im lặng nữa, cậu ngẩng đầu lên nói: “An Nhu.”

An Nhu cũng ngẩng đầu lên nhìn cậu.

“Hôm qua tôi thấy cô post Weibo, đang chơi game hả?” Hà Tín Gia nhướn mày thuận miệng hỏi, “Chút nữa chơi không? Anh tôi cũng muốn chơi.”

An Nhu vốn đang định từ chối, nhưng khi nghe được vẻ sau của cậu thì hơi do dự, cô quay đầu nhìn về phía Trần Bạch Phồn, dường như đang dò hỏi ý anh.

Trần Bạch Phồn thật ra chẳng hiểu bọn họ đang nói về game gì cả, nhưng anh cũng không nghĩ được lí do để An Nhu ăn cơm xong ở lại thì đành nói: “Đúng là rất muốn chơi.”

An Nhu gật gật đầu đồng ý: “Ừ, vậy chơi thôi.”

Hà Tín Gia đặc ý nhìn Trần Bạch Phồn, cậu cũng đáp lại bằng khẩu hình: “Có còn để em đi không?”

Trần Bạch Phồn bình tĩnh nhìn cậu, anh đáp không hề do dự: “Đi đi.”

“...”

Lần này Hà Tín Gia ngoan ngoãn ăn cơm nhanh chứ không làm bóng đèn tiếp nữa. Ăn no bèn ngồi vào sofa chơi game.

An Nhu ăn rất chậm, trông y như một chú hamster nhỏ.

Trần Bạch Phồn dừng đũa, đột nhiên anh nói: “Ăn thấy khẩu vị quen không?”

An Nhu nuốt đồ ăn đang nhai vào bụng rồi ừ một tiếng: “Cũng ngon ạ.”

Trần Bạch Phồn đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Bình thường em không nấu cơm thì ăn cái gì vậy?”

An Nhu thành thật đáp: “Gọi cơm hộp.”

Trần Bạch Phồn nghe vậy thì hơi dừng tay, anh lặp lại câu hỏi: “Ăn thấy khẩu vị quen không?”

An Nhu hoàn toàn không hiểu anh muốn gì, cô cảm thấy anh rất nghiêm túc nên cũng trả lời: “Quen ạ, ăn rất ngon.”

Trần Bạch Phồn nhướn mày, anh nói như thật: “Vậy sau này em sang đây ăn cơm đi.”

An Nhu trợn tròn mắt, cô ngỡ ra, hoàn toàn không biết nên làm gì bây giờ.

“Sao thế?” Anh hỏi.

An Nhu hồi thần, cô đoán: “Mẹ em nhờ anh à...”

Trần Bạch Phồn nghe thế thì sững sốt.

Cô nghĩ thế ư?

Trần Bạch Phồn lập tức lắc đầu, anh nói nhỏ: “Không phải.”

“Vậy...”

Anh thản nhiên nói: “Muốn nấu cho em ăn thôi.”

Thấy cô hoảng đến không nói lên lời thì Trần Bạch Phồn thềm thở dài, anh đành phải không cam lòng mà nói tiếp: “Em khen anh nấu ăn ngon mà?”

Anh nghĩ ngợi một lát rồi bắt đầu nói một câu vô cùng trái lương tâm: “Rất ít người khen anh nấu ăn ngon.”

Ý là, em cảm thấy anh nấu anh ngon làm anh rất vui, thế nên anh muốn nấu cho em ăn.

An Nhu nhìn anh chăm chăm hai giây rồi dời mắt qua chỗ khác. Cô sụp mí mắt, hơi hơi mất mát, nói một câu “Thế sao” như có như không.

Thật ra An Nhu không quá thích giao tiếp với những người mà cô không quen, ví dụ như Hà Tín Gia chẳng hạn.

Nhưng cô lại rất muốn có thêm thời gian được ở chung với Trần Bạch Phồn. An Nhu xoa tay, cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh mà chỉ cúi đầu nói: “Được thôi.”

Chẳng mấy chốc cô đã bổ sung thêm: “Nhưng chắc là anh không có thời gian đi mua đồ ăn đâu nhỉ? Để em đi mua nhé?”

Trần Bạch Phồn nghe thế thì bèn lắc đầu.

Trời lạnh thế này sao anh nỡ để cô ra ngoài được? Cô bị lạnh thì tính sao đây?

“Để em hộ anh đi là được.”

Hà Tín Gia ngồi ở phòng khách đã nghe hết tất cả: “...”

*

Sau khi cơm nước xong thì Trần Bạch Phồn từ chối không cho An Nhu rửa bát. Một mình anh lau bàn ăn, cầm chén đĩa bỏ vào máy rửa chén rồi dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ.

Đến lúc anh ra thì thấy An Nhu đang ngoan ngoãn ngồi ở một góc sofa. Hà Tín Gia thì chiếm hết một chiếc sofa khác, cậu cúi đầu chơi game. Hai người thậm chí còn không nói với nhau lấy một câu.

Trần Bạch Phồn đi sang ngồi cạnh An Nhu, “Em bảo chơi game mà?”

An Nhu nghe vậy bèn lấy điện thoại ra từ trong túi rồi bắt đầu mở game. Trần Bạch Phồn tên game đó rồi bắt đầu đi download.

Sau khi download xong thì phải đăng kí tài khoản mới, không những thế còn phải làm nhiệm vụ tân thủ nữa.

Thấy An Nhu kiên nhẫn chờ mình thì Trần Bạch Phồn gọi Hà Tín Gia: “Hai người chơi trước đi.”

Hà Tín Gia mới vừa kết thúc một ván, cậu lười biếng đáp: “Để tôi mời.”

An Nhu đáp lời cậu: “Tôi thấy rồi.”

Sau đó Trần Bạch Phồn bèn yên lặng làm nhiệm vụ tân thủ của mình. Lúc hai người kia chơi game cũng rất yên lặng, hoàn toàn không nói gì với nhau. Có đôi khi An Nhu sẽ sốt ruột gọi một câu “Lại đây chút đã.” làm Trần Bạch Phồn tưởng là đang gọi anh bèn nhìn sang. Ngay sau đó Hà Tín Gia đã đáp: “Tôi đến đây.”

Thái dương của Trần Bạch Phồn giật lên liên hồi: “...”

Anh nhin hơn nửa tiếng, cuối cùng cũng có thể tham gia trận tiếp theo với họ.

Trần Bạch Phồn không thích chơi game.

Nói dễ nghe là anh cảm thấy cái thứ này thật là lãng phí thời gian, nhưng sự thật là ——

Anh đã chơi thử không biết bao nhiêu game, phải nói đúng chuẩn là chơi game gà không thể chê cho nổi.

Khi Trần Bạch Phồn bị kẻ đối diện đánh chết lần thứ 9 thì Hà Tín Gia cuối cùng cũng không nhin nổi mà nói: “Anh, anh ở lại trong tháp giúp em cái.”

Trần Bạch Phồn lạnh mặt nhìn cậu, tuy trên khuôn mặt chẳng biểu hiện ra rõ ràng nhưng có thể dễ dàng biết được anh đang không vui chút nào.

An Nhu thấy vậy thì sụp mắt, cô nói nhỏ: “Để em sang chỗ anh.”

Trần Bạch Phồn nghe thấy thế thì như được vượt lồng, anh lập tức vui trở lại.

Trong lúc anh đang thất thần thì có một người nhảy ra từ bụi cỏ, lập tức hạ gục anh. Dường như biết Trần Bạch Phồn chơi dở nên đối phương gõ vào khung chat một câu, giọng điệu vừa kiêu ngạo vừa đặc ý: Tôi phải dùng hai tay thôi.

Trần Bạch Phồn hoàn toàn không biết giận mà chỉ thở dài một hơi.

Đúng lúc An Nhu đến chỗ anh vừa mới chết, cô nhanh nhẹn chuyển động ngón tay. Trần Bạch Phồn – đang chán đến chết chờ hết thời gian tử vong – nhìn sang An Nhu, đúng lúc thấy cô có vẻ không vui lắm. Anh hơi nghi ngờ nhìn điện thoại thì thấy người vừa giết anh bị An Nhu giết lại, sau đó cô nhấn một tin vào khung chat:

—— Tôi phải dùng tay rồi.

Trần Bạch Phồn nhin không được bèn bật cười.

Lý trí của An Nhu lập tức trở lại, tai cô hơi nóng lên. An Nhu mím môi, sau đó không hề đến chỗ của Trần Bạch Phồn nữa.

Cô sợ anh phát hiện tâm tư của mình nên thấy nhân vật của Trần Bạch Phồn bị giết thảm nữa cô cũng không tới.

Sau khi ván thứ hai kết thúc, Trần Bạch Phồn buông di động ra, anh dựa lưng vào sofa rồi lười nhác nói: “Hai đứa chơi trước đi, còn nhiều

thao tác mà anh không hiểu lắm nên nhìn xem phải chơi thế nào đã.”

An Nhu nhìn anh, cô há miệng thở dốc nhưng cuối cùng lại không nói gì nữa.

Thật ra nếu anh không chơi thì An Nhu cũng chẳng muốn chơi lắm, nhưng cô lại không thể nghĩ ra lý do từ chối được nên đành phải chơi thêm ván nữa.

Lúc ván mới bắt đầu, Trần Bạch Phồn vốn đang dựa lưng vào sô pha đột nhiên ngồi thẳng lên, anh dịch gần lại chỗ An Nhu, mặt cũng thò lại gần, dường như đang rất nghiêm túc học tập nội dung trên màn hình.

An Nhu bỗng nhiên căng chặt người, cô có thể cảm nhận được hơi thở và độ ấm từ cơ thể của Trần Bạch Phồn, mặc dù anh chẳng hề chạm vào cô.

Trong khi cô đang sửng sốt thì đã phụng hiển ra giọt máu đầu tiên, sau đấy bị đối phương giết chết.

An Nhu ngược mắt lên nhìn anh, không muốn để Trần Bạch Phồn phát hiện mình đang căng thẳng bèn gượng gạo giải thích: “Em không biết là có người.”

Trần Bạch Phồn hơi khom lưng, anh nghiêng đầu bình tĩnh nhìn cô. Đột nhiên An Nhu cảm thấy hơi chột dạ, cô không nhìn anh nữa mà cố tình nói: “Ồ, em sống lại rồi.”

Cảm thấy Trần Bạch Phồn dường như vẫn nhìn mình chăm chăm, An Nhu căng thẳng đến nỗi tim đập thành thịch trong lồng ngực, liên tiếp phạm sai lầm trong game.

Sau khi ván đó kết thúc, Hà Tín Gia im lặng hai mươi phút cuối cùng cũng mở miệng, giọng cậu nhẹ như không: “Game over.”

Cậu vươn vai rồi đứng dậy về phòng: “Em đi ngủ trưa đây, hai người chơi đi.”

Trong phòng khách chỉ còn lại An Nhu và Trần Bạch Phồn. Cô siết chặt điện thoại: “Em cũng phải về đây...”

“Em về làm gì?” Trần Bạch Phồn thuận miệng hỏi.

“Vẽ tranh chẳng.”

Nhắc tới vẽ tranh, Trần Bạch Phồn đột nhiên nhớ tới lúc trước Hà Tín Gia có nói thế này khi nhắc tới Nhu Chỉ.

—— “Nghe nói họa sĩ kia bị kích thích đến nỗi quyết định đổi sang vẽ truyện tranh đấy.”

—— “A, đề tài là nha sĩ.”

Trần Bạch Phồn nhìn An Nhu chăm chăm, anh như nghĩ ngợi gì mới thử hỏi một câu: “Nghe nói em đang vẽ truyện tranh à?”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 22: Giống Như Khi Còn Nhỏ

Vẻ mặt An Nhu cứng lại, cô lập tức lắc đầu: “Không, em không vẽ mà.”

Trần Bạch Phồn nhìn chăm chăm vào mắt cô, nhưng anh không hỏi gì nữa: “Thế sao, để anh tiễn em.”

Sau khi về đến nhà, An Nhu cầm điện thoại ngồi xõm cạnh sofa, vẻ mặt vừa hoảng loạn vừa mất bình tĩnh.

Sao Trần Bạch Phồn lại biết chứ?

Cô đăng bài bằng clone mà... Nhưng hiện tại đâu có cái like nào...

Ợi chút.

Hình như lúc trước cô có post bài bằng account chính...

Móa ơi! Xóa post đó mau!

Còn ở bên kia, sau khi Trần Bạch Phồn thấy An Nhu vào nhà thì bèn lập tức lấy điện thoại ra vào Weibo, lướt lướt xem mấy bài post lúc trước của cô. Chẳng mấy chốc anh đã thấy một bài post nhắc đến nghề nghiệp của chính mình.

@ Nhu Chi: Gần đây bỗng dưng muốn vẽ truyện về nha sĩ, sẽ up trên Weibo.

Trần Bạch Phồn liếc thời gian đăng bài.

Ngày 6 tháng 1.

Anh thăm tính, hình như là hôm An Nhu đến phòng khám tây răng thì phải.

Hôm đó cô ấy còn đăng một bài post khác nữa.

@ Nhu Chi: Xin lỗi, thật ra tui chỉ mới nghĩ về chuyện đó thôi... Tiện thể đây là tác phẩm gần nhất. [/ hình ảnh]

Trần Bạch Phồn cũng không rõ ý cô nữa.

Anh kéo lên trên cùng rồi load lại trang, thấy số bài post trên Weibo từ 1189 giảm xuống 1187.

Trần Bạch Phồn sửng sốt, anh kéo về chỗ cũ thì khi không thấy hai bài post kia đâu.

Cứ như giấu đầu lòi đuôi vậy.

Đột nhiên Trần Bạch Phồn nhận ra điều gì đó, anh nhớ lại đủ loại phản ứng của An Nhu trước mặt mình thì khẽ cười, rốt cuộc cũng không nhin được bèn lẩn một vòng trên giường.

Anh cố mím môi, nhưng khóe miệng lại không kìm được mà cong lên.

Dứt khoát đi đăng kí kết hôn thôi.

Chẳng mấy chốc Trần Bạch Phồn đã bò dậy, anh nhìn tên Weibo của mình rồi quyết đoán nạp phí, đổi tên thành: Cưới được Nhu Chi trước hai mươi tám tuổi.

Sau đó anh đăng một post, ghim ở trên đầu:

@ Cưới được Nhu Chi trước hai mươi tám tuổi: Hiện giờ đang hai mươi bảy tuổi rồi.

*

Hà Tín Gia chẳng có thời gian rảnh mua nguyên liệu cho Trần Bạch Phồn đâu, cậu chỉ tốt bụng download một APP có thể ship nguyên liệu nấu ăn đến tận nhà cho anh rồi thay đồ chuẩn bị ra ngoài.

Trần Bạch Phồn dựa vào thành cửa, anh vừa uống nước vừa nhìn Hà Tín Gia lấy ra ba bộ quần áo, nghiêm túc so sánh xem bộ nào đẹp hơn

“Lại ra ngoài à?” Trần Bạch Phồn hỏi.

Hà Tín Gia còn không thèm nhìn anh: “Có hôm nào em không ra ngoài đâu?”

“Trước hai tháng anh chuyển tới thì em còn không thèm ra khỏi cửa kia.”

“...”

“Cô gái này giỏi thật, có thể biến tên trạch nam trung bình năm ngày mới tắm một lần trở thành,” Trần Bạch Phồn nói đến đây thì tạm dừng một lát, dường như anh đang tìm từ, chẳng mấy chốc đã nói tiếp, “Mỗi ngày mất nửa tiếng suy nghĩ xem hôm nay mặc gì xịt nước hoa mùi gì để còn đi tán gái.”

Hà Tín Gia trực tiếp đóng sầm cửa lại, cười lạnh.

Sao bằng An Nhu nhà anh được.

*

An Nhu buông bút ra, cô nghiêm túc cẩn thận nhìn tranh mình họa mình vẽ tận 3 tiếng bằng màu nước.

Ánh nắng chiều ánh lên trên không trung, tầng mây mỏng như lụa dần dần chuyển đổi từ lam đến hồng.

Bên dưới là một hòn đảo, bên trên có một dải rừng, xung quanh hòn đảo bị nước bao lấy.

Trong tranh có một người đàn ông mặc đồ trắng đứng dưới thân cây, mờ đến chỉ thấy bóng dáng người ấy, nhưng nếu nhìn kỹ thì còn có thể thấy một làn váy màu đỏ hơi tung bay.

Dường như có một người đứng phía trước anh, nhưng lại bị bóng dáng anh che mất.

An Nhu cong cong môi.

Cô muốn tặng bức tranh này cho anh.

Sau khi tặng cho anh, hy vọng một ngày nào đó cô có thể cười và nói: “Anh không nhận ra ư? Bên trong này trừ anh, còn có cả em.”

Liệu anh có hiểu không?

Khi em tặng bức tranh này cho anh, thậm chí còn là trước đó nữa.

Em đã rất thích anh rồi.

*

Chẳng mấy chốc An Nhu đã ra ngoài. Cô đến phố mua sắm chọn một khung ảnh vừa vặn để lắp vào bức tranh.

Sau khi An nhu mua xong thì cũng không nán lại nữa mà về luôn.

Lúc An Nhu đang định vào khu chung cư thì liếc thấy tiệm trà sữa gần đó, bước chân cô hơi dừng lại, sau đó đổi hướng đến chỗ đấy.

Hình như đã lâu rồi chưa uống thì phải...

An Nhu đến quầy chọn hàng, cô không thấy thực đơn đâu bèn nói với người phục vụ: “Cho tôi một ly trà sữa trân châu, không cần đá.”

Người phục vụ bấm máy tính, cô bé sụp mí mắt nói: “Ừm, còn gì nữa không ạ?”

“Không cần.”

Chỉ trong giây sau, người phục vụ đã ngẩng đầu lên, cô bé ấy gọi tên cô: “Chị Nhu Nhu.”

An Nhu nghe vậy thì rời mắt khỏi điện thoại, cô kinh ngạc nói: “Giang Nhĩ?”

Giang Nhĩ hơi mím môi, lúm đồng tiền hơi thấp thoáng nơi má cô bé. Giang Nhĩ mặc tạp dề của tiệm trà sữa, cô bé để tóc dài nữa nên trông rất nhỏ nhắn.

“Sao em lại đến đây làm thêm thế?”

“Em làm với bạn cùng phòng ạ.” Cô bé ngoan ngoãn trả lời.

Giang Nhĩ là em gái của cô bạn đi du học cùng KTX với An Nhu lúc trước, cô bé nhỏ hơn cô hai tuổi, hiện nay còn đang học năm ba.

Giang Nhĩ hướng nội, lúc đầu không hòa nhập được với bạn cùng phòng. Khi ba người kia thành một nhóm rồi thì cô bé vẫn cô đơn như cũ.

Cho nên khi Giang Nhĩ học năm nhất thì bạn cùng phòng vẫn luôn phải bận tâm đến cô bé, lúc ăn cơm cũng hay gọi Giang Nhĩ theo. Hai

người thường xuyên qua lại nên An Nhu cũng có thể trò chuyện mấy câu với Giang Nhĩ.

Bây giờ có thể là vì đã quen nhiều người rồi nên cũng hoạt bát hơn một chút.

An Nhu gật gật đầu, cô không nói gì nữa.

Người trong tiệm rất ít, chẳng mấy chốc nhân viên cửa hàng đã nhận đơn của cô. An Nhu đứng trước quầy chờ, cô liếc thấy Giang Nhĩ dường như đang xem kính.

Cô bỏ điện thoại vào túi, thuận miệng hỏi: “Em bị cận à?”

Giang Nhĩ ngẩng đầu, cô bé khó hiểu nhìn cô, sau đó đã hiểu ra rồi chỉ vào màn hình điện thoại: “Không phải cận ạ.”

An Nhu khẽ ừ một tiếng, cô cũng chẳng để ý mấy.

Giang Nhĩ cong cong môi, mặt cô bé cũng tươi hẳn lên, trong đôi mắt là ánh sáng lung linh. Cô bé đỏ mặt, thì thào: “Đây là kính dành cho người mù màu, em lên mạng để xem.”

“—— Em muốn đưa cho một người.”

An Nhu lập tức hiểu ra: “Người em thích đúng không.”

Giang Nhĩ không thừa nhận cũng không phủ nhận, cô bé cúi đầu xuống: “Anh ấy không để ý tới cái này lắm.”

Cô bé hơi dừng lại, có vẻ hơi ử rử: “Trên mạng đều nói chẳng có tác dụng mấy.”

Đúng lúc nhân viên cửa hàng khác đặt trà sữa trên quầy. An Nhu duỗi tay nhận lấy, cô cảm ơn người đó rồi nói với Giang Nhĩ: “Có lẽ không phải

không để ý đâu, chẳng qua không còn cách nên mới thờ ơ vậy thôi.”

An Nhu: “Người đó nói cho em biết à?”

Giang Nhĩ gật gật đầu, lông mi rung rung, cô bé nhìn cô chăm chăm.

An Nhu nghĩ ngợi một lát rồi hỏi: “Vậy em có để ý không?”

Giang Nhĩ sửng sốt: “Để ý cái gì ạ?”

“Bệnh mù màu.”

Giang Nhĩ vội vàng xoa tay, cô bé vội vàng giải thích: “Chắc chắn là không rồi...”

An Nhu còn định nói gì nữa thì đã có người xếp hàng sau cô. Cô ngậm miệng lại, giơ tay ra hiệu với Giang Nhĩ rồi ngồi sang một bên.

An Nhu đột nhiên cảm thấy mình cứ như tình thánh vậy.

Người con trai đó có lẽ cũng chỉ muốn biết xem cô bé có để ý tới bệnh của cậu ta hay không thôi.

Cô nghĩ vậy thì bực bội cầm ống hút vào ly bắt đầu uống trà sữa.

Xem ra tâm trạng của người yêu thầm đều chẳng khác nhau là mấy.

An Nhu cúi đầu nhìn điện thoại.

Cô định uống trà sữa xong thì ngồi thêm lát nữa vậy, sau đó sẽ về để ghép ảnh vào khung rồi tặng cho Trần Bạch Phồn.

Sau một lúc lâu, khách hàng cầm đồ uống đã được gói ghém cẩn thận ra ngoài.

Lúc mở cửa chạm phải chuông gió bên trên, vang lên tiếng kêu leng keng. An Nhu nhìn về phía cửa, đúng lúc nhìn thấy một người đàn ông đang bước vào.

Người đàn ông đó mặc áo lông cao cổ màu đen và áo khoác dài màu xám khiến cậu ta trông vừa vặn nhã vừa cao to.

Cậu để túi laptop lên bàn gần quầy nhất theo thói quen, sau đó đến chỗ Giang Nhĩ để chào cô ấy.

Giang Nhĩ ngẩng đầu lên, lập tức mỉm cười.

Khuôn mặt rất giống với khi nhắc tới người kia, nhưng lại sống động hơn cả trăm lần.

Đó là ánh mắt khi nhìn người mình thích, không thể lừa được ai.

An Nhu từ từ nhìn qua phía người đàn ông.

Cô mới thấy cậu ta hồi trưa.

Là Tín Thụ.

Em họ của Trần Bạch Phần.

*

Nếu người mà Giang Nhĩ nói là Tín Thụ.

Thì, Tín Thụ bị... bệnh mù màu sao?

An Nhu đại ra, cô ngơ ngẩn đứng dậy, kéo khăn quàng cổ lên che khuất nửa khuôn mặt rồi bước ra ngoài.

Cô đột nhiên nhớ tới cuộc trò chuyện lần đầu tiên của cô và Tín Thụ

—— “Áo khoác màu xám của cô đẹp thật.”

—— “Áo tôi màu đỏ...”

—— “À, tôi bị...”

Hơn nữa, giữa trưa lúc cô ở nhà của Trần Bạch Phồn, Tín Thụ mới rời giường đưa ipad có một đoạn chat trên QQ cho anh...

Đã vậy, vô duyên vô cớ sao phải gọi cô là Nhu Chỉ với Trần Bạch Phồn chứ.

An Nhu ôm khung ảnh, từ từ vào nhà.

Cô vào thư phòng, lấy tranh trên bàn vẽ xuống rồi nghiêm túc để vào trong khung ảnh. An Nhu lấy ra một hộp quà đặt khung ảnh vào, sau đó gói hết vào một cái túi.

Cô vừa cầm túi vừa mở cửa ra, sau đó ấn vang chuông cửa nhà Trần Bạch Phồn.

Cô biết, cô cũng từng nói dối với Trần Bạch Phồn.

Bởi vì căng thẳng, bởi vì ngại, bởi vì muốn tới gần anh thêm một chút nữa.

Cho nên cô mới nói dối.

Nhưng cô biết như vậy là không tốt, nên luôn tìm đủ mọi cách để thắng thầu với anh.

Nhưng anh thì sao?

Anh có lí do gì không?

Trần Bạch Phồn mở cửa, khước mắt anh hơi xéch lên, anh cười với cô: “Vào đi.”

An Nhu đứng yên ngoài cửa, cô bình tĩnh mở miệng hỏi: “Có phải anh xem bìa cho Tín Thụ không?”

Trần Bạch Phồn nghe vậy thì nụ cười trên khước môi cứng lại.

Đột nhiên anh lại thở phào nhẹ nhõm. Anh không hề giải thích, cũng không hỏi cô biết bằng cách nào, chỉ nhẹ nhàng thừa nhận: “Ừ.”

An Nhu đột nhiên nhớ tới Trần Bạch Phồn đang nói chuyện với cô đột nhiên về phòng;

Nhớ tới lời cô đã nói với anh, “Tính tình em họ anh hình như không tốt lắm”,

Anh đáp, “Anh cũng thấy vậy, cho nên về sau em thấy cậu ta thì đừng bắt chuyện nhé”;

Nhớ tới lời Tín Thụ nói với cô, “Hơn nữa bìa cuốn sách đầu tay mà tôi dành nhiều tâm huyết nhất bị mắng thảm hại, cho nên tôi hơi...”.

Cô đứng ở đây, còn đang cầm bức tranh muốn tặng anh, nhưng đột nhiên lại cảm thấy mình chẳng khác gì một trò cười.

Giống như khi còn nhỏ.

An Nhu sụp mí mắt, lông mi cô run run: “Em về đây.”

Trần Bạch Phồn không ngờ cô sẽ phản ứng thế, anh sửng sốt, hoảng loạn giải thích: “Xin lỗi em, anh không có ý gì hết...”

Sao anh lại phải lừa cô?

Có phải anh biết cô thích anh nhưng lại giả vờ như không biết chẳng?

Anh đối xử tốt với cô như vậy, liệu có phải đang đùa cợt cô không?

Khiến cô từ đầu đến giờ lại tưởng là thật.

An Nhu cúi tay lau nước mắt, cô lùi về sau vài bước rồi lăm bẫm nhấn mạnh lại lần nữa: “Em về đây.”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 23: Tao Đánh Chết Mà Luôn

Trần Bạch Phồn thấy thế thì cũng không kịp nghĩ ngợi gì nữa, anh bước về phía trước kéo cổ tay cô lại, giọng anh có vẻ sốt ruột: “Em đừng khóc nhé?”

An Nhu bị anh kéo thì đành phải đứng lại, cô dứt khoát lấy tay áo lau khô nước mắt rồi đỏ mắt, xụ mặt nhìn anh. Cô gạt tay anh ra, không nói gì đã quay đầu bước vào nhà.

Trần Bạch Phồn cũng không biết phải nói gì cả. Bởi vì đúng là anh lừa cô, nói gì cũng chỉ là biện bạch thôi.

Từ trước đến nay Trần Bạch Phồn chưa từng hối hận vì ngày đó mình đã thuận miệng nói dối đến thế. Anh nhắc chân duỗi theo An Nhu, Trần Bạch Phồn đứng trước mặt cô, hơi khom lưng nhìn thẳng vào mắt cô rồi nghiêm túc nói: “Đúng là anh nói dối, anh sai rồi. Nhưng lúc đó anh thật sự không hề biết em là Nhu Chỉ.”

Năm lần bảy lượt bắt cô sửa lại bản vẽ không phải bởi vì cô là An Nhu, mà là ai thì thái độ của anh cũng sẽ thế thôi.

Nhưng tại sao lúc đó anh lại muốn giấu diếm chứ.

Dường như là vì, cũng có chút ít tình cảm với cô. Cho nên mới không muốn để cô biết, không dám để cô... ghét anh.

“Em biết.” Cô nói khẽ, “Em về đây, em không muốn ăn.”

Trần Bạch Phồn quỳnh lên: “An Nhu!”

An Nhu không siết chặt tay nữa, cô đưa túi cho anh: “Cái này em cho anh.”

Cô thì thào: “Cảm ơn anh đã mời em ăn cơm, sau này không cần đâu.”

Trần Bạch Phồn vẫn muốn ngăn cô lại. Người trước mặt anh đột nhiên ngược mắt lên, đôi mắt cô đỏ rực như máu: “Người khác không biết thì thôi, nhưng anh cũng không nhớ rõ ư?”

Nhiều người hợp lại lừa cô, rõ ràng là một chuyện đáng sợ đến mức nào.

Ám ảnh tuổi thơ có ảnh hưởng to lớn đến đời người như thế nào chứ, nó thậm chí còn thay đổi hoàn toàn tính cách của cô.

Không hề muốn kết bạn với người lạ.

Chỉ cần nóng tính với những người thân thiết chút thôi thì dù có phải lỗi của mình không thì sẽ bắt đầu xin lỗi, vâng vâng dạ dạ, cứ như cô hèn hạ hơn họ vậy;

Anh khựng lại, sửng sốt vô cùng.

Cứ thế nhìn cô từ từ cầm chìa khóa mở cửa, đi vào.

*

An Nhu về nhà rồi trốn trong chăn khóc.

Chuông cửa bên ngoài vẫn đang reo, điện thoại cô để bên cạnh cũng không ngừng rung lên. An Nhu tắt điện thoại đi, trốn trong chăn khóc nức

nở, đến tận khi không thở nổi mới thò đầu ra.

Không ngờ lại ngủ từ bao giờ.

Giấc ngủ này làm cô mơ tới chuyện lúc sáu tuổi ——

Lúc Trần Bạch Phồn dọn đến đối diện nhà An Nhu cô còn chưa học lớp 1. Hai người ở gần nhà nhau, chỉ cần ra khỏi nhà là gặp được rồi, thường xuyên qua lại nên cũng rất thân.

Cha mẹ cô bận đi làm, họ thường xuyên đi công tác nên rất nhiều khi An Nhu đều ăn cơm ở nhà họ Trần.

Ác ý của An Nhu với Trần Bạch Phồn có lẽ bắt đầu từ lần đầu hai người gặp mặt.

Lúc ấy cô trốn sau lưng mẹ, nhìn cậu bé cao hơn cô tận một cái đầu. Cậu bé vừa cao vừa béo, khác xa so với cô nhóc gầy guộc nhỏ bé như cô.

Thật ra lúc đó cô cũng rất vui, đột nhiên có thêm anh trai chơi cùng, nếu không vui thì là nói dối rồi.

Khi đó người lớn ngồi nói chuyện phiếm trên ghế sofa. An Nhu bám theo Trần Bạch Phồn vào phòng cậu bé, cô tò mò duỗi tay muốn sờ xe đồ chơi trên bàn, nhưng vì lùn quá nên cố thế nào cũng không với tới được.

Trần Bạch Phồn ngồi trên giường cũng không muốn giúp cô. Chẳng mấy chốc An Nhu đã dừng lại, cô nhìn cậu: “Anh ơi, anh cầm xuống cho em mượn được không?”

Trần Bạch Phồn không thèm để ý đến cô mà nằm xuống giường.

Nhưng An Nhu không bận tâm lắm, cô cho rằng cậu không nghe thấy nên gọi tiếp: “Anh ơi.”

Trần Bạch Phồn chẳng muốn chơi với cô nhóc này chút nào, nhưng cha mẹ không cho cậu ra ngoài, bảo cậu phải chơi với em gái.

Hiện giờ cậu chỉ muốn cô bé mau đi đi để cậu còn ra ngoài tìm bạn chơi. Nghĩ vậy, Trần Bạch Phồn bèn hung dữ nói: “Anh không giúp mi lấy đâu, nhìn mi nhảy mãi cũng không với đến cái bàn mới buồn cười kìa.”

Nụ cười của An Nhu tắt dần, mắt cô bé đỏ bừng nhưng vẫn không khóc. An Nhu phát triển chậm, trong lớp mẫu giáo cũng là đứa lùn nhất.

An Nhu mím môi, cô lặp lại lời mẹ An đã từng nói với mình: “Em còn nhỏ, em còn cao được.”

Trần Bạch Phồn cũng không dám bắt nạt cô quá mức nên chỉ hừ một tiếng, không thèm để ý đến cô nữa.

An Nhu quệt nước mắt, cô nhìn thân hình của Trần Bạch Phồn rồi nhớ tới một từ mà bạn trong lớp hay dùng. Cô bối rối nói: “Anh đúng là, tên mập chết tiệt.”

Trần Bạch Phồn đột nhiên bị mắng thì trợn tròn mắt, hoàn toàn không phản ứng kịp. Chỉ mấy giây sau, cậu đã cười lạnh rồi chỉ ra cửa: “Nhóc lùn xấu xí, đi ra ngoài, đừng có ở phòng anh nữa.”

Lần này An Nhu thật sự không chịu nổi nữa, miệng cô méo xệch đi. Dưới ánh mắt kinh hoàng của Trần Bạch Phồn, cô khóc òa lên.

Nhóm cha mẹ nghe thấy tiếng cô thì bước vào phòng. Sau đó Trần Bạch Phồn bị cha Trần đánh một trận như tử ngay trước mặt An Nhu.

*

Sau đó quan hệ của hai người vẫn luôn không tốt đẹp tẹo nào.

Rất nhiều lần An Nhu muốn nói cho cha mẹ biết anh trai này xấu tính ra sao nhưng bị Trần Bạch Phồn uy hiếp nên không dám nói.

Cô cũng không hề sợ cậu, dù sao bất kể Trần Bạch Phồn mắng cô thế nào thì An Nhu biết cậu cũng sẽ không đánh cô.

Thình thoảng bị đánh thì cậu cũng chỉ hung dữ trừng cô, sau đó cả chiều sẽ giận dỗi không thèm nói gì với An Nhu.

Cả hai đều không xui ba mẹ, lần gặp lúc sau cũng không hề mang thù mà vẫn chơi với nhau như lúc trước.

Cho nên nói thật, An Nhu cũng không ghét anh trai này lắm.

Sau đó An Nhu bắt đầu học tiểu học, cô học trường tiểu học Bạc Thành với Trần Bạch Phồn.

Một tuần trước khi khai giảng, cha An tự đón đưa hai đứa trẻ đi học.

Bởi vì trường cách nhà không xa nên sau đó cả hai đều đi học cùng nhau, An Nhu quen rất nhiều bạn mới trong lớp. Mỗi ngày trên đường về nhà, trừ việc đấu võ mồm với Trần Bạch Phồn thì cô sẽ lại khoe với cậu hôm nay là bạn nào cho mình đồ ăn vặt. Lúc ấy Trần Bạch Phồn còn khinh thường nói: “Một đám nhãi ranh thôi.”

Cô giận đến nỗi cả ngày không thèm nói gì với cậu.

Sau đó, vào lúc gần kết thúc học kỳ, An Nhu nghe thấy bạn bè nói xấu sau lưng mình

Có đôi khi, ác ý từ con trẻ mới là thứ đáng sợ nhất trên đời này.

Chúng có một đôi mắt hồn nhiên nhất trên đời, lời nói lại chẳng khác chi độc dược.

Đáng sợ nhất là, chúng thậm chí còn chẳng cảm thấy hối lỗi chút nào. Chỉ cảm thấy thật thú vị, thật buồn cười, hoàn toàn không nghĩ tới việc mình sẽ làm tổn thương tới người khác.

Tên nhóc hôm qua mới cho cô kẹo nói: “Con bé đấy phiền quá! Tao thấy trong cặp nó nhiều đồ ăn lắm mà mỗi lần chỉ cho tao có một tẹo.”

“Cho nên hàm răng của nó mới thế hả? Xấu chết đi được.”

“Đã vậy còn lùn, lần trước mẹ tao đến đón còn khen nó dễ thương nữa, vớ vẩn!”

Lúc trước bọn họ đều chỉ lừa cô.

Lúc trước bọn họ nói cô bé là bạn tốt nhất của họ, nhưng lúc này lại nói xấu sau lưng cô. Cô thật buồn cười, bị bọn họ đùa cợt mà chẳng hề hay biết.

An Nhu nghe không nổi nữa, cô chỉ thẳng vào tên nhóc đó, tức giận nói: “Cậu nói dối! Lần nào tôi cũng cho cậu rất nhiều! Cậu nói dối!”

Lần này An Nhu mới biết, những hành động, lời nói của bọn họ khác hẳn với Trần Bạch Phồn, không chỉ là vui đùa như anh, mà là ác ý với cô bé.

Tư duy của cô đơn giản, An Nhu không biết phải phản bác lại thế nào.

Người khác nói hàm răng cô bé xấu, nói cô bé lùn, cô bé không biết phải cãi lại ra sao, cô bé chỉ có thể lật tẩy lời nói dối của người khác mà thôi.

Tên nhóc đó trừng cô, trông có vẻ rất tức giận, cậu ta gào lên: “An Nhu mày làm gì đấy, giận vậy làm gì, bọn tao chỉ đang đùa thôi.”

Trẻ con bên cạnh vẫn đang cười.

Cô bé không biết bọn họ đang cười cái gì, nhưng cứ thế cười mãi. An Nhu rơi nước mắt, cô bé sụt sịt nói: “Không phải cậu đang đùa...”

“Úi! An Nhu khóc kìa!”

“Sao lại khóc rồi, chả dám chơi với nó nữa.”

“Thật là chán.”

Chiều hôm đó, không còn người bạn nào nói chuyện với cô bé nữa.

Trên đường về nhà, An Nhu vẫn luôn im lặng, cô không hề nói chuyện ríu rít như bình thường nữa.

Trần Bạch Phồn cũng thấy khác thường đâu đó, cậu vỗ vỗ vai cô: “Này, nhóc lùn xấu xí, em làm sao thế hả?”

Nghe thấy từ “lùn” một lần nữa, An Nhu lại chạm phải vết sẹo của ngày hôm nay. Cô bé lập tức ngồi xổm xuống gào khóc. Cô cuộn mình lại, nho nhỏ gầy gầy, cả người đều run lên.

Xung quanh là bạn cùng lớp và phụ huynh đi qua đi lại, không một ai để ý tới cô. Chỉ có Trần Bạch Phồn ngơ ngác ngồi xổm xuống nhìn cô, cho dù cậu bé đe dọa rồi dỗ dành thế nào cũng không được. Cuối cùng đành phải nửa kéo nửa công cô về nhà.

Sau hôm đó, Trần Bạch Phồn không hiểu sao lại bị đánh một trận.

Cha mẹ An Nhu còn chưa về nhà.

Cô ở nhà của Trần Bạch Phồn, vừa gọi điện thoại cho mẹ vừa khóc: “Mẹ... Bọn bè ai cũng bắt nạt con, con không muốn đi học... Con không đi học được không mẹ...”

Mẹ An bận việc, bà cũng không nghĩ nhiều, cho rằng chỉ là trẻ con đùa nhau thôi nên nói: “Bọn họ không cố ý đâu, mai con xin lỗi bọn họ rồi làm hòa là được mà.”

An Nhu khóc to hơn nữa: “Nhưng bọn họ bắt nạt con mà, con cũng phải xin lỗi ư...”

Mẹ An thở dài, bà nói nhỏ: “Nhu Nhu, phải hòa thuận với bạn bè nhé, con biết chưa?”

Cô bé không nói gì nữa.

Mẹ ở đầu dây bên kia vẫn dỗ cô bé, nhưng cô bé không hề nói gì.

Người duy nhất trên đời này mà cô bé cho rằng bà ấy có thể bảo vệ mình, cũng không giúp cô bé.

Ngày hôm sau, An Nhu vẫn đi học như bình thường, nhưng cô bé không nghe lời mẹ, không hề xin lỗi bạn bè.

Không ai chơi với cô bé.

Cô bé bị cô lập.

Mỗi khi trở lại từ WC thì sẽ thấy đồ ăn vặt trong cặp của mình bị lục lọi, bị ném hết ra đất.

Sau đó, An Nhu quyết định cả ngày không uống giọt nước nào, cũng không thèm đi WC nữa.

Cô bé cứ mãi ngoan ngoãn ngồi im tại chỗ.

Rồi, An Nhu đã luôn nghĩ.

Nếu cô bé xin lỗi, có khi nào sẽ không bị đối xử như thế không.

Không, lẽ ra cô không nên phát cái mới đúng...

Cuối cùng cũng có một ngày, Trần Bạch Phồn đứng ngoài cửa trường không chờ được An Nhu. Cậu bé bèn đến phòng học của An Nhu tìm cô bé, cậu thấy tên nhóc ngồi sau An Nhu giật bím tóc của cô bé.

An Nhu không hề giãy giụa, không hề khóc, cô bé chỉ cúi đầu mãi.

Trần Bạch Phồn suýt nữa tức chết, cậu kéo tên nhóc đó ra rồi đẩy nó ra đất. Cậu duỗi tay cầm chặt tay An Nhu, nghiến răng nhìn tên nhóc nằm lăn ra đất: “Mày mà dám bắt nạt con bé thêm lần nào nữa, tao không nói cho cô giáo biết đâu.”

“—— Tao đánh chết mày luôn.” Cậu hung hăng nói.

*

An Nhu mở mắt ra, xung quanh cô tối om như mực. Đôi mắt của cô đau điếng, An Nhu đứng dậy vào phòng vệ sinh rửa mặt.

An Nhu nhìn đôi mắt sưng đỏ của mình, cô nhớ lại những lời Trần Bạch Phồn đã nói lúc còn nhỏ.

Ngớ người ra.

Cô nghĩ, lúc đó đúng là cô rất thích anh trai ấy.

Cho dù anh không hề hữu hảo với cô chút nào,

Thế nhưng, lại là người tốt nhất với cô vào lúc đấy.

An Nhu ra khỏi nhà vệ sinh, cô định vào bếp rót nước ra uống. Không ngờ vừa ra phòng khách đã nghe được ——

Chuông cửa vẫn reo vang.

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 24: Vì Thích Em

Tiếng chuông cửa không ngừng vang lên giữa đêm khuya nghe hết sức đáng sợ.

Phòng khách không bật đèn, ánh sáng duy nhất phát ra từ căn phòng sau lưng An Nhu.

Bóng tối và nỗi sợ lập tức bao trùm cả người cô.

An Nhu đột nhiên nhớ ra, vì lúc đó đang rất bức bối nên ngay cả cửa cô cũng không nhớ đóng lại.

Tim cô đập thành thịch, An Nhu bước nhẹ đến chỗ huyền quan nhìn ra bên ngoài.

... Không có ai.

Chuông cửa cùng ngừng theo tiếng vang.

Ban đêm bỗng dưng lặng ngắt như tờ, ngay cả tiếng thở dốc của người đứng ngoài cũng vang lên rất rõ.

Cô cố thở nhẹ lại, duỗi tay định khóa cửa.

Tiếng “răng rắc” vọng lên rất rõ ràng trong khoảng đêm tĩnh lặng.

An Nhu căng thẳng lùi về sau, đúng lúc đó có giọng nam khàn khàn vang lên từ ngoài cửa: “An Nhu, là anh.”

Nghe được giọng anh thì An Nhu đang căng thẳng bèn thả lỏng lại, cô thở phào nhẹ nhõm một hơi. Sau đó thì ngớ người ra, quay lại nhìn đồng hồ treo trên tường.

1 giờ sáng.

An Nhu lập tức mở cửa rồi thò đầu ra ngoài. Cô chỉ cần liếc đã thấy Trần Bạch Phồn dựa vào cạnh cửa, anh vẫn đang mặc chiếc áo lông hồng chiều, tay ôm chiếc túi An Nhu đưa trông rất đáng thương.

An Nhu nhú mày, cô gượng hỏi: “Anh làm gì thế hả.”

Trần Bạch Phồn im lặng vài giây, nhin không được bèn ho khan, sau đó anh sụp mí mắt nhìn cô rồi nói:

“Định dỗ em.” Dường như anh bị lạnh rồi, môi hơi nhợt nhạt còn giọng nói thì khàn, “—— nhưng em tắt điện thoại.”

An Nhu nghe vậy thì cắn môi, cô hơi khép cửa lại: “Không cần. Đừng đứng trước cửa nhà em nữa, em muốn ngủ.”

Trần Bạch Phồn không cãi cô, anh nhìn chăm chăm đôi mắt sưng đỏ của An Nhu rồi ừ một tiếng: “Vậy em đừng khóc.”

An Nhu không trả lời anh, cô duỗi tay đóng cửa lại, sau đó dựa lưng vào cửa nghe tiếng vang ra từ bên ngoài.

Sao lại không nghe thấy gì vậy, mau mau về đi chứ.

Người này có bệnh à...

Bên ngoài chỉ có mười mấy độ, anh chỉ mặc mỗi áo lông thế cho ai xem.

Phiền chết mất.

An Nhu hoàn toàn không muốn quan tâm anh chút nào cả, cô nhấc chân vào phòng bếp uống nước, sau đó bèn vào phòng. An Nhu chui vào trong chăn, cô nhìn màn hình điện thoại đen sì, nghĩ đến những gì anh mới nói lúc nãy nhưng vẫn không khởi động máy.

Anh muốn làm gì vậy chứ...

An Nhu trở mình, vùi thân vào trong ổ chăn.

Nhưng cổ họng cô bị thứ gì đó chặn lại, nghèn nghẹn không chịu được. An Nhu lăn lộn mãi cũng không ngủ được bèn đứng lên, từ từ ra ngoài mở cửa.

Người đàn ông vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, anh lười nhác nhìn bức tranh mình đang cầm. Dường như không ngờ An Nhu sẽ ra ngoài nên anh sững sốt đứng thẳng người lên.

An Nhu duỗi tay chạm vào tay anh, lạnh như sắp đóng băng vậy.

Cô giật tay về, sụp mí mắt, tầm nhìn bị bao phủ bởi một lớp hơi nước.

Nghĩ đến chuyện có lẽ anh đã đứng ở đây mấy tiếng liền là cô lại khó chịu đến muốn khóc, “Anh mau đi về đi được không?” An Nhu nức nở nói: “Anh phiền quá đi mất.”

Trần Bạch Phồn không ngờ lại khiến cô khóc lần nữa, anh hoảng loạn nói: “Anh về ngay đây, anh chỉ muốn đứng chút nữa thôi.”

An Nhu sụt sịt, cô im lặng nhìn anh chăm chăm, dường như muốn tận mắt chứng kiến anh vào nhà rồi mới yên tâm.

Trần Bạch Phồn giật giật bàn tay đã cứng đờ của mình rồi ngồi xổm xuống, anh chậm chậm để khung ảnh vào trong hộp.

Trần Bạch Phồn bỗng nhiên dừng tay, anh ngẩng đầu nhìn cô.

Làn da của thiếu nữ trắng nõn bóng loáng, mũi và đôi mắt đều hồng lên, cô không hề trang điểm, dưới mắt còn có quầng thâm.

Vừa chật vật vừa tiều tụy.

Anh cứ thế bình tĩnh ngửa đầu nhìn cô, đột nhiên anh hỏi: “Sao em không hỏi lí do anh lừa em?”

Đèn từ thang máy rất sáng, ánh sáng vàng ấm áp chiếu lên gương mặt anh, khắc họa lên đường cong trôi chảy dịu dàng trên mặt Trần Bạch Phồn. Ánh mắt của anh nghiêm túc nhưng cũng rất căng thẳng, trong mắt chỉ toàn là hình dáng cô.

Cơ giận của An Nhu bỗng dưng tắt hơn phân nửa, cô bối rối nhìn sang chỗ khác, bực bội nói: “Em hỏi làm gì, anh mau về đi.”

Trần Bạch Phồn im lặng một lát rồi lẩm bẩm: “Em không hỏi thì anh không đi đâu.”

An Nhu phát cáu với cái kiểu bất chấp này của anh, cô hít một hơi thật sâu, cố kiềm lại cơn tức mới nói: “Kệ anh, em không thèm quan tâm, dù sao có phải em bị lạnh đâu.”

Cô xụ mặt định đóng cửa lại, hơi liếc bóng dáng anh đang ngồi xổm trên nền đất. Mặt anh hơi tái, quầng thâm dưới mắt rất dễ thấy, trông có vẻ rất tối tăm, anh cứ thế nhìn cô chăm chăm.

An Nhu đột nhiên nhớ tới việc hồi nhỏ cô đánh anh.

Tuy rằng cô không nhớ rõ lắm, nhưng dường như anh luôn đợi cô chủ động làm lành với mình.

Nhưng không lần nào cô làm thế cả.

Nếu lúc sau cô nói chuyện với anh mà anh không để ý tới cô thì cô sẽ về nhà ngay.

Cô vẫn không tốt với anh chút nào, nhưng ở lúc quan trọng nhất, Trần Bạch Phần lại là người đầu tiên xông ra bảo vệ cô.

Không hiểu sao An Nhu lại thỏa hiệp, cô hỏi nhỏ: “Vì sao?”

Anh ngồi xổm trên mặt đất chống tay lên má. Tóc vừa đen vừa mềm mại, chúng rũ xuống trán và sau tai, trông rất giống một chú chó to xác.

Xung quanh cô lặng như tờ, bóng đêm ngoài cửa sổ ngày một nùng.

“Vì thích em.” Anh nói.

An Nhu ngó người ra, cô hoàn toàn không phản ứng kịp. Sau đó Trần Bạch Phần đột nhiên đứng lên, anh chống tay lên khung cửa, hơi khom lưng, cúi đầu nhìn cô chăm chăm.

Vẻ mặt anh vừa nghiêm túc vừa hồi hộp, không có lấy chút dối trá.

“An Nhu, anh thích em”

Bởi vì thích.

Cho nên không muốn vì chuyện khác mà bị “trừ điểm” trong lòng em.

Nửa điểm cũng không được.

*

Trái Tim An Nhu đập chệch nửa nhịp.

Cô đột nhiên sực tỉnh, cố che giấu sự hoảng loạn của mình bằng cách lớn tiếng, giận dữ nói: “Anh đừng có lừa em.”

“Không dám.” Anh ngoan ngoãn cong môi, “Nên đó đều là lời nói thật của anh.”

An Nhu hoàn toàn không biết phải phản ứng thế nào cả, thậm chí còn quên luôn cả chuyện mình đang tức giận.

Trần Bạch Phồn thấy cô không nói gì thì hỏi nhỏ: “Sao em lại không để ý đến anh?”

“...”

“Em không nghe rõ à?”

“...”

“Anh thích em, em có thích anh không?”

An Nhu đột nhiên đỏ mặt.

“Thích không?” Anh kiên trì hỏi không ngừng.

Cô vẫn không hề đáp, Trần Bạch Phồn hạ giọng: “An Nhu, đừng nói dối.”

An Nhu không dám ngẩng đầu nhìn anh, cuối cùng cô mới nói: “Anh, anh và em họ anh cố ý hợp lại lừa em đúng không... Hai người thăm cười nhạo em, đùa cợt em chứ gì.”

Nếu là người không liên quan, có khi cô sẽ khó chịu một thời gian rồi thôi. Nhưng nếu là anh thì An Nhu thật sự không thể chấp nhận nổi.

“Anh không có hứng thú đùa cợt em đâu.” Giọng của Trần Bạch Phồn rất thành khẩn, “Anh đã qua cái tuổi đó rồi, anh của hai mươi bảy tuổi chỉ muốn lấy vợ thôi.”

An Nhu nghe vậy thì lại đỏ mặt thêm, cô đẩy khuôn mặt đang thò qua của anh ra.

“Anh nói gì thế hả! Có phải anh lạnh đến choáng rồi không! Đừng có nói bậy!”

“Anh không nói bậy!” Trần Bạch Phồn chẳng biết xấu hổ là gì, “Trước khi em về Tứ Xuyên anh đã thích em rồi, giờ lại càng thích hơn.”

An Nhu lúng túng nhìn anh.

Trần Bạch Phồn sụp mí mắt, mắt anh chạm phải con người của An Nhu.

“Em thì sao?” Anh hỏi, “Em có thích anh không?”

An Nhu mấp má môi, cô nhin mãi mà không nói thành lời.

Trần Bạch Phồn thấy thế thì lập tức quay đầu đi, anh hỏi: “Không thích ư?”

An Nhu lập tức lắc đầu, cô lắp bắp nói: “Không, không phải... Không phải như thế.”

Cô duỗi tay cầm lấy cổ tay anh, đôi mắt cô ươn ướt nhưng sáng ngời: “Thích, rất thích.”

Ánh mắt của Trần Bạch Phồn hơi ngưng lại, anh cúi đầu cười nhẹ.

An Nhu đỏ mặt vì tiếng cười vương vấn hơi thở của anh.

Sau một lúc lâu, Trần Bạch Phồn mới bình tĩnh lại, anh giơ tay hơi chạm vào mắt cô.

“Không nghe anh giải thích đã khóc rồi, mắt cũng khóc sưng lên rồi này.”

An Nhu ngượng ngùng mở mắt, cô nói nhỏ: “... Có gì đâu.”

“Sao lại không có gì được?” Trần Bạch Phồn cau mày, “Giờ em là bạn gái anh, đôi mắt của em cũng chính là đôi mắt của anh, em khóc sưng mắt nên thì anh đau lòng thôi, sao lại không có gì được?”

An Nhu nghe anh lái nhái cả một tràng như thế thì chỉ biết chết lặng.

“Lạnh quá đi.” Trần Bạch Phồn giả vờ không để ý đến vẻ mặt của cô, anh dịch lại gần An Nhu, “Anh lạnh quá, An Nhu mau ôm anh một cái nào.”

“Sao anh lại...” An Nhu chỉ biết nghiêng răng kéo anh vào phòng rồi đóng cửa lại.

Cô đẩy Trần Bạch Phồn ngồi vào sô pha rồi mới vào bếp pha cho anh một ly nước ấm.

An Nhu vòng vào phòng khách, cô để ly nước lên bàn trà. Người ngồi trên sô pha vẫn cứ im lặng nhìn cô chăm chăm. Tình yêu và niềm vui trong ánh mắt anh hiện hết ra không chút che đậy.

An Nhu bị anh nhìn tới bối rối, cô hơi đá anh: “Mau uống đi.”

Trần Bạch Phồn nghiêng đầu nghĩ ngợi một lát bèn giang tay về phía cô: “Ôm một cái anh mới uống nước.”

Trừ lần trước anh say thì trước nay An Nhu chưa từng thấy một Trần Bạch Phồn như thế, cô chịu không nổi bèn lạnh lùng nói: “Anh mau uống

đi.”

Trần Bạch Phồn từ từ hạ tay xuống, rõ ràng anh còn định nói gì nữa nhưng cuối cùng đành thỏa hiệp cầm ly nước lên nhấp mấy ngụm.

An Nhu sờ trán anh, cô có vẻ không vui: “Anh ở bên ngoài bao lâu rồi hả?”

“Cũng không lâu lắm.” Trần Bạch Phồn cứ để cô sờ, tâm trạng anh tốt cực kỳ, “Trong thang máy cũng có máy sưởi mà, chẳng qua độ ẩm không cao như trong này thôi, không lạnh lắm đâu.”

An Nhu mở ngăn tủ chỗ bàn trà ra, cô lấy viên thuốc trị cảm nhét vào tay anh, “Anh mau uống đi, đừng có sinh bệnh đấy.”

Trần Bạch Phồn nhàn nhã tựa đầu vào ghế sofa. “Bạn gái không ôm anh mới dễ sinh bệnh.”

Bàn tay An Nhu cứng lại, cô do dự nhìn anh: “Có phải anh phát sốt không, sao lại thế này rồi...”

“Lúc nào mà anh chả vậy.” Trần Bạch Phồn mặt dày nói, “Không thì em cảm thấy anh là người thế nào hả?”

An Nhu gãi gãi đầu, cô tự hỏi một lát: “Tốt tính.”

“Là anh.”

“Dịu dàng, lương thiện.”

“Cũng là anh mà.”

“... Chu đáo, chững chạc.”

Trần Bạch Phồn nhướn mày: “Đều là anh cả.”

“...” An Nhu không thèm để ý tới anh nữa.

“Em thích mấy cái mới nói hả?”

“...”

Anh kết luận: “Xem ra An Nhu rất thích anh nhỉ.”

An Nhu: “...”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 25: Phồn Phồn Trong Thời Kỳ Tình Yêu Cuồng Nhiệt

An Nhu nhìn đến đỏ mặt, cô hoàn toàn không phản bác nổi bèn quay mặt đi, nhét túi vào lòng anh rồi thúc giục: “Anh mau về đi.”

Trần Bạch Phồn nương theo hành động của cô mà cúi đầu nhìn xuống cái túi, anh thông thả ung dung mở hộp quà rồi lấy tranh ra.

An Nhu ngồi bên cạnh anh, cô cũng sụp mí mắt nhìn bức tranh rồi hỏi nhỏ: “Làm sao thế?”

Trần Bạch Phồn sờ sờ người trong tranh, trong mắt anh xẹt qua chút ý cười.

An Nhu nhìn theo anh, đúng lúc nhìn thấy làn váy màu đỏ.

Nhưng thật ra cũng không rõ lắm nên cô không quá chú ý.

“Về rồi hãy xem, giờ khuya rồi.”

“An Nhu.” Anh quay đầu nhìn cô, “Trong tranh anh đang ôm em hay hôn em vậy?”

Vẻ mặt của An Nhu cứng đờ, cô đứng phắt dậy, hoảng loạn nói: “Gì chứ! Chỉ đang nói chuyện thôi! Chỉ đang nói chuyện thôi mà!”

Trần Bạch Phồn ồ lên một tiếng, anh thất vọng cất tranh đi.

“Em ăn cơm tối chưa vậy?” Anh hỏi.

An Nhu sờ sờ bụng rồi lắc đầu: “Chưa, nhưng mà em không đói.”

“Không đói thật à?”

“Không đói.”

Thật ra thời gian ăn cơm trưa của An Nhu vẫn luôn không ổn định lắm, nhiều khi cô phải thức đêm để phác thảo thì hôm sau sẽ dậy muộn, thế là thời gian ăn cơm trưa cũng trễ mất rồi.

Nên thỉnh thoảng cô cũng không ăn cơm tối luôn.

Mà giờ cô mới ngủ dậy, đúng là không cảm thấy đói chút nào.

Trần Bạch Phồn nghe thấy cô nói vậy thì thở dài, anh nắm tay An Nhu để lên bụng mình, giọng anh dịu dàng, ngữ điệu trầm trầm nghe có vẻ rất đáng thương.

“Nhưng mà anh đói lắm.” Anh còn xoa xoa bụng mình.

Chạm vào cơ bụng cứng cáp của anh thì An Nhu mới nhớ tới chuyện hình như anh cũng không ăn cơm chiều như mình thì phải. Cô giật tay lại rồi do dự nói: “Chỗ em không có gì ăn cả, hay là anh về lấy...”

Thấy anh không nói gì thì An Nhu bổ sung: “Hoặc không thì ra ngoài mua đồ ăn nhé?”

Trần Bạch Phồn liếc cô: “Anh biết nấu ăn mà.”

An Nhu thở phào nhẹ nhõm: “Vậy anh mau về đi, 1 giờ rưỡi rồi, ăn sớm ngủ sớm.”

“...”

“Mai anh còn phải đi làm đấy.”

Anh nghe cô nói xong thì im lặng một lúc lâu. An Nhu quay đầu lại, đúng lúc chạm phải đôi mắt anh. Chúng đen tuyền, sâu thăm thẳm, cặp mắt ấy đang bình tĩnh nhìn cô.

Không hiểu sao An Nhu lại thấy hơi chột dạ, cô ấp úng nói: “Sao thế?..”

Anh cụp mí mắt, lẩm bẩm: “Đêm khuya ——”

Sau đó, An Nhu thấy anh vừa từ từ đứng lên vừa nói:

“Trần Bạch Phồn đã có bạn gái.”

Anh bước hai bước:

“Lại phải.”

Sau đó vụt tới chỗ huyền quan:

“Ăn cơm.”

Anh đứng im ở cửa.

“Một mình.”

Đêm khuya, Trần Bạch Phồn đã có bạn gái lại phải ăn cơm một mình.

An Nhu: “...”

Thái dương của An Nhu giật lên liên hồi, chỉ biết dở khóc dở cười với hành động của anh, cô ngả ra sô pha nhìn Trần Bạch Phồn, đành phải thỏa hiệp: “VẬY anh đi đi, em rửa mặt rồi sang.”

Trần Bạch Phồn nghĩ ngợi một lát, anh cũng không muốn ngủ muộn nên gật gật đầu, vẻ mặt lập tức tươi tỉnh hơn hẳn: “VẬY anh về nấu cơm cho em ăn.”

Gì mà nấu cơm cho cô ăn cơ...

Người đói là anh mà?

Chờ tới khi anh bước ra khỏi cửa, An Nhu mới vào phòng tắm. Cô nhìn khuôn mặt lem nhem của mình bèn vừa rên rỉ vừa bắt đầu tháo đồ trang sức.

A a a a lúc này sao cô lại lười thế!

Trong tưởng tượng của An Nhu thì phải trang điểm thật là xinh, sau đấy mới hẹn anh ra rồi đổ mặt tỏ tình.

Ai mà biết là anh sẽ tỏ tình trước chứ!

Hơn nữa cũng không thể ngờ là lúc anh tỏ tình cô lại xuất hiện với cái hình dạng tiêu tụy này...

Trong gương, mắt cô sưng đỏ đầy tơ máu; đầu óc bù xù; quần áo đang mặc thì nhăn dúm dó.

An Nhu dứt khoát tắm rửa không chút do dự, sau đó đến phòng giữ quần áo thay một bộ đồ mới. Cô sờ sờ đuôi tóc lở dính nước, sau khi bôi rồi vài giây thì quyết định không để Trần Bạch Phồn chờ lâu nữa bèn cầm chìa khóa ra ngoài.

Cửa nhà đối diện thậm chí còn không đóng mà cứ mở to ra. An Nhu đi vào rồi đóng cửa lại, cô thấy Trần Bạch Phồn đang bưng đĩa ra, anh vẫy tay với cô: “Lại đây.”

Sau đó, anh kéo ghế dựa ra rồi ngồi xuống.

An Nhu đi tới kéo chiếc ghế cạnh anh ra định ngồi thì bị Trần Bạch Phồn giật cổ tay, tay kia của anh vỗ vỗ lên đùi: “Em ngồi đây nè.”

An Nhu: “...”

Tuy rằng cô biết sau khi hai người yêu đương thì cách ở chung chắc hẳn sẽ khác đi, bởi khi sau khi đã yêu đương rồi kiểu gì hai người cũng sẽ bày ra một mặt khác với lúc còn trong giai đoạn “tình trong như đã mặt ngoài còn e”.

Nhưng mà anh cũng khác quá đấy?

Anh hoàn toàn không cho cô thời gian giảm xóc luôn!

An Nhu liếm môi, cô lờ anh đi mà ngồi vào chỗ bên cạnh. Ấn đường Trần Bạch Phồn giật giật, anh hừ nhẹ một tiếng, xem chừng có vẻ hơi bất mãn.

Trên bàn chỉ có một đĩa ba phần cơm chiên. Trần Bạch Phồn xúc một chén đầy cho An Nhu, anh nói: “Hôm nay muộn rồi, chờ tối anh nấu món ngon cho em ăn.”

An Nhu ngửi được mùi đồ ăn thì cũng hơi đói bụng, cô ngửi ngửi một chút rồi cầm lấy thìa, gật gật đầu.

Trần Bạch Phồn cũng không ăn vội, anh chống cằm ngồi nhìn cô chăm chăm. Dường như An Nhu vừa tắm xong, đuôi tóc còn hơi ươn ướt, khuôn mặt đã được lau sạch sẽ rồi. Cô mặc một bộ áo ngủ lông tơ màu hồng nhạt, lúc này đang cúi đầu nhấm nháp đồ ăn, trông vừa văn nhã vừa đáng yêu.

Anh giơ tay sờ tim mình.

An Nhu thấy mãi anh vẫn chưa ăn thì ngẩng đầu lên, tò mò hỏi: “Anh làm gì đó?”

“Phiền quá.” Trần Bạch Phồn nhìn cô chăm chăm, anh lẩm bẫm, “Ăn không vô.”

An Nhu hơi đại ra: “Đói lâu quá ạ?”

“...”

“Nhưng anh cũng phải ăn chút đi.” Cô đẩy đẩy đĩa về phía anh, “Nếu không nửa đêm đói tỉnh đấy.”

Anh lắc đầu, thành thật nói: “Bị sự đáng yêu của em lấp đầy bụng rồi.”

“...”

An Nhu siết chặt thìa, mặt cô từ từ đỏ ửng lên đến tận tai. Cô không thèm để ý đến Trần Bạch Phồn nữa, giả vờ như chưa từng nghe thấy lời anh nói.

Trần Bạch Phồn khẽ cười, anh cũng xới cơm rang ra bát bắt đầu ăn.

Sau một lúc lâu An Nhu đặt chén cơm sạch bong xuống bàn rồi rút khăn giấy ra lau miệng, chống cằm ngồi một bên chờ anh ăn xong. Cô cũng không biết tâm trạng hiện tại của mình thế nào nữa.

Cảm thấy hơi không chân thực, rõ ràng mấy tiếng trước còn đang buồn khổ. Vậy mà sau khi ngủ dậy lại được như ý nguyện rồi.

Người ở trước mặt cô đây, từ trán đến cằm, mỗi một centimet, một độ cong đều là kiểu cô thích.

Nhưng mà hình như tính cách anh biến đổi hơi nhanh.

Dẫu rằng cách biểu đạt của anh làm cô không đỡ được, cơ mà...

Vẫn rất thích anh.

Chẳng mấy chốc mà Trần Bạch Phồn cũng đã ăn xong rồi. Anh cong môi xoa đầu cô, hỏi nhỏ: “Ăn no rồi à?”

An Nhu nhỏ giọng đồng ý với anh.

“Về về đi.”

Trần Bạch Phồn tiễn An Nhu ra đến cửa nhà, anh nhìn cô lấy chìa khóa ra mở cửa. Lúc An Nhu đang định chúc anh ngủ ngon thì Trần Bạch Phồn mau miệng nói: “An Nhu, nếu hôm nay em mà không ôm anh một cái thì anh sẽ mất ngủ đấy.”

An Nhu ngược mắt nhìn anh, cô bất chấp nói: “Về thì mất ngủ đi.”

Anh ỉu xìu ồ lên.

“Ngủ ngon nhé.”

An Nhu thấy anh lùi về sau mấy bước, dường như đang định về, cô thì không thể chịu nổi lúc anh để lộ ra vẻ mặt như vậy bèn vội vã tiến lên ôm eo anh, chẳng mấy chốc đã thả tay ra.

“Anh mau mau ngủ đi.”

Ngay sau đó, An Nhu bị anh kéo lại ôm chầm vào lòng. Cả người cô một lần nữa nhào vào lồng ngực Trần Bạch Phồn, bị bao phủ trong sự ấm áp của cơ thể và hơi thở rất nhạt từ anh.

Cô đột nhiên bị anh ôm nên mơ mơ màng màng, dường như còn nghe được tiếng cười gian của anh.

“Em trị hết bệnh mất ngủ cho anh rồi.” Anh nói, “Anh muốn báo đáp em.”

*

Bởi bị anh trêu chọc như thế, hơn nữa An Nhu cũng đã ngủ mấy tiếng liền nên lập tức đã mất ngủ thay ai đó. Cô chui ra khỏi chăn, tựa lưng vào đầu giường rồi khởi động điện thoại đặt bên cạnh lên.

Mấy chục cuộc gọi nhỡ, còn có cả tin nhắn anh gửi tới.

Cô xem từng tin một.

Bỗng nhiên nhìn thấy hai tin trong số đó ——

【 Cái mà em nói lúc nãy là chuyện hồi nhỏ ư? Để anh kể nhé, sau khi em chuyển đi anh đã đánh tên nhóc đó một trận như tử, thế là bị ba anh đập cho chết sống đấy, nói thế em có thể vui lên không. 】

【 Coi như hồi bé anh vì em mà bị đánh nhiều lần như thế, lần này em có thể... Mà nếu không thì đánh anh một trận cũng được á TUT. 】

An Nhu cong môi.

Cô bỗng nhiên nhớ bài post lần trước Tín Thụ đăng Weibo lên bèn mở ra xem lại một lần.

@ Tín Thụ: Một người đàn ông thích một người phụ nữ thì trong một đêm như biến thành người khác vậy, xin hỏi đây có phải chứng bệnh tâm thần phân liệt không?

Lúc đó cô đang ở Tứ Xuyên.

An Nhu cười ra tiếng, cô ôm điện thoại lăn lộn một vòng.

*

Cuối cùng, đến tận 4-5 giờ sáng An Nhu mới ngủ được.

Đến 11 giờ trưa cô mới rời giường, vừa tùy tay mò điện thoại ra nhìn giờ đã thấy một đồng tin nhắn nhảy ra.

【Cưng ời, anh dậy rồi này.】

【Anh rửa mặt xong rồi, đang nấu cháo, em ăn sáng chưa?】

【Anh chuẩn bị đi làm đây, nếu em tỉnh nhớ sang đây lấy cháo uống nhé, anh để trong hộp giữ nhiệt trên bàn ấy, em họ anh sẽ mở cửa cho em.】

【Anh đến phòng khám rồi, hôm nay bệnh nhân hơi nhiều nên chắc là hơi vội.】

...

...

【Em còn chưa ngủ dậy à?】

【Phồn Phồn trong thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt, lại bị ném vào lãnh cung.】

Tin nhắn cuối cùng mà anh vừa gửi tới là ——

【Haiz.】

“...” Cô chỉ chưa ngủ dậy thôi mà?

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 26: Em Mau Thò Tay Ra Đi

An Nhu gãi gãi đầu, cô không biết phải phản ứng lại anh thế nào bèn nhanh chóng trả lời một câu rồi đứng dậy đi rửa mặt.

【 Em mới tỉnh, lát nữa sẽ đi lấy cháo 】

An Nhu đi được vài bước lại đột nhiên cảm thấy hình như mình hơi lạnh lùng thì phải, thế là cô lại vòng về, nhả thêm một câu ——

【 Anh ngoan ngoãn làm việc đi.】

An Nhu vào phòng vệ sinh, cô bóp thuốc ra bàn chải rồi từ từ đánh răng. An Nhu nhìn chính mình trong gương, dần dần ngấn ra một lát. Cô phun bọt trong miệng ra, sau đó ngậm nước súc miệng. Cuối cùng nhe răng xem hàm răng mình đã đủ sạch hay chưa mới thôi.

Cô sụp mí mắt, vắn vỏi nước ra rửa mặt.

Nghĩ lại nội dung trong tin nhắn hôm qua của Trần Bạch Phồn, An Nhu nhớ ——

Sau khi Trần Bạch Phồn đẩy tên nhóc kia thì dẫn An Nhu về nhà họ An, nghiêm túc nói cho cha mẹ An biết chuyện An Nhu bị bắt nạt ở trường. Say đấy cha An gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp để hỏi rõ ràng tình huống, thế là ông chuyển lớp cho An Nhu.

Cha mẹ tên nhóc đó tự đến cửa xin lỗi cha mẹ cô. Tuy thế, dường như tên nhóc đó cũng chỉ bị cha mẹ dạy dỗ có mấy câu thôi.

Sau khi cô chuyển lớp thì không bị ai bắt nạt, nhưng An Nhu lại không dám chủ động kết bạn nữa. Cô càng ngày càng hướng nội và ít lời.

Kể từ đó mẹ An cũng không quá chú trọng vào công việc như trước, cứ một thời gian bà sẽ dẫn cô đi khám để điều dưỡng việc phát dục chậm và vấn đề về hàm răng.

Trong học kỳ tiếp theo, cả nhà cô vì công việc của cha An mà dọn về Tứ Xuyên.

An Nhu thở dài.

Hàm răng cô chẳng còn vấn đề gì cả, nhưng mà cô lại lùn từ nhỏ tới lớn. Trong khi điều dưỡng thì có một thời gian cô cao lên rất nhiều, lúc lên lớp 10 đã cao 157 cm rồi.

Lúc đó cô vui gần chết.

Sau đấy, từ hồi học lớp 10 đến giờ, suốt mười một năm.

Cô chỉ cao lên 1 cm.

1 cm.

An Nhu thở dài, cô rút khăn giấy ra lau mặt rồi về phòng, sau đấy cầm điện thoại lên đọc tin nhắn của Trần Bạch Phồn.

【 11 giờ rồi, sao muộn vậy? 】

【 Em mau đi ăn cháo cho đỡ rỗng bụng đi, giữa trưa anh mang cơm cho em ăn. 】

Thời gian nghỉ trưa của Trần Bạch Phồn cũng không dài, chỉ có một tiếng rưỡi.

Lúc bình thường anh hay giải quyết bữa ăn ở các tiệm fastfood gần đó rồi lại về phòng khám nghỉ ngơi một lát.

An Nhu nghĩ thế thì trực tiếp từ chối:

【 Không cần, để em mang cho anh. 】

【 Nếu không em ra ngoài ăn với anh nhé? 】

Trần Bạch Phồn trả lời: Được, em mau đi ăn cháo đi. Anh có bệnh nhân rồi, bận đả. Nếu em đến sớm thì vào trong tìm anh, đừng đứng ngoài để bị trúng gió đấy.

An Nhu ngoan ngoãn ừ một tiếng rồi đứng dậy thay quần áo.

Cô ra ngoài rồi ấn chuông nhà đối diện. Chỉ tầm một phút sau, Hà Tín Gia đã mở cửa.

Tóc của cậu vì ngủ mà bù xù như ổ gà. Mắt hơi tèm nhem, cậu chỉ chỉ về chỗ bàn ăn mà không nói chuyện với cô, sau đấy lại nằm về sô pha ngủ tiếp.

An Nhu đến chỗ bàn ăn, mở hộp giữ nhiệt ra.

Rất nhiều cháo thịt nạc trứng muối. Một mình cô chắc chắn ăn không hết.

Cô nghĩ đến việc lúc trước vì phác thảo mà mắng Tín Thụ rất nhiều lần trước mặt biên tập, Ứng Thư Hà, cả Trần Bạch Phồn nữa... thì hơi áy náy.

An Nhu do dự một lát rồi quay đầu hỏi nhỏ: “Cậu ăn chưa?”

Hà Tín Gia nghe vậy thì ngược mặt đáp: “Rồi.”

An Nhu xấu hổ ồ lên một tiếng, cô ôm hộp giữ nhiệt ra ngoài: “Vậy cậu ngủ tiếp đi.”

Mắt Hà Tín Gia giật giật, cậu nhớ tới lời sáng nay Trần Bạch Phồn nói với mình ——

“Nhớ tìm luật sư sang tên căn hộ này cho anh.”

“An Nhu.” Cậu bỗng nhiên gọi cô lại.

An Nhu nghe thế thì ngoảnh đầu lại.

“Anh họ tôi ấy.” Hà Tín Gia ngáp một cái, “Anh ấy không chịu nổi việc người khác dạy muợn đầu.”

“...”

“Nếu mà anh ấy gọi một lần tôi chưa tỉnh thì sẽ trực tiếp giơ tay đánh người đấy.”

“...”

“Mỗi ngày tôi đều bị anh ấy đánh đến tỉnh mới thôi.”

An Nhu im lặng vài giây, cô tưởng tượng đến cảnh đó thì chỉ biết cạn lời.

*

An Nhu về nhà, để hộp giữ ấm lên bàn ăn cơm. Cô đặt điện thoại ở một bên rồi ngồi lên ghế, vừa lướt Weibo vừa ăn cháo.

Chẳng mấy chốc đã mất hứng rồi.

Nghĩ thầm có lẽ một thời gian nữa phải ngừng lười, nhận bản thảo nhiều lên mới được. Chứ không cô cứ ăn rồi ngủ, tỉnh rồi lại ăn thế, có khi nào hơi sa đọa trong mắt Trần Bạch Phồn không nhỉ.

An Nhu nghĩ đến lời Hà Tín Gia nói thì run lên lấy bậy.

Về sau ngủ sớm dậy sớm thì tốt hơn...

Ừm, chút nữa đi đặt một cái bảng giờ giấc đi.

An Nhu nhìn giờ, cô chỉ ăn đến lưng dạ rồi thôi. Cô nắp hộp giữ nhiệt cẩn thận, đặt ở một bên rồi cầm ví và chìa khóa xong bèn ra ngoài.

*

Nhiệt độ ở Bạc Thành ngày một cao lên, biên độ nhiệt giữa ngày và đêm chênh lệch rất lớn. An Nhu chỉ mặc một chiếc áo len màu vàng nhạt hơi mỏng và chiếc váy may ô màu đỏ thẫm, cô để lộ chân ra nhưng cũng không thấy quá lạnh.

Cây khô bên đường đã bắt đầu nảy chồi non, điểm thêm chút sắc màu.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống dưới để lộ ra những cái bóng khác nhau, cứ nhập nhòa theo gió.

An Nhu băng qua đường cái thì thấy bây giờ đã tầm 12 giờ rồi. Đúng lúc cô đang định vào phòng khám thì có một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau: “Nhu Nhu.”

An Nhu dừng chân, cô ngoảnh đầu lại, đúng lúc nhìn thấy Ứng Thư Hà ở đằng xa. Cô chớp chớp mắt rồi đi đến chỗ cô ấy: “Sao cậu lại đến đây?”

“Tớ liên hoan với bạn.” Ứng Thư Hà cúi đầu nhìn điện thoại, “Đúng lúc tớ đang ở gần đó nên đến đây, bọn họ chắc phải lát nữa mới tới.”

An Nhu liếm liếm môi, cô lúng túng ừ một tiếng.

Ứng Thư Hà liếc phòng khám nha khoa cách cô không xa thì cười: “Lại đi khám răng à? Lần này lí do của cậu là gì hả?”

An Nhu im lặng hai giây, tiếp tục liếm môi.

“Tớ có hẹn ăn trưa với Trần Bạch Phồn.” Cô ngại ngùng nhìn qua chỗ khác, “Tớ với anh ấy yêu đương rồi.”

Ứng Thư Hà có vẻ shock: “Sao mà nhanh thế.”

Cô ấy còn định nói gì nữa thì có vài người đi tới: “Thư Hà à.”

Ứng Thư Hà quay đầu nhìn lại bèn chửi thề.

“Vậy mà cậu lại không nói cho tớ biết! Cậu đúng là!” Cô ấy duỗi tay sờ sờ tay An Nhu, muốn hỏi cô nhưng lại sợ để bạn chờ lâu bèn nói: “Tớ đi ăn cơm trước đây, tối nay tớ tìm cậu đấy.”

An Nhu gật gật đầu: “Cậu mau đi đi.”

Ứng Thư Hà vừa mới đáp lời cô thì đã có một người trong nhóm đó đi về phía họ. Cô ấy vội đẩy nam sinh đó về: “Lâm Vi, cậu qua đây làm gì, đi đi.”

Lâm Vi hơi liếc cô ấy: “Các cậu đi trước đi.”

Nói xong anh ta bèn nhắc chân tới chỗ An Nhu. Cô chỉ cần nhìn thấy anh ta là đã lập tức nhớ tới vụ tranh chấp lúc trước bèn giả vờ như không nhìn thấy Lâm Vi, cứ thế đi về phía phòng khám.

Lâm Vi nhanh chân đến chỗ cô, anh ta cẩn thận hỏi: “Vết thương của em sao rồi?”

An Nhu không trả lời anh ta, cô vòng qua người Lâm Vi rồi đi tiếp.

Lâm Vi không đuổi theo An Nhu, anh chỉ nhìn theo bóng dáng cô, chặc một tiếng rồi siết chặt tay.

Thấy mấy người bạn vẫn còn đang đứng phía sau chờ bèn qua đây.

Ứng Thư Hà có vẻ hơi khó hiểu: “Cậu tìm An Nhu làm gì?”

“Có chút việc thôi.”

Ứng Thư Hà lập tức nhớ tới việc hồi trước An Nhu kể chuyện nhà Lâm Vi cho cô ấy nghe, nhưng Ứng Thư Hà không muốn nói thẳng trước mặt người khác bèn kéo anh ta sang một bên rồi hạ giọng nói: “Cậu đừng có trêu chọc cô ấy.”

Lâm Vi khẽ cười, anh ta biếng nhác nói: “Cậu cứ kệ tôi.”

*

An Nhu vừa vòng qua Lâm Vi thì tầm nhìn không còn bị ngăn trở nữa mà sáng hẳn lên. Sau đó cô thấy Trần Bạch Phồn đang nhìn mình, không biết anh đã đứng trước cửa phòng khám bao lâu rồi.

Cô sững sốt, vội vàng đi đến chỗ anh: “Có thể đi chưa?”

Trần Bạch Phồn lạnh mặt bước xuống bậc thang: “Em muốn ăn gì?”

“Anh ăn gì thì em ăn đó.” An Nhu nói.

Trần Bạch Phồn ừ một tiếng rồi cầm tay cô nhét vào túi anh một cách rất tự nhiên. Lòng bàn tay An Nhu lạnh, giờ đã được sưởi ấm bởi bàn tay ấm áp của anh.

Nhiệt độ như truyền từ đầu ngón tay tới toàn thân, ấm áp vô cùng.

An Nhu cong môi, cô cúi đầu cầm lại tay anh.

Vài giây sau, Trần Bạch Phồn cúi đầu nhìn cô: “Sao em lại mặc ít vậy?”

“Hôm nay không lạnh mà.”

Trần Bạch Phồn cau mày, anh cởi áo khoác ra rồi quàng lên người cô, áo của anh lập tức trùm hết từ người cô đến tận đầu gối.

An Nhu: “...” Cô lùn vậy sao?

“Hôm nay mười lăm độ.” Anh dừng bước, cẩn thận cài khóa áo cho cô, “Chờ nóng thêm rồi lại mặc váy nhé.”

An Nhu thấy anh chỉ mặc một chiếc áo trong mỏng thì hỏi: “Anh không lạnh à?”

“Không lạnh.” Trần Bạch Phồn nhìn hai tay áo trống rỗng thì nói, “Em mau thò tay ra đi.”

An Nhu nghe vậy thì cố gắng thò tay ra ngoài, Trần Bạch Phồn xắn tay áo lên vài lớp rồi tiếp tục cầm chặt tay cô. Hai người đi vào một quán ăn ở con phố khác rồi tìm chỗ ngồi xuống.

Anh đưa thực đơn cho cô, xắn tay áo lên bắt đầu dùng nước nóng tráng chén đĩa.

An Nhu hỏi xem khẩu vị của anh thế nào rồi nhanh chóng chọn lấy ba món.

Trong quán có máy sưởi, An Nhu ngồi một lát đã thấy hơi nóng bèn duỗi tay từ từ cởi áo ra.

Đúng lúc đó, Trần Bạch Phồn để chén đĩa đã được sửa sạch ở trước mặt cô rồi mở miệng, anh giả vờ tỏ ra tùy ý: “Người đàn ông mới này nói chuyện với em là ai vậy?”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 27: Giải Thế Ư

An Nhu nghe vậy thì sửng sốt, cô nhớ tới Lâm Vi mới nói chuyện với mình hồi nãy, có vẻ là Trần Bạch Phồn hoàn toàn không nhận ra anh ta rồi.

An Nhu ăn ngay nói thật: “Con trai cái người đến phòng khám làm âm lên hôm nọ ấy.”

Trần Bạch Phồn không ngờ lại nhận được đáp án này bèn cau mày: “Tên đó tìm em làm gì?”

“Hỏi xem vết thương của em thế nào rồi.” An Nhu nghĩ ngợi một lát thì nói thêm, “Anh ta quen bạn em, đợt trước em đi tìm bạn có gặp anh ta một lần.”

Trần Bạch Phồn ồ lên một tiếng, trông có vẻ không quan tâm lắm.

An Nhu cảm thấy có lẽ anh sẽ không hỏi nữa bèn tiếp tục cúi đầu cời cúc áo.

Một chiếc, hai chiếc... Chiếc cuối cùng.

Trần Bạch Phồn lại mở miệng hỏi: “Em có nói cho anh ta biết là em có bạn trai không?”

An Nhu dừng một chút rồi lại vừa cời cúc áo khoác vừa đáp, “... Em không nói chuyện với anh ta.”

Cô sục mí mắt, nghiêm túc gấp quần áo lại chỉnh tề rồi đặt ở túi bên cạnh. Trần Bạch Phồn nhìn An Nhu chăm chăm. Anh thấy cô ngược mắt lên rồi bưng ly uống nước, sau đó cũng không nói thêm gì nữa.

Chẳng mấy chốc người phục vụ đã bưng đồ ăn lên.

An Nhu nhìn Trần Bạch Phồn đang yên lặng thì buồn bực nói: “Anh mau ăn đi, lát nữa còn về nghỉ ngơi chút.”

Trần Bạch Phồn liếc cô, anh quyết định hỏi lại lần nữa: “Em có nói cho anh ta biết em rất thích bạn trai em và bạn trai em cũng rất rất thích em không?”

“...” An Nhu cuối cùng cũng cảm thấy anh quái quái đầu đó, “Anh có ý gì thế?”

Trần Bạch Phồn không đáp lời, anh đứng dậy ngồi cạnh An Nhu, cứ thế im lặng chăm chú nhìn cô.

Không hiểu sao An Nhu lại cảm thấy hơi chột dạ: “... Anh muốn ngồi đây hả?”

Trần Bạch Phồn lập tức tựa lưng vào ghế, anh chỉ chỉ vào chỗ trái tim mình: “Em chạm vào đây này.”

An Nhu hơi chạm ngón trỏ vào đó: “Sao thế?”

Gần như cùng lúc đó, anh giật nảy mình rồi trầm giọng nói: “Đau quá.”

“...”

“...”

An Nhu cạ lời giật tay về: “Ăn cơm đi.”

Trần Bạch Phồn không nói gì nữa mà ngồi về chỗ cũ.

Một lát sau, An Nhu sụp mí mắt, cô từ từ giải thích: “Vốn dĩ em không có thiện cảm gì với anh ta hết, hơn nữa bên đồn công an cũng đã giải quyết ổn thỏa rồi, quan hệ của em và anh ta cũng chỉ dừng lại ở mức người xa lạ thôi, sau này sẽ không gặp lại nên không cần phải để ý làm gì.”

Trần Bạch Phồn ngược mắt, anh thấy cô có vẻ hơi bất an thì khẽ cười, đề nghị: “Sau này em không cần giải thích nhiều vậy với anh đâu.”

An Nhu tò mò nhìn anh: “Hả?”

Trần Bạch Phồn gắp miếng thịt bỏ vào bát cô, anh cong môi nói: “Em chỉ cần nói thẳng một câu “Em siêu thích bạn trai em” là đủ rồi.”

An Nhu: “...”

Cô cắn cắn môi rồi yên lặng cúi đầu ăn cơm.

“Sau này mỗi buổi trưa em đều đi ăn với anh à?”

“Vâng.”

“Bình thường em toàn dậy muộn vậy hả?”

“Cũng không phải, giờ giấc của em không ổn định lắm thôi.”

Trần Bạch Phồn nghĩ ngợi vài giây rồi hỏi: “Sau này để anh gọi em dậy ăn cơm nhé, ăn xong rồi ngủ cũng được?”

An Nhu nghe thế thì khựng lại, chợt nhớ tới những gì hôm nay Tín Thụ nói với mình.

—— “Anh họ tôi ấy, anh ấy không chịu nổi việc người khác dậy muộn đâu.”

—— “Nếu mà anh ấy gọi một lần tôi chưa tỉnh thì sẽ trực tiếp giơ tay đánh người đấy.”

—— “Mỗi ngày tôi đều bị anh ấy đánh đến tỉnh mới thôi.”

“...”

An Nhu vội vàng lắc đầu: “Em tự dậy được mà.”

Trần Bạch Phồn còn định nói gì, nhưng An Nhu đã nhấn mạnh: “Em dậy được, trước 9 giờ sáng thế nào cũng được.”

Cái vẻ hoảng loạn này của cô không hiểu sao lại khiến Trần Bạch Phồn cảm thấy hơi sai sai, nhưng anh cũng không nói thêm gì nữa.

*

Sau khi ăn cơm xong thì Trần Bạch Phồn tính tiền.

Hai người bước ra khỏi quán cơm rồi về phía phòng khám. Tâm trạng của Trần Bạch Phồn khá tốt, anh vừa vuốt tay cô vừa hỏi: “Anh dẫn em đến dưới lầu nhé?”

An Nhu từ chối thẳng thừng: “Anh về phòng khám ngủ một lát đi.”

Anh chỉ có một tiếng rười để nghỉ trưa, giờ đã mất bốn mươi phút rồi. Bây giờ mà không nghỉ ngơi thì có khi buổi chiều không có hứng làm việc nữa.

Ấn đường của Trần Bạch Phồn giật giật: “VẬY em dẫn anh về phòng khám nhé?”

An Nhu nghe thế thì do dự liếc anh. Đi từ đây đến Thủy Ngân Hoa Thành kiểu gì cũng phải ngang qua phòng khám rồi, cho nên đây cũng coi như là dẫn anh về phòng khám đúng không? Chắc là thế nhỉ...

An Nhu nghĩ ngợi kỹ càng rồi mới gật đầu: “Vâng.”

Trần Bạch Phồn như suy tư gì mà nhìn sang chỗ khác, anh lẩm bẩm nói: “VẬY em dẫn anh đi.”

“Vâng, em về rồi vẽ bản thảo.”

Chẳng mấy chốc hai người đã đến cửa phòng khám, Trần Bạch Phồn đứng trước mặt An Nhu, anh nhận lấy áo khoác rồi giơ tay xoa đầu cô, sau đó cúi đầu cọ cọ mũi vào trán An Nhu.

“Bạn gái siêu tốt với anh.” Anh cười cười, “Nhất định phải đưa anh đi làm.”

“...” An Nhu lập tức đỏ mặt.

*

An Nhu về nhà rồi vào thư phòng, cô lấy ra một tờ giấy ra từ giá sách, bắt đầu quy hoạch bảng giờ giấc một ngày của mình.

8 giờ dậy hình như sớm quá, để 9 giờ đi...

Nhưng mà hôm nay mấy giờ Trần Bạch Phồn nhắn tin cho cô ấy nhỉ?

An Nhu móc điện thoại ra nhìn giờ.

7 giờ.

“...”

An Nhu yên lặng sửa 9 giờ thành 8 giờ.

*

Sau khi hoàn thành bảng giờ giấc, cô gấp một đoạn để tờ giấy có thể đứng dựng lên rồi đặt trên bàn sách. An Nhu liếc thời gian trên bảng, lúc này là giờ vẽ tranh.

Cô lên QQ, thấy có mấy biên tập đã nhắn tin cho mình bèn lập tức hồi âm. Nhưng có lẽ là vì lâu rồi cô không trả lời nên chắc biên tập đã tìm những người khác trước rồi.

An Nhu hơi ủ rũ, bắt đầu hối hận về sự lười biếng của mình.

Cô lướt lướt mấy group chat trên QQ, nhưng hình như cũng chẳng có gì để làm cả.

An Nhu vào Weibo, xem xem tin nhắn chưa đọc để coi có biên tập nào tìm mình không, ngón tay cô lướt rất chậm, lỡ tay bấm nhầm vào một cái ava nho nhỏ.

An Nhu hơi liếc qua, lúc cô đang định thoát ra thì chú ý tới nội dung tin nhắn.

Đối phương share cho cô link của một Weibo chuyên tư vấn tình cảm — Tuổi kém tốt nhất giữa vợ chồng: Chồng lớn hơn vợ 4 tuổi.

Nickname Weibo là: Cưới được Nhu Chỉ trước hai mươi tám tuổi.

An Nhu: “...”

Cô thầm mắng đúng là đồ hâm rồi block Weibo của người đó.

Cô kéo tin nhắn đến tận cuối nhưng không hề thấy có biên tập nào tìm mình. An Nhu thoát khỏi Weibo, vẻ mặt rất ngỡ ngàng, ánh mắt trống rỗng.

Sao lúc trước cô không muốn vẽ bản thảo cứ có người đến tìm, còn lúc muốn vẽ lại không có ai nhỉ.

Đột nhiên An Nhu nghĩ đến chuyện gì đó bèn hồi thần lại, cô vào Weibo rồi online clone. An Nhu mím môi, cô nhìn mấy tờ truyện tranh chỉ có ba lời thoại của mình.

Bối rối quá đi.

Có nên tìm trang web gửi bài không nhỉ...

Dù sao hai người cũng yêu đương rồi, bị anh nhìn thấy... Cũng chẳng sao cả.

An Nhu nghĩ thông xong bèn bật máy tính lên, tìm một trang web truyện tranh. Sau đó đăng kí tài khoản có bút danh là “Nhĩ Đông An An”, rồi lấy hình nha sĩ thiết kế lúc trước để làm bìa, up chương đầu lên.

*

An Nhu đột nhiên nhớ tới cái hình hôm trước cô vẽ cho Tín Thụ bèn nhắn một tin qua WeChat cho Trần Bạch Phồn.

【 Anh đã xem bìa em vẽ cho Tín Thụ chưa? 】

Dường như Trần Bạch Phồn hơi bận nên mãi cũng chưa trả lời. Cô nhàm chán load đi load lại trang giao dịch truyện, đột nhiên lại nhớ tới hình dáng lúc tỏ tình, Trần Bạch Phồn ngồi xồm xuống nhìn cô.

Sau đó, An Nhu bèn mở phần mềm lên bắt đầu vẽ, lúc cô còn đang chia khung thì điện thoại rung lên.

Lúc An Nhu vẽ tranh không thích bị quấy rầy, nhưng cô đột nhiên nhớ tới chuyện hình như lúc này mình có tìm Trần Bạch Phồn thì phải, bèn bật điện thoại lên nhìn thoáng qua ——

【 Vẫn chưa, tối nay anh mới xem được. 】

【 Đúng rồi, có lẽ tối nay sẽ có người ship đồ đến nhà em đấy. 】

【 Em họ anh không ở nhà nên anh điền địa chỉ nhà em rồi. 】

An Nhu đáp lại: Vâng.

*

Lúc An Nhu phác xong thì đúng lúc chuông cửa vang lên. Cô vội vàng đứng dậy mở cửa, nhận lấy túi từ shipper rồi đóng cửa lại.

Bên trong túi là rau dưa và thịt.

Mua nguyên liệu nấu ăn online hả?

Có tươi không nhỉ...

An Nhu cũng không nghĩ nhiều, cô ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ. Lúc này nấu cơm là được rồi.

Cô vào phòng bếp, mở túi gạo lúc trước cha An đến thăm cô mang tới ra ngó, sau đó lấy lòng nồi cơm điện ra, tự hỏi không biết ba người thì ăn bao nhiêu gạo?

Đàn ông hình như đều ăn hai bát thì phải? Cô chỉ ăn một bát thôi, nên tổng cộng là năm bát à?

Nhưng nấu xong thì nó nở ra thì phải.

Vậy bốn bát đi.

Sau đó An Nhu bắt đầu rửa rau, cô rửa đủ ba lần nước; còn thịt thì cô thật sự không biết phải xử lý thế nào bèn để ở một bên chứ không đựng vào.

Chẳng mấy chốc mà chuông cửa nhà cô lại vang lên, An Nhu rút hai tờ giấy ra lau tay rồi vội vàng ra ngoài mở cửa.

Trần Bạch Phồn bước vào trong: “Em đói không?”

An Nhu chỉ chỉ vào bếp: “Em nấu cơm rồi, còn rửa rau củ nữa.”

Trần Bạch Phồn ngừng cởi giày, anh ngẩng đầu lên nhưng vẫn đang khom lưng, cong môi cười với An Nhu.

“—— Giỏi thế ư.”

An Nhu liếm liếm khóe miệng, cô giải thích: “Vậy thì có thể ăn sớm hơn...”

Trần Bạch Phồn lập tức để đồ đang cầm lên tủ giày sau cô, cả người anh trùm lên người cô, hai tay đều chống ở tủ giày như đang ôm lấy cô vậy.

Bỗng nhiên An Nhu thấy hơi căng thẳng, cô cúi đầu xuống. Trần Bạch Phồn duỗi tay ra nâng cằm cô lên.

Anh dụ dỗ: “Thế em có muốn ——”

Cô còn chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy tiếng “răng rắc” vang lên ngoài cửa. Cửa bị kéo ra, cùng lúc đó là giọng nói trong trẻo của Ứng Thư Hà ——

“An Nhu! Cậu! ——”

Sau đó, cô ấy chạm phải mắt Trần Bạch Phồn.

Sau đó nữa, cô ấy lại chạm phải mắt An Nhu đang bị vây trong lòng anh.

Ứng Thư Hà: “...”

Tác giả có lời muốn nói:

Tiêu “công trúa” Trần nào đó: Cho phép tui xốc bàn

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 28: Thế Không Công Bằng

Ứng Thư Hà xấu hổ không biết phải làm gì, cô ấy lặng lẽ lùi về sau hai bước rồi nắm lấy chốt cửa, trong lúc Ứng Thư Hà còn đang tự hỏi xem có nên vờ như chưa từng thấy chuyện gì xảy ra mà chuồn êm không thì Trần Bạch Phồn đã đứng thẳng người lên. Anh hơi chớp mắt rồi tự nhiên cong môi nhìn về phía Ứng Thư Hà, hiền lành hỏi: “Bạn của An Nhu à? Em vào ngồi đi.”

Ứng Thư Hà vội vàng xua xua tay: “Em chỉ đến lấy chút đồ rồi đi thôi.”

An Nhu hồi thần lại, mặt cô đỏ bừng nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh: “Bên ngoài đã tối rồi, để tớ đưa cậu về.”

Trần Bạch Phồn nhìn giờ, nói: “Ăn xong hãy đi.”

Ứng Thư Hà cũng không biết phải từ chối ra sao đành gật đầu, sau đó ngồi lại xem TV với An Nhu ngoài phòng khách.

Trần Bạch Phồn nấu ăn trong bếp một mình.

An Nhu thường thường chú ý tới tình huống trong phòng bếp, trông cô có vẻ hơi lo lắng: “Nếu không cậu cứ ngồi đây nhé, tớ đi giúp anh ấy đã, ôi phiền chết mất, cậu nói xem tớ có nên đi học nấu ăn không...”

“Ừừừ.” Ứng Thư Hà giật cổ tay cô, “Chuyện của các cậu là sao hả?”

“Gì cơ?”

“Vừa nãy hai người suýt nữa đã,” Ứng Thư Hà chỉ chỉ vào môi mình, “Cậu lừa tớ bao lâu rồi thế hả, đến nước này rồi mà tớ vẫn chưa biết! Nếu không phải hôm nay tớ gặp được cậu thì...”

An Nhu nghe thế thì im lặng vài giây, vẻ mặt cô rất vi diệu, dường như đến giờ mới ngộ ra: “Tớ mới yêu đương với anh ấy chưa tròn một ngày.”

Ứng Thư Hà: “...”

An Nhu ngơ ngác nhìn vào khoảng không: “Không phải, anh ấy lạ lắm.”

“...”

“Sao anh ấy cứ hành động như thể bọn tớ đã yêu đương từ lâu rồi ấy nhỉ...”

“... Cái quỷ gì cơ?”

Thật ra cũng không biết phải làm sao cả.

Đây hình như đều là lần đầu tiên hai người yêu đương mà, sao anh đã nhập vai xong xuôi rồi vậy?

Trong lúc An Nhu còn đang suy nghĩ xem từ bạn thành bạn gái thì phải làm gì, anh đã rất tự nhiên ôm cô, nắm tay cô,... cả hôn nữa rồi.

An Nhu gãi gãi đầu, cô nói ra những gì mình đang nghĩ: “Tớ cảm thấy anh ấy thuần thực cái việc yêu đương này quá.”

Thuần thực.

Khóe miệng Ứng Thư Hà giật giật: “Bác sĩ Trần cũng đâu còn ít tuổi nữa.”

“Nhưng anh ấy chưa yêu bao giờ mà.”

“Có lẽ vì hai người quen nhau lâu rồi chẳng, cũng chẳng có chỗ nào cần phải ma sát cả.”

Tuy đúng là hai người đã quen từ lâu rồi, nhưng đã từng chưa gặp nhau tận mười mấy năm mà...

An Nhu buồn bực thở dài.

“Cậu sao thế?” Ứng Thư Hà hâm mộ nói, “Người mình thích cũng thích mình mà cậu còn thở dài, thật là muốn đánh quá.”

“Chủ yếu là bây giờ ấy,” An Nhu nghiêng đầu nhìn về phía phòng bếp, “Tớ không biết phải ở chung với anh ấy ra sao cả, cảm giác nếu dùng cách khi là bạn thì không đúng lắm. Tớ chưa yêu đương bao giờ, cũng không biết người đang yêu có cảm nhận ra sao nữa... Tóm lại là không biết phải nói sao.”

Không có kỳ giảm xóc, làm cô chẳng biết phải hành động ra sao nữa.

Ứng Thư Hà hứng thú nhìn cô, cô ấy an ủi: “Cậu nghĩ nhiều làm gì, yêu đương chứ có phải công việc đâu, cậu chỉ cần làm chính mình thôi, vui là được rồi, không cần vì yêu đương mà phải gượng gượng gì đâu.”

Lúc An Nhu còn đang định nói gì nữa thì Trần Bạch Phồn đã ra khỏi bếp. Anh dở khóc dở cười đến chỗ An Nhu xoa đầu cô: “Sao em nấu nhiều cơm vậy?”

An Nhu nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn anh, cô ấp úng nói: “Cũng không nhiều lắm mà, hơn nữa cả Thư Hà đã là bốn người...”

“Mình ra ngoài ăn đi.” Trần Bạch Phồn nhin không được bèn bật cười, “Em cho nhiều gạo quá, không chín được.”

An Nhu: “...”

Cô đứng lên rồi nhìn Ứng Thư Hà: “Mình ăn ngoài đi.”

Trần Bạch Phồn hất cằm về phía phòng cô: “Em đi tất với mặc thêm áo khoác vào, buổi tối lạnh đấy.”

An Nhu ồ lên một tiếng: “VẬY hai người từ từ nhé, em sẽ nhanh thôi.”

Sau khi An Nhu vào phòng, Ứng Thư Hà định nói giúp An Nhu mấy câu nhưng nghĩ ngợi một lát thì im lặng.

Cô cảm giác chuyện của hai người thật ra không cần người thứ ba chen miệng đâu.

*

Ba người ăn cơm ở một tiệm nhỏ gần đó, cả Ứng Thư Hà và Trần Bạch Phồn đều uống rượu, tuy không nhiều lắm nhưng cũng không được lái xe.

Cuối cùng An Nhu đành lái xe đưa Ứng Thư Hà về trường học rồi về nhà.

An Nhu ngừng xe ở bãi đỗ, cô nhìn Trần Bạch Phồn ngồi ở ghế phụ không nhúc nhích.

“Tới rồi, anh xuống xe đi.” Cô nói.

Trần Bạch Phồn từ từ cúi đầu, anh cởi đai an toàn ra rồi thong thả xuống xe.

An Nhu cũng xuống xe, cô bước tới cạnh anh.

Lần này Trần Bạch Phồn không chủ động cầm tay cô nữa, anh đi chậm lại để sóng vai với cô.

An Nhu không biết phải làm gì, cô cúi đầu nghĩ ngợi một lát, đột nhiên nhớ tới những lời Ứng Thư Hà đã nói với mình.

Thích là được, vui là tốt rồi.

An Nhu bình tĩnh nắm lấy tay anh.

Trần Bạch Phồn như đang suy nghĩ gì, tuy thế anh vẫn cầm lại tay cô rất tự nhiên.

Chẳng mấy chốc anh đã nói: “Anh nghe thấy em nói chuyện với bạn.”

An Nhu: “...”

Trần Bạch Phồn nắm tay cô bước vào thang máy, anh băng quơ hỏi: “Sao anh lại thuần thục được?”

“... Em, em chỉ nói thế thôi.”

Anh nhướn mày nhìn cô: “Có phải em chê anh già không?”

An Nhu cạn lời: “Anh kết luận được cái này từ đâu ra vậy?”

Thang máy đến tầng 5, hai người bước ra ngoài.

Giọng Trần Bạch Phồn nhỏ dần, vừa khàn vừa trầm: “Lúc trước em thấy anh hai mươi bảy tuổi còn chưa kết hôn thì trông hoảng không chịu nổi, cứ như kiểu đời này chưa thấy đàn ông hai mươi bảy tuổi còn chưa kết hôn bao giờ ấy.”

“...”

“Anh thích em, muốn thân thiết với em, em cũng thích anh mà? Sao em lại không nghĩ như anh chứ?” Có thể là vì vừa uống rượu nên ánh mắt Trần Bạch Phồn không được tinh táo lắm mà bị bao phủ bởi một lớp hơi nước.

Sau đó anh lẩm bẩm: “... Thế không công bằng.”

An Nhu không hiểu sao bị chỉ trích, cô oan ức nói: “Nãy em có cầm tay anh mà.”

Trần Bạch Phồn hơi hơi cúi đầu xuống, vẻ mặt anh cực kỳ đứng đắn: “Nãy em mà không cầm tay anh là anh khóc cho em xem đấy.”

“...”

“An Nhu à...” Anh dụi đầu vào cổ cô.

An Nhu dừng bước, cô duỗi tay xoa xoa đầu anh.

Hoàn toàn không đỡ nổi đàn ông làm nũng luôn...

Cô đỏ mặt, đột nhiên nhớ tới những gì anh nói chiều này bèn gằn từng chữ: “—— Em siêu thích bạn trai em.”

Trần Bạch Phồn lập tức ngẩng đầu lên, anh mờ mịt hỏi: “Em nói gì thế.”

“...” An Nhu hít một hơi thật sâu, lúc cô đang định lặp lại thì người trước mặt mình đột nhiên giơ tay lên sờ sờ mũi. Một bên tai anh đỏ bừng lên, ánh mắt cực kỳ bối rối.

Anh cụp mí mắt nhìn An Nhu, tâm trạng bỗng dưng tốt hơn hẳn: “Vậ em ——”

Đúng lúc đó, cửa thang máy đột nhiên mở ra một lần nữa.

Một người đàn ông đi ra, cậu nhìn thấy hai người đứng trước cửa 5A, chú ý tới hành động mập mờ của hai người thì cau mày: “Tuy rằng tầng 5 chỉ có hai nhà thôi, em cũng thông cảm việc hai người không kiểm chế được.” Hà Tín Gia đi về phía nhà mình, cậu vừa đi vừa nói: “Nhưng mà vào nhà hãy làm đi nhé? Dù sao thì em cũng ở đây đây.”

“...”

“...”

An Nhu lập tức đẩy Trần Bạch Phồn ra rồi nhanh chóng lấy chìa khóa mở cửa.

“Anh mau về đi.”

“...” Hôm nay sao mà xui xẻo thế?

Trần Bạch Phồn vội vàng kéo lấy tay cô: “Nói chuyện bìa mình họa chút đi.”

An Nhu cũng muốn nộp bản thảo sớm bèn gật đầu: “VẬY anh vào đi.”

Trần Bạch Phồn vào thư phòng với An Nhu. Cô mở file ảnh ra cho anh xem, sau đó mở luôn phần mềm ghi chú ở bên cạnh.

“Anh xem đi, sau đây nói xem muốn sửa ở đâu cho em biết, hoặc nếu không thích bản này cũng được, em vẽ bản khác.”

Trần Bạch Phồn nhìn sơ qua, anh ngẩng đầu nhìn cô: “Em vẽ gì cũng đẹp.”

Được anh khen ở phương diện mình thích nhất cũng an hiểu nhất, An Nhu vui đến cong cong mắt: “Thế ạ?”

Nửa tiếng sau.

An Nhu nhìn anh bắt đầu đánh dấu chỗ cần sửa thứ 15 thì quay về phòng khách, “Để em rót cho anh chén nước.”

Chờ anh đánh dấu xong thì An Nhu uể oải tiễn anh tới huyên quan, không nói thêm gì với anh nữa.

Trần Bạch Phồn bỗng nhiên cười: “Vẽ đẹp thật mà, không thì anh sẽ không cứ tìm em vẽ đâu.”

“Vậy sao anh còn để em sửa nhiều vậy chứ.” An Nhu buồn bực nói.

“Em vẽ nên anh mới phải coi kỹ vậy.”

“...”

Trần Bạch Phồn nghĩ ngợi: “Mai em dậy trước 9 giờ thì anh mang bữa sáng sang nhà cho em luôn nhé? Cảm thấy cứ để em sang nhà anh lấy không được tốt cho lắm.”

Dù sao thì hình tượng của em họ anh cũng chẳng đẹp tí nào.

“Nhưng hơn 8 giờ anh đã phải đi làm rồi mà?” An Nhu nhăn mũi, cô không muốn dậy sớm thế chút nào, “Anh không cần mang bữa sáng cho em đâu, em tự tìm gì đó ăn là được rồi.”

“Em mới ăn đồ anh làm có một ngày.” Trần Bạch Phồn tạm dừng, “Mà đã ngán rồi à?”

An Nhu: “...”

Cô cúi đầu xuống nghĩ ngợi: “Để em đưa cho anh chiếc chìa khóa nhé.”

Trần Bạch Phồn ngược mắt, anh hơi do dự “Ừm ——” một tiếng.

“Được thôi.”

*

Sau một hồi lâu, An Nhu đột nhiên nhớ tới chuyện lúc trước up truyện tranh lên web. Cô online nhìn mới biết biên tập của trang web đó đã gửi phương thức liên hệ cho cô. Bên dưới truyện tranh cũng có tận mấy chục người bình luận rồi.

An Nhu cũng không nghĩ ngợi nhiều, cô nhanh tay thêm QQ của người đó, chẳng mấy chốc biên tập đã accept.

Biên tập: Tập 《Anh chàng dịu dàng》 của cô tôi đã xem qua rồi, phong cách khá ổn. Tôi muốn hỏi xem cô có đại cương nào hoàn chỉnh và tỉ mỉ không?

Truyện tranh này An Nhu vẽ theo tâm trạng, chỉ là vẽ lại chi tiết lúc cô và Trần Bạch Phồn ở chung thôi nên chắc chắn là không có đại cương rồi.

Nhưng biên tập đã hỏi thế thì cô đành phải đáp —— có.

Hai giây sau, An Nhu bổ sung: Nhưng tôi còn chưa kịp sửa lại.

Biên tập: Vậy tầm cuối tuần có thể gửi cho tôi không?

An Nhu nghĩ ngợi một lát bèn đáp: Chắc là được.

Sau đó, An Nhu mở phần mềm ra nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu. Cô lên mạng download một mẫu đại cương rồi bắt đầu làm theo.

Chẳng mấy chốc đã qua một buổi sáng. Nhưng cô cũng mới chỉ mới thiết kế nhân vật xong thôi.

An Nhu muốn hoàn thành đại cương sớm nên do dự một lát bèn nhắn tin cho Trần Bạch Phồn.

【 Trưa nay em không đi tìm anh, anh nhớ ăn cơm nhé. 】

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 29: Nhìn Lén Ai

Đầu dây bên kia đáp lại rất nhanh, An Nhu còn chưa kịp để điện thoại xuống đã nhận được tin nhắn từ anh.

【 Ok. 】

Nhìn thấy tin nhắn chỉ có một chữ là An Nhu bắt đầu căng thẳng rồi. Cô do dự một lát rồi chủ động hỏi: Anh đang giận à?

Trần Bạch Phồn đáp: Đúng thế.

“...” Nói trắng ra luôn?

An Nhu không phải người có tấm lòng sắt đá nên lập tức đã nhượng bộ: Vậy thôi để em đi tìm anh ha.

Trần Bạch Phồn lập tức gọi điện cho cô. An Nhu nhận điện thoại, cô hỏi nhỏ: “Sao thế?”

Giọng anh khàn khàn, tràn ngập từ tính: “Hôm nay em định làm gì à?”

“Viết đại ——” An Nhu đột nhiên nhận ra mình đang nói gì, cô sửa miệng, “Vẽ phác họa.”

“Dạo này nhận nhiều bản thảo lắm hả?”

An Nhu thầm đếm đếm: “Cũng không nhiều lắm, nhưng mà phải giao trước cuối tuần.”

“Cho nên mấy ngày kể em cũng bận hả?”

An Nhu nghe thế thì hơi do dự: “... Cũng không chắc nữa.”

Trần Bạch Phồn nghe cô ăn nói khép nép thế thì cong môi: “Em sợ anh giận thật đấy à?”

“...”

“Thật ra anh cũng biết thông cảm cho người khác lắm chứ.” Anh hạ giọng, “Trưa nay em muốn ăn gì, để anh mang đến cho?”

An Nhu: “Không cần đâu, em ăn bữa là được.”

Trần Bạch Phồn nghe thế thì cau mày: “Em bận không đến chỗ anh thì thôi, sao anh lại không được tới nhà em?”

An Nhu sững sốt, cô ấp úng nói: “Nhưng giờ nghỉ trưa của anh ngắn lắm...”

“Sáng nay anh có thể tan làm sớm.” Trần Bạch Phồn sung sướng cười nhẹ, anh mong đợi hỏi, “Có vui không? Hôm nay anh có thể đến chỗ em ăn cơm trưa.”

Nghe giọng anh, An Nhu cũng không nhịn được mà cong môi, cô nói thật: “Vui lắm.”

“Vậy sao em không bày tỏ một chút nhỉ?”

“... Bày tỏ thế nào cơ?”

Bên kia lại cười mà không nói.

An Nhu bối rối gãi gãi đầu, cô cũng không biết phải bày tỏ thế nào bèn bất chấp mà thốt ra một câu:

“Oa —— thật là vui quá đi.”

Sau đó cô lập tức cúp điện thoại, đỏ mặt gục đầu xuống bàn.

Có phải cô bị bệnh tâm thần không chứ á á chắc là phải rồi.

An Nhu cầm điện thoại, xấu hổ nhắn tin cho anh: Em đi phác thảo đây.

Sao cô cảm thấy mình y như anh bạn trai đang tìm đủ cách dỗ bạn gái thế này...

Rõ ràng lúc đấy cô đã nghĩ: Anh tốt tính thế, có lẽ có thể bao dung cho cái tính xấu của cô.

Nhưng sao hai người mới yêu đương không bao lâu mà ý nghĩ của cô đã xoay ngược lại vậy.

*

An Nhu tiếp tục nhìn máy tính, cô nghĩ ngợi một lát.

Viết đại cương chả phải là về cô và Trần Bạch Phồn trong tương lai ư?

Tương lai của bọn họ sẽ ra sao nhỉ.

Năm nay cô hai mươi ba tuổi, Trần Bạch Phồn hai mươi bảy tuổi.

Kết hôn trước năm anh ba mươi tuổi à?

Đoạn giữa có cần cho thêm drama gì không nhỉ...

An Nhu rơi vào trầm tư, thời gian trôi từng phút, từng phút một.

Sau một hồi lâu, cửa thư phòng bỗng nhiên bị gõ.

“An Nhu, ra đây ăn đi.”

Trần Bạch Phồn tới rồi.

Cô hồi thần, đứng dậy ra ngoài: “Em ra đây.”

Trần Bạch Phồn đang đứng trước cửa thư phòng, anh sục mí mắt nhìn cô, sau đó dắt An Nhu về phía nhà ăn: “Vẽ được nhiều không?”

Trần Bạch Phồn nhớ tới cậu em họ chỉ cần viết truyện là sẽ ôm máy tính tận mười mấy tiếng của mình thì cau mày nhắc cô: “Em đừng có nhìn chăm chăm máy tính cả ngày đấy, thỉnh thoảng cũng phải nghỉ ngơi một chút.”

“Đã biết.”

“Mỗi ngày em cũng chỉ có buổi trưa tìm anh mới ra khỏi nhà thôi, những lúc khác cứ ru rú ở nhà thế không buồn hả?” Trần Bạch Phồn để hộp cơm trước mặt cô, “Sau này ăn cơm tối xong mình ra ngoài tản bộ nhé.”

An Nhu hơi bĩu môi: “... Em không muốn động đây.”

Mỗi ngày giữa trưa đều ra ngoài ăn cơm với anh đã là nhượng bộ lớn nhất của trạch nữ như cô rồi.

Trần Bạch Phồn hơi sầm mặt, anh nói: “Em có biết ra ngoài với anh có nghĩa là gì không?”

An Nhu nhét cơm vào miệng, cô tò mò nhìn anh: “Vâng?”

“Có nghĩa là, em có thể cầm tay anh, lúc lạnh có thể vùi mình vào lòng anh, hơn nữa còn có thể tâm sự chuyện vui và không vui trong ngày cho anh nghe nữa.”

An Nhu cố nhịn nhưng không nín được: “... Chuyện này hình như lúc nào em cũng làm được mà.”

Trần Bạch Phồn lạnh nhạt nói: “Không giống.”

“Không giống chỗ nào?”

“Không giống là không giống.” Trần – dài dòng văn tự – Bạch Phồn.

Thái độ vừa có lệ vừa cứng rắn này làm An Nhu không vui, “Anh thử nói xem.”

Đừng tưởng mỗi mình anh biết dối nhé.

Trần Bạch Phồn sụp mí mắt, anh nói nhỏ: “Đây là hẹn hò.”

Cơn nóng giận của An Nhu lập tức biến mất: “...”

Chẳng mấy chốc hàng mi dài của Trần Bạch Phồn đã giật giật, anh nhìn cô chăm chăm: “Mới nãy em vừa nặng lời với anh ư?”

“...”

“An Nhu, em nặng lời với anh.”

“... Đâu có.”

“Anh là bạn trai em, anh muốn ra ngoài hẹn hò với em mà em lại bực mình nặng lời với anh.”

An Nhu tròn tròn mắt, cô oan thật mà: “Em không có ý đó!”

Trần Bạch Phồn không thèm để ý đến cô, anh nói tiếp: “Em có biết nếu giới tính hai ta đổi cho nhau thì hành vi lúc nãy của em được gọi là gì không?”

An Nhu lập tức nghĩ tới hai chữ ——

“Tra nam”. (*)

(*) Tra nam: gã đàn ông tồi tệ.

Cô rầu rĩ tiếp tục ăn cơm: “Em đi.”

“Em không vui à?” Trần Bạch Phồn sờ sờ đầu cô, “Anh chỉ cảm thấy em cứ ở nhà suốt mà không nói chuyện với ai nên hơi lo thôi, như thế không tốt.”

“...”

“Nhưng nếu em cảm thấy không sao thì thôi.”

An Nhu nghe thấy vậy thì ngộ ra: “Nên anh mới hay tìm em để nói chuyện à?”

Trần Bạch Phồn ngẩn ngơ không kịp phản ứng lại, hóa ra cái việc anh dính người trong mắt cô nó chính trực cao thượng đến vậy à...

Trần Bạch Phồn quay mặt đi rồi nhẹ giọng ừ một tiếng.

“Cuối tuần mình nói sau đi.” An Nhu nuốt cơm, cô nói khẽ, “Chờ tuần này em vẽ xong mấy bản thảo kia đã, sau đấy điều chỉnh thời gian làm việc và nghỉ ngơi một chút.”

Trần Bạch Phồn buồn bực nói: “Điều chỉnh thời gian làm việc và nghỉ ngơi gì cơ?”

“...” Mấy ngày nay cô phải thức đêm chứ sao.

Cái gọi là linh cảm nó toàn thừa cơ xông lên vào đêm thôi á.

Thấy hộp cơm của anh đã rỗng thì An Nhu đề nghị: “Anh về ngủ trước đi, buổi chiều còn phải làm đấy. Đồ để em dọn là được.”

Trần Bạch Phồn dựa lưng vào ghế: “Anh không về đâu.”

“Vì sao?”

“Xa quá, anh đi thấy mệt lắm.” Anh mặt dày nói.

An Nhu nhìn anh chăm chăm vì giây, đành phải thỏa hiệp: “Vậy anh ngủ ở phòng em đi.”

Trần Bạch Phồn ngược mắt lên: “Em không ngủ à?”

“Hai giờ em mới ngủ trưa.”

“Ồ.” Trần Bạch Phồn cũng đang buồn ngủ, anh đứng dậy, “Bạn gái anh bảo anh ngủ lại nhà cô ấy.”

“...”

“Oa thật là vui quá đi.” Anh học giọng điệu hôm nay của cô.

An Nhu nhin không được bèn đá anh: “Anh phiền quá đi.”

Đồ ấu trĩ.

An Nhu vừa nhai cơm vừa nghĩ.

*

Sau khi cơm nước xong thì An Nhu bắt đầu thu dọn chén đĩa rồi lại vào thư phòng tiếp tục viết đại cương truyện tranh. Chờ đến 1 giờ bèn đứng dậy vào phòng.

Trần Bạch Phồn còn đang ngủ.

Nhưng 1h30 anh đã phải đi làm rồi. An Nhu thò lại gần, khom lưng chọc chọc mặt anh: “Rời giường thôi.”

Trần Bạch Phồn giật giật lông mi rồi từ từ mở mắt.

Anh thấy cô thì lập tức kéo vào lòng: “Chắc chắn là anh đang nằm mơ rồi.”

An Nhu không hề phòng bị nên nhào vào người anh. Cô sợ đè lên người Trần Bạch Phồn bèn dịch sang bên cạnh, sau đó vỗ nhẹ lên chân.

“Anh mau dậy ngay cho em.”

Trần Bạch Phồn ngoan ngoãn ồ lên một tiếng rồi ngồi dậy.

An Nhu đột nhiên cảm thấy, thẹn thùng với cái hành vi không biết xấu hổ này của anh quả thực là một chuyện vô cùng phí thời gian.

Cô sờ sờ khuôn mặt nóng bừng của mình, âm thầm thề: Lần sau tuyệt đối, tuyệt đối không được ngại nữa!!

Trần Bạch Phồn đứng lên, anh thong thả cài lại cúc áo, đột nhiên liếc thấy laptop đặt ở đệm mềm cạnh cửa sổ thì thuận miệng hỏi: “Sao em lại đặt máy tính ở kia, không sợ ngòi phải nó à?”

An Nhu cũng nhìn theo, cô vô ý đáp: “Bởi vì chỗ đó có thể nhìn thấy...”

Chỉ giây sau cô đã nuốt những gì mình nói vào và sửa giọng: “Thỉnh thoảng lười đến thư phòng thì em ngồi vẽ tranh ở kia.”

Nhưng hiển nhiên, Trần Bạch Phồn đã bị hấp dẫn bởi nửa câu đầu của cô.

Anh bước vài bước đến chỗ cửa sổ rồi tò mò hỏi: “Có thể nhìn thấy gì cơ?”

Vừa dứt lời thì đã thấy được phòng khám nơi mình làm việc.

Trần Bạch Phồn đột nhiên quay ngoắt đầu lại, anh bình tĩnh nhìn cô nhưng trong mắt lại quay cuồng thứ cảm xúc không tên.

An Nhu nuốt nước miếng, cô chủ động nói: “Anh đừng có nghĩ nhiều.”

Trần Bạch Phồn cúi đầu cười, anh khom lưng bế cô lên, An Nhu sững sốt, ôm lấy cổ anh theo bản năng.

Anh ôm cô đến ngồi cạnh đệm mềm, để An Nhu ngồi trên đùi mình. Cả người An Nhu cuộn tròn lại, bị vây bởi cơ thể ấm áp của anh.

Cô lúng ta lúng túng quay đầu nhìn anh, lắp bắp hỏi: “Làm, làm gì đó?”

Trần Bạch Phồn duỗi tay nâng cằm cô lên, xoay về phía cửa sổ. Sau đó cúi đầu dán môi vào tai cô.

Giọng anh triền miên tràn đầy ý cười, hơi thở dịu dàng ấm áp phả vào tai cô.

“Để anh xem nào.” Anh lại cười, cọ cọ chóp mũi vào tai An Nhu.

“—— Ngày thường An Nhu nhìn lên ai ở chỗ này nhỉ.”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 30: Tiều Tụy

An Nhu sững sốt, cô nhìn ra ngoài cửa theo hướng Trần Bạch Phồn chỉ, sau khi hiểu ra những lời anh nói thì đỏ bừng mặt.

An Nhu giãy giụa rồi nhảy xuống đất, cô kéo tay anh, cao giọng nói: “Anh mau đi làm đi! Ngay!”

Trần Bạch Phồn không chỉ không nhúc nhích mà còn dính lại gần cô, nhướn mày nói: “Sao em phải gấp thế.”

Cô không nói lời nào, tỏ ra phát bực với cái kiểu này của anh.

Trần Bạch Phồn vui vẻ đứng dậy

“Được thôi.”

“... Cái gì được cơ?”

“Sau này lúc anh đến phòng khám sẽ nhớ quay đầu lại chào em.”

An Nhu im lặng lời anh ra phòng khách, cầm áo khoác từ sô pha lên nhét vào tay Trần Bạch Phồn, sau đẩy đẩy thẳng anh ra cửa, cô lạnh lùng nói: “Tạm biệt.”

Trần Bạch Phồn sờ sờ mũi, anh đứng lạng trước cửa hai giây rồi mới quay vào thang máy.

*

An Nhu vừa vào phòng vệ sinh bèn ngồi xõm xuống, cô lẩm bẩm: “Phiền quá đi.”

... Nhưng mà thực sự không kiềm nổi á.

Anh chỉ cần nói vài ba câu thôi là đã gheo cô đỏ bừng mặt luôn rồi, cứ như một cô nàng ngây thơ vậy.

Cô ngốc quá đi, cũng không biết phải đáp trả anh thế nào nữa. Những lúc thế này thì nên làm gì nhỉ.

An Nhu nghĩ vậy thì đột nhiên lắc đầu.

Anh sắp muộn làm rồi, cô làm thế không sai mà.

An Nhu về thư phòng lấy điện thoại rồi vào phòng chuẩn bị ngủ một lát mới tiếp tục viết đại cương. Cô đến chỗ bệ cửa kéo màn lên thì thấy Trần Bạch Phồn đang đứng ở cửa phòng khám.

Anh mặt chiếc áo khoác đậm màu hơi mỏng, đang cúi đầu nhìn điện thoại, mãi vẫn chưa bước vào phòng khám.

An Nhu khó hiểu nhìn anh, anh đang làm cái gì thế nhỉ?

Cô bật điện thoại lên, đúng lúc thấy tin nhắn Trần Bạch Phồn gửi tới vài phút trước.

【 Nhìn đủ rồi thì nhớ nói nhé. 】

【 Để anh còn vào phòng khám. 】

An Nhu: “...”

Cô lập tức đáp: Giờ anh vào luôn đi cho em.

An Nhu đứng xa vậy nên cũng không thể nhìn thấy vẻ mặt anh, nhưng chẳng mấy chốc điện thoại trên tay cô đã lại rung lên.

An Nhu cúi đầu đọc tin nhắn ——

【 Sao này em không trả lời anh? 】

Lúc An Nhu đang định trả lời thì lại có một tin nhắn gửi tới.

【 Cố nhìn anh hả? 】

An Nhu:...

*

Sau đó, An Nhu phải thức mấy đêm mới hoàn thành nổi đại cương, không những thế cô còn sửa lại những thoại lần trước chi tiết hơn mới gửi file cho biên tập.

Chẳng mấy chốc cô đã nhận được hợp đồng mà biên tập gửi tới. An Nhu chỉ chọn kí hợp đồng tác phẩm này thôi, bởi vì cô cũng không chắc mình có tiếp tục vẽ truyện tranh hay không nữa.

Cô nhìn kỹ nội dung trên hợp đồng rồi mới nghiêm túc điền thông tin lên. Xác nhận không có nhầm lẫn gì thì mới save lại, copy file vào USB rồi ra ngoài.

Giờ đang là 5 giờ chiều, khi màn đêm đen buông xuống cũng là khi nhiệt độ hạ thấp. Thời tiết mấy ngày nay không tốt lắm, mây đen bao phủ cả bầu trời trông rất âm u, gió vụt qua đầy hơi lạnh.

An Nhu tìm một tiệm in gần đó, in hợp đồng ra rồi thanh toán tiền, tiện tay cầm bút ký tên mình lên. Sau đó cô vừa lật hợp đồng vừa bước ra ngoài.

Không nhìn đường nên An Nhu bất cẩn va vào một người đang đi vào tiệm in, tập tài liệu trong tay cô rơi hết xuống đất. Số giấy tờ cũng không ít, bởi vì hợp đồng chia làm mấy phần, đã thế còn là hai bản

An Nhu phải ký tên cả hai bản gửi qua đó, bên kia đóng dấu rồi sẽ trả cô một bản. Cô vội vàng xin lỗi rồi ngồi xồm xuống nhặt từng tờ lên.

Người đàn ông bị cô đụng phải cũng ngồi xồm xuống nhặt giúp cô. An Nhu thấy hành động của anh ta thì lập tức nói: “Cảm ơn.”

Người đàn ông đó cầm chặt lấy mấy tờ giấy làm An Nhu phải ngẩng đầu lên, bèn thấy người đó cười với cô, lười biếng nói: “Đừng khách sáo.”

Sau đó bèn buông tay ra.

An Nhu hơi liếc thì thấy dòng “Hợp đồng kí bản quyền truyện tranh “Anh chàng dị dạng”” với bút danh được cô ghi rất rõ ràng, phía dưới còn có cả tên thật mà cô ký.

An Nhu sắp xếp lại tài liệu rồi ôm chúng vào ngực, tiếp tục bước ra ngoài. Lâm Vi bước theo cô, tò mò hỏi: “Em vẽ truyện tranh à?”

An Nhu dừng bước, cô quay ngoắt lại: “Anh thấy à?”

Thấy cô có vẻ cảnh giác thì Lâm Vi chỉ cười: “Không, chỉ thấy hai chữ truyện tranh thôi.”

An Nhu thở phào nhẹ nhõm, gật đầu chào anh ta.

Lâm Vi thấy cô rời đi thì đột nhiên cúi đầu xuống lấy điện thoại ra, sau đó hứng thú gõ mấy chữ ở ghi chú.

—— Nhĩ Đông An An, anh chàng dị dạng.

*

An Nhu chọn một chỗ chuyển phát nhanh để chuyển hợp đồng đi. Vốn là cô định về nhà nhưng đột nhiên lại tới chuyện hình như vài ngày rồi mình chưa ăn trưa với Trần Bạch Phồn thì phải. Mấy ngày nay anh cũng không nói gì cả mà chỉ chịu thương chịu khó làm cơm tối cho cô.

An Nhu thấy hơi áy náy bèn nhắn tin cho anh

【 Em đi tìm anh nha, sau đó mình cùng về nhà nhé. 】

Trần Bạch Phồn trả lời tin nhắn rất nhanh

【 Em đang ở ngoài à? 】

【 Vậy em đến đây đi, anh chỉ còn một người bệnh thôi, chút nữa là được tan tằm rồi 】

An Nhu gửi cho anh một tờ vâng, cô băng qua đường rồi vào phòng khám.

Lúc này cũng chẳng còn mấy người đi khám nha sĩ nữa, đang là giờ hành chính nên càng ít người hơn. Chỉ có một y tá đứng trước quầy, An Nhu thường đến đây tìm Trần Bạch Phồn nên hai người cũng coi như quen biết nhau.

An Nhu chào cô ấy xong bèn ngồi vào một bên sofa. Chẳng mấy chốc đã có một cô gái bước ra khỏi phòng khám, An Nhu ngược mắt lên nhìn, là phòng mà Trần Bạch Phồn hay xài.

Nhưng anh vẫn còn điều trị bên trong nên có lẽ đây chỉ là bạn của bệnh nhân thôi.

Cô gái ấy đến ngồi cạnh cô, bắt đầu nghịch điện thoại. An Nhu đang chán chết, thấy một cô gái xinh xắn thế ngồi cạnh thì không kìm được mà nhìn thêm vài lần.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô nên cô ấy bỗng dừng ngoảnh đầu lại nhìn An Nhu. Có thể là đang vui nên cô ấy cong cong mắt trông rất dễ gần. Cô gái chớp mắt, do dự hỏi cô: “Chị có việc gì cần ạ?”

An Nhu lập tức không nhìn nữa, chợt cảm thấy hơi ngại, cô chống tay lên má một cách lười biếng. An Nhu cảm thấy nếu lời cô ấy đi thì không tốt lắm bèn thuận miệng hỏi: “Răng của bạn em bị sao thế?”

Cô bé đó thành thật đáp: “Răng khôn bị nhiễm trùng ạ.”

“Ồ.” An Nhu lẩm bẩm, “Vậy thì nhanh thôi.”

Răng khôn bị nhiễm trùng thì không nhổ được nên chắc cũng chẳng mất nhiều thời gian đâu. Thấy cô gái đó còn đang nhìn mình thì An Nhu hơi liếm môi, cô nói thêm: “Người trong đó là bạn trai chị ——”

“Chị đang đợi anh ấy.”

Cô gái đó cười cười: “Bạn trai chị dịu dàng thật đấy.”

An Nhu gật gật đầu, cảm ơn theo lễ phép. Hễ cứ nhắc tới hai chữ “dịu dàng” là cô đã nhớ tới cái ấn tượng sai trái của mình với Trần Bạch Phồn lần đầu mới gặp rồi, thế là lại nhin không được mà cười lạnh.

Chẳng mấy chốc bạn của cô gái đó cũng đã bước ra ngoài. An Nhu lập tức đứng dậy bước vào phòng khám đến bên Trần Bạch Phồn. Cô nhìn anh dọn dẹp đồ cẩn thận rồi cởi găng tay ra, sau đó duỗi tay xoa xoa cổ, vẻ mặt trông hơi mệt mỏi.

An Nhu nhin không được bèn chạm vào cổ anh, cô hỏi: “Cổ anh không thoải mái hả?”

Trần Bạch Phồn sụp mí mắt nhìn cô, anh thuận miệng nói: “Không có gì.”

An Nhu cau mày, cô lặp lại: “Cố anh không thoải mái hả?”

Trần Bạch Phồn nghe vậy thì hơi khom lưng nhìn thẳng cô. An Nhu bị nhìn vậy thì có chút bối rối. Cô nhắm mắt lại, ừ xịu hỏi: “Anh làm gì thế?”

Trần Bạch Phồn nâng cằm cô lên, giọng anh hơi khàn khàn: ‘Nhìn anh.’”

An Nhu đành phải nhìn anh.

“Sao thế?”

Anh không nói gì mà chỉ cởi áo blouse ra, thay áo khoác của mình vào, trông có vẻ rất buồn bã. An Nhu lập tức lại có cảm giác mình vừa làm anh buồn bèn thấp thỏm hỏi: “Rốt cuộc là sao vậy?”

Trần Bạch Phồn im lặng dẫn cô ra ngoài.

Hai người chào y tá đang đứng trực rồi ra khỏi phòng khám, An Nhu bị anh kéo về phía siêu thị: “Hôm nay anh định nấu cơm hả? Không thì mình đi ăn ngoài đi, em mới nộp bản thảo, để em mời.”

“Rồi.” Sau đó anh thở dài.

An Nhu: “... Anh thở dài chi?”

Trần Bạch Phồn dừng bước, anh ngoảnh đầu nhìn cô: “Hôm nay đồng nghiệp đều bảo anh trông rất tiêu tụy.”

An Nhu ngó người nhìn chăm chăm anh một lát, cô có vẻ hơi buồn bực: “Em thấy anh vẫn có sức sống lắm mà.”

Trần Bạch Phồn không cảm xúc quay đầu lại, bước tiếp, “Vì trưa em không đến tìm anh.”

“...” An Nhu cảm thấy cô cần phải biện giải cho bản thân một chút mới được, “Đó là do em phải phác họa mà. Mai! Mai nhất định em sẽ tới tìm anh.”

Trần Bạch Phồn nghe vậy thì tươi tỉnh hẳn, anh sờ tay An Nhu: “Có phải mấy ngày nay em đều thức đêm không?”

“Ừm, chỉ ngủ muộn chút thôi.”

“Em muốn ăn gì?” Trần Bạch Phồn vừa nói xong đã cau mày, “Sao anh thấy em gầy hơn nhỉ?”

An Nhu nghe vậy thì tò mò nhìn anh: “Sao anh lại biết vậy?”

Đúng là hai ngày nay cô sụt mất nửa cân.

Trần Bạch Phồn hơi cong môi: “Cảm thấy thịt trên tay em ít đi hẳn.”

“...”

“Nhưng cũng có thể là lâu rồi anh không nắm tay em.” Anh bổ sung.

“Hôm qua mới...”

“Ồ, anh còn tưởng một năm rồi chứ.”

“...”

Trần Bạch Phồn dẫn cô vào một nhà hàng Tứ Xuyên có đồ cay, hai người ngồi ở một góc. Anh không ngồi đối diện An Nhu mà ngồi cạnh tựa đầu lên vai cô.

An Nhu nhìn menu, cô đẩy đầu anh ra: “Gọi món thôi.”

“Anh đang khó chịu ở cổ đây này.” Trần Bạch Phồn đặt tay cô lên cổ mình, “Cúi đầu mãi, cổ anh thật là tê quá đi.”

An Nhu thuận tay xoa xoa, cô do dự hỏi: “Đợi chút nữa đi mua ít dầu về bôi nhé?”

Trần Bạch Phồn vẫn không nhúc nhích, anh thông thả nói: “Em xoa cho anh là được rồi.”

An Nhu xoa thêm chút nữa rồi lại nhìn về phía thực đơn: “Hôm nay em thấy một cô gái rất xinh ở phòng khám của anh.”

Trần Bạch Phồn rất biết điều: “Em nói là An Nhu hả?”

An Nhu liếc anh, cô thuận miệng hỏi: “Ngày nào anh cũng có thể nhìn thấy mấy cô gái xinh đẹp à?”

“Chưa thấy ai xinh hơn An Nhu cả.”

“...” An Nhu im lặng, cô cúi đầu, môi hơi hơi nhếch lên.

Cô đưa menu cho phục vụ rồi đẩy đẩy đầu của Trần Bạch Phồn: “Anh dậy mau.”

Trần Bạch Phồn vẫn không nhúc nhích.

An Nhu cũng không nói gì nữa, cô vừa nhìn điện thoại vừa nói với anh: “Em nghe thấy cô gái ấy gọi điện thoại cho bạn trai, cảm giác như cả hai đang trong thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt thì phải, cả hai còn gọi nhau bằng từ láy nữa.”

Trần Bạch Phồn vốn đang dính lấy An Nhu nghe thế thì ngồi thẳng lên, anh bình tĩnh nói: “Hóa ra chúng ta không có thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt à.”

An Nhu: “...”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 31: Thật Là Đối Trá

An Nhu nheo mắt lại, cô cố chấp phản bác: “Anh cũng gọi em bằng cả tên lẫn họ mà? Anh đừng có mà lần nào cũng tỏ ra đây là lỗi của em như thế chứ.”

Trần Bạch Phồn bưng ly nước lên uống một ngụm, anh lạnh nhạt nói: “Từ nhỏ tính tình anh đã chẳng tốt gì rồi.”

An Nhu nghe vậy thì do dự nhìn anh.

Tự dưng anh nói tính cách mình không tốt làm chi? Dù đúng là hồi nhỏ tính tình anh tệ thật.

Cơ mà hình như... Bây giờ cũng có tốt hơn tí nào đâu?

“Anh muốn nói gì thế hả?”

Trần Bạch Phồn bỗng nhiên cười, anh chống khuỷu tay lên bàn rồi vô sỉ nói: “Cho nên, em phải chiều anh nữa cơ.”

“...”

Anh cảm thấy da mặt dày đến tận chân trời cũng không sao đúng không?

Thái dương An Nhu giật lên liên hồi, cô không thèm để ý đến anh nữa. Không ngờ Trần Bạch Phồn lại mở miệng nói tiếp: “Thật ra anh cảm thấy

gọi là An Nhu cũng dễ nghe mà, hơn nữa em gọi anh là Phồn Phồn thì như đang chê anh phiền ấy.”

An Nhu ngược mắt nhìn anh, hỏi: “Thế...”

“Anh cũng đã qua cái tuổi gọi tên người yêu bằng từ láy sến súa đấy rồi.”

“Cho nên,” An Nhu nhúu mày, “Cuối cùng là anh muốn nói gì hả?”

“Hay em gọi anh là chồng luôn đi.”

“...”

“Vợ à, em thấy sao?”

“... Anh im đi.”

*

Sau khi về đến nhà thì An Nhu tắm rửa xong bèn chuẩn bị đi ngủ. Bởi mấy ngày hôm trước ngủ muộn đã quen rồi nên hôm nay cô lặn đi lộn lại trên giường một lúc lâu cũng chưa ngủ nổi.

An Nhu bật điện thoại lên. Vì một tiếng trước cô đã nói với Trần Bạch Phồn là mình buồn ngủ nên anh cũng không tiếp tục nhắn tin cho cô nữa.

Với cả bây giờ đã là 11 giờ, chắc anh cũng đi ngủ rồi.

An Nhu giãy giụa trong chốc lát bèn chán nản đứng dậy, cô bọc chăn đi ra phòng khách rồi ngồi vào sofa bật TV lên, mở anime shoujo ra xem.

Đến tận khi xem hết season 1 An Nhu mới cuộn mình nằm ngủ trên sofa.

Hôm sau, mới 7 giờ cô đã tỉnh rồi.

An Nhu nghĩ tới việc sáng nay Trần Bạch Phồn sẽ mang bữa sáng tới thì sực sật, ngáp ngẩn ngáp dài lết về phòng ngủ tiếp, cô còn đang mơ màng màng nên TV cũng quên tắt.

Tới 8 giờ rưỡi, An Nhu bị đánh thức bởi chiếc điện thoại bên cạnh. Cô hơi hơi híp mắt đọc tin nhắn, là tin nhắn Trần Bạch Phồn hay gửi theo thói quen, hỏi xem cô đã tỉnh chưa.

Lúc đầu anh cứ rời giường là nhắn tin cho cô, sau đấy mới biết cô không dậy sớm vậy được nên cũng không muốn đánh thức An Nhu, thế là lần nào anh cũng đến phòng khám mới nhắn tin hỏi cô.

Mấy hôm trước vì phải nghĩ việc viết đại cương nên giờ này cô đã tỉnh rồi. Bây giờ đã hoàn thành nhiệm vụ, tinh thần cũng thoải mái hơn nên cô chỉ nghĩ tới chuyện ngủ bù thôi.

Lúc này cô còn đang buồn ngủ tới mức không mở mắt nổi. An Nhu vẫn chưa tỉnh táo nhưng cứ nhớ tới lời Tín Thụ nói Trần Bạch Phồn không thích người khác ngủ nướng bèn vội vàng đáp: Tỉnh rồi.

Sau đó cô tắt chế độ rung, chuyển nó thành tĩnh âm và ngủ tiếp.

An Nhu ngủ mê man, hoàn toàn không chú ý tới điện thoại vì cô xoay người mà rớt xuống đất, màn hình cứ lập lòe không ngừng.

*

Trần Bạch Phồn mở cửa nhà An Nhu ra rồi đặt bữa sáng trên bàn. Anh liếc TV còn đang được bật rồi gọi: “An Nhu ơi?”

Không có ai trả lời, anh ngơ ngác tắt TV đi. Trần Bạch Phồn đến chỗ huyền quan, quay đầu lại nhìn cửa phòng An Nhu vẫn còn đóng chặt một lát rồi mới ra ngoài.

Lúc về phòng khám Trần Bạch Phồn mới nhận tin cho An Nhu, sau khi nhận được tin nhắn của cô thì Trần Bạch Phồn hơi nhếch môi, anh lại nhắn tiếp cho cô mấy tin.

【 Nếu sửa đầu nành lạnh thì em nhớ hâm nóng nó trên lò vi ba nhé.】

【 Hôm nay 12 giờ trưa em hãy tới, có thể anh sẽ tan muộn.】

Sau đó Trần Bạch Phồn bắt đầu làm việc, anh bận đến tận mười hai giờ mười phút mới cầm lấy điện thoại nhìn tin nhắn, nhưng không ngờ là An Nhu vẫn chưa trả lời anh.

Hơn nữa trước quầy cũng không thấy bóng dáng cô đâu, hoàn toàn khác với những ngày bình thường.

Trần Bạch Phồn gọi mấy cuộc cho An Nhu nhưng cô cũng chưa nhận. Anh hơi lo lắng, nghĩ ngợi một lát bèn trực tiếp tới thẳng nhà cô.

Trần Bạch Phồn lấy chìa khóa ra mở cửa, bữa sáng vẫn còn để trên bàn, không hề có chút dấu hiệu đã bị chạm qua.

Trần Bạch Phồn cau mày, anh nhắc chân tới phòng An Nhu, gõ cửa ba lần nhưng cô vẫn không hề phản ứng lại.

Trần Bạch Phồn do dự một lát, anh nói nhỏ: “Anh vào nhé.”

Anh thông thả mở cửa ra.

Rèm trong phòng được đóng kín kẽ làm ánh nắng không chiếu vào được, bên trong hơi tối, nhưng anh chỉ cần liếc sơ qua đã thấy một người đang cuộn mình trong chăn.

An Nhu còn đang ngủ.

Cô bị bao trong chăn, tóc tai lộn xộn, cả khuôn mặt bị che che phủ phủ, điện thoại không biết đã rơi xuống đất từ bao giờ.

Trần Bạch Phồn tới sờ trán cô.

Không sốt, có lẽ cô chỉ buồn ngủ thôi.

Có phải trước kia lúc chưa yêu đương với anh cô cũng dậy muộn vậy không nhỉ?

Trần Bạch Phồn duỗi tay gạt tóc An Nhu ra phía sau, anh nhìn chăm chăm khuôn mặt cô một lúc lâu, cuối cùng người trước mặt anh cũng hơi động đậy, cô khó khăn mở mắt ra.

Nhìn anh rồi lại nhắm mắt vào.

Chẳng mấy chốc cô đã lại mở mắt ra lần nữa, giọng rất mềm: “Sao anh lại ở đây.”

Vẻ mặt cô ngỡ ngác, dường như đầu óc đã chết máy rồi.

Trần Bạch Phồn xoa đầu cô, anh thì thào: “Ngủ đi.”

An Nhu ngoan ngoãn nhắm mắt lại, giữa hai đầu lông mày chỉ toàn là mệt mỏi. Vẻ mặt Trần Bạch Phồn mềm ra, anh nhịn không được mà cong môi.

An Nhu mới nhắm mắt lại đã thì thào, “Em ngủ thêm một lát, anh đừng đánh em...”

Trần Bạch Phồn: “...”

Nụ cười của anh cứng lại, anh khó hiểu hỏi: “Ai đánh em cơ?”

Sau đó, An Nhu mở miệng nói ra một cái tên làm anh không thể tin nổi: “Trần Bạch Phồn...”

Trần Bạch Phồn chết lặng, anh buồn bực hỏi: “Anh đánh em bao giờ?”

An Nhu không trả lời nữa, cô lại thiếp đi.

Anh cứ bị cô tùy tiện tiện mà bôi nhọ thế á?

Trần Bạch Phồn chỉ muốn lắc cho An Nhu tỉnh lại, để mà nói cho cô biết đồ ăn không thể ăn bậy, lời nói cũng không thể nói bậy được.

Nhưng lý trí đã ngăn anh lại.

Trần Bạch Phồn gãi gãi đầu, anh thở dài, cúi đầu dụi dàng hôn trán cô, thì thào: “Đừng nói bậy.”

*

Lúc An Nhu tỉnh dậy đã là hai giờ chiều.

Cô nhìn thấy giờ trên màn hình điện thoại thì khó thở, vội vàng đi xem tin nhắn Trần Bạch Phồn gửi tới.

【 Trưa anh có gọi cơm hộp cho em rồi đấy, nhớ ăn nhé. 】

【 Anh đi làm trước đã. 】

An Nhu hoảng sợ đáp: Em ngủ quên mất.

An Nhu: Em không cố tình bùng hẹn với anh đâu.

An Nhu: Em ngủ quên...

Trong lúc An Nhu đang bối rối không biết phải quỳ xuống bằng tư thế nào thì Trần Bạch Phồn đã nhắn tin cho cô

【 Không sao. 】

An Nhu còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì đã thấy anh tiếp tục nhăn tới ——

【 Tuy rằng anh chẳng vui tí nào, nhưng mà không sao. 】

“...” Thật là dối trá.

An Nhu nghĩ ngợi một lát rồi hỏi: Có phải anh đã tới không?

Cảm thấy lúc đang tỉnh tỉnh mê mê thì thấy anh.

Anh đáp.

【 Ờm, một mình anh ngồi lẻ loi ở phòng khách chờ đợi hai mươi phút mà em vẫn không tỉnh. 】

【 Sau đấy anh đi làm sớm. 】

An Nhu nghĩ đến cái cảnh đấy thì lương tâm cực kì bất an, cô nghĩ ngợi nửa phút rồi hạ quyết tâm.

【 Sau này mà trưa anh tan tầm không thấy em thì là em đang ngủ quên đấy, anh cứ ăn cơm là được rồi, không phải chờ hay lo cho em đâu. 】

【 Buổi tối em đi tìm anh cũng được. 】

An nhu đợi vài phút mới nhận được câu trả lời của Trần Bạch Phồn: Ừ.

Tới lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

An Nhu ngồi ngơ ngẩn trên giường một lát, đột nhiên giơ tay sờ trán mình.

Có phải lúc này anh vừa hôn chỗ này của cô không...

*

An Nhu đứng dậy đi rửa mặt rồi mới giải quyết cơm trưa trên bàn.

Cô về thư phòng, up chap hai của truyện tranh lên, ngồi đọc bình luận một lát, chủ yếu nhận được mấy lời khen thật đáng yêu.

An Nhu cong môi.

Cô lại kéo lên đầu trang nhìn tên truyện.

“Anh chàng dịu dàng.”

Bỗng dưng có một loại cảm xúc to lớn nào đó khiến cô muốn đổi cái tên này lại, nhưng cuối cùng An Nhu vẫn từ bỏ, bởi, cô nhớ tới lời thì thào khe khẽ của anh lúc sáng.

Cảm thấy, vẫn phù hợp đấy chứ.

*

Trần Bạch Phồn lại gặp Lâm Chi một lần nữa.

Nhưng thật ra anh cũng không hề nhớ rõ vẻ bề ngoài của cô gái. Chờ tới khi cô ấy nằm xuống ghế nha khoa để Trần Bạch Phồn kiểm tra răng thì mới có chút ấn tượng.

Sau đó lại nhìn thấy vẻ mặt kì lạ của Lâm Chi thì mới chắc chắn.

Dẫu vậy, Trần Bạch Phồn cũng không quan tâm lắm, dù sao nha sĩ chỉ để ý răng chứ người thì đâu quan tâm. Chẳng qua anh hơi ngạc nhiên vì cô gái này vẫn tới chỗ anh khám răng thôi.

Cô gái cầm đơn thuốc được Trần Bạch Phồn kê cho, yếu ớt nói cảm ơn mới bước ra ngoài. Anh cũng không nói thêm gì, lúc hơi hơi mệt mỏi vịn cổ thì có thấy một người đang đứng ngoài cửa.

Trần Bạch Phồn nhìn sang, người đàn ông này hơi quen mắt thì phải.

Chẳng mấy chốc anh đã nhớ ra người đó, nhưng cũng không để tâm lắm mà lại cúi đầu sắp xếp đồ đạc, lúc anh ngẩng đầu lên đã không còn thấy ai nữa rồi.

Trần Bạch Phồn tháo găng tay rồi lấy điện thoại ra khỏi túi. Anh nhớ tới lời lúc trưa của An Nhu thì bối rối hồi lâu mới hỏi.

【 Anh đánh em lúc nào vậy? 】

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 32: Vui

An Nhu lười biếng vươn vai, cô mở đại cương ra, nghĩ ngợi trong chốc lát rồi quyết định vẽ chương thứ tư.

Cô tưởng tượng bối cảnh và lời thoại xong xuôi mới bắt đầu phác họa. Sau khi đã chia khung xong thì An Nhu bắt đầu ngồi line lại cẩn thận.

Chẳng biết chiều đã sắp tàn từ khi nào, nhưng cô mới chỉ vẽ được có một tờ.

An Nhu cảm thấy tốc độ này của mình không ổn lắm, nếu truyện tranh mỗi tuần 1 chương thì một chương phải 20 trang. Như thế ít nhất là một ngày cô phải vẽ được 3 trang, nhưng bây giờ cô vẽ miết mới được một tờ.

An Nhu mím môi, cô nghĩ thầm đành phải vẽ nhiều ngủ ít vậy, có thể đây là lần đầu tiên cô vẽ truyện tranh nên mới chậm thế, vẽ nhiều tốc độ chắc cũng sẽ tăng lên sau chẵn.

An Nhu save truyện lại, cô nghĩ bản thân mình trừ chiều qua đi gửi hợp đồng rồi thuận tiện ăn một bữa cơm với Trần Bạch Phồn ở ngoài thì hình như chưa từng ra khỏi cửa thì phải.

Cô đứng dậy định đi mua đồ ăn trước rồi mới tới phòng khám tìm anh.

Cũng sắp đến giờ rồi.

An Nhu chỉ trang điểm nhẹ, thay đồ rồi ra cửa luôn. Cô vào thang máy, cầm điện thoại ra nghĩa một lát thì đúng lúc thấy tin nhắn Trần Bạch Phồn gửi tới.

【 Anh đánh em lúc nào vậy? 】

An Nhu không hiểu ra sao: Gì cơ?

Trần Bạch Phồn: Hôm nay lúc ngủ em nói anh đánh em.

An Nhu: “...”

Cô trở mắt nhìn màn hình điện thoại chăm chăm một lúc lâu, tới nỗi cửa thang máy mở cũng chưa bước ra, đến tận khi có người trên lầu bấm số, thang máy định đóng cửa cô mới ảo não vỗ vỗ đầu.

An Nhu nghĩ ngợi một lát rồi nói thật: Em họ anh bảo,

An Nhu: Em họ anh bảo nhìn người khác ngủ nướng anh thấy ngứa mắt lắm.

An Nhu: Mỗi ngày cậu ấy đều bị anh đánh đến tỉnh thì thôi.

An Nhu: Đúng rồi, hôm nay anh không cần mua nguyên liệu online đâu.

An Nhu: Để em đi mua.

Sau khi cô gửi tin nhắn xong thì thang máy đã lại xuống tầng 1, An Nhu cất điện thoại đi rồi ra khỏi thang máy.

Bên kia.

Trần Bạch Phồn nhìn nội dung trên màn hình bèn cười lạnh.

Lần An Nhu thấy Hà Tín Gia gần đây nhất chỉ có hôm sau khi bọn họ chính thức yêu đương mà cô sang nhà anh lấy bữa sáng thôi. Nguyên liệu nấu ăn anh đều gửi về nhà An Nh và làm ở nhà cô luôn. Còn Hà Tín Gia cơ bản đều giải quyết cơm chiều ở ngoài.

Trần Bạch Phồn tỉnh ngộ.

Hóa ra An Nhu không dám ngủ nướng trước mặt anh là vì thế hả?

Nhưng anh chưa từng thế mà, kể cả Hà Tín Gia có nói vậy thì anh cũng đã... đánh cô bao giờ đâu.

Sao cô lại sợ anh vậy chứ, Trần Bạch Phồn ảo não sờ lông mày.

Sau đó anh lập tức cầm điện thoại nhắn tin cho Hà Tín Gia.

【 Mi theo đuổi nữ sinh kia thành công chưa? 】【

Một lát sau Hà Tín Gia mới đáp: Chưa.

Hà Tín Gia: Làm sao?

Trần Bạch Phồn lạnh mặt gấn từng chữ vào tin nhắn —

【 Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha 】【

Hà Tín Gia:...

Hà Tín Gia: Biến đi.

*

An Nhu ra khỏi khu chung cư, cô đi về phía bên phải, siêu thị ở bên kia đường lớn, sau khi cô băng qua đường thì chỉ cần quẹo trái đi thêm mười lăm phút nữa là tới rồi.

Đúng lúc cô cũng cần phải đi ngang qua phòng khám nha khoa Ôn Sinh.

Lúc này mặt trời vẫn còn hừng hờ trên cao, ánh nắng xuyên qua kẽ hở của nhánh cây in bóng trên mặt đất. Độ ẩm vừa phải làm mọi người cảm thấy rất thoải mái.

An Nhu ngược mắt nhìn về phía Ôn Sinh, đúng lúc thấy hai anh em Lâm Chi ra khỏi đó, cô hơi sững sốt, vẻ mặt có chút tò mò nhưng cũng không nghĩ nhiều.

An Nhu nhìn ra chỗ khác, khi nhìn về phía trước thì đúng lúc nhìn thấy một chiếc xe ba bánh đang đến gần. Trên xe chất đầy ván gỗ, vừa lộn xộn vừa nguy hiểm, đã thế xe còn đột ngột lao ra, xung quanh xe lại được đóng một đoạn đinh vừa dài vừa thô.

An Nhu đứng hơi gần chiếc xe này, cô sợ bị đụng phải bèn lùi về phía sau. Nhưng cô mới chỉ dịch về phía sau một bước thôi thì đã bị người đứng sau kéo mạnh về phía anh ta.

An Nhu không kịp phản ứng lại bèn lùi về sau theo quán tính, gót chân của cô giẫm phải một viên đá nhỏ, chân hơi tẹo nên suýt nữa bị ngã.

Người đằng sau vội vàng đỡ lấy cô làm An Nhu tựa cả người vào lồng ngực anh ta. Cô vội vàng tránh ra, tiến về phía trước vài bước mới quay đầu lại nhìn xem là ai. Thấy là Lâm Vi thì cô hít một hơi thật sâu rồi cảm ơn.

Mặc dù, cô chẳng hiểu sao anh ta lại phải kéo cô cả.

Tuy rằng vị trí của An Nhu gần chiếc xe đó thật nhưng thực ra cũng không nguy hiểm lắm, kể cả cô có ngã ra vài giây thì lùi thêm vài bước cũng có thể tránh mà.

Lâm Vi đột nhiên kéo cô mạnh như thế còn khiến cô suýt nữa ngã sấp xuống, nhưng rõ ràng anh ta không muốn để cô bị đâm phải nên nếu không cảm ơn thì không tốt lắm.

Lâm Vi đột nhiên mở miệng, anh ta cà lơ phất phơ hỏi: “Em muốn đi đâu thế?”

An Nhu thuận miệng đáp: “Siêu thị.”

“Đi siêu thị làm gì, anh vừa mới cứu em đấy, em phải mời anh ăn một bữa cơm đi chứ nhỉ.”

An Nhu không ngờ anh ta sẽ nói thế nên cau mày, cô cũng không biết nên phản ứng ra sao bèn lặp lại lời vừa nãy: “Cảm ơn.”

Sau đó cô quay ngoắt đi, tiếp tục đi về phía trước.

Lâm Vi đằng sau nửa đùa nửa thật mà nói: “Một bữa cơm thôi mà.”

An Nhu hơi không nhịn được bèn hỏi: “Chiếc xe kia cách tôi ít nhất năm mét, anh cảm thấy tôi có lùi kịp không?”

“Anh không dám cược đâu.” Anh cười.

Lâm Chi đứng cạnh hơi xấu hổ, cô bé kéo áo anh ta: “Anh, mình về đi.”

Khóe miệng An Nhu giật giật: “Tôi đi trước đây.”

Lần này cô không quay đầu lại nhìn họ nữa mà nhanh chân tới siêu thị. Lâm Vi nhìn theo bóng dáng cô thì hơi liếm khóe miệng rồi cười khẽ.

Lâm Chi chẳng thể hiểu nổi hành vi của anh: “Anh, anh làm gì vậy hả?”

Lâm Vi nhìn cô bé, anh ta hơi hơi nâng cằm về phía An Nhu: “Thấy chị gái kia đẹp không?”

Lâm Chi tất nhiên cũng nhớ rõ An Nhu, “Anh thích chị ấy á? Anh điên à, mẹ sẽ không đồng ý đâu.”

“Anh thích ai thì liên quan gì đến bà ta.” Lâm Vi cười lạnh, sau đó thờ dãi, “Đẹp đúng không, nhưng mà lạnh lùng quá, trước kia anh xin add WeChat mấy chục lần cũng không đồng ý.”

“Anh theo đuổi thế thì ai thích nổi.”

Lâm Vi cười tự giễu.

Chỉ là lúc trước không dám chủ động xuất hiện trước mặt cô ấy nên hiện tại mới không muốn bỏ lỡ nữa.

Mặc dù, chính anh ta cũng cảm thấy cách của mình thật khó ưa. Nhưng chỉ có thể mới tìm được chút cảm giác tồn tại trước mặt cô thôi.

Lâm Vi lẩm bẩm: “Em thích một họa sĩ vẽ minh họa lắm mà? Còn mua bản vẽ được cô ấy kí tên nữa.”

“Anh nói Nhu Chi à?”

Lâm Vi gật đầu, giọng anh nhẹ như không, “Là cô ấy đấy.”

Chuyện này anh biết là nhờ một lần nghe thấy Ứng Thư Hà gọi điện thoại cho An Nhu, sau khi biết anh còn lập riêng một clone ngày ngày comment trên mỗi bài post của cô, mỗi ngày đều nhắn tin chúc cô ngủ ngon, nhưng trước giờ thậm chí còn không được seen.

Lâm Chi nghe vậy thì trợn tròn mắt, cô bé kích động hỏi: “Má ơi, thật hay giả vậy?”

Lâm Vi hơi liếc cô bé: “Là thật, khoa năng khiếu của em không tồi, ngoan ngoãn thi tốt kiến thức văn hóa luôn đi, em cũng muốn làm họa sĩ minh họa đúng không? Đừng có mà gây chuyện nữa.”

Lâm Chi chột dạ nói: “Em biết rồi.”

Chẳng mấy chốc cô bé đã nói tiếp: “Má ơi, hóa ra Nhu Chi trông như thế...”

Thấy cô bé hưng phấn vậy thì Lâm Vi nhướng mày, anh ta dứt khoát nói cho cô bé chuyện lần trước mình nhìn thấy: “Cô ấy còn vẽ truyện tranh bằng clone nữa, bút danh là Nhĩ Đông An An thì phải.”

“Trời ơi, sao lại xài clone chứ! Em cũng muốn xem!”

Lâm Vi không nói nữa, anh nhớ tới nội dung truyện tranh thì cúi đầu, lấy hết can đảm gửi một tin nhắn qua WeChat cho Ứng Thư Hà.

【 Có phải An Nhu có bạn trai rồi không? 】

Bên kia đáp rất nhanh

【 Đúng rồi, sao thế? 】

Lâm Vi nhìn hai chữ đầu hồi lâu, sau đó bỏ điện thoại vào túi rồi nói nhỏ: “VẬY QUÊN ĐI.”

VẬY QUÊN ĐI.

*

An Nhu mua ít nguyên liệu nấu ăn Trần Bạch Phần hay dùng, sau đó lại mua đồ dùng cho mấy ngày tới mới quay về phòng khám.

Chẳng mấy chốc Trần Bạch Phồn đã thay áo đi ra, An Nhu không nói trước với anh nên anh cũng không nghĩ là cô sẽ đến.

Trần Bạch Phồn sững sốt một lát bèn đến gần nhéo má cô: “Sao lại tới rồi?”

“Em đi mua đồ ăn, thuận tiện thì về với anh luôn.”

Trần Bạch Phồn nghe vậy bèn kéo cô vào lòng, sau đó cọ cọ cằm vào đỉnh đầu An Nhu, “Anh vui quá.”

Anh nhanh chóng lúi ra, khom lưng cầm lấy túi mà cô đang xách, tay kia nắm lấy tay An Nhu.

“Hôm nay bạn gái tới đón anh về nhà.” Giọng anh đậm ý cười.

Hai người băng qua đường cái, đến cổng khu chung cư.

Trên đường đi, An Nhu cứ nhìn tiệm trà sữa bên cạnh khu chung cư mãi. Trần Bạch Phồn thấy thế thì hỏi nhỏ: “Em muốn uống à?”

An Nhu gật gật đầu.

Trần Bạch Phồn dẫn cô qua đó, “Vậy mua thôi.”

Hai người đẩy cửa ra rồi vào tiệm trà sữa. May mà trong tiệm ít người nên trước quầy gần như không có ai đang xếp hàng cả. Sau khi chọn đơn xong, trong lúc chờ đợi thì Trần Bạch Phồn đột nhiên nhìn thấy người mà mình sớm tối ở chung đang ngồi trên bàn gần quầy nhất.

Mà người ngồi đối diện người đó là một cô bé trắng trẻo sạch sẽ, không biết hai người đang nói gì.

Trần Bạch Phồn đột nhiên nhớ tới lời An Nhu, anh dẫn cô qua đó không chút nghĩ ngợi. Đúng lúc nhân viên cửa hàng đưa túi đựng trà sữa

cho cô, An Nhu vội vàng nhận lấy, cô không hiểu gì bám theo anh, lập tức nhìn thấy Hà Tín Gia và Giang Nhĩ.

Trần Bạch Phồn gọi Hà Tín Gia: “Tín Gia.”

Hà Tín Gia cũng không ngờ lại gặp anh ở đây bèn ngơ ngác đáp: “Anh họ.”

Sau đó, Trần Bạch Phồn hỏi: “Nhà đã cắt nước mấy ngày rồi, sao em còn chưa tìm người sửa?”

Hà Tín Gia ngơ ngác: “Hả? Đâu có, sao nhà bị cắt nước mà em lại không biết...”

Huống chi trước khi ra ngoài cậu còn rửa mặt nữa mà.

Trần Bạch Phồn ồ lên một tiếng đầy thâm ý: “Cũng đúng.”

“—— Em có cần nước đâu, mấy ngày cũng không tắm nên không nhận ra là đúng rồi.”

Hà Tín Gia: “...”

Trần Bạch Phồn: “Để anh gọi cho chủ khu chung cư nhé, hai đứa cứ nói chuyện đi, anh về đây.”

Thấy Hà Tín Gia đã hóa đá, An Nhu lúng túng gật đầu với Giang Nhĩ rồi bước ra ngoài.

An Nhu khó hiểu hỏi anh: “Anh làm gì thế hả?”

Trần Bạch Phồn có vẻ rất thờ ơ: “Sao?”

“Sao anh có thể nói em họ mình thế trước mặt người khác chứ?”

“Bởi vì nó bơi nhọ anh.” Thấy An Nhu bênh Hà Tín Gia thì Trần Bạch Phồn bực cực kì, giọng anh cũng trầm theo, “Nó bơi nhọ anh.”

“... Hả?”

“Vợ anh còn không nghĩ nhiều mà tin lời nó ngay.”

“...”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 33: Vậy Để Anh Uống Một Ngụm

An Nhu vẫn không hiểu gì: “Anh đang nói gì thế hả?”

Trần Bạch Phồn nghiêm túc trả lời: “Nó bảo anh nhìn thấy người ta ngủ nướng thì sẽ ngứa mắt đến nỗi giơ tay đánh, anh nghĩ là không ai tin chuyện này chứ.”

An Nhu sực tỉnh, cô nuốt nước miếng, gượng gạo nói: “Em cũng chẳng tin mấy.”

Trần Bạch Phồn liếc cô rồi hừ nhẹ: “Mà cô bạn gái hiểu rõ bản tính lương thiện dịu dàng của anh nhất, trong tiềm thức lại tin nó.”

An Nhu: “...”

Ai hiểu rõ cơ?

“Nhưng em là bạn gái anh, anh không thể so đo với em được.”

“...”

“Anh chỉ có thể,” Trần Bạch Phồn thở dài, giọng điệu đáng thương không đỡ được, “Trả thù em họ một chút thôi à.”

“...”

An Nhu im lặng vài giây bèn cười phá lên. Trần Bạch Phồn nghe được tiếng cười của cô thì ngừng nhăn mày, anh nhìn cô: “Em cười gì đấy?”

Cô lắc đầu không nói gì.

Chỉ là, lúc đầu vốn dĩ không quen với tình trạng lúc hai người ở bên nhau lắm, bây giờ đột nhiên lại cảm thấy anh chỉ để lộ những bản tính này ra trước mặt cô, dường như lại khiến cô thích anh hơn nữa rồi.

*

Ngày hôm sau Trần Bạch Phồn được nghỉ. Hai người bèn hẹn đến khu phố mua sắm đi xem phim.

Trong lúc chờ đợi phim phát sóng thì Trần Bạch Phồn dẫn An Nhu đến chỗ mua đồ ăn vặt, anh chỉ mua đúng một lon Coca và túi bắp rang. An Nhu thấy thế thì trợn tròn mắt, cô không nhìn được mà giật cổ tay đang cầm Coca của anh.

“Em cũng muốn uống mà.”

Người phục vụ nghe thấy lời cô bèn liếc Trần Bạch Phồn, nhưng anh cũng không quá để ý đến ánh mắt của người khác, thấy An Nhu có vẻ sốt ruột thì cong môi, cầm ống hút vào lon rồi đưa cho cô, “Uống đi.”

AN Nhu cứ thế uống hai ngụm.

Sau đó Trần Bạch Phồn nhét túi bắp rang vào lòng cô, “Em ôm cái này này.”

An Nhu ngơ ngác ôm lấy rồi cúi đầu nhét một viên vào miệng, cô vừa nhai vừa ngước mắt lên, đúng lúc thấy Trần Bạch Phồn đang nhìn mình chằm chằm bèn giơ một viên lên hỏi anh: “Anh ăn không?”

Anh cúi đầu xuống, đôi mắt lấp lánh lấp lánh nhìn cô chăm chăm. Nhìn cái vẻ mặt đó thì không cần nói ra cũng đã biết anh muốn gì rồi.

Cô chớp chớp mắt, giơ tay đút bắp rang vào miệng anh.

Khung xương của An Nhu rất nhỏ, tay cô mảnh dẻ nhưng vẫn có chút thịt, khi nắm tay cảm thấy mềm mại như thể không có xương. Móng tay hồng hồng sạch sẽ, đẹp đến khó dời mắt.

Trần Bạch Phồn hơi khựng lại một lát rồi mới há miệng, anh hơi cuốn lưỡi làm bắp rang bơ lăn vào miệng, chẳng những thế mà còn giả vờ chạm vào ngón tay của cô.

An Nhu rút tay về, nhìn chăm chăm ngón trở bị anh liếm phải rồi ngẩng đầu lạnh lùng nhìn anh.

Trần Bạch Phồn nướng mày, anh cười: “Ăn ngon lắm.”

An Nhu hỏi thẳng: “Anh cố ý à?”

Anh cũng dám đáp thẳng: “Đúng vậy.”

“...”

Hai người vào phòng chiếu phim, ngồi vào chỗ trong vé.

Trần Bạch Phồn mua ghế tình nhân, tuy giữa ghế của hai người có tay vịn ngăn cách nhưng bên sườn có hai bức bình phong khiến bọn họ như tách khỏi những người còn lại.

Trần Bạch Phồn để Coca ở chỗ tay vịn, lúc An Nhu cầm lên uống một ngụm thì thuận miệng hỏi: “Anh không uống hả?”

Vì vấn đề công việc mà đã lâu lắm rồi Trần Bạch Phồn chưa hề uống đồ uống có ga, với lại anh đã không còn nhỏ nữa rồi, tuổi này đã chẳng còn

tí hứng thú nào với thứ đồ uống có tính kích thích này cả.

Nghe thấy lời An Nhu thì bèn ngoảnh đầu nhìn cô, đúng lúc chạm phải ánh mắt vẫn luôn băng khuâng trên người anh của An Nhu.

Phim đã bắt đầu được phát sóng, xung quanh tối sầm lại, chỉ có vài tia sáng phát ra từ màn hình, cảnh tượng trên đó không ngừng luân chuyển thành những sắc màu loang lổ ánh vào đôi mắt của cả hai.

Đột nhiên An Nhu cảm thấy hơi căng thẳng bèn sụp mí mắt để lông mi che đi cảm xúc bên trong. Cô để Coca lại chỗ cũ, nói nhỏ: “Xem phim thôi.”

Đúng lúc đó thì Trần Bạch Phồn mở miệng, giọng anh khàn khàn, giọng nhẹ như đang thì thào: “Anh cũng muốn uống.”

An Nhu hơi sững sốt một lát, cô chỉ vào lon Coca: “Vậy anh uống đi.”

Những lời này dường như tiếp thêm động lực cho Trần Bạch Phồn, anh lập tức thò sang chỗ cô, tay phải hơi hơi đề lên tay vịn, tay còn lại nâng cằm cô lên.

Hơi thở của Trần Bạch Phồn lập tức nhấn chìm hết bầu không khí xung quanh An Nhu. Cô thấy hơi khó thở, nhìn chằm chằm đôi mắt ngày một gần của anh, đôi mắt ấy thâm trầm như mực, chan chứa thứ cảm xúc đang quay cuồng như muốn cuốn cô vào trong đó.

An Nhu nghe thấy giọng của Trần Bạch Phồn khàn khàn, trầm trầm, dường như chính anh cũng đang hơi căng thẳng, bàn tay đang nâng cằm cô của anh dùng lực không nhẹ, mang lại cảm giác hiện hữu khó thể bỏ qua.

“Vậy để anh uống một ngụm.”

Trần Bạch Phồn vừa dứt lời đã chạm vào môi cô, môi anh rất ấm, An Nhu siết chặt vạt áo rồi từ từ nhắm mắt lại. Đầu lưỡi anh tách hàm răng của cô ra, hơi hơi cuộn lưỡi An Nhu lại, chẳng mấy chốc đã nhả ra.

Đúng lúc phim chuyển cảnh, xung quanh chỉ còn lại tiếng nhạc.

Trần Bạch Phồn hơi sờ môi cô, ánh mắt anh lấp lánh ý cười, “Vị không tệ chút nào.”

Anh ngồi lại chỗ cũ rồi nói nhỏ: “Em xem phim đi.”

Mặt An Nhu lập tức đỏ bừng, hơi nóng khiến huyết quản cô sôi trào.

Cô vội vàng cầm lon Coca lên uống mấy ngụm để giảm nhiệt.

Rõ ràng chỉ bị anh hơi chạm vào thôi nhưng môi chẳng khác nào bị giật, lúc này vẫn còn rung động.

An Nhu đại ra, cô nhìn màn hình chăm chăm nhưng trong đầu mãi chỉ quanh quẩn câu nói lúc nãy của anh.

—— “VẬY ĐỂ ANH UỐNG MỘT NGỤM.”

Đôi mắt sáng lấp lánh, đôi môi ấm áp.

Tay An Nhu vừa sờ phải lon Coca lên hơi ươn ướt, cô sờ sờ mặt, tìm cách quên mất hình ảnh lúc nãy đi để còn chuyên tâm xem phim.

Sau một lúc lâu, An Nhu đành phải từ bỏ.

Xem phim cái gì chứ...

An Nhu nhận không được bèn hơi quay sang phía Trần Bạch Phồn liếc anh, vừa lúc nhìn thấy anh chống tay phải ở phía tay vịn, khoe môi hơi cong cong, tay còn lại thì đang sờ môi dưới của chính mình.

An Nhu không nhìn tiếp nữa.

Khuôn mặt vốn đã bình thường trở lại của cô lại bắt đầu nóng bừng lên rồi.

*

Hai người ra khỏi rạp chiếu phim, tìm một phố ăn vặt để giải quyết cơn chiều. Trên đường đi, Trần Bạch Phồn thấy An Nhu cứ im lặng mãi thì nhìn không được bèn mở miệng, giọng anh vương chút ý cười nhạt nhẽo, “Em đang nghĩ gì thế?”

An Nhu mím môi đáp: “Không có gì.”

Anh hỏi tiếp: “Nghĩ gì vậy?”

“Em bảo không có gì mà.”

Tâm trạng của Trần Bạch Phồn đang tốt nên cũng rất kiên nhẫn: “An Nhu đang nghĩ gì vậy?”

An Nhu cắn răng, bực mình nói: “Nghĩ chuyện anh hôn em thì sao hả!”

Trần Bạch Phồn cười ra tiếng: “Vậy em nghĩ tiếp đi.”

“...”

*

Vài ngày sau, biên tập nhắn qua QQ cho An Nhu biết hợp đồng đã được trình lên rồi, chỉ cần copy file vào hệ thống, chờ hợp đồng đóng dấu xong là truyện tranh của cô sẽ thành tác phẩm VIP trên web, bên web cũng sẽ bắt đầu đề tác phẩm của cô lên bảng thông báo để có nhiều người thấy hơn.

An Nhu đã đăng chương 2 lên, bây giờ cô chỉ còn chương 3 và bản nháp của chương 4. Hiện tại mỗi ngày An Nhu đều tập trung vào bộ truyện tranh này.

Cô không lười biếng như lúc trước nữa, hồi xưa ngẫu nhiên cô mới nhận vẽ một chiếc bìa truyện hoặc chỉ vẽ những thứ mình muốn vẽ.

Có người bên cạnh là một loại cảm xúc hoàn toàn khác

Càng ngày An Nhu càng vội, nhưng cô cứ duy trì việc vẽ truyện tranh một tuần thì cũng thuận tay hơn, khác hoàn toàn với tốc độ cả chiều chỉ vẽ được một tờ như lúc trước.

Nhưng vậy cũng có nghĩa là cô phải dành ít thời gian cho Trần Bạch Phồn hơn lúc trước, chủ yếu là cô vì vẽ truyện mà giờ giấc giữa ngày và đêm gần như đảo lộn lại, lúc trưa căn bản là không dậy nổi để đi ăn cơm với anh.

Hơn nữa lúc trước cô vẽ bìa thì Trần Bạch Phồn sẽ chỉ yên lặng ngồi bên cạnh cô thôi, nhưng lần này cô không muốn anh biết bộ truyện tranh này quá sớm.

Cô muốn chờ đến khi ra bản in thì sẽ tặng anh như một món quà sinh nhật.

Hoặc nếu không kịp thì dành cho ngày kỉ niệm một năm cũng được.

Tóm lại là, muốn tặng cho anh thôi.

Tuy rằng Trần Bạch Phồn không hiểu sao lại bị cấm vào thư phòng nhưng anh cũng không nói gì cả. Anh chỉ hơi bất mãn với hành vi ngủ muộn rồi thiếu ngủ, hành hạ cơ thể của mình của An Nhu thôi, dẫu vậy, anh cũng không thể ép buộc cô quá được.

Hai người cũng không ở chung, hơn nữa mỗi người đều có cuộc sống cá nhân riêng, dù sao thì anh cũng không thể làm quá mức nên đành phải tìm cách bồi bổ cô bằng đồ ăn.

Mấy ngày trước, An Nhu phải tăng tốc độ vẽ truyện lên, vì sợ Trần Bạch Phồn thực sự giận dữ bèn điều chỉnh thời gian làm việc và nghỉ ngơi một bữa, quay về thời kì ngủ sớm dậy sớm hồi trước một lần.

Hôm nay An Nhu định ra ngoài tìm Trần Bạch Phồn ăn cơm, cô vừa cột dây giày vừa nhìn comments trên app, càng xem càng thấy vui.

Bộ truyện này của An Nhu càng ngày càng hot, fans truyện tranh của cô cũng ngày một nhiều.

Sau khi cô up truyện được bốn tháng thì cuối cùng cũng lên No.1 tuần, clone Weibo của cô cũng dần dần tăng tới hai mươi vạn lượt follow, thậm chí còn nhiều fans hơn cả account chính của cô.

An Nhu cũng không sợ bị Trần Bạch Phồn nhìn thấy, cô biết anh không đọc truyện tranh bao giờ, hơn nữa cơ bản cũng chẳng thấy anh lướt Weibo.

An Nhu vào thang máy, đúng lúc nhận được tin nhắn biên tập gửi tới.

Tác giả có lời muốn nói:

Oaaa mới chương 33 mà Phồn Phồn đã được hôn rồi!!

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 34: Nhuộm Đầu Đôi

An Nhu sụp mí mắt nhìn thoáng qua.

【 《 Anh chàng dịu dàng 》 được rất nhiều bạn đọc yêu mến, nhưng dựa theo đại cương lúc trước của cô thì có lẽ là chưa đến nửa năm nữa đã kết thúc rồi, đề nghị cô thêm chút nội dung, hơn nữa sau khi nam nữ chính yêu đương thì cần có thời gian giảm xóc để chuyển biến tính cách, nếu không thì đột ngột quá.】

【 Nếu cô cảm thấy vừa phải biên kịch vừa phải vẽ hơi quá sức thì tôi có thể tìm biên kịch giúp cô.】

An Nhu đọc đến đây thì hơi khựng lại, cô do dự một lát mới đáp: Được rồi, để bao giờ tôi sửa lại sau. Về chuyện biên kịch thì không cần đâu, tôi không cảm thấy quá sức, cảm ơn biên tập.

Cô muốn tự mình hoàn thành bộ tác phẩm này.

Biên tập: Được rồi.

Biên tập: Cô đã vẽ xong chương 21 chưa?

Nhĩ Đông An An: Gần xong rồi, để mai tôi gửi.

An Nhu cất điện thoại vào túi rồi bước vào phòng khám. Bên trong khá đông người, An Nhu cũng lười tìm chỗ ngồi bèn đứng luôn ở trong góc.

Ở đó có một chiếc kính trang trí, cô hơi liếc gương, nhìn mái tóc đã dài đến trước ngực của mình. Mái tóc màu trà vốn được nhuộm nhìn lạc quẻ với tóc mới mọc, trông hơi xấu.

An Nhu cau mày.

Mai nộp bản thảo xong thì nhuộm tóc luôn đi... Cô nghĩ.

Lục tục có người rời khỏi phòng khám. An Nhu mới tìm được chỗ ngồi thì Trần Bạch Phồn đã ra khỏi phòng, cô lập tức đứng dậy đến chỗ anh.

Cô nắm tay Trần Bạch Phồn bước ra ngoài, thấy mãi mà anh không nói gì bèn ngoảnh lại: “Anh sao thế?”

“Vui đến nỗi không nói thành lời.” Trần Bạch Phồn nghiêm túc nói.

An Nhu: “...”

Thấy anh lúc nào cũng có thể bình tĩnh nói ra những lời như thế thì An Nhu gơ tay bẹo má anh.

“Vui á?” Cô cố ý mạnh tay.

Trần Bạch Phồn nhếch miệng, anh nhịn không được bèn bật cười. Hai người là một cặp “đũa lệch” nên khi nói chuyện thì anh phải hơi cúi người xuống: “Em có thể bẹo nhẹ chút không?”

“...”

An Nhu buông lỏng tay, cô bình tĩnh lại rồi tiếp tục đi về phía trước. Cô nghĩ ngợi một lát rồi thuận miệng nói: “Tốc độ vẽ của em tốt hơn rồi nên cũng đã điều chỉnh lại thời gian nghỉ ngơi và làm việc, sau này em đều đến ăn cơm trưa với anh.”

“Mấy tháng này em phải nhận nhiều bản thảo thế hả?” Trần Bạch Phồn hỏi.

An Nhu nghe vậy thì chột dạ gật gật đầu: “Ừm, em muốn kiếm thêm chút tiền.”

Trần Bạch Phồn nhìn không được bèn dặn: “Vậy thì cũng phải lượng sức chứ, cả ngày em cứ ru rú trong phòng rồi ngồi lì đó vẽ tranh, không sợ ngâm ra thành bệnh à?”

An Nhu phản bác: “Anh cũng ru rú trong cái phòng nhỏ, đứng lì ra đó chữa bệnh cho bệnh nhân còn gì.”

“...” Trần Bạch Phồn không thể phản bác lại.

Anh hơi liếc cô rồi bày ra vẻ mặt vô cảm: “Vậy sao em không quan tâm anh chút đi.”

An Nhu ngẩng đầu nhìn anh, cô khó hiểu hỏi: “Anh muốn em quan tâm anh kiểu gì?”

“Em xoa giúp anh.”

Đang đứng ngoài đường nên An Nhu hơi xấu hổ, nhưng cô vẫn thỏa hiệp giơ tay lên...

Đúng lúc đó, Trần Bạch Phồn tiếp tục nói: “Bằng miệng.”

An Nhu: “...”

Cô lập tức rút tay về, cau mày, bất mãn nói: “Anh có thể đừng nói mấy cái này bên ngoài được không hả, lỡ người khác nghe được thì sao, phiền quá đi.”

Trần Bạch Phồn đột nhiên bị mắng thì sững sờ chớp chớp mắt. Sau đó nụ cười của anh tắt ngấm, anh lạnh lùng hỏi: “Em bảo anh phiền?”

An Nhu thềm căng thẳng, cô lập tức nói: “Anh đừng hiểu lầm.”

Trần Bạch Phồn như bị vứt bỏ: “Anh chẳng hiểu lầm gì hết.”

An Nhu nghe được giọng điệu đó của anh thì nơ ron điên cuồng vận chuyển, cô gượng gạo giải thích, “Em nói là Phồn mà, Phồn trong Trần Bạch Phồn í.”

Trần Bạch Phồn không ngờ An Nhu sẽ giải thích vậy bèn sững sốt quay lại nhìn cô, sau một lúc lâu, anh đột nhiên bật cười rồi thì thào: “Thế hả.”

“...” An Nhu không muốn nói chuyện chút nào.

Trần Bạch Phồn che miệng cười: “Còn có thể nói thế nữa hả.”

An Nhu cự nự thả tay anh ra, cô thẹn quá hóa giận: “Anh đừng cười nữa được không!”

“Ừ.” Anh vẫn cười, nhưng lại duỗi tay ra nắm lấy tay cô một lần nữa.

An Nhu đột nhiên không muốn giận dỗi nữa, cô phồng má, lăm bằm: “Lúc nào anh cũng có lệ em như vậy hết.”

Trần Bạch Phồn cuối cùng cũng ngừng cười, anh đứng đắn nói: “Không cười nữa.”

An Nhu phân tích tâm lý anh rất chuẩn: “Chút nữa kiểu gì anh cũng sẽ nói, mới yêu đương bốn tháng mà em đã chán nụ cười của anh rồi.”

Trần Bạch Phồn mặt dày nói: “Vậy lần này anh không nói nữa.”

“Không cấm anh nói mà.” An Nhu nắm tay anh, cô đột nhiên cong môi, nhấn mạnh: “Em không cấm anh nói đâu.”

Cả ngày đều dính lấy cô như một chú chó to xác, hơi tí là sẽ giả vờ đáng thương để được cô chú ý tới;

Không thích nhìn cô cứ hành hạ cơ thể mình, thường xuyên lái nhai bảo cô mau mau sửa mấy tật xấu này đi;

Tuy rằng lúc bận rộn thì sẽ có chút không kiên nhẫn, thế nhưng An Nhu vẫn,

Rất thích, rất thích anh.

*

Hai người đi vào một tiệm mì và chọn hai tô mì xương sườn. An Nhu nhàm chán nhìn loanh quanh, ngáp dài ngáp ngắn. Trần Bạch Phồn rót một chén nước để trước mặt cô, nói: “Mai anh được nghỉ, anh đi dạo phố với em nhé? Có phải lâu rồi em chưa mua quần áo không?”

An Nhu đang định gạt đầu thì nhớ đến một việc bèn giơ tóc ra cho anh nhìn: “Anh nhìn tóc em này, xấu chết mất. Mai em phải đi làm tóc mới được.”

Trần Bạch Phồn duỗi tay sờ sờ: “Cắt tóc khác màu đi hả?”

“Cắt một chút rồi uốn đuôi,” An Nhu nghĩ ngợi một lát rồi nói tiếp, “Em muốn nhuộm tóc nữa.”

Trần Bạch Phồn nghe vậy thì nhướng mày: “Nhuộm màu gì cơ?”

An Nhu thấy phản ứng của anh thì hơi buồn bực: “Đừng nói là anh không cho em nhuộm tóc nhé?”

An Nhu chưa chờ anh trả lời đã lấy điện thoại ra giờ cho anh xem mấy tấm hình: “Em đang không biết chọn màu nào nè.”

Trần Bạch Phồn nhìn lướt qua: “Không được.”

“...” An Nhu đang định thuyết giáo với anh thì Trần Bạch Phồn đã nói: “Chọn màu nào đặc biệt chút đi.”

An Nhu ngớ người ra: “... Hả?”

“Anh cũng nhuộm.” Trần Bạch Phồn thờ ơ nói, “Hai ta nhuộm đầu đôi.”

Nghe thấy ba chữ “nhuộm đầu đôi” thì An Nhu suýt nữa sặc nước bọt, cô hoảng sợ hỏi: “Nhuộm đầu đôi gì cơ, bác sĩ các anh chẳng lẽ còn có thể nhuộm màu rực rỡ à, như thế nhìn chẳng chừng chặc tí nào.”

“Đúng nhỉ.” Trần Bạch Phồn nghĩ ngợi một lát rồi chỉ vào một tấm ảnh, “Vậy chọn màu này đi.”

An Nhu rất sợ anh nhuộm tóc vì cô bèn nghiêm túc nói: “Nhưng em thích anh để tóc đen cơ.”

“Vậy anh không nhuộm nữa.” Anh thỏa hiệp, trông có vẻ hơi tiếc nuối.

Đúng lúc đó người phục vụ bưng mì vào. An Nhu cầm thìa, len lén liếc anh.

... Cô chưa từng nghĩ đến chuyện anh sẽ nói muốn nhuộm tóc chung với cô.

Đúng lúc Trần Bạch Phồn cũng nhìn cô, anh hỏi nhỏ: “Sao thế?”

An Nhu cắn thìa một lát mới nói: “Em tưởng là anh sẽ không cho em nhuộm tóc.”

Anh khó hiểu nhìn cô: “Em muốn làm thì sao anh lại phải cấm?”

An Nhu chớp chớp mắt, phải ha.

Một lát sau, cô cúi đầu cắn xương sườn, khe khẽ thì thào: “Thật ra anh thế nào em cũng thích.”

*

Sau khi cơm nước xong, Trần Bạch Phồn đứng xa xa nhìn An Nhu băng qua đường rồi mới vào phòng khám. Anh ngồi trên sofa, nhắn cho An Nhu một câu “Về đến nhà nhớ nói với anh” xong bèn bỏ điện thoại ra, nhắm mắt định ngủ.

Trần Bạch Phồn vẫn không quen nghỉ trưa ở sofa trước quầy đón tiếp bệnh nhân lắm nên chẳng mấy chốc anh đã đứng lên, đi vào một phòng khám rồi nằm trên ghế nha khoa.

Anh nhớ tới lời của An Nhu lúc nãy bèn cong môi, thế là chẳng còn thấy buồn ngủ nữa, cô vẫn chưa trả lời tin nhắn của anh. Trần Bạch Phồn nhàm chán nghịch điện thoại, đột nhiên nhìn thấy app Weibo trong góc.

Đúng thật là anh rất ít khi dùng Weibo, trước kia anh đăng kí Weibo là để mắng Hà Tín Gia sau mỗi lần bị cậu nhục nhã, sau đó là để nhắn tin với An Nhu.

Vậy có nghĩa là, từ lúc anh yêu đương đến giờ hình như không online Weibo lần nào nữa thì phải.

Lúc đầu anh còn lướt Weibo của An Nhu, nhưng từ khi biết cơ bản là cô không thích post bài trên đó thì cũng chẳng còn hứng nữa.

Trần Bạch Phồn click vào ngó qua, anh mở trang cá nhân của mình ra thì thấy top vẫn là cái bài post bữa nọ của mình, thăm đếm một lát, hình như chưa đầy ba tháng thì phải.

Trần Bạch Phồn hơi ngược mắt, đột nhiên chú ý tới số lượng những người mình follow vốn ít đến nỗi có thể đếm được trên đầu ngón tay thiếu mất một người.

Anh khó hiểu bấm vào nhìn mới biết thiếu An Nhu.

Trần Bạch Phồn bực bội tìm “Nhu Chi” trên thanh tìm kiếm, thấy cái tên bên trên cùng thì bấm follow, màn hình điện thoại lập tức nhảy ra một chiếc khung trong suốt, bên trên viết một hàng chữ.

【 Vì user để chế độ riêng tư nên thao tác của bạn không thành công. 】

Trần Bạch Phồn: “...”

Cái gì đây?

Tác giả có lời muốn nói:

Cưng à, cưng bị block rồi.

Editor cũng có lời muốn nói:

Hai ngày nữa vì có việc tư nên không up chap mới được, bà con thông cảm cho tui nhé TUT, thứ bảy lại up 2c như thường ^v^.

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 35: Có Mười Giây

Trần Bạch Phồn buồn bực nhú mày, anh lên mạng tìm: Follow người nào đó trên Weibo thì hiện lên khung “Vì user để chế độ riêng tư nên thao tác của bạn không thành công” là sao?

Anh nhìn kết quả tìm kiếm trên cùng bèn bấm vào.

【 Chào anh, theo tình huống của anh thì có vẻ là anh bị người đó block rồi ạ.】

Trần Bạch Phồn: “...”

Anh nhìn câu đó chăm chăm, tỏ ra không thể tin nổi, nhìn đi nhìn lại ba lần, cuối cùng ôm ngực bỏ điện thoại xuống, quyết định gác chuyện này lại đã.

Anh nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ trưa.

Một lát sau, Trần Bạch Phồn bị trọng thương vô cùng nặng nề về tâm linh đau đớn bò dậy, anh vào WeChat nhắn một tin cho An Nhu.

【 Em có biết cách block người khác trên Weibo không? 】

*

Lúc An Nhu đọc được những lời này thì cô mới vừa vào nhà, cô hơi cụp mí mắt, tò mò hỏi: Anh còn xài Weibo hả?

Trần Bạch Phồn: Ủ, nhưng bình thường không hay dùng lắm.

An Nhu cũng không nhớ block người khác thế nào bèn vào Weibo tìm kiếm. Sau đó mới đáp lời anh: Anh vào trang chủ người mình muốn block rồi bấm góc bên phải phía trên là được.

An Nhu: Anh muốn block ai à?

Trần Bạch Phồn đáp rất nhanh: Không, anh chỉ hỏi chút thôi.

Trần Bạch Phồn: Em đã từng block ai chưa?

Quả thật An Nhu đã block khá nhiều người rồi.

Lúc đầu cô mới nhận vẽ thì thỉnh thoảng sẽ có người mắng cô vẽ xấu, mắng xong bèn block, An Nhu bực bội nhưng không thể làm gì được người ta nên cũng đành phải block lại.

Sau đó thì người thích cô ngày một nhiều, người ghét cô cũng chẳng hề thiếu.

Thế là An Nhu dứt khoát không thèm đọc tin nhắn nữa, chỉ đôi khi có mấy người đáng yêu nhắn mới vào trả lời mấy câu. Lúc trước cô có bấm nhầm vào một người, tuy rằng người ta không mắng cô nhưng tên và bài ghim đều hơi biến thái.

Mà cô cũng biết, trên thế gian này chẳng thiếu gì người kì dị, cách một chiếc màn hình, đôi khi gặp phải một người quái gở cũng là chuyện thường.

An Nhu thành thật trả lời: Có á.

Trần Bạch Phồn: Vì sao lại block thế?

An Nhu: Chắc là có nhiều nguyên nhân lắm, nhưng chủ yếu là anti thì phải.

An Nhu: Cơ mà đợt trước em có block một người, tuy rằng người đó không mắng em nhưng lại rất kì lạ, tóm lại là làm em hơi sồn tóc gáy chút nên block luôn.

Bên kia hơi im lặng một lát.

Trần Bạch Phồn: Vậy bây giờ em vào list bị em block đi.

An Nhu không biết anh muốn gì nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo, cô không nhớ list bị mình block ở chỗ nào, lướt một hồi lâu, cuối cùng cũng tìm thấy ở phần “block list”.

An Nhu lại mở WeChat ra: Em mở ra rồi, anh định làm gì thế?

Trần Bạch Phồn: Chụp màn hình gửi anh đi.

An Nhu không hiểu ra sao, cô nhanh tay chụp ảnh màn hình lại rồi gửi cho anh.

Chẳng mấy chốc Trần Bạch Phồn cũng đã gửi cho cô một bức ảnh, là ảnh đã được cắt ra từ bức cô gửi anh lúc nãy, trong đó chỉ có nickname Weibo của một người: Cưới được Nhu Chỉ trước hai mươi tám tuổi.

An Nhu đột nhiên cảm thấy hơi bất an:... Sao thế?

Sau đó, Trần Bạch Phồn trả lời cô: Đây là anh 😊

An Nhu: “...”

Đầu ngón tay của cô hơi khựng lại, lập tức thu hồi bức ảnh mình mới gửi rồi gỡ block Trần Bạch Phồn.

Nhưng anh đã nhanh tay save ảnh lại rồi gửi cho cô.

Trần Bạch Phồn: Em block anh.

Trần Bạch Phồn: An Nhu block anh.

Trần Bạch Phồn: An Nhu block Trần Bạch Phồn.

Anh lặp lại một lần: An Nhu block Trần Bạch Phồn.

Trần Bạch Phồn: Em có tin nổi không chứ?

An Nhu tỏ ra cây ngay không sợ chết đứng: Em có biết đây là anh đâu, block là chuyện bình thường mà.

Trần Bạch Phồn hoàn toàn không để lời cô nói vào tai, anh tiếp tục tác quái tác quái: Bạn gái block anh, bạn gái không nhận ra anh TUT.

An Nhu: “...”

Trần Bạch Phồn: Anh nói gì được đây, anh chả dám nói gì hết.

Trần Bạch Phồn: Anh chỉ có thể khóc.

An Nhu vốn đang không cảm xúc nhìn một đồng tin nhắn anh gửi tới, đến câu cuối cùng thì nhin không được mà bật cười.

Đúng là đồ hâm. An Nhu nhin không được bèn nghĩ.

An Nhu lại vào Weibo, cô nhìn nickname của Trần Bạch Phồn thì hơi cong môi, lẩm bẩm: “Cái tên ngốc ngếch gì đây.”

Sau đó giơ tay nhấn follow, để vào danh sách chú ý đặc biệt.

Đã lâu lắm rồi An Nhu không dùng account này, cô click vào bài post gần đây nhất của mình để đọc bình luận phía dưới.

【Lâu lắm rồi Nhu Chỉ không post Weibo á... Mất tích rồi sao.】

【 Đại đại ơi! Em siêu thích tranh của chị!! 】

【 Sao Nhu Chỉ mãi chưa vẽ tác phẩm mới nhỉ? Chị bận chuyện ở thế giới thật lắm sao? 】

An Nhu nhìn chăm chăm vào bình luận cuối cùng, cô nhanh tay trả lời, đây cũng là lần đầu tiên cô đáp một câu mặt dày như thế.

—— Đang bận yêu đương.

An Nhu gửi cho Trần Bạch Phồn một sticker khăn giấy, ý bảo anh mau lau nước mắt đi.

An Nhu: Em vẽ tranh đã, hôm nay phải vẽ xong mới được.

An Nhu: Anh mau ngủ một lát đi, chiều còn phải đi làm đấy.

Trần Bạch Phồn đau lòng đến nổi suýt nữa thổ huyết, nhưng anh cũng không muốn quấy rầy An Nhu để rồi cô phải thức khuya nữa.

Anh lại mở Weibo thì thấy số fans của mình đã nhiều thêm một người, Trần Bạch Phồn bấm vào nhìn.

Là Nhu Chỉ.

Anh nhướn mày, sau đó cũng follow lại cô, vào trang chủ của cô nhìn một lát. Đã hai tháng rồi cô không hề post thêm một bài nào cả.

Trần Bạch Phồn bấm vào bài post gần đây nhất của cô, hơi liếc mắt đã thấy bình luận mà cô mới trả lời.

Anh sửng sốt, nhìn nó chăm chăm vài phút.

Sau đó Trần Bạch Phồn đột nhiên bật cười, anh chụp hình up lên Weibo.

Caption: Anh thật là bận.

*

Trang cuối cùng của chương này đúng là lúc nam chính tỏ tình với nữ chính. Anh ngồi xổm trước nhà cô, ngẩng đầu lên, đường cong trở lên thật dịu dàng dưới vầng sáng, trong đôi mắt lấp lánh lấp lánh. Sau đó, anh nhẹ nhàng nói một câu: “Vì thích em.”

An Nhu lười biếng vươn vai, save chương đó lại rồi gửi cho biên tập.

Cô nhớ tới lời biên tập nói rồi nghĩ tới chuyện chương sau đã bắt đầu phải vẽ những ngày tháng nam nữ chính yêu đương thì đột nhiên thấy hơi bức bối.

Bây giờ An Nhu hoàn toàn không nhớ nổi Trần Bạch Phồn lúc cô mới gặp như thế nào nữa rồi.

Kì giám xóc là cái gì, có tồn tại đâu.

Không có kì giám xóc cũng không thấy đột ngột mà...

An Nhu mím môi, cô click mở khu bình luận của truyện tranh lên xem.

【 Trời ơi khi nào mới tỏ tình vậyyyy 】

【 Móa sao có thể ngọt vậy chứ!! 】

【 Haiz sao không có anh nha sĩ nào đẹp trai thế ở đối diện nhà tui nhỉ? 】

【 Òa òa mấy hôm trước tui thật sự đã gặp được một anh nha sĩ siêu siêu đẹp trai á!! 】

【 Đây mà là thật á? Cốt truyện giả quá [/ đổ mồ hôi] 】

An Nhu cũng không để ý đến bình luận cuối cùng lắm.

An Nhu tự tin cảm thấy, bộ truyện tranh này của cô có thể hot đến thế, một phần là do phong cách đáng yêu, mặt khác là do trang web tuyên truyền khá tốt, công bố đây là một cuốn truyện tranh về câu chuyện tình yêu của một họa sĩ trong đời thật.

Tuy rằng chủ yếu An Nhu đều vẽ chuyện giữa hai người, nhưng chắc chắn là đã tô điểm cho nhân vật thêm đẹp rồi. Hơn nữa cô cũng cố ý xóa đi rất nhiều quan hệ dư thừa, ví dụ như Tín Thụ, hoặc là chuyện hai người đã quen nhau từ nhỏ.

Cô còn tự cho thêm chút tình tiết không ảnh hưởng quá lớn đến cốt truyện, chủ yếu là những điều hàng ngày nhưng lại rất hợp với phong cách của cô.

Từ khi fans nhiều lên thì An NHu cũng nhận được rất nhiều bình luận như thế, thậm chí còn có người comment dưới post xin ảnh chụp của cô.

May mà An Nhu không vẽ phòng khám Ôn Sinh rập khuôn vào truyện tranh, cô cố gắng sửa rất nhiều chi tiết nhỏ để người đọc không biết nơi cô vẽ là Bạc Thành.

Thế giới thật và thế giới ảo, cô vẫn muốn chúng phải tách ra rành mạch.

*

Ngày hôm sau, Trần Bạch Phồn và An Nhu đến quảng trường ở trung tâm thành phố để mua quần áo.

Trong nhà An Nhu còn có cả một đồng quần áo chưa mặc nên cô cũng không muốn mua lắm, vòng đi vòng lại chỉ ưng đúng một chiếc váy.

Đến lúc đi ngang qua cửa hàng quần áo cho phái nam thì cô lại có hứng hơn hẳn. An Nhu kéo Trần Bạch Phồn vào trong, chọn một chiếc áo sơ mi màu trắng cho anh thử, có thể là do nghề nghiệp của anh nên mỗi lần An Nhu mua quần áo cho Trần Bạch Phồn đều chọn màu trắng.

Trần Bạch Phồn nhướng mày, ngoan ngoãn vào phòng thay đồ thử áo.

Lúc anh ra ngoài thì thấy An Nhu đang quay lưng chọn quần áo cho mình, hoàn toàn không có ý định quay lại ngắm anh một cái.

Trần Bạch Phồn cực kì bất mãn với loại vải ngộ này, anh chủ động dịch lại chỗ cô: “Đẹp không?”

An Nhu quay đầu cẩn thận nhìn.

Áo sơ mi rất vừa người, thủ pháp cắt may đơn giản tôn lên dáng người của anh, An Nhu chớp chớp mắt rồi nhìn ra chỗ khác “Đẹp, mua đi.”

Cô vừa lật quần áo vừa nói: “Để em xem bộ khác cho anh.”

Trần Bạch Phồn tròn tròn mắt, tỏ ra vô cùng sửng sốt với loại phản ứng băng quơ này của cô. Anh khó tin hỏi lại: “Đẹp không?”

An Nhu: “Đẹp mà.”

Trần Bạch Phồn quay đầu cô lại phía anh.

An Nhu khó hiểu hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Trần Bạch Phồn lại hỏi lại: “Đẹp không?”

An Nhu cảm thấy bản thân mình thật là kiên nhẫn làm sao: “Em bảo đẹp mà.”

“Vậy sao em lại thế hả?”

“Em làm sao?”

Giọng Trần Bạch Phồn có vẻ hơi hơi tủi thân: “Mới nãy sao em nhìn anh có mùi giây vậy?”

“Em còn phải...” Chọn quần áo cho anh mà.

“Hơn nữa vẻ mặt của em không làm anh cảm thấy em có tí rung động nào cả.”

An Nhu: “...”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 36: Ngồi Xổm Xuống

Khóe miệng An Nhu giật lên liên hồi, quả thực cô không thể tưởng tượng nổi cái vẻ mặt rung động là như thế nào nên đành phải nhìn anh chăm chăm nửa phút mới thôi.

Trần Bạch Phồn vừa được ánh mắt của An Nhu “súng ái” lập tức cảm thấy thỏa mãn, anh đang chuẩn bị vào phòng thử đồ đổi lại quần áo của mình thì thấy An Nhu ôm mấy món đồ vừa chọn xong vào lòng và nói: “Đi thôi.”

Thấy thế thì Trần Bạch Phồn thuận miệng hỏi: “Không cần thử hả?”

An Nhu sờ sờ góc áo hơi nhăn, dừng dừng nói: “Thử làm gì, mấy bộ cơ mà, lãng phí thời...”

Không khí bỗng dừng im lặng vô cùng.

May mà đúng lúc An Nhu ngược mắt nhìn anh, cô kịp thời sửa miệng: “Em lấy áo số lúc nãy hết rồi, dù sao anh mặc gì cũng đẹp mà.”

Trần Bạch Phồn thềm xúc động, anh cúi đầu đứng trước cô, nếu có đuôi thì có lẽ bây giờ nó đã vẫy loạn lên rồi, anh chủ động nói: “Vậy anh mặc cái này luôn nhé?”

An Nhu lắc đầu: “Đổi đi đã, giặt sạch rồi hãy mặc.”

“Ồ.” Anh ngoan ngoãn vào phòng thử đồ thay quần áo.

An Nhu ôm quần áo đứng trong góc chờ anh, cô cụp mí mắt nhìn điện thoại.

Tuy rằng người này hay rảnh rỗi sinh nông nổi mà kiếm chuyện với cô, nhưng mà... Siêu dễ dãi luôn.

*

Sau khi hai người cơm nước xong, An Nhu kéo anh đến tiệm cắt tóc quen thuộc, trước khi bước vào thì cô do dự hỏi: “Anh muốn nhuộm thật à?”

“Nhuộm chứ.”

An Nhu nhón chân sờ tóc anh: “Ừm, vậy tiện thể cắt luôn đi, tóc che mất lông mày rồi nè.”

Trần Bạch Phồn khom lưng cười: “Được thôi.”

Hai người tìm một chỗ ngồi xuống.

An Nhu dặn dò stylist làm tóc cho Trần Bạch Phồn mấy câu mới bắt đầu nói chuyện với Tiểu Lý – stylist cô quen. Biết được kiểu tóc An Nhu muốn làm, Tiểu Lý vừa cắt tóc cho cô vừa hỏi: “Bạn trai cô à?”

An Nhu cong môi: “Đúng thế.”

Trần Bạch Phồn cách chỗ cô không xa, anh nghe thấy câu chuyện của hai người thì nhướng mày, quay về phía họ nói: “Là loại bạn trai sau này sẽ kết hôn ấy.”

Stylist đang cắt tóc cho Trần Bạch Phồn bị cái ngoảnh đầu của anh dọa hết hồn, suýt nữa thì cắt lệch mất, cô ấy vội vàng rút tay lại, nói: “Ôi! Ôi! Anh đừng có nhúc nhích!”

Tiểu Lý đứng sau cười cười, không hiểu sao mặt An Nhu lại nóng bừng lên.

Sau khi cắt xong thì Tiểu Lý đề nghị nếu An Nhu muốn uốn tóc thì để hai tuần nữa rồi hãy tới nhuộm, nếu không thì sẽ dễ hỏng tóc lắm. An Nhu soi gương, nghĩ ngợi một lát thì quyết định không uốn nữa mà nhuộm tóc luôn. Tóc cô mượt, thật ra thì không uốn cũng rất đẹp rồi, chúng hơi cong vào phía trong trông rất trẻ.

An Nhu nhin không được bèn dặn: “Hai chúng tôi nhuộm cùng màu đấy, là cái màu tôi vừa nói với cô đó, không cần nhuộm sáng quá đâu, tối tối chút thì tốt.”

Tiểu Lý vẫy vẫy tay, cô ấy cười: “Biết rồi.”

Sau khi stylist bôi thuốc nhuộm tóc xong xuôi thì bắt đầu dùng lược chải cẩn thận rồi mới gội qua cho họ bằng nước ấm.

Trước kia Trần Bạch Phồn đến hiệu cắt tóc thì chỉ mất tầm hai mươi phút, cắt xong tóc là về, cho nên hiển nhiên không quen với quá trình nhuộm tóc cho lắm, vừa lâu vừa nhàm chán.

Tóc An Nhu dài hơn Trần Bạch Phồn nên hiển nhiên cũng chậm hơn anh nhiều. Đến lúc nhuộm tóc xong cô mới thấy Trần Bạch Phồn nhắm mắt lại, dường như đã ngủ rồi.

An Nhu lấy điện thoại, cô cong cong mắt chụp cho anh một bức ảnh rồi up luôn lên với chế độ bạn bè mà không loại trừ cha mẹ An nữa.

An Nhu: [/ tình yêu][/ hình ảnh]

Quả nhiên, chưa đầy mười phút sau mẹ An đã nhắn tin cho cô.

Mẹ An: Người trong ảnh con chụp có phải tên nhóc nhà họ Trần không?

An Nhu: Đúng ạ.

Sau đó mẹ An lập tức gọi điện thoại cho cô.

An Nhu ngắt điện thoại, cô gửi tin nhắn cho bà: Con đang nhuộm tóc.

Lúc trước cô không nói cho ba mẹ là vì sợ họ biết sẽ đến Bạc Thành ngay, chủ yếu là cô không muốn bọn họ quá vất vả, đương nhiên cũng có nguyên nhân là hai người mới yêu đương không bao lâu, cô chưa muốn gặp phụ huynh sớm thế.

Nhưng bây giờ, An Nhu cảm thấy quan hệ của hai người đã ổn rồi, để cho ba mẹ biết hình như cũng không sao cả, đã vậy dịp Quốc Khánh cũng có thể dẫn Trần Bạch Phồn về thăm họ nữa.

Nhưng không biết anh có muốn không nhỉ, chút nữa hỏi anh vậy...?

Cô vừa nghĩ ngợi vừa cúi đầu xuống, đúng lúc đọc được tin nhắn của mẹ An.

Mẹ An:????????????????

An Nhu: "..."

Mẹ An nhắn cho cô mấy tin nhắn thoại liền.

"Con với Bạch Phồn yêu đương bao lâu rồi hả?"

"Lúc trước mẹ bảo để nó đi mua xe với con con bảo không cần cơ mà? Lần trước về nhà cũng chưa có đối tượng đúng không, dì Trần biết chưa, không được, mẹ phải đi hỏi cái đã."

An Nhu: Bốn tháng rồi thì phải.

Chẳng mấy chốc mẹ An đã nhận tin tới.

“Dì Trần cũng biết...” Bà yên lặng năm giây, “Mấy tháng nay không ngày nào mẹ không nói chuyện phiếm với dì ấy cả, không ngờ dì ấy lại không cho mẹ biết.”

An Nhu: Dì Trần cũng biết ạ?

An Nhu: Vậy sao dì không nói cho mẹ biết thế?

Mẹ An: Không biết, mẹ không hỏi, không muốn nói chuyện với bà ấy nữa.

Mẹ An: Mẹ phải nói cho ba con biết mới được.

An Nhu: Ba mẹ đừng tới, Quốc Khánh con sẽ về mà.

Mẹ An: Còn tận hai tháng nữa.

An Nhu: Thế cũng nhanh mà, lúc trước có bao giờ con về dịp Quốc Khánh đâu!

Mẹ An: Dù sao mẹ cũng phải nói với ba con cái đã.

An Nhu: “...”

Một lát sau, stylist dẫn Trần Bạch Phồn đi gọi đâu, anh nhập nhèm mở mắt ra, liếc thấy An Nhu mới bình tĩnh đi theo stylist.

Sau một lúc lâu hai người mới nhuộm xong tóc, thanh toán tiền xong xuôi bèn đi ra ngoài.

Trần Bạch Phồn nắm tay An Nhu, hai người một trước một sau đi đường, cô cúi đầu nghĩ ngợi không biết phải mở miệng thế nào.

Thấy An Nhu im lặng thì Trần Bạch Phồn quay lại nhìn, anh gãi đầu: “Em sao thế?”

An Nhu cũng không do dự nữa, cô hỏi thẳng: “Ba mẹ anh biết mình yêu đương không?”

“Biết.” Trần Bạch Phồn thành thật đáp.

“Biết từ bao giờ thế?”

Trần Bạch Phồn không biết tại sao cô muốn hỏi chuyện này nhưng vẫn ngoan ngoãn đáp: “Hình như là lần đầu tiên mình hẹn hò thì phải, hôm đấy anh post bài trên WeChat.”

An Nhu bỗng nhiên cảm thấy hơi chột dạ: “Mẹ em... Hôm nay bà ấy mới biết.”

An Nhu lập tức giải thích trước khi anh mở miệng: “Không phải em không muốn nói với họ đâu, em sợ bố mẹ em lại vất vả sang đây thôi, với lại...”

“An Nhu.” Anh ngắt lời cô, giọng điệu vô cùng đứng đắn, “Có phải em sợ anh không tốt với em không?”

An Nhu nuốt những lời chưa nói vào trong, cô ngơ ngác một lát mới lắc đầu.

Đâu phải cô sợ anh không tốt với cô, cô chỉ sợ anh sẽ không thích cô lâu đến vậy thôi.

An Nhu tự biết mình là một người chẳng thú vị chút nào, cô không thích ra ngoài, ru rú trong nhà bao lâu cũng không thấy chán. Không biết người như anh ở chung với cô lâu rồi có cảm thấy cô nhàm chán không nhỉ?

Tình cảm của anh đến rất đột nhiên, rất kì lạ, khiến cô không đỡ nổi, cũng khiến cô cảm thấy thiếu an toàn.

Nhưng tất cả hành vi của anh càng ngày lại càng khiến cô tự tin hơn.

—— “Em có nói cho anh ta biết em rất thích bạn trai em và bạn trai em cũng rất thích em không?”

—— “Nãy em mà không cầm tay anh là anh khóc cho em xem đấy.”

—— “Hôm nay đồng nghiệp đều bảo anh trông rất tiêu tụy, bởi vì trưa em không đến tìm anh.”

—— “Anh cũng nhuộm, hai ta nhuộm đầu đôi.”

Bất kể đó là do bản tính của anh, hay anh cố tình làm thế thì đều khiến cho An Nhu tự tin hơn nhiều, cảm thấy bản thân quả thực có một chỗ đứng nhất định trong lòng anh.

Hơn nữa dạo này còn max tự tin nữa.

“Dì Trần biết thì sao lại không nói cho mẹ em nhỉ?”

Trần Bạch Phồn ngừng lại, vẻ mặt anh rất vi diệu còn giọng nói thì quái quái: “Chả phải em không muốn để ba mẹ em biết hả?”

“Em đâu có...” An Nhu cũng không chắc lắm, cô cố gắng nhớ lại rồi cẩn thận nói, “Em chưa từng nói lời này mà...”

Cô vừa nói thế thì đột nhiên nhớ tới một chuyện, hôm Trần Bạch Phồn post bài lên WeChat cô cũng đang ở cạnh anh, lúc đó cô có vô tình hỏi: “Anh không add ba mẹ em đấy chứ?”

Trần Bạch Phồn ngoảnh sang nhìn cô, dường như anh nghĩ tới chuyện gì đó bèn hừ nhẹ, tuy không nói gì nhưng mắt hơi híp lại, môi cũng mím

chặt, trông có vẻ bức bối nhưng lại không dám nổi cáu.

Anh thế này quả thật làm An Nhu rất muốn hôn. Nhưng hai người lệch nhau quá, An Nhu cảm thấy cô nhảy dựng lên cũng chưa chắc đã hôn được anh, thế là cô duỗi tay kéo cổ áo anh xuống.

Trần Bạch Phồn không giữ cái vẻ mặt đay nghiến nữa, anh sững sốt hỏi: “Em định làm gì thế?” Vừa nói vừa ngoan ngoãn khom lưng theo An Nhu.

Cô chờ không kịp bèn nhảy lên luôn, nhưng vì dùng nhiều sức quá nên cũng hơi lệch hướng, không cẩn thận nên va trán vào mũi anh cái sầm.

Đầu cô không đau lắm, nhưng Trần Bạch Phồn đã lập tức ôm mũi không nói gì.

An Nhu hoảng sợ, cô vội vàng kéo tay anh ra, nói: “Để em nhìn xem.”

Không chảy máu, chỉ có cái mũi hơi hồng hồng thôi.

Trần Bạch Phồn cứ kệ cho cô xem, nhưng anh cũng không quá hiểu cô muốn làm gì: “Em ——”

Anh nghĩ ngợi một lát bèn hỏi: “Muốn nhảy lên táng anh à?”

An Nhu: “...”

Nếu mà đánh thì cô đứng yên đây cũng đánh được đấy nhé? Thật đấy, không cần nhảy dựng lên vậy đâu, đập thẳng vào chân phát là được rồi đó.

An Nhu lập tức hết hứng: “Về nhà.”

Tới lúc này Trần Bạch Phồn mới ngộ ra: “Em định hôn anh à?”

“...”

Trần Bạch Phồn cúi đầu, anh tủi thân nói: “Sao em không nói trước với anh, anh ngồi xồm xuống cho em hôn cũng được.”

An Nhu nghe thấy ba chữ “ngồi xồm xuống” thì suýt nữa tắc cơ tim, “... Anh đừng nói nữa được không?”

“Thế em muốn hôn nữa không?”

An Nhu cảm thấy mình đã bị sỉ nhục lập tức xù lông: “Không! Hôn! Đi! Mau!”

“...”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 37: Dễ Lấy Vợ

Trần Bạch Phồn bất ngờ nhận ra An Nhu đang giận dỗi. Anh xoa xoa cái mũi tê dại của mình rồi đi theo sau cô.

Mỗi khi An Nhu không vui thì lúc đi đường sẽ vô ý bước nhanh hơn, nhưng chân cô ngắn nên Trần Bạch Phồn chỉ cần đi với tốc độ bình thường cũng đuổi kịp cô rồi.

Trần Bạch Phồn cẩn thận nghĩ lại xem nãy giờ mình có nói gì sai không.

Hình như lúc nãy anh cũng chỉ nói đến chuyện cô nhảy dựng lên để hôn mình thôi đúng không? Sau đấy anh nói cô ngồi xồm xuống cũng được...

Ngồi xồm xuống...

Trần Bạch Phồn: "..."

Cuối cùng anh cũng nhận ra vấn đề ở đâu ra, đang định nhanh chân đến đỡ An Nhu thì cô đột nhiên ngừng chân, quay đầu lại nhìn anh.

Trần Bạch Phồn ngừng thở, đúng lúc biết điều mà dừng chân lại, suýt chút nữa là hai người đụng phải nhau rồi. An Nhu mím môi, cô vừa định há miệng ra đã ngậm lại, "Sao anh lại ——"

Cô chưa kịp nói xong thì như nghĩ ngợi gì bèn im lặng: “Thôi, về nhà.”

Trần Bạch Phồn lập tức biết cô định nói gì.

— Sao anh lại không biết dỗ em chứ.

Trần Bạch Phồn vội vàng ôm cô, anh cong môi cười: “Em không hiểu hả?”

“Anh làm gì vậy, đừng có ôm em.” An Nhu giãy giụa mãi nhưng không thoát được, cô khó chịu hỏi, “Không hiểu cái gì cơ?”

Sau đó, Trần Bạch Phồn thoáng nói lỏng tay, anh cúi đầu nâng cằm cô lên rồi hôn cô thật mạnh.

“Thủ pháp khoa trương đấy, anh nói ngồi xổm xuống cũng chỉ là muốn cho em biết anh muốn được em hôn bao nhiêu thôi mà.”

An Nhu hoảng sợ trước hành động của anh, cô giật mình che miệng lại rồi hạ giọng nói: “Đang trên đường! Trên đường đó!”

Tuy rằng không nhiều người đi trên con đường này lắm nhưng vẫn có mấy người lục tục ngược xuôi. An Nhu thậm chí còn nghe được tiếng chế nhạo của một người qua đường, thế là cô đỏ bừng mặt.

Trần Bạch Phồn nghe vậy thì nhăn chặt mày, sau đó tiếp tục cúi đầu hôn cô thêm cái nữa, anh liếm khóe miệng rồi hùng hồn nói: “Tụi mình là người yêu mà.”

... Có ai bảo không phải đâu?

“Hôn ở trên phố thì sao chứ, có phải yêu đương vụng trộm đâu.”

An Nhu: “...”

Nghe có vẻ hợp lí đấy.

*

Sau khi đến Thủy Ngân Hoa Thành, Trần Bạch Phồn bước vào nhà An Nhu theo thói quen. Cô cởi giày ra, nằm ngay đơ lên sô pha rồi lấy điện thoại ra nghịch.

Trần Bạch Phồn ra chỗ tủ lạnh lấy hai quả táo, anh ngồi gọt vỏ bên cạnh cô.

An Nhu thấy một bên sô pha lồm vào thì ngừng đung đưa chân. Cô vào WeChat mới nhận được tin nhắn nửa tiếng trước cha An gửi tới.

An Nhu nhớ tới chuyện gì đó bèn ngồi dậy: “Quốc Khánh anh được nghỉ bao lâu?”

Đúng lúc Trần Bạch Phồn vừa gọt vỏ xong, anh bỏ một miếng vào miệng cô: “Bảy ngày.”

An Nhu nhai nhai, cô hàm hồ nói: “Vậy Quốc Khánh anh có muốn về gặp ba mẹ em không?”

Anh ngừng tay, ngoảnh đầu nhìn về phía cô, đôi mắt sáng lấp lánh đượm ý cười: “Em muốn dẫn anh về ra mắt hả?”

An Nhu lờ anh đi, cướp lấy quả táo trong tay anh bắt đầu cắn.

“Nhưng mà tới lúc đó thì, Quốc Khánh ——” Trần Bạch Phồn bỗng nhiên cười, “Bao giờ em rảnh thì tới gặp cha mẹ anh đi, họ muốn gặp em lâu rồi.”

An Nhu cúi đầu nghĩ ngợi: “Vậy chờ tới lần sau anh được nghỉ đã.”

Trần Bạch Phồn rút khăn giấy ra lau tay, anh lẩm bẩm: “Còn nhớ tên Weibo của anh không?”

An Nhu ngừng thở, cô nghĩ đến chín chữ kia thì lắp bắp nói: “Cái, cái gì, em không nhớ đâu, em không đọc tên Weibo bao giờ, sao mà biết được.”

Trần Bạch Phồn đã quen với việc cô hay thế này nên cũng không để ý lắm mà chỉ cười khẽ. Sau đó, anh thò lại gần hôn cô, lưỡi anh cuốn lấy đầu lưỡi An Nhu, cảm nhận được vị ngọt thanh của táo còn sót lại.

Trần Bạch Phồn chạm vào khoeo mắt cô, anh khàn giọng: “Vậy em nhớ đừng có đọc đấy.”

An Nhu nói dối nên thầm thấp thỏm, cô đang định thú nhận với anh là mình nhớ rất rõ, không thể quên được thì anh mở miệng, gắp từng chữ một:

“—— Chờ sau này chính miệng anh nói với em.”

An Nhu ngỡ ngác nhìn anh, thấy hiếm khi anh tỏ ra nghiêm túc tới vậy thì cũng trịnh trọng gật đầu. Anh duỗi tay xoa đầu cô, trông có vẻ rất hài lòng.

“Anh về đây, đừng ngủ muộn nhé.”

*

Hai người chọn gặp vợ chồng nhà họ Trần vào thứ năm tuần sau.

An Nhu và Trần Bạch Phồn sang đó trước giờ cơm chiều. Mười mấy năm rồi nhưng nhà anh vẫn còn ở nguyên khu chung cư xưa cũ ấy, cũng chỉ có chỗ cầu thang đã được tu sửa lại một lần nên nhìn không cũ nát lắm.

Trần Bạch Phồn cầm chìa khóa mở cửa.

Hai người đến sớm, lúc đó vợ chồng nhà họ Trần vẫn chưa tan tầm, Trần Bạch Phồn lục lọi tủ lạnh, định nấu cơm chiều trước.

An Nhu ngại ngời không bèn chủ động xách túi thức ăn lên: “Để em đi rửa rau.”

Trần Bạch Phồn ngoảnh đầu nhìn An Nhu, anh nhận lấy đồ trong tay cô rồi nói: “Để anh cắt mấy phần củi cho em, tí nữa rửa xong nhớ lột phần ngoài đã già ra nhé.”

“... Em biết rửa thế nào mà.”

Trần Bạch Phồn túm lấy tay cô, anh nhìn chăm chăm nó một lát rồi khom lưng bế cô lên, đặt An Nhu ở một chỗ cách bàn nấu ăn ít nhất một mét.

“Thôi, da em non thế này, chờ bao giờ ba mẹ anh về hãy tới giúp.”

An Nhu không vui lắm: “Thế có khác gì giả vờ giả vịt đâu?”

“VẬY em lại đây.”

An Nhu ngoan ngoãn đi tới, hỏi: “Làm gì thế?”

Trần Bạch Phồn chỉ vào tạp dề treo ở bên cạnh: “Mặc giúp anh với.”

“...”

An Nhu lấy tạp dề rồi tới trước mặt Trần Bạch Phồn, im lặng nhón chân treo tạp dề lên cổ anh, sau đó thắt nơ bướm.

Trần Bạch Phồn xoa đầu cô: “An Nhu giúp anh đại ân rồi đó.”

An Nhu: “...”

“Không có chiếc tạp dề này thì quả thật là anh không làm cơm được mà.”

“...”

*

An Nhu chán đến chết, cô thấy anh thái thật rất điêu luyện bèn tò mò nói: “Sao anh lại biết nấu ăn thế? Có phải vì ai đó nên mới học nấu ăn không?”

“Từ nhỏ anh đã biết nấu rồi.” Trần Bạch Phồn thờ ơ nói, “Lúc nhỏ anh còn rang cơm cho em ăn đấy, không nhớ hả?”

An Nhu nghĩ ngợi một lát bèn lắc đầu: “Không nhớ.”

“Đúng là đồ vô tâm.” Trần Bạch Phồn hừ nhẹ.

An Nhu thân nhiên thừa nhận nickname này, cô đoán: “Có phải do dì Trần bận quá nên anh tự học không?”

“Không phải, tự anh muốn học.” Trần Bạch Phồn cắt thật đi, anh nói đùa, “Biết nấu cơm dễ lấy vợ.”

“...” An Nhu cạ lời, “Ai nói thế với anh vậy?.”

Anh nghiêng đầu, thuận miệng nói: “An Nhu chẳng?”

“Em nói thế bao giờ?”

Trần Bạch Phồn chưa nói gì mà chỉ cúi đầu cười.

Anh đứng trước bàn nấu ăn, mặc một chiếc áo thun màu đen làm lộ ra cánh tay cường tráng, được bao quanh bởi chiếc tạp dề màu trắng, ngón tay thon dài đang cầm lọ gia vị.

An Nhu tiếp tục hỏi: “Sao anh lại làm nha sĩ thế, chọn bừa hay có lí do gì à?”

“Không phải.” Trần Bạch Phồn dừng lại, lí do của anh vẫn như cũ, “Làm nha sĩ dễ lấy vợ.”

An Nhu: “...”

Cô bắt đầu nghi ngờ anh đang không muốn nói chuyện phiếm với cô nên đáp bừa, nhưng cái câu này nó còn nhảm hơn cái câu “Biết nấu cơm dễ lấy vợ” lúc nãy nhiều.

“Lại ai nói với anh cái này thế?”

Anh lặ lại, âm cuối hơi cao lên: “An Nhu chăg?”

An Nhu chớp chớp mắt, cô do dự hỏi: “Lại là em à? Hồi nhỏ em nói thế sao?”

Anh không trả lời.

Tâm trạng của An Nhu đột nhiên trở lên rất tốt: “Có phải anh vì em nên mới làm nha sĩ không?”

“Cũng không phải, chủ yếu là dễ lấy vợ.”

An Nhu: “... Cuối cùng thì anh chấp nhất với chuyện lấy được vợ này bao nhiêu vậy?”

Hơn nữa có cô trong tương lai rồi mà?! Sao lại phải...

Trần Bạch Phồn ngừng tay, anh quay đầu lại nhìn cô, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, “Em nhớ lại đi, lúc đấy anh béo ơ là béo.”

An Nhu: “...” Cô hoàn toàn không ngờ lại là nguyên nhân này.

“Đành phải tìm ưu thế ở chỗ khác vậy.”

“...”

An Nhu nhần nhin mãi bèn nói: “Anh không nghĩ đến chuyện giảm béo à?”

Trần Bạch Phồn nhướng mày, anh cà lơ phất phơ nói: “Anh gầy rồi đấy thôi.”

“...”

An Nhu không biết nói gì cho phải, cô cảm thấy hơi mất mát một tí, dù rằng chút cảm xúc này không quan trọng lắm bèn giận dỗi cúi đầu nghịch điện thoại.

Trần Bạch Phồn rửa tay sạch sẽ rồi đến chỗ An Nhu nhéo mặt cô.

“Cứ như trẻ con ấy.”

An Nhu hất tay anh ra, Trần Bạch Phồn vô tội nhìn bàn tay bị hất ra của mình: “Sao em lại đánh anh?”

“Em chỉ chạm vào thôi, có đánh đâu.”

Anh mặt dày nói: “Dù sao người em đánh là của em, đánh đau thì em phải đau lòng thôi.”

Chút cảm xúc lúc nãy của An Nhu lập tức biến mất: “Em chẳng đau lòng chút nào hết, không cảm thấy tí xiu nào nhé!”

“Thật hay giả thế?”

“Thật.”

“Để anh cảm nhận chút.”

“...”

“Dù sao lòng em ở chỗ anh mà.”

An Nhu đỏ bừng mặt vì hành động của anh, cô cứ thế lờ Trần Bạch Phồn đi, cúi đầu tiếp tục nghịch điện thoại.

Trần Bạch Phồn cũng không trêu cô nữa.

Đúng là đồ ngốc mà, anh nghĩ.

Lúc ấy anh mới bao nhiêu tuổi chứ, sao mà hiểu, mà nghĩ tới những chuyện đó được.

Nhưng ít ra là, vì những lời cô nói cho nên mới muốn biến thành người mà cô muốn.

*

Hôm nay đúng lúc là ngày truyện tranh của An Nhu cập nhật, vào thứ năm hàng tuần. Chương tuần này là về những ngày tháng hai người ở bên nhau, cô nghe theo ý kiến của biên tập bèn cho mọi người có một kỳ giảm xóc với sự biến đổi tính tình nam chính trước đây, sau đó tìm một sự kiện nào đó để bộc lộ bản tính thực sự của nam chính.

Cho nên hiện tại An Nhu vẫn vẽ một Trần Bạch Phồn dịu dàng.

Cũng may là cô đã vẽ anh thế này hai mươi mấy chương rồi nên cũng khá trôi chảy, chỉ hơi vấp vấp ở phần lời thoại và cảnh vật chút thôi, nhưng sau khi thiết kế lại cẩn thận thì cũng không phải vấn đề gì to tát cả.

7 giờ sáng đã update, An Nhu vẫn chưa vào đọc bình luận. Sau khi cô click vào app nhìn thì thấy bình luận đã quá mười ngàn.

An Nhu ngồi đọc bình luận.

【 A a a a cuối cùng cũng yêu rồi!!!! 】

【 Phong cách vẽ của đại đại tuyệt thật đó. 】

【 Tác giả không bịa được nữa đúng không? Giả chết đi được. 】

【 Vì sao... Tui lại cảm thấy cái thoại này là lạ nhỉ... Sau khi nam nữ chính yêu đương có cảm giác cứ như người xa lạ ấy, thậm chí còn không bằng đợt trước nữa = =! 】

【 Lâu trên ơi, sau khi cô có bạn trai thì hai người xxx luôn chắc? 】

An Nhu bật cười với bình luận này.

Trần Bạch Phồn tò mò hỏi: “Cười gì thế?”

An Nhu ngừng cười: “Đọc một bình luận hay ho thôi.”

Ngón tay cô trượt xuống trong vô thức, cô lỡ bỏ qua một bình luận dần dần bị nhấn chìm trong khu bình luận.

【 Đây là thật á. Tui có biết nam nữ chính trong đời thật, có cả ảnh chụp nữa nè ~】

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 38: Mới Có Hai Lần

Đúng lúc An Nhu cất điện thoại vào túi thì nghe thấy tiếng mở cửa lách cách vang lên từ bên ngoài.

Cô chờ người, cố kìm nén cảm xúc căng thẳng, ngoảnh đầu nhìn về phía Trần Bạch Phồn. Anh cũng nghe thấy tiếng bèn vặn nước ra rửa tay rồi lau khô, sau đó bình tĩnh dẫn cô ra ngoài.

“Ra ngoài chào thôi.”

Người về là mẹ Trần, bà đứng cạnh tủ giày, vừa ngược mắt lên đã nhìn thấy hai người. An Nhu đứng cạnh Trần Bạch Phồn, cô bối rối chào: “Dì ạ.”

Mẹ Trần có vẻ hơi ngạc nhiên, bà vẫn gọi cô như ngày còn nhỏ: “À, Nhu Nhu đến sớm vậy hả.”

An Nhu thẹn thùng cười: “Dù sao cũng không có việc gì nên đến sớm cũng được ạ.”

Mẹ Trần chẳng khác năm đó là bao, bà vẫn nhiệt tình với cô như cũ. Bà đến cầm tay An Nhu, nhìn mặt cô chăm chăm, “Ôi, càng lớn càng xinh, giống hồi nhỏ y đúc vậy.”

An Nhu bị bà dẫn về sô pha ngồi thì cũng không biết nói gì nên đành phải yên tĩnh nghe mẹ Trần nói chuyện. Trần Bạch Phồn cũng đi theo, đuổi

tay rót nước cho hai người.

“Lúc đấy thấy hai đứa thân, dì còn định để mẹ cháu cho hai đứa hứa hôn.” Mẹ Trần liếc Trần Bạch Phồn, “Nhưng hồi đó tên nhãi nhà dì béo quá, dì cũng ngại lắm.”

Trần Bạch Phồn: “...”

Mẹ Trần cảm thán: “Sau đấy cả nhà cháu đều dọn đi cả, vậy mà hai đứa lại yêu đương, đúng là trùng hợp thật.”

An Nhu ngoan ngoãn đáp: “Lúc đấy thi đại học cháu điền nguyện vọng vào trường đại học Bạc Thành ạ, sau đấy cháu cũng công tác ở bên này luôn.”

“Dì biết, mẹ cháu có nói với dì rồi.” Mẹ Trần vừa nhắc tới mẹ An là lại ưu sầu, “Gần đây mẹ cháu, haiz ——”

An Nhu hoảng sợ: “Sao thế ạ?”

Sau đó, mẹ Trần mở điện thoại ra cho An Nhu xem lịch sử trò chuyện của bà và mẹ An gần đây.

Mẹ Trần: Mai Nhu Nhu đến nhà tôi đấy.

Mẹ Trần: Con bé thích ăn gì thế? Để tôi nấu.

Mẹ An: Sang đây làm chi?

Mẹ Trần: Bạch Phồn dẫn con bé về ra mắt [/ cười trộm]

Mẹ An: Ồ.

Mẹ An: Con gái tôi với con trai bà yêu đương à.

Mẹ An: Tự nhiên quên mất.

An Nhu: “...”

Trần Bạch Phồn lo đồ ăn trong phòng bếp bèn đứng dậy, anh nói nhỏ: “Con đi nấu cơm cái đã, hai người cứ nói chuyện đi.”

Mẹ Trần cũng đứng lên, bà ấn anh ngồi về chỗ cũ: “Ngồi đi.”

“Cũng lâu rồi Nhu Nhu không được ăn đồ dì nấu nhỉ.” Mẹ Trần cực kì phấn khởi nói, “Đừng có giả vờ, có bao giờ con về nhà mà chịu nấu cơm đâu.”

Trần Bạch Phồn đã lộ mặt chuột: “...”

An Nhu cũng đứng lên: “Dì, để cháu giúp dì.”

Mẹ Trần vẫy vẫy tay: “Không cần đâu, cháu phải khách sáo với dì làm chi.”

An Nhu còn định nói gì thì đã bị Trần Bạch Phồn kéo lại: “Anh cũng làm gần xong rồi, khỏi phải đi.”

Cô đành phải ngồi lại chỗ cũ, lúng túng không biết làm gì. Trần Bạch Phồn dịch lại gần cô, anh tựa vào người An Nhu, tỏ ra yếu ớt: “Anh mệt quá, muốn uống nước.”

An Nhu liếc anh: “Nước ở kia kìa.”

Trần Bạch Phồn ngồi thẳng lên, anh cau mày nhìn cô, khiển trách: “Hai ta yêu đương lâu vậy rồi mà em vẫn không hiểu ý anh à?”

An Nhu im lặng đưa ly nước cho anh.

Trần Bạch Phồn quay mặt đi mà không cầm lấy: “Đúng là em không hiểu thật mà.”

An Nhu: "... Anh muốn gì hả?"

Anh lại tiếp tục ngả vào người An Nhu: "Anh nói anh mệt, siêu siêu mệt."

"..."

"Em chả quan tâm anh gì cả, em còn tưởng là anh muốn uống nước."

Thái dương An Nhu giật lên liên hồi, cô quyết định lờ anh đi bèn bưng ly nước lên bắt đầu uống.

Trần Bạch Phồn cọ cọ đầu vào tay cô, đột nhiên anh hỏi: "Em căng thẳng lắm à?"

An Nhu do dự nhìn anh một lát mới chân thành gật đầu

Trần Bạch Phồn nhướn mày, anh nói rất đương nhiên: "Tất nhiên là phải căng thẳng rồi."

An Nhu còn tưởng sẽ được anh an ủi: "..."

"Em mà không căng thẳng thì có nghĩa là không quan tâm anh." Trần Bạch Phồn thản nhiên nói, "May mà em cho anh một đáp án hài lòng, nếu không bạn trai em có thể làm ầm làm ỉ với em ba trăm hiệp đấy."

An Nhu hoàn toàn không nề mặt anh chút nào: "Có ngày nào anh không làm ầm làm ỉ à."

Trần Bạch Phồn nghe vậy thì nghiêm túc nghĩ ngợi một lát rồi vô sỉ đáp: "Nói cũng đúng."

"..."

*

Chẳng mấy chốc, cha Trần cũng đã về.

Ấn tượng của An Nhu với ông chính là một người đàn ông hiếm khi cười, kiệm lời, vừa nghiêm túc vừa có uy.

Với cả nguyên nhân là Trần Bạch Phồn bị ông đánh hai lần vì cô nữa...

An Nhu càng thêm căng thẳng, cô vội vàng đứng lên chào ông. Cha Trần có vẻ rất dễ gần, giọng của ông trầm trầm và hơi gượng: “Nhu Nhu tới đây à, đã lớn thế rồi.”

Sau đó ông hỏi: “Có phải dì còn đang trong phòng bếp không?”

An Nhu gật gật đầu: “Dì đang ở phòng bếp ạ.”

“Được rồi, để chú vào giúp dì ấy một tay.” Sau đó cha Trần bèn vào phòng bếp.

An Nhu càng thêm bối rối: “Hình như không ổn lắm đâu, hai chúng ta cứ ngồi yên đây á?”

Thấy vẻ mặt này của An Nhu thì lương tâm của Trần Bạch Phồn cuối cùng cũng trỗi dậy, anh ngược mắt nhìn cô: “VẬY ĐỨNG LÊN ĐI, MÌNH VÀO ĐÂY BÊ ĐỒ ĂN RA.”

Hai người vừa tới cửa phòng bếp thì đã nghe thấy tiếng cha Trần nói chuyện với mẹ Trần ——

“Sao hôm nay bà lại nấu cơm?”

“Nhu Nhu đến nhà mình mà.”

Cha Trần đã lâu không được ăn cơm vợ nấu cảm thấy cực kì đố kỵ: “Cái tên nhãi kia chả biết xấu hổ gì cả, sao nó dám để vợ tôi nấu cơm cho

vợ nó ăn chứ?”

“...”

“...”

An Nhu nhin không được bèn liếc Trần Bạch Phồn. Anh không có phản ứng gì, cứ như chẳng nghe được lời vừa nãy vậy, cứ thế bình tĩnh bước vào trong. Cha Trần hỏi tiếp: “Vậy mai bà có nấu cơm nữa không?”

Mẹ Trần: “Không.”

Trần Bạch Phồn hừ lạnh. Cha Trần nghe thấy tiếng bèn quay ngoắt lại, ông nhìn thấy Trần Bạch Phồn thì bực mình, đang định mắng anh thì lại thấy An Nhu đứng cạnh bèn ngậm miệng vào, thuận miệng nói: “Hôm nay mua được tôm tươi thật.”

“Hai đứa ra ngoài chờ đi, cơm sắp xong rồi.”

Hai người cầm chén đĩa ra bàn ăn.

An Nhu đột nhiên cảm thấy hơi vi diệu: “Bình thường chú ấy như thế hả?”

Trần Bạch Phồn nghĩ ngợi một lát bèn gật đầu: “Ông ấy thích dính lấy mẹ anh lắm, từ nhỏ đã thấy ngứa mắt mỗi lần mẹ anh tốt với anh rồi.”

“...”

“Thấy anh bị mẹ mắng thì lại vui, sau đấy quay qua quan tâm anh.”

“...”

“Đã vậy lúc nhỏ còn tìm đủ thứ lí do để táng anh.”

An Nhu hơi sửng sốt, cô tỏ ra thông cảm: “Vậy có phải anh đã bị đánh nhiều lần rồi không...”

Trần Bạch Phồn nghe vậy thì nhìn cô một cách vi diệu.

“Không phải.”

“Hả? Vậy anh ——”

“Mới có hai lần.” Anh bổ sung thêm.

An Nhu: “...”

Editor xin vài phút lảm nhảm:

Vì một số lí do mà tui đã đổi tên truyện, hy vọng không gây phiền toái gì cho bà con. Tiện thể là tui sắp edit hoàn rồi nên mọi người hãy đợi cơn mưa chương sắp tới nha ~

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 39: Bạn Gái Anh Chỉ Trông Mặt Mà Bắt Hình Dạng

Sau khi nấu ăn xong xuôi, đồ ăn lục tục được bưng lên bàn.

Bàn ăn là bàn tròn, nhà họ Trần không quy định ai phải ngồi ở chỗ nào cả, mọi người đều ngồi tùy thích. Cha mẹ Trần ngồi cạnh nhau, An Nhu ngồi cạnh mẹ Trần, bên phải cô là Trần Bạch Phồn.

Mẹ Trần gắp cho An Nhu một miếng thịt, bà thuận miệng hỏi: “Có phải Quốc Khánh hai đứa định tới Tứ Xuyên không?”

An Nhu vô tình liếc Trần Bạch Phồn, cô thấy anh không có phản ứng gì mới ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng ạ, tụi cháu đã mua vé vào mừng 2 rồi.”

Mẹ Trần cười cong mắt: “Quốc Khánh dì cũng định đến đó chơi.”

An Nhu không biết chuyện này nên hơi kinh ngạc, cô hơi nhìn sang một bên thì thấy cha Trần ngồi cạnh bà có vẻ mặt khoa trương hơn cô nhiều, trông không khác gì bị phản bội cả.

Mẹ Trần: “Chắc là đi hai ba ngày gì đấy, dì muốn tìm mẹ cháu để đi dạo phố.”

Cha Trần cũng bất chấp việc hai người còn đang ở đây, ông nói: “Dạo phố gì mà tận hai ba ngày cơ?”

“Nhưng đã đi một chuyến rồi, đâu thể chơi mỗi một ngày được.”

An Nhu cảm thấy bọn họ sắp cãi nhau đến nơi rồi thì hơi căng thẳng, cô thầm véo đùi Trần Bạch Phồn, ý bảo anh mau nói mấy câu đi thôi.

Trần Bạch Phồn nuốt miếng thịt trong miệng vào rồi mới nói: “Vậ dứt khoát đi đủ bảy ngày đi.”

An Nhu: “...”

Cha mẹ Trần nghe thế thì đồng thời nói ——

“Cũng đúng.”

“Vậ sao được!”

An Nhu đề nghị: “Nếu không thì chú cũng đi đi ạ.”

Vẻ mặt cha Trần tươi hơn hẳn: “Cũng được, đã lâu rồi chưa đến đấy.”

Mẹ Trần liếc ông: “Ông hẹn nhóm lão Trương đi câu cơ mà?”

“Lâm thời có việc, không đi.”

“Mấy người có việc hết hả?”

Cha Trần nhìn bà: “Không, mỗi tôi có việc thôi.”

Đột nhiên An Nhu không thấy căng thẳng nữa mà phấn khởi nghe hai người làm nhảm, cảm thấy như thế này siêu đáng yêu.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện thì Trần Bạch Phồn đã ngoan ngoãn ăn cơm xong, sau đó anh cầm bát để vào bồn rửa, rửa tay sạch sẽ rồi lại cầm cái bát không ra bóc tôm cho An Nhu, sau khi bóc xong xuôi mới để tới chỗ cô.

Trần Bạch Phồn nhìn bát cơm còn hơn phân nửa của cô thì cau mày: “Mau ăn đi.”

An Nhu ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm.

Cha Trần ngược mắt lên nói với Trần Bạch Phồn: “Đặt cho ba mẹ vé máy bay vào hôm mùng 3 đi.”

Trần Bạch Phồn gật gật đầu, anh rút giấy ra lau tay: “Con biết rồi.”

Sau khi mọi người ăn xong thì An Nhu dọn dẹp bàn ăn cẩn thận, cô bám theo Trần Bạch Phồn vào bếp. Cha mẹ Trần đang ngồi ở sofa phòng khách, không biết đang nói gì.

An Nhu đẩy anh ra, cô nói nhỏ: “Để em rửa đi.”

Trần Bạch Phồn không từ chối mà chỉ đứng cạnh nhìn cô.

Anh thấy cô lúng túng cầm mâm làm nó suýt nữa rơi xuống, nước từ vòi phun thẳng xuống mâm, bọt nước cứ thế bắn tung tóe lên người cô.

Trần Bạch Phồn vô ý thức đuổi tay vịn nước nhỏ lại.

An Nhu cũng thấy mình quá vụng về, cô nhịn không được bèn nói: “Anh đi ra ngoài đi, lúc rửa bát đĩa em không thích bị nhìn.”

Trần Bạch Phồn cụp mí mắt, không hề có ý định rời đi: “Có phải tắm rửa đâu.”

“...” Mặt cô hơi đỏ, “Dù sao thì anh cũng ra ngoài đi.”

“Sao em lại chê anh.” Anh tỏ ra tủi thân, “Mới nãy anh còn bóc tôm cho em, bóc tận hai mươi con tôm mà không hề oán thán, không cần hỏi đáp.”

“...”

“Em thật không muốn bày tỏ gì ư?”

An Nhu im lặng nhìn anh chăm chăm.

Sau đó, Trần Bạch Phồn ngoan ngoãn cúi đầu để An Nhu nhón chân hôn lên mặt anh. Trần Bạch Phồn đã thỏa mãn giật lấy tay cô vuốt ve một lát rồi mới rửa sạch tay cho cô, anh nói: “Được rồi, em đứng một bên đi.”

“Em xem giờ mấy giờ rồi.” Trần Bạch Phồn vừa rửa bát vừa nói, “Tầm 8 giờ mình về.”

An Nhu nghe vậy bèn lấy điện thoại ra nhìn: “7 giờ.”

Trần Bạch Phồn ừ một tiếng rồi thuận miệng nói: “Lần sau anh về thì em cũng về với anh đi.”

Thấy An Nhu không nói gì thì anh nói tiếp: “Bình thường một tuần anh sẽ về nhà hai lần.”

An Nhu biết tần suất về nhà của anh, vì lúc trước mỗi lần anh về nhà cũng sẽ chuẩn bị sẵn cơm chiều cho cô rồi mới đi.

Trần Bạch Phồn vẫn không nghe thấy câu trả lời của cô thì không nói gì nữa, nhưng chưa đầy ba giây sau anh đã quay lại, gượng gạo dọa cô: “Em mà không đồng ý là anh nói cho mẹ anh biết đấy.”

An Nhu còn đang nghĩ ngợi lung tung bèn cười ra tiếng.

“Em có nói là không đến đâu.” An Nhu nói, “Em đang nghĩ chút chuyện thôi.”

Chẳng qua cô nhớ đến chuyện cô muốn học nấu ăn mãi mà chưa được thôi. Công việc của Trần Bạch Phồn cũng rất vất vả, thế nhưng mỗi ngày tan tầm anh đều về nấu cơm cho cô...

Đột nhiên An Nhu cảm thấy rất áy náy.

Hai ngày nữa cô thử đi học nấu ăn xem sao...

*

Hai người hàn huyên với cha mẹ Trần ở phòng khách một lát, đến 8 giờ bèn đứng dậy định về. Hai vợ chồng nhà họ Trần đều tiễn bọn họ ra tận cửa, mẹ Trần nắm chặt tay An Nhu, bà ôn tồn nói: “Hai đứa đi đường cẩn thận, về nghỉ ngơi sớm nhé. Nhu Nhu nhớ tới đây thăm dì thường xuyên đấy.”

An Nhu chớp chớp mắt rồi gật đầu: “Sau này cháu sẽ tới thường xuyên ạ.”

Căn hộ đã cũ, cầu thang cũng rất hẹp, Trần Bạch Phồn và An Nhu một trước một sau xuống cầu thang.

Anh nắm tay An Nhu đi trước, đèn cảm ứng sáng qua từng bước chân họ. Hai người cũng không nói gì mà cứ im lặng đi tiếp.

Lúc ra đến cổng, An Nhu đứng ở chỗ để xe mới nói: “Chú với dì đáng yêu thật đấy.”

Trần Bạch Phồn nhướn mày: “Thế hả, so với anh thì sao?”

“...”

Chân cô ngăn nên dù anh đã cố tình đi chậm lại rồi nhưng vẫn trong tình trạng một người đi trước, một người đi sau. An Nhu cúi đầu đá hòn đá nhỏ ven đường, nói một câu bất thành hình: “Sau này hai ta cũng thế ư?”

Kể cả đã sống chung với nhau rất lâu, rất lâu rồi, nhưng vẫn yêu nhau vô cùng.

Giống họ vậy.

Trần Bạch Phồn không hiểu ý cô lắm, anh ngẫm lại một lát bèn kết luận: “Không đâu.”

An Nhu không thể tin nổi mà trợn tròn mắt nhìn anh, cô đột nhiên dừng bước.

Trần Bạch Phồn cảm giác được hành động của An Nhu bèn quay đầu lại nhìn cô, anh nói: “Ba anh vẫn còn để ý cái nhìn của người ngoài quá, ông ấy không thể show ân ái không kiêng nể như anh được.”

“...” Sao anh lại kiêu ngạo thế hả.

Trần Bạch Phồn mở cửa ghế phụ cho cô, anh cong môi: “Phồn Phồn phong độ tuần tú có đẹp trai không?”

An Nhu quay đầu lại, cô thuận theo ý Trần Bạch Phồn mà nhìn anh chăm chăm, “Rất đẹp trai.”

“Bình thường anh không đẹp trai à?”

An Nhu gật đầu: “Chính xác.”

Trần Bạch Phồn: “...”

Nụ cười của anh cứng lại, ăn vạ bằng cách đứng yên ở chỗ cô.

An Nhu ngẫm nghĩ một lát: “Nhưng tình nhân trong mắt hóa Tây Thi mà.”

“...” Ngay cả lúc cô nói vậy anh cũng không vui là thế nào.

Trần Bạch Phồn hơi liếc cô, anh ngồi vào ghế lái nhưng không nổ máy xe, cứ im lặng mãi không biết nghĩ gì.

An Nhu thấy vậy thì lập tức héo: “Em đùa thôi mà.”

Trần Bạch Phồn không nói gì.

An Nhu căng thẳng chỉ trích: “Anh là con trai mà, sao phải chú trọng ngoại hình thế chứ.”

“Anh cũng đâu còn cách nào chứ.” Trần Bạch Phồn lẩm bẩm, “Bạn gái anh chỉ trông mặt mà bắt hình dong thôi.”

An Nhu cười thành tiếng, cô thò lại gần sờ mặt anh, đôi mắt sáng lấp lánh cứ nhìn anh chăm chăm.

Trần Bạch Phồn bị cô nhìn lâu thì cũng hơi ngại, anh sờ mũi, nói: “Anh biết em đùa mà, anh chỉ đang nghĩ vài chuyện thôi.”

“Chuyện gì thế?”

Trần Bạch Phồn thành thật đáp: “Có lẽ anh phải chuyển nhà.”

An Nhu sửng sốt: “Sao lại phải chuyển?”

“Tín Gia có bạn gái, anh không tiện quấy rầy hai đứa nó.” Trần Bạch Phồn sờ tay cô, “Lẽ ra là phải dọn đi lâu rồi, nhưng vì em ở nhà đối diện nên anh mới lùi ngày.”

“Ồ, vậy anh dọn tới đâu thế?”

“Bắc Uyển.”

Tuy rằng từ Bắc Uyển đến khu chung cư của cô mất có mười lăm phút đi đường, nhưng mà tóm lại vẫn không tiện bằng ở đối diện được.

An Nhu thầm mất mát, nhưng thực ra thì hai người cũng không ở cùng nhau cả ngày đâu nên chắc sẽ không ảnh hưởng quá lớn.

“Vậy bao giờ anh dọn?”

“Cuối tuần chẳng.”

An Nhu gật đầu: “Em biết rồi.”

Hai người im lặng một lát, dường như Trần Bạch Phồn đã nhận ra nếu không nói thẳng thì chắc chắn cô sẽ không hiểu đâu: “Em có muốn sống chung không?”

An Nhu ngơ ngác một lát, cô nhanh chóng hiểu ý anh bèn luống cuống đáp: “... Thế, thế hình như không ổn lắm đâu.”

Cô còn phải vẽ truyện tranh mà! Nếu ở chung chắc chắn sẽ bị phát hiện mất.

Nhưng hình như chỉ cần anh không quấy rầy cô lúc cô đang làm việc là được rồi...

Hơn nữa cô nhiều đồ quá, chuyển nhà rất phiền. Nếu không thì mang ít đi nhĩ...

Trần Bạch Phồn thở dài: “Không ổn chỗ nào cơ?”

An Nhu còn chưa nghĩ xong nên đáp bừa: “Em cảm thấy hơi rắc rối thôi.”

“Đúng là hơi rắc rối thật.” Trần Bạch Phồn nói, “VẬY ——”

An Nhu quay đầu nhìn anh, không hiểu sao lại lo anh sẽ nói “VẬY thì thôi”, cô đang định ngắt lời anh thì Trần Bạch Phồn đã nói: “VẬY để anh chuyển sang chỗ em.”

An Nhu bất ngờ nhìn anh.

“Thế hình như không còn rắc rối gì nữa nhĩ.”

Đột nhiên An Nhu quên bémng đi những gì mình đang nghĩ, cô ồ lên một tiếng rồi gãi đầu: “Chắc vậy.”

“Để đêm nay anh dọn luôn.”

“Anh bảo cuối tuần mà?”

“An Nhu,” Trần Bạch Phồn cau mày, anh nghiêm túc nói, “Chúng ta không nên gây phiền phức cho người khác mãi được.”

“Ồ —— vậy anh lái xe đi.”

Trong lúc xe nổ máy, An Nhu nhìn ra ngoài cửa sổ thì đột nhiên ngộ ra.

Nên hai người chuẩn bị sống chung ư...

*

Trần Bạch Phồn lái xe vào khu chung cư rồi đỗ xe ở bãi, lúc anh đang định cởi đai an toàn ra thì An Nhu níu lấy tay anh, cô bối rối hỏi: “Chút nữa anh dọn sang nhà em thật à?”

“Sao? Em định đổi ý à?” Trần Bạch Phồn lập tức tỏ ra bị vứt bỏ.

“Không phải!” An Nhu xua tay, “Chỗ em không có ga trải giường mới đâu ——”

Phòng của An Nhu có bốn phòng hai sảnh, trừ thư phòng, phòng giữ quần áo và phòng của cô thì còn một phòng chứa đồ nữa. Nhưng lúc trước có một lần Trần Bạch Phồn nghỉ trưa ở đây nên ngày hôm sau An Nhu đã dọn dẹp phòng chứa đồ đi và trang trí nó lại, phong cách cũng không khác phòng của anh bên nhà Hà Tín Gia là bao.

Bởi vì An Nhu ngại không nói nên Trần Bạch Phồn cũng không biết phòng này của nhà cô như thế nào, chỉ nghe cô hàm hồ nói đây từng là phòng của Ứng Thư Hà.

Tuy rằng cô có nguyên một bộ khăn trải giường khác, nhưng chưa giặt giũ gì cả.

Cô nghĩ ngợi một lát, đang định nói bảo anh hai ngày nữa hãy dọn sang thì anh đã mặt dày nói: “Không cần, anh ở chung phòng với em là được.”

An Nhu nghe vậy thì lạnh mặt nhìn anh, Trần Bạch Phồn lập tức sửa miệng: “Không, ý là anh có ga giường mà.”

“Mà anh ở phòng nào thế? Phòng của bạn em á? Nhưng anh không muốn chiếm phòng của người khác đâu.” Trần Bạch Phồn nói năng rất chính nghĩa: “Nên tốt nhất là để anh ở chung phòng với em đi.”

An Nhu cạn lời, cô trực tiếp xuống xe.

Trần Bạch Phồn cũng xuống xe theo, mới hai ba bước đã bắt kịp cô, chẳng mấy chốc An Nhu đã dừng bước, cô quay đầu nhìn anh, vẻ mặt bứt rứt: “Không phải là chiếm phòng của người khác, phòng kia vốn là của anh rồi, Thư Hà bình thường toàn ngủ với em.”

Cô nói xong thì dừng lại một lát, giọng hơi thấp xuống: “Mà, hơn nữa em cũng chưa sẵn sàng.”

Trần Bạch Phồn xoa đầu cô: “Anh biết rồi, không đùa em nữa.”

Sau đó anh khom lưng ôm lấy An Nhu, cọ cọ đầu vào cổ cô, “An Nhu chuẩn bị phòng cho anh, tốt quá rồi.”

*

Sau khi đến tầng năm thì An Nhu lấy chìa khóa ra, cô vừa mở cửa vừa nói: “VẬY anh đi dọn đồ trước đi, để em sắp xếp lại phòng chút đã.”

Đúng lúc đó thì cô nghe thấy tiếng cửa mở khóa từ nhà bên cạnh, cùng với tiếng bánh xe lạch xạch. An Nhu quay đầu nhìn lại đã thấy Trần Bạch Phồn đang kéo một rương hành lý về phía nhà cô.

“... Xong rồi á?”

“Ừm, thiếu thì đến lấy sau cũng được.”

An Nhu liếc anh rồi mới mở cửa ra, cô dẫn anh đến căn phòng trống kia.

Căn phòng đã lâu không có ai ở nên không được mở cửa, bên trong hơi có mùi mốc. Trần Bạch Phồn mở cửa ra, anh sờ sờ mặt bàn thì thấy một lớp bụi mỏng bèn nhanh chóng dọn dẹp, An Nhu đưa giẻ lau cho anh, chẳng mấy chốc đã ra hình ra dáng rồi.

Thấy anh toát mồ hôi thì An Nhu chỉ vào phòng tắm: “Anh đi tắm trước đi, mai còn phải đi làm đấy, để em trải ga giường cho.”

An Nhu trải ga giường xong thì vật lộn tiếp với vỏ chăn, cô lăn lộn hồi lâu mới xong, khi cô đã mướt mồ hôi đi ra khỏi phòng Trần Bạch Phồn thì đúng lúc anh cũng vừa ra khỏi phòng tắm.

Anh chỉ đang mặc một chiếc quần đùi, nửa thân trên trần trụi, tóc ướt đầm dề, nước cứ thế chảy xuống từ mặt tới cằm, hầu kết, ngực...

An Nhu lập tức quay mặt ra chỗ khác, cô lớn tiếng nói: “Sao anh không mặc quần áo hả?”

Trần Bạch Phồn từ từ đến chỗ cô, “Anh tắm rửa xong không thích mặc quần áo.”

“...”

Anh đứng cạnh cô, trên người còn vương mùi sữa tắm của An Nhu, “An Nhu, anh không phản đối em không mặc gì đâu, nên em cũng đừng cấm anh, nhé?”

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Bạch Phần: Ba anh vẫn còn để ý cái nhìn của người khác quá, đúng là sự sĩ nhục của giới giả vờ giả vịt như anh đây.

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 40: Vì Bạn Trai Phiền Quá

An Nhu: “...”

Cô khó tin nhìn Trần Bạch Phồn, sau đó giơ tay nhéo mặt anh. Anh liếm liếm khóe miệng, hầu kết hơi rung, khẽ cười: “Sao nào?”

“Em kiểm tra xem mặt anh còn ở đây không.” An Nhu nghiêm trang nói.

Sau đó, cô giật tay Trần Bạch Phồn về phía mình. An Nhu cũng lùi về phía sau một bước, cô vòng ra sau lưng anh, chạm tay vào thắt lưng Trần Bạch Phồn rồi đẩy anh vào trong phòng.

Trần Bạch Phồn mới tắm nước lạnh nên cả người đều mát mẻ, bị bàn tay ấm áp của An Nhu chạm vào thì run lên.

Sau đó, mặt anh cứng lại, anh cắn chặt răng rồi gượng gạo nói: “Em đừng chạm vào anh.”

Giọng của anh không được tốt lắm, đôi mắt đen tuyền thâm trầm như đang khắc chế điều gì. An Nhu chưa bao giờ bị anh nói với giọng như thế bèn sừng sốt. Chẳng mấy chốc cô đã vừa khó chịu vừa khó hiểu nhìn anh: “Không chạm thì không chạm chứ sao.”

Nói xong bèn định vào phòng. Trần Bạch Phồn ảo não nhú mày, lúc anh đang định lại gần nắm lấy tay cô thì An Nhu đã quay người lại, cô

đứng yên trước mặt Trần Bạch Phồn, giơ tay chọc chọc cơ bụng anh, khiêu khích: “Dựa vào đâu mà anh không cho em chạm vào thì em phải nghe lời chứ!”

Tuy rằng cô vẫn chưa tắm, nhưng anh cũng không thể vì mình đã tắm rồi mà ghét bỏ cô thế chứ.

Hầu kết của Trần Bạch Phồn rung rung.

Anh cảm thấy lý trí của mình chẳng khác nào bong bóng cả, bị cô chọc một cái là vỡ toang ra. Trần Bạch Phồn nắm tay An Nhu để lên người mình, anh nói nhỏ: “Em chạm vào đi.”

An Nhu không ngờ anh sẽ phản ứng như thế thì khí thế biến đâu hết cả: “Em, em về phòng đây.”

Đúng lúc đó thì Trần Bạch Phồn nâng ót cô lên, anh đè cô sát tường, chóp mũi cọ vào mũi An Nhu, khàn giọng: “Đợi đã, để anh hôn chút thôi, anh không chạm vào chỗ khác đâu.”

An Nhu mới trải ga giường, mồ hôi mướt ra hết nên không muốn anh hôn chút nào, cô ngẩng đầu lên, yếu ớt nói: “Anh mau đi ngủ đi, hôn cái...”

Nhưng cô chưa kịp nói xong thì môi anh đã chạm vào môi cô.

Nụ hôn này nóng bỏng hơn hẳn những lần khác, anh cuốn lấy đầu lưỡi cô, chạm vào răng An Nhu, quét ngang qua mỗi nơi mỗi chỗ như muốn nuốt chửng vào. Cuối cùng anh còn khẽ cắn vào đầu lưỡi cô mới thôi.

An Nhu thở hổn hển, môi nóng rát, đôi mắt bị phủ bởi một lớp hơi nước. Cô mơ mơ màng màng nhìn anh, đang định nói gì đó thì đột nhiên cảm giác có một thứ gì đó nóng nóng chạm vào bụng của mình.

Cô hơi khựng lại, đang định cúi đầu xuống nhìn thì Trần Bạch Phồn đã đỡ lấy đầu cô để An Nhu không nhìn xuống dưới. Anh hơi thò lại gần cô thêm, chưa thỏa mãn mà hôn nhẹ môi cô thêm một chút.

Giọng anh vừa khàn vừa trầm, anh gằn từng chữ một.

“Em biết đấy, anh đang ở cái tuổi ——” anh nói đến đây thì ngừng một lát, dường như đang tìm từ thích hợp, “Sắp chết đói đến nơi đây này.”

An Nhu đại ra, sau khi cô ngộ được những lời anh nói thì mặt đỏ bừng, bởi vì anh nói ra những lời rất trắng trợn.

Cô nhịn không được bèn ngẩng đầu nhìn anh.

Tóc anh vẫn còn ướt, đôi mắt dường như bị phủ một lớp nước mờ, vừa đen vừa sáng ngời. Gương mặt hiếm khi phiếm hồng, môi cũng còn đỏ rực.

An Nhu cố gắng không nhìn anh nữa: “Sao anh lại ——”

“Cái này không liên quan đến anh đâu.” Trần Bạch Phồn sợ cô giận bèn bắt đầu trốn tránh trách nhiệm, “Loại phản ứng sinh lý này của anh đều tại em đấy, em đừng hòng mắng anh, anh chỉ là một người vô tội thôi.”

“...”

“Em mới là đầu sỏ gây tội.”

An Nhu shock toàn tập trước cái sự vô lí này của anh, cô nuốt hết những lời chưa nói vào bụng, cố nén xúc động muốn đánh anh mà về phòng, đóng cửa lại cái sầm.

*

Kết quả là cả đêm Trần Bạch Phồn cũng không thể ngủ ngon được, anh dậy từ sớm. Có nguyên nhân là do anh lạ giường, nhưng chủ yếu là anh

ngủ về An Nhu ngủ ở phòng bên cạnh.

Anh rửa mắt xong bèn lục lọi phòng bếp, cuối cùng dứt khoát đi ra ngoài mua bữa sáng.

Trần Bạch Phồn đến một quán chuyên bán đồ ăn sáng mua hai ly sữa đậu nành và bốn cái bánh quẩy, lúc đi ngang qua cửa hàng bánh kem ở bên cạnh, anh hơi dừng chân lại rồi vào trong.

Trần Bạch Phồn nhanh chóng chọn một chiếc bánh kem matcha đậu đỏ, đến chỗ quầy trả tiền. Ở đó có hai nữ sinh không lớn lắm, một cô bé trong số đó nhìn thấy anh thì hơi sững sốt, cô bé đó yếu ớt chào: “Bác sĩ Trần.”

Trần Bạch Phồn ngược mắt lên nhìn, nhưng anh không nhớ ra cô bé này là ai nên đành mỉm cười đáp lại. Chờ tới lúc anh đi rồi thì có một nữ sinh khác tò mò hỏi: “Lâm Chi, anh trai kia là ai thế?”

“Nha sĩ của tớ.” Lâm Chi cất tiền vào quầy thu ngân.

Cô bé kia ồ lên, đùa cợt: “Bệnh viện nào vậy, tớ cũng muốn đi khám.”

“Phòng khám ở gần đây ấy.” Lâm Chi hơi ngừng lại, cô bé nhịn không được bèn hỏi: “Dạo này cậu có đọc truyện tranh rất nổi tiếng gần đây không?”

“Truyện gì cơ?”

“Anh chàng dị dăng.”

“Không, tớ không hay đọc truyện tranh lắm, sao vậy?”

Lâm Chi lập tức mất hứng: “... Không có gì.”

*

Trần Bạch Phồn về đến nhà bèn để bữa sáng lên bàn. Trong lúc anh còn đang không biết phải để bữa sáng của An Nhu ở đâu thì cô đã bước ra khỏi WC.

Trần Bạch Phồn ngẩn ra, anh ngỡ ngác hỏi: “Em dậy rồi à?”

An Nhu ngáp một hơi dài, cô đi về phía anh: “Anh ra ngoài mua bữa sáng hả?”

“Ừ, mau đến đây ăn đi.” Anh để túi đựng sữa đậu nành lên bàn, “Chút nữa là lạnh mất đấy.”

Đôi mắt An Nhu vẫn hơi sưng, cô lười biếng ngồi cạnh anh, dường như vẫn chưa tỉnh ngủ.

Trần Bạch Phồn vào phòng bếp lấy chén ra, anh rót sữa vào trong, xé bánh quẩy thành từng khúc rồi ngâm trong sữa đậu nành, để chén trước mặt An Nhu.

Trần Bạch Phồn: “Em lại thức đêm à?”

An Nhu hàm hồ ừ một tiếng.

Thấy cô chẳng muốn nói chuyện chút nào thì anh mềm giọng: “Vậy mau ăn đi, ăn xong rồi ngủ bù.”

An Nhu nghe vậy thì ngược mắt nhìn anh, cô tỏ ra khó hiểu: “Anh ngủ ngon lắm à?”

“Đúng vậy.” Trần Bạch Phồn nói nửa thật nửa giả, “Anh mơ thấy mộng xuân.”

An Nhu: “...”

Cô định đá anh nhưng lại bị anh cầm lấy mắt cá chân, Trần Bạch Phồn hơi hơi vuốt ve vết chai mỏng trên mắt cá chân cô.

Trần Bạch Phồn cười khẽ: “Mới sáng ra mà An Nhu đã nhiệt tình thế ư?”

An Nhu rụt chân lại: “Ăn cơm đi! Đừng có nói gì hết!”

“An Nhu, em không thể vì nhìn thấy anh trần truồng mà mắng anh được.” Trần Bạch Phồn liếc cô, anh trầm giọng, “Em cứ thế sẽ làm anh nghi ngờ dáng người của mình lắm.”

“...”

“Cho nên em có hài lòng không?”

“... Anh im lặng được chưa.”

Trần Bạch Phồn ngoan ngoãn ngậm miệng lại, trông có vẻ hơi ưu thương, tiếp tục ăn sáng.

An Nhu thật sự không thể chịu nổi lúc anh lộ ra vẻ mặt thế này, tuy cô biết anh đang giả vờ nhưng vẫn không nhịn được: “Rất hài lòng, siêu siêu hài lòng, hài lòng đến nỗi không có chỗ chê.”

Trần Bạch Phồn nghe vậy thì giãn mày, anh sung sướng đáp lại cô: “Cảm ơn, tuy rằng anh chưa thấy dáng người của em, nhưng anh biết anh cũng sẽ hài lòng đến nỗi không thể chê nổi.”

An Nhu: “...”

Trần Bạch Phồn ăn rất nhanh, vì còn sớm nên anh cũng không vội đi làm.

Anh vào WC rửa tay sạch sẽ rồi ngồi về chỗ cũ, thấy An Nhu còn đang ăn rất từ từ bèn lấy điện thoại ra, tiện tay bấm vào Weibo mới phát hiện Weibo của cô vẫn không update thêm, nhưng anh lại có thêm mấy chục fans.

Trên bài post còn có thêm vài bình luận.

【 Móa ơi! Mi là ai? Nhu Chỉ follow mi tức là nguyện vọng của mi sắp được thực hiện rồi đúng không TAT】

【 Bỗng dừng lại bị nhét cầu lương, no rồi, bye bye. 】

Trần Bạch Phồn hơi nhếch miệng, anh giả vờ giả vịt hỏi: “Sao dạo này em không update Weibo?”

An Nhu biết anh đã thấy rồi nên không thèm trả lời.

Trần Bạch Phồn cực kì kiên nhẫn: “Lâu rồi em không update Weibo đấy.”

“...”

“Sao em lại không update Weibo?” Trần Bạch Phồn tỏ ra trầm tư.

Mặt An Nhu đỏ bừng, cô đập anh: “Anh kệ em.”

Trần Bạch Phồn cứ để cô đá, sau đó anh ôm lấy chỗ vừa bị cô chạm nhẹ vào

“Trọng thương rồi.”

“...”

Trần Bạch Phồn: “Chỗ bị em đá chảy máu rồi.”

An Nhu: “...”

Trần Bạch Phồn nghĩ ngợi một lát bèn mặt dày nhìn cô, anh nói: “Em nói cho anh biết lí do em không update Weibo đi, có lẽ vết thương của anh sẽ không cần chữa mà khỏi ngay thôi.”

An Nhu uống nốt sữa đậu nành, cô vội nói một câu: “Vì bạn trai phiền quá.” Rồi nhanh chóng đứng dậy về phòng.

Trần Bạch Phồn: “...”

Anh cúi đầu, đang định dọn bàn thì thấy chiếc túi màu trắng đặt bên cạnh, bên trong là bánh kem matcha anh mới mua.

Trần Bạch Phồn vô cảm lấy điện thoại ra, anh nhắn mấy tin cho An Nhu.

【 Anh mua bánh kem matcha cho em. 】

【 Trong vòng một phút đồng hồ, em không ra là anh ăn hết. 】

An Nhu:...

An Nhu không dám ra ngoài, nhưng cô không muốn từ bỏ bánh kem chút nào: Anh để ở đâu đã, chút nữa em ra rồi ăn sau

Trần Bạch Phồn thông thả đáp: Còn ba mươi giây.

An Nhu: Bây giờ em vẫn hơi no, anh để vào tủ lạnh đi.

Trần Bạch Phồn: Mười giây.

An Nhu suýt nữa quỳ luôn, cô nhắn tin như điên.

【 Bởi vì bạn trai em đáng yêu quá, bởi có đôi khi vì anh ấy mà em quên vô WC luôn chứ đừng nói update Weibo:). 】

Nửa phút sau bên kia mới trả lời cô.

【 Anh để vào tủ lạnh cho em rồi đó (≧▽≧)/ 】

“ ... ”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 41: Ngựa Đòn

An Nhu nhìn icon trên màn hình thì nhin không được bèn cong môi, cô ném điện thoại sang một bên rồi lăm bắm “Đồ ngốc”. Sau đó lại ngả vào giường ngủ tiếp.

Không hiểu sao, cô lại mơ thấy chuyện còn nhỏ một lần nữa.

Phòng học không lớn lắm, xung quanh trống rỗng, tôi tối, chỉ có mình cô ngồi trong góc im lặng lật cuốn vở vẽ trước mặt. Chai nước để trên bàn đầy ắp, An Nhu muốn uống nhưng lại không thể nào vịn được nắp.

Sau đó, có một bàn tay nhỏ nhỏ vươn ra từ đằng sau kéo lấy tóc cô

An Nhu mở mắt ra, tim cô còn đập thành thịch. Cô duỗi tay chạm vào ngực trái rồi đứng dậy vào phòng vệ sinh rửa mặt, thở một hơi thật dài.

Chẳng khác gì mơ thấy cảnh trong phim kinh dị cả...

An Nhu lại vịn vôi nước ra lần nữa, cô tạt nước vào mặt. Sau đó hơi nghiêng người mở cửa ra, lúc đang định ra ngoài thì lại đột nhiên quay đầu nhìn vào gương, cô nhướn mày, khó chịu nhe răng lên xem.

Bây giờ cô không phải chú lùn chưa đến một mét, hàm răng thì xấu đau đớn vậy đâu.

Cũng sẽ không kệ cho người khác bắt nạt như hồi trước nữa.

An Nhu vuốt nước dưới cằm, cô nghĩ ngợi một lát rồi đột nhiên nói: “Mặt mộc cũng rất xinh, hàm răng đều tăm tắp, tính cách thì ——”

Cô dừng lại một lát, nghĩ đến chuyện mình siêu nhân nhượng với Trần Bạch Phồn thì quyết đoán nói: “Rất tốt tính, năng lực làm việc không đến nỗi nào, hoàn cảnh gia đình tốt đẹp, có mấy người bạn thân, tuy rằng không cao nhưng cũng chưa lùn đến mức không chấp nhận nổi.”

Cuối cùng, An Nhu mím môi, cô ngại ngùng nói: “Vớ lại, có một anh bạn trai cũng rất thích tôi.”

*

An Nhu và Trần Bạch Phồn đặt vé máy bay vào mùng 2 tháng mười, còn cha mẹ Trần lại là mùng 3.

Trước khi về nhà một ngày thì sáng sớm hai người đã đến nhà họ Trần. Sau khi ăn cơm xong, mẹ Trần cho cô xem rất nhiều ảnh chụp của Trần Bạch Phồn khi còn nhỏ.

An Nhu nhìn cô trên ảnh chụp, dáng người nho nhỏ, lúc nhìn về phía ống kính thì còn cố tình mím môi lại, trông cũng rất đáng yêu.

Trần Bạch Phồn đứng cạnh cô lúc đó vừa béo vừa cao, An Nhu mới đứng đến ngực anh. Lúc ấy, không biết vì sao mà anh ngoảnh đầu liếc cô, trông có vẻ không được vui cho lắm.

Tuy rằng khuôn mặt rất lăm lăm, nhưng ngũ quan lại mơ hồ có nét giống hiện tại.

Trần Bạch Phồn ra khỏi phòng bếp, lúc đi ngang qua chỗ mẹ Trần và An Nhu thì liếc thấy ảnh mình bèn nhin không được mà giơ tay gập album lại, anh gượng gạo nói: “Đừng nhìn.”

Mẹ Trần lại mở nó ra, bà cười nói: “Có phải chưa thấy con béo bao giờ đâu, ngại cái gì.”

Dạo này An Nhu cũng hay đến nhà họ Trần với Trần Bạch Phồn nên không còn luống cuống như lần đầu nữa, cô lặp lại lời mẹ Trần, cười hì hì: “Có phải chưa thấy anh béo bao giờ đâu, ngại cái gì.”

Trần Bạch Phồn nhịn không được bèn bẹo má cô, anh cười mà như không: “Em ngứa đòn đúng không.”

Cha Trần lấy cờ tướng ra khỏi phòng đúng lúc thấy hành động của anh, ông lạnh lùng vỗ lưng Trần Bạch Phồn: “Tôi thấy anh mới ngứa đòn đấy, ngứa đến mức sắp tróc da luôn rồi.”

Trần Bạch Phồn sờ sờ lưng mình: “...”

An Nhu vô tội nhìn ra chỗ khác, cô tiếp tục cúi đầu xuống lật ảnh.

Cha Trần đang ngồi trên sô pha chờ Trần Bạch Phồn tới chơi cờ tướng cùng: “Mau tới đây.”

Trần Bạch Phồn cứ dỉnh lấy An Nhu, anh nhắc chân lên, âm u nói ra ba chữ:

“Lần thứ ba.”

An Nhu: “...”

Mẹ Trần ngồi cạnh thấy hành động của hai người thì cười tùm tùm: “Ôi, tuổi trẻ thật là tốt.”

An Nhu cười cười: “Giờ dì cũng còn trẻ mà.”

Mẹ Trần vô ý nhìn ra phía sô pha, đột nhiên bà lảng sang chuyện khác: “Tuy rằng Bạch Phồn trông có vẻ không hợp với ba nó, nhưng nó giống ba

nhất, cũng dính ba nó hơn dì nhiều.”

An Nhu nghĩ ngợi một lát bèn đáp: “Đúng là giống thật.”

“Thế hả?” Mẹ Trần cũng cười, bà mở cuốn album cũ nhất cho An Nhu xem, “Cháu xem hồi chú và dì còn trẻ này.”

An Nhu cúi đầu nhìn, người phụ nữ đứng sòng vai với người đàn ông, ở giữa họ cách một khoảng ngắn trông hơi xa lạ. Vẻ mặt của người đàn ông đó lạnh lùng, dường như không quá kiên nhẫn, vẻ mặt của người phụ nữ thì lại vừa e lệ vừa dịu dàng.

Vẻ bề ngoài của cả hai không khác trước quá nhiều, nhưng thần thái thì khác hẳn.

“Chú ấy thế này có vẻ rất đáng sợ đúng không?” Mẹ Trần đùa.

“Nhìn nghiêm túc lắm ạ.”

“Dì và chú ấy quen do người khác giới thiệu, mới ăn mấy bữa cơm đã tiến tới chuyện yêu đương rồi. Nhưng chú ấy rất kiêu lời và lạnh lùng với dì, lúc ấy bạn của dì còn khuyên chú ấy không phải người chồng tốt đâu.”

“Không biết chú ấy nghe thấy chuyện đó lúc nào, nhưng cũng chỉ băng quơ nói rằng chú ấy vốn vẫn luôn kiêu lời thế đấy, sau đó cũng chẳng thay đổi gì cả. Nhưng cuối cùng thì dì vẫn kết hôn với chú ấy.”

An Nhu yên lặng lắng nghe, cực kì hứng thú với đề tài này.

“Lúc đó bạn bè đều nói dì sẽ hối hận cho xem, nhưng thực tế cái mà dì thích ở chú ấy chính là cái nét chững chạc trưởng thành đó.” Mẹ Trần nói liên tục, vẻ mặt của bà thoáng hốt hoảng, “Việc làm dì ấn tượng nhất là, lúc dì mang thai Bạch Phồn anh rể dì có tình nhân. Lúc ấy chị gái dì mới sinh con, gã ta nói gã kết hôn với chị của dì vì dáng người của chị ấy đẹp, mà

bây giờ dáng người của chị ấy biến dạng rồi thì là chị ấy thay đổi, không phải tại gã thay lòng đổi dạ.”

An Nhu trợn tròn mắt, không thể tin nổi có người có thể thốt ra được những lời này: “Cái...”

“Sau khi đi thăm chị về thì lúc nào cũng nghĩ về chuyện này, suýt nữa đã thành bệnh trầm cảm trước khi sinh rồi.” Mẹ Trần nói đến đây thì giọng bỗng phiếm ý cười, “Sau đó chú Trần của cháu phát hiện ra, từ từ rồi ông ấy trở thành người như bây giờ đấy.”

Mỗi ngày tan làm đều về nhà dính lấy bà, ngay cả khi bà không kiên nhẫn cũng rất tốt tính mà dễ dàng. Không hề ngần ngại bà vì mang thai mà bị phù mắt và dáng người biến dạng, thấy bà nói chuyện với người đàn ông khác sẽ khó chịu mà nói mấy câu khách sáo.

Người đàn ông vừa nghiêm túc vừa kiêu lời đó, trông cứng nhắc đến thế nhưng mỗi lần trước khi ngủ đều sẽ nói một câu “Anh yêu em”, tuy rằng mỗi lần nói xong đều rất ngại, nhưng ông vẫn kiên trì rất lâu, rất lâu.

Cho đến tận bây giờ.

An Nhu bỗng nhiên hơi cảm động.

Bởi vì muốn mang lại cảm giác an toàn cho mẹ Trần nên ông mới thay đổi vậy ư?

“Thay đổi nhiều quá.” Mẹ Trần thở dài, nhưng giọng nói của bà vẫn rất hờn hờ.

An Nhu cũng nói: “Bạch Phồn lúc cháu mới quen cũng khác lắm.”

“Thế hả?” Mẹ Trần ngừng nghĩ ngợi, bà nghiêm túc nói: “Bạch Phồn nhà dì rất dính người, với người nó thích thì còn nghiêm trọng hơn, cháu

không thấy nó phiền phức à?”

An Nhu lập tức xua tay: “Không đâu ạ.”

Mẹ Trần nghe vậy thì hơi âu sầu: “Ngày nào dì cũng thấy ba nó phiền quá.”

“...” An Nhu bật cười.

“Nếu cháu thấy phiền thì lờ nó đi là được.” Mẹ Trần nghĩ tới cách bọn họ sống chung bèn dặn, “Đừng để nó bắt nạt mãi thế.”

An Nhu lắc đầu, cô nghiêm túc nói: “Anh ấy không bắt nạt cháu đâu.”

Anh vẫn luôn rất tốt với cô, bày tỏ tình cảm với cô không chút giấu diếm, không ngừng tìm cảm giác tồn tại trước mặt cô, muốn để cô cũng thích anh như anh thích cô vậy.

Đều giống nhau thôi.

Lúc đầu cô thích anh là bởi vì anh giống với ảo tưởng về người yêu tương lai trong lòng cô, như mẹ Trần thích cha Trần chừng chạc, như cô thích một Trần Bạch Phồn dịu dàng.

Rồi cuối cùng, ngay cả khi nhận ra anh không phải là người như mình đã nghĩ thì cũng không vì chút thay đổi này mà không còn thích anh nữa. Bởi vì thích, nên tình cảm cũng đã thay đổi từ lâu.

Tất cả chỉ là bởi,

Anh là Trần Bạch Phồn của cô.

*

Một lát sau, cha mẹ Trần về phòng ngủ nghỉ trưa.

An Nhu và Trần Bạch Phồn dọn dẹp lại phòng khách rồi tới trung tâm thành phố mua quà cáp cho cha mẹ An.

Quả nhiên, Trần Bạch Phồn mới ra khỏi nhà đã bắt đầu tính sổ với cô rồi.

“Em có thấy nãy ba anh đánh anh không?”

“... Chỉ vỗ nhẹ thôi mà.”

“Mỗi lần ông ấy đánh anh em đều tận mắt nhìn thấy.”

An Nhu nhìn anh: “Anh muốn nói gì hả?”

“Anh nào dám có ý kiến.” Trần Bạch Phồn ngược mắt, “Chỉ là cơn đau về thể xác của kẻ hèn thôi, anh đâu nữa giận dữ em vì cái chuyện này.”

“...” An Nhu yên lặng đi trước.

Trần Bạch Phồn: “Nhưng mà lúc nãy ba anh nói không sai đâu.”

An Nhu thật sự không nhớ nổi những gì cha Trần vừa nói: “Hả?”

“Ông ấy nói anh ngứa đòn đến mức sắp tróc da rồi.”

“...”

“Anh ngứa thật mà.”

“...”

“Em gửi cho anh đi, anh bị ngứa toàn thân đấy.”

Thái dương An Nhu giật giật, cô vô cảm nói: “VẬY MÌNH ĐI BỆNH VIỆN ĐI.”

Mặt Trần Bạch Phồn không đổi sắc: “Không cần, anh cũng là bác sĩ.”

“Anh chỉ là nha sĩ thôi, sao mà chữa được ——” bệnh ngoài da.

Trần Bạch Phồn ngắt lời An Nhu: “Sao em lại nói “chỉ là” hả?”

An Nhu: “...” Quả nhiên lúc nào anh cũng có thể tìm cách gây rối được mà.

Anh bày ra vẻ mặt sắp khóc thút thít đến nơi rồi: “Có phải em chê anh chỉ là một tên nha sĩ không?”

An Nhu im lặng một giây, sau đó cô hỏi: “Ngứa chỗ nào?”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 42: Vui Thật

Thật ra hai người cũng chẳng muốn mua gì, chẳng qua là tới trung tâm thành phố mua chút đặc sản của Bạc Thành cho cha mẹ An ở Tứ Xuyên thôi.

Tuy rằng An Nhu đã ở Bạc thành 5 năm nhưng vì cô ít khi ra ngoài nên cũng chẳng biết đặc sản của Bạc Thành là gì cả, mọi thứ đều do Trần Bạch Phồn dẫn cô đi mua. An Nhu ôm lấy chiếc túi nặng trĩu từ tay chủ cửa hàng, cô mới ôm nó vào lòng đã bị Trần Bạch Phồn cầm mất. Anh vui vẻ nắm tay cô, hỏi: “Em còn muốn mua gì không?”

Thấy giọng anh có vẻ vui thì An Nhu do dự nhìn anh một lát, cô lắc đầu: “Không, mình về thôi.”

Hai người lên xe, An Nhu cúi đầu thắt dây an toàn. Chờ tới khi anh khởi động xe thì mới nhớ đến chuyện mình định nói, cô chỉ về phía cốp xe: “Hình như mình mua nhiều quá rồi, không cầm hết được đâu.”

Trần Bạch Phồn nghĩ ngợi một lát: “Nếu không cầm hết thì cho Tín Gia đi, cái gì nó cũng ăn.”

An Nhu ồ lên: “VẬY chờ chút nữa em sửa sang xong thì anh đưa cho cậu ấy giúp em nhé.”

“Tối nay đi.”

“Hả? Tại sao?”

“Có việc.”

An Nhu nghe vậy thì sửng sốt: “Chút nữa anh phải ra ngoài à?”

Đúng lúc gặp phải đèn đỏ, Trần Bạch Phồn dừng xe, anh ngoảnh đầu nhìn cô: “Không.”

“Vậy anh ——”

“Em nói lúc về gãi cho anh mà?”

“...”

“Toàn thân.”

“...”

“Anh gấp lắm, chuyện khác để sau đi.”

“...”

*

Sau khi Trần Bạch Phồn vào cửa bèn để đồ lên tủ giày, anh đang định cầu an ủi với An Nhu thì thấy cô đang ôm túi đặc sản vào phòng nên đành ngoan ngoãn bám theo sau cô.

An Nhu nghiêm túc nhét đặc sản vào vali, sau đó khép vali lại nhờ vào sự giúp đỡ của Trần Bạch Phồn.

Cô bỏ đặc sản thừa vào một chiếc túi mới rồi đưa cho anh: “Anh mau mang cho Tín Gia đi, em còn phải phác thảo nữa, anh đừng làm phèn em.”

An Nhu còn đang ngồi dưới đất, anh thì ngồi xổm cạnh cô.

Vốn anh còn đang bày ra vẻ mặt mong chờ, nhưng lúc nghe thấy lời cô nói thì nụ cười cứng lại, anh tựa vào người cô, cọ cọ trên vai An Nhu: “Nhu Nhu à anh ngứa lắm.”

Trông gợi đòn cực kỳ.

An Nhu cố kìm lại cảm xúc muốn đập anh: “Nếu em mà cào thì có khi da anh tróc thật đấy.”

“Không sao.” Trần Bạch Phồn lại bày ra vẻ mặt chờ mong, “Dùng sức vào.”

An Nhu: “...”

Sau đó, Trần Bạch Phồn bị An Nhu đá khỏi phòng một cách tàn nhẫn, cửa đóng lại cái sầm.

Anh vẫn chưa đứng vững thì cửa phòng lại mở ra, người bên trong ném cho anh một túi đặc sản. Trần Bạch Phồn sờ sờ mũi, anh đứng yên ngoài cửa một lúc, nhưng chưa đếm đến giây thứ ba mươi thì cửa lại mở ra lần nữa.

An Nhu nhìn thấy anh thì sửng sốt: “Sao anh còn chưa đi.”

Trần Bạch Phồn còn tưởng cô ra dỗ mình: “... Vậy em ra ngoài làm gì?”

“Vào thư phòng vẽ tranh.” Cô thành thật nói.

Trần Bạch Phồn mỉm cười, giả vờ giả vịt mà ồ lên một tiếng.

*

Hà Tín Gia nghe thấy tiếng chuông cửa bèn lết ra ngoài mở cửa, cậu thấy Trần Bạch Phồn đứng ngoài cửa thì lười biếng nhướn mày: “Hiếm

khi mới thấy anh, có chuyện gì không?”

“Mang đồ ăn sang cho em đây.”

“Đồ ăn thừa à?”

“Đúng vậy.”

“...”

Hà Tín Gia cũng kệ anh, cậu ngồi lại sofa, cụp mí mắt nhìn truyện tranh trên ipad, Trần Bạch Phồn nhìn phòng khách được dọn dẹp gọn gàng thì tặc lưỡi: “Có phụ nữ trong nhà khác hẳn.”

Đúng lúc Hà Tín Gia lật đến tờ cuối cùng của truyện tranh, cậu ném cho Trần Bạch Phồn rồi thuận miệng nói: “Cái thứ này hình như do bạn gái anh vẽ thì phải.”

Trần Bạch Phồn thờ ơ cầm lấy, hơi liếc qua thì sững người.

“Đúng lúc hôm nay lướt thấy thứ này, cảm thấy vai chính có vẻ giống hai người.” Hà Tín Gia ngáp ngẩn ngáp dài, “Gần đây cũng có một đám người comment dưới Weibo của An Nhu hỏi Nhĩ Đông An An có phải clone của cô ấy không kìa.”

Phong cách đúng là rất giống Nhu Chi.

Trần Bạch Phồn đẩy cậu ra, anh ngồi xuống, nghiêm túc đọc từ chương đầu tiên. Sau đó từ từ nở một nụ cười rất quái dị khiến Hà Tín Gia ngồi cạnh rùng mình. Cậu nhin không được bèn bắt đầu tìm cách gây xích mích: “Nhưng phần sau chẳng giống anh chút nào, sau khi hai người yêu đương lại càng không giống.”

Trần Bạch Phồn vẫn đang mê mẩn truyện tranh, hoàn toàn không hề phản ứng với lời cậu nói chút nào.

Cậu ra kết luận, châm chọc: “Một anh bạn trai chẳng có tí hấp dẫn nào cả.”

“...”

“Có khi giờ An Nhu đã bắt đầu chê anh phiền rồi cũng nên.”

Trần Bạch Phồn nghe thấy thế thì cuối cùng cũng nhìn về phía cậu, anh ngừng cười, bày ra vẻ mặt vô cảm. Chẳng mấy chốc anh lại nhếch môi, từ từ nở nụ cười.

Phản ứng này của anh làm Hà Tín Gia sợ gần chết, cậu vội vàng sửa miệng: “Em chỉ đùa với anh thôi.”

Trần Bạch Phồn ném ipad cho cậu, anh đứng dậy, nhìn xuống từ trên cao: “Đọc chương này đi.”

Hà Tín Gia sục mí mắt nhìn thì thấy là chương mới nhất. Là lúc hai vai chính mới yêu đương không lâu.

Vì đây là lần đầu tiên nữ chính yêu đương nên không biết phải hành xử thế nào, thế là còn đọc mấy quyển sách về tình yêu nữa. Sau đó cô ấy kết luận: Chuyện tình yêu muốn dài lâu thì cả hai bên phải cùng nhau gắn bó mới được.

Thế là hôm sau, nữ chính hẹn nam chính đi ăn trưa, nam chính vui vẻ nhận lời. Hôm đó đúng là Lễ Tình Nhân, dọc đường đi đều là những cặp yêu nhau, họ nắm tay trông có vẻ rất thân mật, chỉ có nam nữ chính đi song song, cách nhau một đoạn, trông chả khác gì hai người lạ cả.

Nữ chính ngại nên không dám chủ động nắm lấy tay anh, cũng hơi dỗi vì anh chẳng thân mật với mình chút nào. Huống hồ nữ chính được cha mẹ chiều chuộng từ nhỏ đến lớn nên tính tình hơi khó ưa. Dọc đường đi cô ấy cứ cúi đầu, cau mày, trông không vui chút nào.

Đúng lúc hai người băng qua đường thì nam chính nhân lúc đông người cầm lấy tay cô ấy, dịu dàng cười: “Đừng cúi đầu, nhìn đường đi.”

Lúc này nữ chính mới nói: “Sao giờ anh mới nắm tay em?”

Nam chính sững sốt.

Nữ chính ngẩng đầu nhìn nam chính, nghiêm túc nói: “May mà anh cầm tay em đấy, nếu lúc nãy anh mà không nắm tay em, có khi em sẽ khóc luôn cho anh xem.”

Hà Tín Gia đọc lướt qua, cậu nghi ngờ hỏi: “Sao vậy?”

“Câu thoại cuối kia kìa,” anh khẽ cong môi, “Là anh nói.”

Hà Tín Gia: “...”

*

Vì Quốc Khánh phải về nhà nên từ tuần trước An Nhu đã làm gần xong một nửa chương mới mà cô sẽ up vào tuần Quốc Khánh rời, lúc này cũng không muốn vẽ tranh nữa mà chỉ nghĩ không biết liệu Trần Bạch Phồn có còn giận không thôi.

Nhưng cô cứ nhớ tới lời của Trần Bạch Phồn thì lại đỏ bừng mặt

“Giận thì giận chứ sao.” Cô lẩm bẫm.

Sao mà gãi toàn thân được chứ... Ngày nào cũng giận đối vô cơ.

An Nhu chán nản click vào bình luận trong app truyện tranh, đột nhiên nhìn thấy mấy bình luận gần đây nhất.

【Nghe nói truyện này do Nhu Chi vẽ nên tui mới tới ngó qua.】

【 Sao mọi người cứ nói về người này vậy... Nhu Chi là ai thế? 】

An Nhu ngừng thở.

Thật ra từ lúc cô đăng truyện tranh này lên đến giờ cũng chưa phải là chưa nhận được những bình luận nói cô có phong cách giống họa sĩ nào đó bao giờ, nhưng chỉ là số ít thôi nên An Nhu cũng chẳng để ý lắm.

Nhưng đây là lần đầu tiên mọi người thống nhất nói rằng cô là Nhu Chi.

An Nhu không cố tình thay đổi phong cách vì cô cũng không sợ bị người khác nhận ra mình là Nhu Chi. Nhưng mà nếu thế thì... còn gì là niềm vui bất ngờ nữa.

Sao đột nhiên mọi người đồng loạt phát hiện cô là Nhu Chi vậy...

An Nhu cau mày, cô vào Weibo nhìn thoáng qua thì thấy một đồng tin gửi tới hỏi Nhĩ Đông An An có phải clone của cô không.

Cô chưa vào clone, nhưng không cần đoán cũng biết chắc chắn là gặp phải tình huống y thế này rồi.

An Nhu rên rỉ, lúc cô đứng dậy mở cửa ra để xem xem Trần Bạch Phồn đã về chưa thì đúng lúc anh về từ nhà Hà Tín Gia.

Hai người nhìn nhau chăm chăm.

Trần Bạch Phồn thong thả đóng cửa lại cẩn thận rồi mới tới chỗ cô.

Anh đến trước mặt An Nhu, chẳng hề gạt cô chuyện mình đã biết cô viết truyện tranh: “Nghe nói dạo này em vẽ truyện tranh.”

“...”

“Chuyện tình yêu trong đời thực của tác giả đã được cải biên.”

“...”

“Vui thật.” Trần Bạch Phồn cười nhẹ, “Em về anh thành phụ nữ.”

An Nhu: “...”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 43: Em Muốn Ở Đâu?

An Nhu sững sốt, cô lập tức nhớ đến chương mới nhất mình mới đăng lên thì đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười, cô chột dạ mím môi, gượng gạo cãi lại: “Em không biết anh đang nói gì hết.”

Trần Bạch Phồn nghe vậy thì cau mày, anh lấy điện thoại ra rồi lên web tìm bộ truyện tranh đó cho An Nhu xem.

An Nhu nhìn bộ truyện tranh đã làm bạn với mình suốt mấy tháng nay thì giả vờ bình tĩnh nhận điện thoại, cô nói bừa: “Họa sĩ của truyện này là ai thế?”

Trần Bạch Phồn sụp mí mắt, anh nhìn cô chăm chăm, sau đó như nghĩ ngợi gì mà kéo cô ra sofa ngồi. An Nhu bị ép ngồi vào sofa thì đại ra: “Anh muốn làm gì vậy?”

Trần Bạch Phồn ngồi nghiêng nghiêng cạnh cô, anh gác tay lên ghế, lười biếng nói: “Em đọc truyện tranh này đi.”

An Nhu hoàn toàn không muốn xem tác phẩm của mình trước mặt anh chút nào, không hiểu sao cô lại cảm thấy hơi ngại: “Em đọc truyện tranh làm gì? Em muốn vẽ phác họa.”

“Vậy em đọc với anh.”

“Không thì để em xem phim với anh đi, anh rất muốn xem cái phim gì mà ——” An Nhu còn chưa nói thì thấy vẻ mặt của Trần Bạch Phồn bèn sửa miệng: “Ừm, vậy đọc truyện tranh đi.”

Trần Bạch Phồn hài lòng tựa vào vai cô đọc truyện.

Tuy rằng bình thường An Nhu cũng thường xuyên xem lại nội dung những thứ cô đã vẽ nhưng chưa bao giờ thử cảm giác ngồi đọc từ chương thứ nhất đến chương mới đăng bao giờ. Cô mới đọc một lát đã mê mẩn rồi, chẳng mấy chốc đã đến chương gần đây nhất.

Trước khi hai nhân vật chính yêu đương thì đúng là cô vẽ đúng như những gì hai người đã trải qua, nhưng biên tập đề nghị cần có một kỳ giảm xóc cho sự chuyển biến tính cách nam chính nên An Nhu bối rối rất lâu mới nghẹn ra được cái kiểu nam nữ chính lúc yêu đương mà tôn trọng nhau như khách vậy.

Sau đó An Nhu dứt khoát đổi tính nữ chính thành Trần Bạch Phồn, thêm việc đầu truyện nữ chính cũng hay giả vờ giả vịt thì cái sự chuyển biến này cũng chẳng kỳ quái chút nào cả.

An Nhu cũng thực sự muốn để Trần Bạch Phồn làm nam chính trở lại... Thật đấy...

Nhưng mà phải một thời gian nữa đã...

Cô chớp mắt, trả điện thoại lại cho Trần Bạch Phồn: “Truyện tranh này vẽ đẹp thật.”

“...” Trần Bạch Phồn ngồi nghiêm chỉnh trở lại, anh liếc cô, “Đây là cảm tưởng duy nhất hả?”

An Nhu im lặng mấy giây mới hàm hồ nói: “Nam chính hơi giống anh.”

“Còn gì nữa không?”

“... Nữ chính cũng thế.”

Trần Bạch Phồn dừng lại một lát, anh nói: “VẬY em đánh giá nam chính thử xem.”

An Nhu đành phải căng não ra nghĩ ngợi, vì muốn đỡ anh nên đánh giá rất khoa trương: “Đẹp trai, tốt tính, chuyên tình, đại khái là nam thần trong lòng mọi người.”

Trần Bạch Phồn sững sốt, anh hơi mất tự nhiên mà sờ mũi: “Anh không tốt như những lời em nói đâu.”

“...” Tuy rằng đúng là cô đang khen anh thật, nhưng đã thừa nhận là mình vẽ truyện này đâu?

“Tuy rằng không hiểu tại sao phần sau em lại thay đổi giới tính cho anh, nhưng mà.” Trần Bạch Phồn lật lật sang chương hai, anh chỉ vào một khung, lẩm bẩm: “Chỗ này, lúc đấy em có đeo khăn quàng cổ đâu, em đang ôm khăn mà. Với cả chỗ này, lúc đấy em...”

“Thêm nữa, em biến em thành anh thì tính cách chả đúng tí nào, mỗi lần em đều cãi cọ với anh một chút rồi mới thỏa hiệp.” Giọng Trần Bạch Phồn có vẻ tiếc nuối: “Em sửa thành dịu dàng quá, bản gốc đáng yêu thế cơ mà.”

An Nhu: “...”

Bởi vì nếu cô mà biến thành nam thì đúng là có chút... tra nam như Trần Bạch Phồn đã nói, thế là An Nhu phải sửa đi sửa lại phần thoại của cô, sửa đến mức trở thành một người đàn ông cực kì tốt tính.

Giọng Trần Bạch Phồn đột nhiên trở nên rất mềm mại, nhưng cũng không kém phần nghiêm túc: “Nếu em muốn cho anh một bất ngờ, thì đừng nghĩ là không có bất ngờ nữa nhé.”

“Bởi chỉ cần đó là bất ngờ em muốn tặng anh thì lúc nào cũng thể thôi.”

An Nhu ngoảnh đầu lại nhìn anh, không biết có nên thừa nhận hay không.

Trần Bạch Phồn nhìn cô, anh do dự một lát bèn nói: “Anh không rõ em có muốn cho anh biết không, nếu em không muốn thì anh sẽ giả vờ như không biết vậy.”

“...” Thế này rồi mà còn giả vờ không biết à?

Vẻ mặt An Nhu cứng lại, cô lạnh lùng nói: “Anh phiền quá.”

“Sao em lại thấy anh phiền chứ, anh phiền chỗ nào? Em nói đi, anh phiền chỗ nào để anh còn xem xem có sửa được không, nếu anh không sửa được để nhắc em còn biết đường mà thích chỗ này của anh nữa.”

“...”

“Nể tình khuôn mặt đẹp trai của anh đi.”

“Vì em không muốn anh biết thôi, mau im lặng cho em.”

“Ừ,” Trần Bạch Phồn ngoan ngoãn đáp, “Vậy anh không biết gì hết.”

An Nhu: “...”

*

Ngày kế An Nhu và Trần Bạch Phồn đã tới Tứ Xuyên, hai người vừa ra khỏi sân bay đã lập tức bắt xe về nhà.

Trần Bạch Phồn sờ bụng cô, anh hỏi nhỏ: “Em đói bụng không?”

An Nhu không muốn để ý đến anh bèn hừ nhẹ một tiếng.

Trần Bạch Phồn thấy cô vẫn còn giận chuyện truyện tranh bèn nói: “Đạo này tính tình Nhu Nhu không tốt lắm thì phải.”

An Nhu nghe được lời này thì lập tức xù lông, cô chưa kịp mắng anh thì đã nghe thấy người bên cạnh bổ sung: “Nhưng vẫn kém một phần vạn so với Phồn Phồn.”

An Nhu: “...”

Cô không kịp phản ứng lại, mím môi, cổ kiềm nụ cười đang sắp nở.

An Nhu nghĩ ngợi một lát, cô không so đo với anh nữa mà chỉ nói: “Trước khi em làm xong thì anh đừng đi đọc.”

Trần Bạch Phồn sờ sờ tay cô: “Đọc cái gì?”

An Nhu không nói gì nữa.

Một lúc lâu sau, Trần Bạch Phồn không nhịn được bèn giả vờ giả vệt nói: “Gần đây anh mới đọc một quyển truyện tranh, sao mà tác giả kia lại biết người chưa yêu đương bao giờ sẽ đi đọc sách vở tư vấn tình yêu nhỉ?”

An Nhu cũng giả vờ giả vệt chẳng kém: “... Có lẽ vì tác giả đó cũng chưa yêu đương bao giờ chẳng.”

“Lúc trước anh định theo đuổi em thì từng hỏi em họ phải theo đuổi thế nào đấy.” Trần Bạch Phồn liếm khóe miệng, anh cười, “Sau đó anh còn đọc mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình của nó nữa.”

“...”

“Rồi phát hiện chả có tác dụng gì cả.” Trần Bạch Phồn nhớ tới tiêu thuyết của Hà Tín Gia bèn xì một tiếng, “Mấy tên nam chính nó viết lúc theo đuổi nữ chính đều rứt rề chết đi được, chắc.”

“An Nhu chỉ thích kiểu như anh thôi,” Trần Bạch Phồn kiêu ngạo nói, anh cọ cọ vào đầu cô, “Da mặt dày không chịu nổi ấy.”

“... Anh im đi.”

*

Lúc hai người đến nhà họ An thì đúng lúc mẹ An đã nấu cơm xong, cha An thì tới mở cửa cho hai người.

Trần Bạch Phồn cong môi, anh chào chú rồi mới xỏ dép lê trong nhà vào.

Nhà họ An theo kiểu phục thức, phòng ngủ và phòng của An Nhu đều ở lầu hai, lầu một có phòng dành cho khách. An Nhu dẫn Trần Bạch Phồn đến phòng cho khách ở lầu một, tiện tay đẩy hai chiếc vali vào trong.

Cha mẹ cô vẫn còn chờ ở bên ngoài, An Nhu để vali xong xuôi, cô nghĩ đợt này có lẽ anh sẽ ở đây suốt nên an ủi: “Anh đừng căng thẳng, ba mẹ em rất dễ tính.”

“Anh biết, anh vẫn còn nhớ họ mà.” Trần Bạch Phồn cười nói.

An Nhu đột nhiên nhớ đến việc gì đó bèn lấy ra một chiếc vali, cô lôi hết quà cáp và đặc sản cho cha mẹ ra, nói: “Hơn nữa mai chú với dì cũng tới, chắc cũng sẽ ở đây thôi.”

Trần Bạch Phồn nghe vậy thì lắc đầu: “Họ ở khách sạn rồi.”

Thấy anh nói ít hơn thường ngày hẳn thì cô nhin không được bèn trêu: “Anh căng thẳng thật đấy à?”

Trần Bạch Phồn im lặng vài giây, chẳng mấy chốc anh đã mở miệng, giọng điệu hơi rầu rĩ: “Anh cảm thấy anh có thể làm tốt mà.”

“VẬY ANH ——”

“Nhưng mà anh vẫn căng thẳng lắm.”

An Nhu cong môi, cô ngồi xồm cạnh vali: “Không sao đâu.”

“Hử?”

“Nếu anh làm không tốt thì em sẽ dọn tàn cuộc cho anh.”

Trần Bạch Phồn cau mày, anh lập tức đứng dậy rồi lôi An Nhu lên: “Không có chuyện đó đâu.”

An Nhu cảm thấy mình vừa nói lời ngon ngọt vượt xa chỉ tiêu bình thường: “...”

*

An Nhu và Trần Bạch Phồn lần lượt ra khỏi phòng, mẹ An thấy họ bèn gọi: “Mau tới đây ngồi nào.”

Hai người ngồi vào bàn ăn, cha An ngồi ở vị trí chính giữa, bên cạnh ông là mẹ An và An Nhu, còn Trần Bạch Phồn thì nhân tiện ngồi luôn cạnh An Nhu.

Mẹ An nhìn An Nhu và Trần Bạch Phồn chăm chăm hồi lâu rồi đột nhiên thở dài, bà ngoảnh sang hỏi cha An: “Ông nói xem sao con cái nhà người ta càng lớn lại càng đẹp thế nhỉ?”

An Nhu: “... Mẹ, mẹ có ý gì đó?”

Trần Bạch Phồn cười cười: “Dì ơi, mẹ cháu cũng nói thế đấy ạ.”

Mẹ An nghe thế thì sung sướng cong môi, nhưng bà vẫn nói chẳng nề mặt chút nào: “Mẹ cháu nói khéo quá đấy.”

An Nhu biết mẹ còn đang dối vụ mình có người yêu mà không nói cho bà nên đành phải yên lặng ăn cơm.

Cha An nói sang chuyện khác rất đúng lúc: “Bạch Phồn, mai ba mẹ cháu tới đây đúng không? Để bọn họ tới đây ở đi, đừng tốn tiền ở khách sạn làm gì.”

“Bọn họ đã đặt khách sạn xong rồi ạ.” Trần Bạch Phồn hơi do dự, anh cũng không chắc lắm, “Để lát nữa cháu hỏi lại.”

“Được rồi, vậy hai đứa ăn xong thì đi tắm rửa đi, cả chuyến này về cũng mệt rồi.”

*

Sau khi ăn xong, Trần Bạch Phồn và An Nhu bị vợ chồng nhà họ An giục đi tắm rửa, An Nhu vào phòng lấy đồ mới ra cho anh rồi mới lên lầu hai.

Lúc Trần Bạch Phồn bước ra thì An Nhu vẫn chưa tắm xong.

Anh lau khô tóc, “trùng tu” lại nhan sắc xong xuôi mới cầm đặc sản và quà cáp ra phòng khách. Trong phòng khách chỉ còn lại cha An, Trần Bạch Phồn để hết đồ lên bàn trà.

Cha An cau mày: “Sao lại mua nhiều thứ thế này.”

“Cũng không nhiều lắm, chủ yếu là Nhu Nhu muốn mua cho chú với dì thôi ạ.” Trần Bạch Phồn xếp đồ lại gọn gàng, anh cười, “Cô ấy nói chú và dì thích ăn đặc sản của Bạc Thành nên mua nhiều lắm, nhưng không cầm hết được nên chỉ mang về đây một phần thôi.”

Trước kia An Nhu về nhà cũng chưa cầm theo mấy cái này.

Cha An cũng không nói thẳng ra, ông hỏi: “Sao cháu không đi nghỉ ngơi đi?”

“Còn sớm ạ, cháu không ngủ được nên ra đây trò chuyện với chú.”

Hai người trò chuyện câu được câu không

Một lát sau, cha An đột nhiên thở dài, ông nói: “Lúc trước chú với dì bận đi làm, may mà có cháu chăm sóc Nhu Nhu.”

Trần Bạch Phồn sững sốt một lát rồi nghiêm túc nói: “Không đến mức chăm sóc, chỉ là trẻ con chơi đùa với nhau thôi ạ.”

Cha An cười khò: “Lúc ấy chú cũng cảm thấy đấy là mấy đứa trẻ con đùa nhau thôi.”

Trần Bạch Phồn không biết phải nói gì.

Cha An nhớ đến lúc An Nhu còn nhỏ, có một lần ông vào phòng cô thì thấy cô đang trốn trong chăn khóc, lúc bị phát hiện thì khóc lóc hỏi ông

“Ba ơi, vì sao con lại không cao lên được chứ?”

“Ba ơi, sao không ai chơi với con vậy?”

“Ba, mẹ bảo con phải xin lỗi nhưng con không làm, có phải con sai rồi không?”

Và Trần Bạch Phồn nho nhỏ, cậu bé non nớt nhưng lại nghiêm túc nói với ông một cách tức giận: “Chú ơi, ở trường An Nhu bị bắt nạt đấy ạ, không phải tụi nó đùa em ấy đâu, tụi nó bắt nạt An Nhu thật đấy.”

Cha An vỗ vỗ vai anh, ông nói khẽ: “Chàng trai tốt.”

*

Trần Bạch Phồn về phòng, anh cất vali đi rồi mới định về giường ngủ.

Anh mới bò lên giường thì cửa mở, An Nhu mặc áo ngủ bức vào, cô thấy anh nằm trên giường bèn hỏi: “Anh định ngủ à?”

Trần Bạch Phồn ngồi xếp bằng, anh lười biếng hỏi: “Em muốn ngủ chung với anh à?”

“Không,” An Nhu vò đầu anh, “Em đến xem anh còn thiếu gì không, nếu không thì em về ngủ đây.”

Anh cứ kệ để cô vò đầu mình: “Anh thiếu một An Nhu ngủ chung.”

An Nhu lạnh lùng nhìn anh, cô nói không nể mặt: “Trước kia cũng chả có An Nhu nào ngủ chung với anh cả.”

“Em cảm thấy anh là người không có chí cầu tiến thế à?” Trần Bạch Phồn nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ, “Lúc trước cũng có An Nhu nào làm bạn gái anh đâu, giờ thì có rồi đó.”

An Nhu đẩy mặt anh ra, cô đỏ mặt nói: “Rồi rồi anh mau ngủ đi.”

Trần Bạch Phồn kéo cô lại, anh nghiêm túc nói: “An Nhu, em nghĩ kĩ lại đi.”

An Nhu tò mò hỏi: “Cái gì cơ?”

“Sau này em muốn ở đâu?”

An Nhu nghĩ ngợi một lát rồi ngoan ngoãn đáp: “Trong lòng anh.”

Trần Bạch Phồn sững sốt, anh ghen cười: “Ý anh là ——”

“Em muốn ở bên Tứ Xuyên hay Bạc Thành cơ?”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 44: Hai Người Họ

An Nhu còn chưa phản ứng lại được: “Hả? Giờ anh muốn về Bạc Thành luôn á?”

“Đương nhiên không phải rồi.” Trần Bạch Phồn cũng hết cách, “Anh đang hỏi sau này em có định ở Tứ Xuyên không cơ?”

“...” Thật ra An Nhu chưa từng nghĩ tới chuyện này.

Nhưng hình như cô ở đâu cũng giống nhau thì phải...

Công việc của An Nhu không yêu cầu cô có chỗ làm cố định, cô cũng không thích ra ngoài, chưa kể từ Bạc Thành về Tứ Xuyên cũng không xa lắm, nếu cô muốn thì bao giờ về chả được.

Thấy vẻ mặt của cô thì Trần Bạch Phồn nghiêm túc nói: “Em đừng vì anh mà tạm chấp nhận ở lại Bạc Thành với anh, dù sao thì tìm việc lại cũng không ——” khó lắm.

Trần Bạch Phồn chột ngừng lại, anh giương mắt nhìn cô: “Nhưng anh cảm thấy nếu thất nghiệp thì cũng không sao mà nhỉ.”

An Nhu không biết anh muốn nói gì nhưng vẫn trả lời rất nghiêm túc: “Chắc chắn anh sẽ tìm được việc làm mà.”

“Nếu không tìm được việc thì có nhiều thời gian ở bên em hơn thôi, chỉ là ăn mặc ngủ nghỉ hơi có vấn đề ——” Trần Bạch Phồn còn đang mơ

mộng về tình cảnh này, anh lập tức trở lên mong đợi, “Em bao nuôi anh đi.”

“...” An Nhu hơi dừng lại, “Em từ chối được không?”

“Được.” Trần Bạch Phồn lạnh lùng đáp: “Dù sao anh đây một mình đêm khuya không có chỗ để đi, lúc bị đêm đen lạnh lẽo tra tấn em cũng đâu biết, lúc anh đói đến xây sấm mặt mày, lúc khóc lóc thảm thiết em cũng chẳng hay.”

An Nhu im lặng một lát, cô giơ hai ngón trỏ ra để banh đôi môi đang mím chặt của anh nhếch lên

Trần Bạch Phồn nhìn cô chăm chăm một lát rồi đoán: “Ý em là muốn anh phải kiên cường hả?”

Hành động này của cô tức là muốn nói với anh dù có gặp được chuyện không tốt đi chăng nữa cũng phải mỉm cười đối mặt với nó ư?

“Không.” An Nhu cười, cô nói: “Chẳng qua em thấy lúc anh nói ra những lời này mà cười thì gây xúc động hơn thôi.”

Trần Bạch Phồn im lặng vài giây như đang nghĩ ngợi, chẳng mấy chốc anh đã gật gật đầu: “Ok, sau này anh sẽ chú ý.”

“...”

“Sao em lại tỏ ra cặn lời thế?” Trần Bạch Phồn khó hiểu hỏi: “Anh phải nghe theo đề nghị của em thì mới tiến bộ được.”

“...” Bây giờ muốn tác quái tác quái cũng cần có học vấn thế à?

An Nhu còn định nói gì nữa thì Trần Bạch Phồn đứng lên, anh cúi đầu hôn cô rồi lôi cô ra cửa, nói nhỏ: “Anh hôn rồi đó, em mau đi ngủ đi.”

An Nhu lập tức chết máy, cô nhìn anh như thể nhìn một kẻ dở người.

“Em đừng ở chỗ anh lâu nữa.” Trần Bạch Phồn vẫy vẫy tay, anh ám chỉ: “Anh đây đang tuổi chết đói đến nơi này, mong em hiểu cho.”

An Nhu khó chịu nhìn anh: “Anh chỉ muốn ngủ chứ gì.”

“Không.” Trần Bạch Phồn gãi gãi đầu trông không khác gì một cậu nhóc to xác, anh thật thà nói, “Anh sợ em ở chỗ anh lâu vậy ba mẹ em sẽ nghĩ nhiều, sau đấy có ấn tượng không tốt với anh.”

An Nhu không ngờ lại là lí do này, tai cô nóng bừng, An Nhu ném chăn lên đầu anh, vội vàng nói câu “Ngủ đi” bèn chạy về phòng.

An Nhu chui vào ổ chăn, cô nhớ tới vấn đề vừa nãy của Trần Bạch Phồn.

—— “Sau này em muốn ở đâu?”

Không biết đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

*

Ngày kế, cha mẹ Trần đến Tứ Xuyên, hai nhà hẹn nhau ra ngoài ăn bữa cơm.

Tuy rằng nội dung nói chuyện của người lớn chủ yếu liên quan tới hai người họ, nhưng cả hai cũng chẳng chen lời được bèn im lặng ăn cơm.

An Nhu cảm thấy hơi lơ mơ.

Sao đột nhiên phụ huynh hai nhà đã gặp nhau rồi thế này...

Hình như bọn họ cũng chưa đến mức bàn chuyện kết hôn đúng không, ừm, mới yêu đương có nửa năm thôi mà. Có khi Trần Bạch Phồn sẽ thấy hơi sớm ấy, dù sao cũng có thấy anh có ý này đâu.

Nhưng An Nhu nhớ tới tên Weibo của Trần Bạch Phồn thì lại cau mày, cái đấy có tính không nhỉ...

An Nhu đột nhiên lại nhớ tới chuyện của nhiều năm về trước, cô huých Trần Bạch Phồn, hạ giọng nói: “Sao lúc trước anh cứ bắt nạt em vậy?”

Trần Bạch Phồn nuốt thức ăn vào bụng: “Anh bắt nạt em bao giờ?”

“Dù sao thì em nhớ là hồi còn nhỏ anh chẳng tốt với em tí gì.” An Nhu thành thật nói.

Trần Bạch Phồn tỏ ra oan uổng: “Anh không tốt với em chỗ nào?”

An Nhu nhớ chuyện này rất rõ: “Lần đầu tiên gặp em bị anh mắng tới khóc.”

“Ừ, em khóc.” Khóe miệng Trần Bạch Phồn giật giật: “Sau đó anh bị ba đánh cho như đòn, từ đấy coi em không khác gì tổ tiên.”

“...” An Nhu chớp chớp mắt, cô tỏ ra không phục: “Nhưng anh vẫn mắng em, anh làm em bị tổn thương về tinh thần đấy.”

“Em bảo anh mắng em là nhóc lùn hả?” Trần Bạch Phồn sụp mí mắt, anh gỡ xương cá cho cô, “Vui mà, em cũng mắng anh rất nhiệt tình đấy thôi.”

An Nhu tỏ ra nghiêm túc: “Em không vui.”

Trần Bạch Phồn giương mắt nhìn cô, anh nghe lời đáp: “Vậy được, giờ em mắng đi, anh không cãi lại đâu.”

An Nhu há miệng thở dốc, hoàn toàn không biết phải mắng từ đâu: “Em mắng gì được nhỉ?”

Trần Bạch Phồn ngừng tay, anh nghĩ giúp cô: “Dễ tổn thương, quý dính người, đàn ông mà giả vờ giả vệt, công chúa version nam, tên gốc ngày nào không tác quái tác quái thì trời sập...”

An Nhu nhìn anh chăm chăm, cô ngắt lời anh, tỏ ra cực kì hoài nghi: “Anh không mắng lại thật hả? Hơn nữa sau đây cũng sẽ không giận dỗi đấy chứ?”

Trần Bạch Phồn rất khoan dung mà cong môi: “Đương nhiên.”

“Dễ tổn thương.”

“Là anh.”

“Quý dính người.”

“Cũng là anh.”

“Đàn ông mà giả vờ giả vệt.”

“Ồ.”

An Nhu bỗng nhiên cảm thấy áp suất xung quanh thấp đi hẳn, cô cúi đầu xuống, khó nhọc mà nói: “Công chúa version nam.”

Vì sao cô mắng anh lại không hưởng thụ được chút cảm giác sung sướng nào của việc mắng người nhỉ?

Trần Bạch Phồn mỉm cười: “Là anh chứ sao.”

An Nhu quyết định không tra tấn mình thêm nữa: “Thôi, dừng ở đây vậy.”

Một lúc lâu sau,

“Anh phải nhấn mạnh là anh không giận đâu.” Trần Bạch Phồn vẫn đang cong môi, nhưng nụ cười của anh lại hơi kinh dị, “Nhưng anh không ngờ anh trong lòng em lại như thế.”

An Nhu: “...”

Trần Bạch Phồn dịu dàng nói: “Anh phải nhấn mạnh thêm mới được, anh không giận nhé.”

An Nhu ngoảnh đầu nhìn anh giả vờ giả vịt bèn nói: “Đã biết.”

“...”

“Em thích kiểu người rộng lượng như anh đó.”

Trần Bạch Phồn: “...”

*

Sau khi ăn cơm xong, Trần Bạch Phồn lái xe dẫn cha mẹ tới khách sạn, sau khi đoàn người tạm biệt nhau xong anh mới nổ máy lái xe về nhà họ An.

Mẹ Trần nắm tay cha Trần, bà đứng nhìn xe đi xa thì đột nhiên hơi âu sầu: “Sao tôi lại có cảm giác mình vừa gả con gái ra ngoài nhỉ?”

Cha Trần quyết định nói đỡ Trần Bạch Phồn một câu: “Không phải, là con trai mình chọn ở rể thôi.”

“...”

*

Hôm sau, mẹ An và mẹ Trần hẹn nhau ra ngoài dạo phố, cha Trần chỉ còn một mình bèn đến nhà họ An chơi cờ với cha An.

An Nhu cũng không muốn để Trần Bạch Phồn đến đây một chuyến mà chỉ ru rú trong nhà bèn dẫn anh ra ngoài đi dạo.

Tứ Xuyên là đô thị cấp 1, vào những kì nghỉ dài hạn như dịp quốc khánh thì lượng người ở trung tâm thành phố lại càng nhiều thêm. An Nhu đi dạo một lát đã thấy phiền, cô kéo anh vào một tiệm trà sữa, sau khi chọn đồ uống xong bèn tìm chỗ ngồi xuống.

Cô vừa bưng trà sữa vừa làu bàu: “Sau này ở Bạc Thành đi.”

Trần Bạch Phồn không nghe rõ lắm: “Hử?”

“Lúc em tốt nghiệp không về Tứ Xuyên là vì,” An Nhu nghĩ ngợi vài giây bèn nói, “Cảm thấy tiết tấu cuộc sống ở đây quá nhanh, người đi đường dường như chẳng phải đi mà đều chạy vậy.”

Trần Bạch Phồn không quan tâm lắm: “Bọn họ chạy thì kệ, mình cứ đi thôi.”

“Em thích cách sống chậm rãi ở Bạc Thành.” An Nhu mím môi, cô sụp mí mắt, không dám nhìn anh, “Cảm thấy nó rất hợp để loại người như em định cư lâu dài.”

Dường như cô thấy anh hơi ngơ ngẩn một lát.

Chẳng mấy chốc An Nhu đã nghe thấy giọng nói phiếm ý cười của anh, anh duỗi tay xoa đầu cô.

“Đúng vậy.” Anh nói nhỏ.

Rất hợp để hai người họ cùng nhau định cư lâu dài.

*

Mùng 5 cha mẹ Trần đã lên máy bay về Bạc Thành rồi, sau khi đưa bọn họ đến sân bay thì hai người trở về. An Nhu đột nhiên nhớ tới một việc: “Anh đặt vé mình về hôm nào vậy?”

“9 giờ sáng mùng 7 thì phải.”

An Nhu liếm môi: “Có phải mùng 8 anh phải đi làm không?”

Anh hơi cong môi, không trả lời cô mà hỏi: “Sao thế?”

“Ba mẹ em nói qua sinh nhật em rồi hẵng về đó, họ nói đã lâu rồi em không tổ chức sinh nhật ở nhà...” An Nhu cẩn thận nói, “Anh xem xem có sửa thời gian một chút được không, em về muộn chút vậy.”

Lần này Trần Bạch Phồn không nói gì, anh cứ thế im lặng lái xe một lúc lâu.

Mãi anh mới mở miệng, khó nhọc một lát mới nói: “Ừm, về rồi tính.”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 45: Chín Cuộc

Dường như An Nhu thấy anh không vui lắm nên rồi rằm một lát mới nói nhỏ: “Em không ở lại lâu đâu, hơn hai ngày thôi mà.”

Trần Bạch Phồn nghe vậy thì cũng đành chịu: “Xem ra trong lòng em anh đúng là một kẻ nhỏ nhen mà.”

An Nhu kêu oan: “Mấy ngày trước em còn khen anh rộng lượng đấy.”

Trần Bạch Phồn hừ nhẹ, anh nói: “Em muốn về lúc nào cũng được, nhưng nhớ ngày nào cũng phải gọi cho anh chín cuộc điện thoại đấy.”

An Nhu hoảng sợ trước con số mà anh nói ra: “...”

Trần Bạch Phồn nghĩ ngợi một lát: “Có muốn anh nói thời gian cụ thể gọi điện thoại không?”

“... Anh nói đi.”

Anh nói như đã học thuộc lòng: “Sau khi ngủ dậy, ăn sáng xong, trước bữa trưa, sau bữa trưa, sau khi ngủ trưa dậy, trước bữa tối, sau bữa tối, sau khi vẽ phác thảo xong, với cả trước khi ngủ nữa.”

Tuy rằng An Nhu vẫn cảm thấy mình có thể chấp nhận được nhưng không hiểu lắm: “Sao trước khi ăn cơm cũng phải gọi thế?”

Trần Bạch Phồn đáp không chút do dự: “Trước và sau khi ăn cơm xong nghe được giọng em thì có vẻ như có thể ăn cơm cùng em đấy.”

“...”

“Những lúc khác em muốn gọi cũng được, nhưng không tính vào những giờ này nhé, em mà gọi thiếu cuộc nào ——” Trần Bạch Phồn dừng một lát bèn bắt đầu đe dọa cô, “Ngày hôm sau phải gọi bù cho anh hai cuộc.”

An Nhu nghe vậy thì không vui lắm: “Sao không phải là anh gọi cho em?”

Trần Bạch Phồn im lặng mấy giây mới bình tĩnh nói: “Anh mà gọi thì không dừng lại ở con số chín đâu.”

An Nhu hoàn toàn có thể đoán được anh định nói gì, cô tỏ ra cạn lời: “Anh cứ nói quá.”

Trần Bạch Phồn nhướn mày, anh nói thẳng: “Phải tầm chín trăm cuộc.”

“...” Cô tưởng anh định nói chín mươi cuộc thôi chứ, “Em biết rồi.”

*

Chiều mùng 7, một mình Trần Bạch Phồn về Bạc Thành. Anh nói chuyện điện thoại với An Nhu xong thì lơ ngơ ngồi ở sô pha một lát mới thở dài, cầm chìa khóa ra ngoài.

Trần Bạch Phồn lái xe đến căn hộ của anh ở Bắc Uyên.

Vốn phong cách bên trong hơi nghiêng về gam màu lạnh, mọi thứ chỉ cần đơn giản thoải mái là được. Nhưng sau khi yêu đương với An Nhu thì Trần Bạch Phồn lại liên hệ với công ty nội thất để sửa chữa lại lần nữa.

Lần trước tất cả cũng đã trang trí xong xuôi rồi, Trần Bạch Phồn chỉ ghé qua một chuyến để kiểm tra xem còn vấn đề gì nữa không, tiện tay để vài thứ ở bên này, sau đấy không hề tới thêm lần nào nữa.

Căn phòng nghiêng về màu hồng, ánh đèn âm ập, tuy không gian không lớn bằng căn hộ bên Thủy Ngân Hoa Thành nhưng trông rất ấm áp và đẹp đẽ, An Nhu chắc chắn sẽ thích phong cách này.

Trần Bạch Phồn vào phòng ngủ, anh ngồi xồm ở chỗ chiếc tủ cạnh đầu giường, kéo ra ngăn tủ. Bên trong có một chiếc hộp màu đỏ đựng nhẫn.

Anh hơi chạm vào mặt ngoài của hộp nhẫn một chút, không hề lấy ra mà đóng tủ lại.

Một lát sau, Trần Bạch Phồn đang định chạy vào phòng khách lại vào phòng ngủ lấy hộp nhẫn ra, bỏ vào trong túi.

*

An Nhu ở bên kia đang nhàm chán dạo Weibo.

Cô bấm vào trang chủ của Trần Bạch Phồn để nhìn, thấy danh sách follow của anh chỉ còn có cô, nhưng lại có thêm fans, giờ cũng đã sắp quá một nghìn followers rồi.

An Nhu khó hiểu vào xem bài post gần nhất của anh để đọc bình luận.

@ Cưới được Nhu Chỉ trước hai mươi tám tuổi: Hiện giờ đang hai mươi bảy tuổi rồi.

【 Chủ Weibo là nguyên mẫu của bác sĩ Ôn hả? 】

【 Ôi ôi má ơi! Cho nên hai người kết hôn rồi hả!! 】

【 Nhu Chi và An An đến giờ cũng chưa post bài... Cảm giác có khi hai người là một thật... Vậy anh này chắc chắn là nguyên mẫu rồi!!!! 】

【 Ngưỡng mộ quá đi, muốn biết mặt hai người như thế nào ghê. 】

Lướt xuống dưới chỉ thấy bình luận như thế, An Nhu mím môi, cô hơi bối rối gãi đầu. Chẳng mấy chốc bèn mở note ra, nghiêm túc gõ chữ, up tranh lên, post lên cả hai account Weibo.

【 Xin lỗi mọi người, tôi thừa nhận @Nhu Chi và @Nhĩ Đông An An đúng là cùng một người. Mới đầu do không muốn để người khác biết chuyện riêng nên mới tạo clone. Nhưng sau đó tôi đột nhiên muốn để người ấy biết tất cả suy nghĩ, những gì mà tôi muốn thổ lộ nhưng không nói thành lời để anh ấy biết trong mắt tôi anh ấy là người thế nào. Thật sự không có ý lừa mọi người, rất xin lỗi. 】

Mặt khác, tôi tuyệt đối sẽ không post ảnh chụp, tôi và anh ấy đều là người bình thường, chúng tôi cũng sẽ cãi vã và có chỗ không hợp, nhưng bởi vì tình yêu nên những chuyện đó có vẻ nhỏ bé không đáng nhắc tới, nên những gì tôi vẽ ra đều rất tốt đẹp.

Tôi cũng không muốn vì chuyện này mà ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi và anh ấy, mong mọi người thông cảm cho.

Chúc mọi người một ngày tốt lành. 】

*

Lâm Chi học đại học ở một học viện nghệ thuật của Bạc Thành, từ nhà đến trường cũng chỉ mất có một giờ xe nên đi lại cũng rất tiện, cô thường ở nhà đến tận tối mới ra ngoài.

Tối mùng 7, Lâm Chi ăn xong cơm chiều mới bắt xe về trường, cô cầm chìa khóa vào KTX. Một cô bạn cùng phòng của cô là Tiểu Văn vừa

tháo trang sức vừa hỏi: “Lâm Chỉ đến rồi đấy à?”

Lâm Chỉ cười gật gật đầu, cô thở dài: “Ừ, kì nghỉ qua nhanh thật đấy.”

“Cậu thế hạnh phúc quá còn gì, nhà ở ngay bên này, muốn về lúc nào thì về, tới tận kì nghỉ đông tớ mới về được...”

Cô ấy còn chưa nói xong thì một cô bạn cùng phòng khác là Tiểu Dư đột nhiên ngồi dậy, Tiểu Dư hưng phấn kêu lên: “Ôi má ơi!!! Hai nữ thần của tớ thật sự là cùng một người!!”

Lâm Chỉ tò mò hỏi: “Nữ thần của cậu là ai thế?”

“Nhu Chỉ và Nhĩ Đông An An!” Tiểu Dư ôm ngực, “Từ trước tớ đã thích Nhu Chỉ rồi, lúc đó thích Nhĩ Đông An An cũng vì phong cách của chị ấy giống Nhu Chỉ, hơn nữa đúng lúc đã lâu rồi Nhu Chỉ không ra tác phẩm, thế là tớ... tớ thay lòng đổi dạ chút thôi, không ngờ hai người họ lại là một!”

Nghe được chuyện mình thích, Lâm Chỉ cũng rất hưng phấn, cô giả vờ tỏ ra không quan tâm mà xì một tiếng: “Giờ cậu mới biết á?”

“Lúc trước tớ vẫn nghi ngờ mà, nhưng hôm nay Nhu Chỉ mới thừa nhận.” Tiểu Dư không thích giọng điệu của cô lắm, nhưng vì đang vui nên không thèm so đo, “Thảo nào đợt trước chị ấy không post bài gì cả, hóa ra là chạy đi vẽ truyện.”

Lâm Chỉ dựa lưng vào tường, cô cúi đầu nghịch ngón tay, thờ ơ nói: “Tớ có quen bác sĩ Ôn trong truyện, cũng đã từng gặp Nhu Chỉ rồi, nên tớ đã biết họ là một từ lâu rồi.”

Tiểu Văn cười to: “Cậu khỏi xạo.”

Lâm Chỉ tỏ ra không vui: “Tớ xạo bao giờ? Còn có cả ảnh đây này.”

Tiểu Dư nghe thế thì tỏ ra tò mò: “Cậu quen thật á?”

Lâm Chi trợn tròn mắt, cô lấy điện thoại ra lướt tìm ảnh mới hôm được ban ngày. Ảnh của An Nhu tìm được trong điện thoại anh trai, còn Trần Bạch Phồn là cô chụp lén.

Có một lần cô đi ngang qua Ôn Sinh, đúng lúc thấy An Nhu và Trần Bạch Phồn đi ra nên còn có cả một bức ảnh họ chụp chung nữa.

Lâm Chi đưa điện thoại cho Tiểu Văn, Tiểu Dư lập tức bỏ khỏi giường, thò mặt ngó chung.

Lâm Chi thấy thế thì cong môi, lòng hư vinh đột nhiên lan ra, “Nguyên mẫu của bác sĩ Ôn là nha sĩ của tớ, Nhu Chi là bạn với anh tớ, chính miệng cô ấy nói với anh trai tớ cô ấy là Nhu Chi đấy, Nhĩ Đông An An là clone của cô ấy nên tớ biết hai người họ là một từ lâu rồi.”

Tiểu Dư hâm mộ nói: “Anh trai cậu với Nhu Chi thân thế á?”

Lâm Chi nói dối mà không đổi sắc: “Đúng vậy, không thì sao cô ấy lại nói mấy chuyện đấy với anh trai tớ được.”

Tiểu Văn vẫn không tin: “Cậu có chứng minh cái ảnh này là họ được không? Tớ có thể tìm được cả trăm bức không trùng trên mạng nhé.”

Lâm Chi nổi nóng nói: “Tên của Nhu Chi là An Nhu, tên thật của bác sĩ Ôn là Trần Bạch Phồn. Nhĩ Đông An An, cậu tự nghĩ đi, đây là tên hai người họ còn gì?”

“Ồ vậy hả?” Cuối cùng Tiểu Văn cũng tin, cô ấy lướt ảnh chụp, chửi thảm, “Trời ạ, nha sĩ này đẹp trai thật đấy, a a a đẹp trai quá đi.”

Tiểu Dư thò mặt qua nhìn: “Ôi đẹp trai thật!! Cậu chụp lén hả? Chụp lén mà cũng có thể đẹp trai vậy...”

Tiểu Văn đổ kị xì một tiếng: “Nhưng cái cô này trông cũng bình thường quá, đã thế còn lùn, trông không khác gì giá đỗ cả.” (*)

(*) Giá đỗ: Ý chỉ người gầy yếu, xanh xao, nhạt nhẽo.

Tiểu Dư không vui, lạnh lùng nói: “Tớ cảm thấy cô ấy rất xinh đẹp, hơn nữa truyện tranh vẽ đùa lệch mà, trông rất đáng yêu đấy thôi.”

Ngay sau đó, Tiểu Văn gửi ba bức ảnh này tới điện thoại mình.

Lâm Chỉ sững sốt, cau mày hỏi: “Cậu làm gì thế?”

Tiểu Văn nói rất tự nhiên: “Post Weibo chứ gì.”

Tiểu Dư tròn mắt, cô ấy giật lấy điện thoại của Tiểu Văn: “Cậu điên rồi, Nhu Chỉ mới post Weibo nói không muốn bị lộ mặt ra thế giới thật, hành vi này của cậu không tốt lắm đâu?”

“Có gì đâu.” Tiểu Văn cười khê, lấy lại điện thoại, “Cô ta vẽ truyện tranh kiểu này để nổi tiếng còn gì? Giả vờ giả vịt làm chi không biết.”

Tiểu Dư tức gần chết: “Lâm Chỉ cậu nói gì đi chứ!”

Lâm Chỉ cũng sợ, bức ảnh của An Nhu là do Lâm Vi chụp lén, nếu mà post lên thì chắc chắn anh sẽ biết là cô làm, cô định giật lấy điện thoại của Tiểu Văn: “Không tốt lắm đâu...”

Tiểu Văn lập tức đứng lên, khó chịu nói: “Hai người muốn gì hả? Tôi cứ muốn post đấy, hai người đừng có cản tôi.”

Nói xong bèn đứng dậy ra ngoài, đóng cửa lại cái sầm.

Tiểu Dư còn định nói gì thì bị Lâm Chỉ giữ lại, cô nói nhỏ: “Thôi kệ cậu ấy đi, dù sao cậu ấy post cũng chưa chắc có ai xem.”

“Sao thế được! Weibo của cậu ta có hơn mười vạn fans đó! Là account Vip!!”

Lâm Chỉ ngơ ngác: “Không phải chứ...”

“Tớ có follow cậu ta mà, cho cậu nhìn này...”

Tiểu Dư mở trang chủ của Tiểu Văn ra, mới liếc mắt đã thấy bài post của cô ấy một phút đồng hồ trước.

@ Văn Văn Văn mỗi ngày đều nhiều chuyện: Ha ha ha ha trời ơi, tôi phát hiện nguyên mẫu của “Anh chàng dịu dàng” ở chung thành phố với tôi, bạn cùng phòng còn quen họ nữa! Cho mọi người xem này, nữ tên là An Nhu, nam họ Trần! Nên tác giả mới gọi là Nhĩ Đông An An, nha sĩ thật là đẹp trai quá điiii! [/ hình ảnh][/ hình ảnh][/ hình ảnh]

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 46: Mất Cả Chì Lăn Chài

Lâm Chi ngừng thở, lập tức giật lấy điện thoại click vào Weibo đọc bình luận.

Weibo mới được post lên một lát mà đã có mấy chục comments, nhưng đại đa số đều đang thả dấu “?????”, hỏi “Anh chàng dịu dàng” là cái gì, những người còn lại đều ôm thái độ nửa tin nửa ngờ.

Lâm Chi lấy điện thoại ra gọi cho Tiểu Văn nhưng bên kia ngắt máy. Cô khó thở, lập tức nổi bão: “M* nó, có phải cậu ta điên rồi không?”

Tiểu Dư cũng không biết phải nói gì: “....Bao giờ cậu ta chẳng vậy, phiền chết được.”

“Giờ phải làm sao đây, không biết cậu ta đi đâu mất rồi...” Lâm Chi vừa nói vừa nhắn tin cho Tiểu Văn, tỏ ra sắp điên đến nơi, “A a a a cmn chứ!”

【 Mau xóa bài post đó đi! 】

【 Đầu óc cậu có vấn đề à? Tôi cho cậu xem chứ có phải cậu post lên đâu?】

Bên kia không hề đáp lại.

Lúc Lâm Chi xem lại thì lượt comments và share đã quá trăm.

【 Thật hay giả vậy? A a a bác sĩ Ôn thật là đẹp trai!! An An cũng đáng yêu quá đi 】

【 emmmmmmm.... 】

【 Cô này có 1 mét 5 thôi à... 】

【 “Anh chàng dịu dàng” là cái gì? Phim mới nổi à? 】

【 Chủ Weibo hâm à? Nhu Chi vừa mới nói không muốn bị lộ mặt ở thế giới thật đấy? Report 😊 】

【 Bác sĩ này ở phòng khám gần chỗ tôi hay sao ấy... 】

【 Chủ Weibo xóa post đi giùm cái, hám fame điên rồi à? 】

【 @ Nhĩ Đông An An, đại đại ơi kia là chị thật ạ!!! 】

Lâm Chi cắn chặt răng, thôi thì sự cũng đã rồi, tiếp tục nhắn cho Tiểu Văn: Tôi kệ cậu đấy, hậu quả cậu tự chịu, thích post thì post.

*

Lúc An Nhu ăn cơm chiều xong, đang định gọi cho Trần Bạch Phồn thì Ứng Thư Hà gọi tới. Cô hơi khựng lại, nhìn giờ một lát bèn nghe máy.

Đang định chỉ trích cô ấy nhớ nhằm sinh nhật cô rồi thì giọng Ứng Thư Hà vang lên từ phía ống nghe, vừa vội vàng vừa hoảng loạn: “Nhu Nhu, cậu lên Weibo đi, a a a a a, cmn chứ...”

An Nhu sửng sốt: “Sao vậy?”

Ứng Thư Hà vội giải thích: “Cậu mau xem đi, có chủ Weibo post ảnh cậu với bác sĩ Trần, tớ đã nhắn tin cho người ta bảo mau xóa post đi, nhưng người ta xem xong lập tức block tớ luôn, m* nó.”

An Nhu vẫn chưa hiểu ra sao: “Sao lại phải post tớ với Trần...”

Cô nói tới đây thì sực tỉnh, nuốt những lời chưa nói vào rồi hạ giọng: “Để tớ xem đã.”

An Nhu cúp máy rồi nhanh chóng online Weibo.

Cô nhìn nhìn trên trang chủ những người follow mình, chẳng mấy chốc đã tìm thấy Weibo kia. An Nhu lạnh mặt, mím môi lướt xem ba bức ảnh kia.

Bức ảnh có cô hình như bị chụp lén trong phòng học, dường như là hồi cô học năm hai, còn giữ mái tóc đen dài, lúc ra ngoài thậm chí còn lười trang điểm, trông không khác gì học sinh cấp ba cả.

Còn ảnh của Trần Bạch Phồn thì cô không đoán được là bị chụp lúc nào, trong ảnh anh vẫn chưa nhuộm tóc, giống như lúc họ mới quen.

Còn có cả ảnh hai người chụp chung nữa, ảnh được chụp từ phía sau, cô đứng cạnh Trần Bạch Phồn, trông cực kì thấp.

An Nhu không còn hứng để lướt bình luận nữa, cô hít một hơi thật sâu rồi quyết định nhắn tin cho chủ bài post kia, không thể nào nén giận nổi. An Nhu cố giữ bình tĩnh, tự suy nghĩ xem nên làm sao mới giảm thiểu mức độ ảnh hưởng tới mức thấp nhất.

【 Tôi không biết cô tìm được ảnh từ đâu ra, nhưng mong cô lập tức xóa post đi. Hơn nữa lại đăng một bài post nữa giải thích những bức ảnh kia đều là giả, nếu không tôi chắc chắn sẽ truy cứu đến cùng.】

Lập tức bên kia hiện lên hai chữ đã xem.

Bên kia nhắn lại rất nhanh: Ồi chà thật hả?

Văn Văn Văn Văn mỗi ngày đều nhiều chuyện: Ha ha ha ha đại đại thừa nhận hình trong ảnh này đúng là hai người hả?

An Nhu cau mày: Liên quan tới cô à?

An Nhu đợi mãi nhưng vẫn không thấy bên kia nhắn tin tới. Cô click mở Weibo của cô ta thì thấy chủ Weibo đã up lên một bài mới.

@ Văn Văn Văn Văn mỗi ngày đều nhiều chuyện: Chứng minh một chút! Người ta đã tìm đến tôi rồi kia ~ chắc chắn là thật ~[/ hình ảnh]

Chủ Weibo post ảnh tin nhắn với cô lên, làm mờ hết những câu bên dưới mà chỉ để lại một câu: Tôi không biết cô tìm được ảnh từ đâu ra.

An Nhu không thể tin nổi hành vi mặt dày này của cô ta, cô lạnh lùng nhếch môi, gửi một tin nhắn qua: Cô cảm thấy vì là thế giới ảo nên tôi không tìm thấy cô đúng không?

Sau đó, cô tắt Weibo đi, gọi điện thoại cho một chú luật sư mà mình quen, sau khi nói chuyện một lúc lâu mới bình tĩnh trở lại.

Trần Bạch Phồn đợi mãi mà chưa nhận được điện thoại của cô chủ động gọi tới, anh tủi thân hỏi: “Sao em chưa gọi điện thoại cho anh, mới ngày đầu tiên mà em đã không tuân thủ rồi, An Nhu em thật quá đáng!”

An Nhu nghe thấy giọng anh thì đỏ mắt, giọng cô run run: “Trần Bạch Phồn...”

Trần Bạch Phồn sững sốt: “Sao thế? Em khóc hả?”

An Nhu giơ tay xoa mắt, cô phẫn nộ ném gối sang một bên, đập chân rầm rầm trên giường: “Tức! Chết! Em!! Oa oa thật sự tức chết mất... Sao lại có loại người như thế chứ oa oa oa...”

Trần Bạch Phồn bị cô dọa sợ, anh không hiểu chuyện gì xảy ra, tự cho rằng là lỗi của mình bèn lập tức nhận sai: “Phải phải sao lại có loại người như thế chứ, mỗi ngày đều bắt em phải gọi chín cuộc, đánh người đã vô lí mà đầu óc lại có vấn đề.”

An Nhu ngỡ ngác chớp mắt, cô rút nước mắt, nghẹn ngào nói: “Em có nói anh đâu.”

Đầu dây bên kia hơi khựng lại một chút, anh thở phào nhẹ nhõm: “VẬY em nói ai?”

“Trên Weibo có người post ảnh hai ta lên, nói là nguyên mẫu của bộ truyện tranh em vẽ, em yêu cầu cô ta xóa nhưng người đó không chịu.” An Nhu sụt sịt, cô lau nước mắt, “Nhưng anh đừng lo, em giải quyết được.”

Trần Bạch Phồn im lặng vài giây, anh nghĩ ngợi một lát bèn an ủi cô, “Đừng khóc, không sao đâu.”

“Em không sợ mà.” An Nhu cau mày, cô nghiêm túc nói: “Em bị chọc tức phát khóc thì có.”

“...” Trần Bạch Phồn nhin không được bèn bật cười.

“Nếu mà biết phiền thế thì em đã không đăng truyện lên rồi.” Thấy mấy người trên Weibo chỉ trỏ diện mạo của anh thì cô vừa giận vừa hối hận.

Trần Bạch Phồn nghe vậy thì nhướng mày, anh không vui nói: “Em hối hận à?”

“Ừ.” An Nhu nói nhỏ, “Biết vậy em vẽ cho mình anh xem còn hơn.”

Trần Bạch Phồn hừ nhẹ, giọng anh đặc ý cực kì: “Anh vẫn khá thích cái kiểu làm cho tất cả mọi người đều biết An Nhu siêu siêu thích anh cơ.”

“...”

“Đừng khóc, anh không thấy phiền đâu.” Trần Bạch Phồn dịu dàng an ủi cô, “Người ta thích nói gì thì nói, không liên quan đến chúng ta, em đừng vì chuyện này mà không vui.”

An Nhu ừ một tiếng, tâm trạng tốt hơn hẳn.

“Em tắm trước đi, đừng khóc nữa.”

*

Trần Bạch Phồn cúp máy, anh lên Weibo đọc bình luận một lát thì vẻ mặt càng ngày càng đáng sợ.

Sau đó anh cau mày ra khỏi nhà, bấm chuông cửa nhà đối diện.

Hà Tín Gia ở nhà một mình, dường như cậu mới ra ngoài về nên còn ăn mặc rất chỉnh tề, cậu cau mày nhìn anh: “Muộn thế này rồi anh còn tới tìm em làm gì?”

Trần Bạch Phồn đưa điện thoại cho cậu: “Tra IP của account này cho anh.”

Hà Tín Gia nhìn thoáng qua, tuy cậu không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng thật sự đang lờ mờ: “Em chỉ biết viết tiểu thuyết thôi.”

Trần Bạch Phồn đứng yên tại chỗ, anh mỉm cười nói: “Một khi đã như vậy, anh đành phải đăng ảnh chụp của mi lên Weibo nhỉ.”

“...”

“Thôi thì, cùng lắm là mất cả chì lẫn chài vậy.”

Hà Tín Gia: “...”

Nghiêm trọng đến mức đấy à?

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 47: Chiến Đấu

Trần Bạch Phồn gãi gãi cổ, ý bảo cậu cầm lấy điện thoại nhìn chút đi. Anh nghĩ ngợi một lát rồi quyết định tin vào năng lực của Hà Tín Gia: “Em xem có thể xóa bài post này không.”

Hà Tín Gia liếc anh, bình tĩnh nói: “Anh đề cao em quá.”

Trần Bạch Phồn lạnh lùng nhìn cậu.

“Nhưng tra IP chắc vẫn được.” Cậu tự tin nói.

Một tiếng sau.

Hà Tín Gia cẩn thận nhìn sắc mặt Trần Bạch Phồn ngày một lạnh, cậu hăng giọng rồi đứng đắn nói: “Ừm, lập trình viên của Weibo tài quá... ờ... Em chỉ có thể tìm được một phần server thôi.”

Trần Bạch Phồn không nói gì mà chỉ lạnh lùng cầm điện thoại chụp ảnh cậu.

Hà Tín Gia thấy thế thì lập tức nói: “Nhưng! Bạn em! Bạn em chắc chắn làm được mà!”

Trần Bạch Phồn ung dung để điện thoại xuống, anh nhìn cậu chăm chăm. Hà Tín Gia nơm nớp lo sợ ngồi cạnh anh như thể sắp bị hành hung tới nơi, cậu run rẩy nhắc điện thoại gọi cho bạn cùng phòng ngày học đại học.

“Alo?” Hà Tín Gia giơ ngón cái ra cho Trần Bạch Phồn, ý bảo anh không cần lo lắng nữa, “Nhờ cậu giúp một chuyện nhé?”

“Cậu có thể tìm được IP của một người từ Weibo không?” Nghe được câu trả lời của cậu ta thì Hà Tín Gia thở phào nhẹ nhõm, cậu đặc ý liếc Trần Bạch Phồn, “Có thể hả, vậy cậu có thể giúp tôi ——”

Hà Tín Gia còn chưa nói xong thì đã bị đối phương ngắt lời, nụ cười của cậu cứng lại: “Hả?... Chờ, chờ ch ——”

Bên kia đã ngắt máy.

Hà Tín Gia ngơ ngác buông điện thoại xuống, đề nghị: “Chúng ta khỏi tìm thì hơn.”

Trần Bạch Phồn cau mày: “Bạn em nói gì?”

“Cậu ta tìm được, nhưng chuyện này thất đức nên cậu ta sẽ không làm đâu.”

“...”

“Thật ra chúng ta cũng không cần phải tìm IP làm gì.” Hà Tín Gia lướt lướt mấy bài post trước của chủ Weibo, “Có địa chỉ mà? Học viện nghệ thuật phía Tây của Bạc Thành.”

“Cũng đúng.” Trần Bạch Phồn nhếch môi, “Anh đây cầm điện thoại đến cái trường kia hỏi từng người một xem có quen chủ post này không, sau đó quan sát vẻ mặt của họ rồi phân tích xem người đó có nói dối hay không hả?”

Hà Tín Gia: “...”

Trần Bạch Phồn bực bội dựa lưng vào tường, anh chặc một tiếng, nghĩ lại mấy comments trên Weibo bèn nói: “Không được.”

“Hả?”

“Anh phải về chiến đấu đây.”

“...”

*

Lâm Vi đang đạp xe, anh vừa nhai kẹo cao su vừa nhận điện thoại: “Gì đấy?”

“Anh à,” Lâm Chi cố tỏ ra bình tĩnh, cô hỏi nhỏ: “Ha ha ha anh có thấy top Weibo hôm nay không? Trời ạ ——”

Lâm Vi ngắt lời cô: “Chưa thấy, em gọi điện cho anh là để nói cái này à?”

“Em nói với anh chút thôi mà...”

“Đừng làm phiền anh, anh còn đang đạp xe đấy.”

Lâm Vi ngắt máy, anh đậu xe ở cửa một nhà hàng tiện lợi, nhớ tới giọng điệu của Lâm Chi thì đột nhiên cảm thấy hơi quái quái đâu đó bèn lấy điện thoại ra nhìn.

Đã lâu lắm rồi anh không vào Weibo, ngay cả app cũng đã xóa lâu rồi. Lúc này phải onl Weibo trên web, vừa vào đã thấy bài post thanh minh của An Nhu.

Lâm Vi hơi hơi sửng sốt, vô tình bấm vào nhìn.

Trong số mấy bình luận mới nhất thì có một bức ảnh: A a a đại đại, có người nói đây là chị á, thật hay giả thế?

Lâm Vi vừa click vào tấm hình kia thì chợt ngừng thở.

Đó là lúc anh học đại học năm hai, có một quãng thời gian học chung môn với An Nhu bèn chụp lén. Lâm Vi đột nhiên nhớ tới cú điện thoại vừa nãy của Lâm Chi bèn cau mày gọi lại: “Em đăng ảnh của An Nhu lên à?”

“...” Lâm Chi vội vàng giải thích, “Không phải, em chỉ cho bạn cùng phòng xem thôi... Là cậu ta tự đăng! Em đã ngăn cản rồi, thật đấy, nếu em mà muốn thì đã đăng lên lâu rồi.”

Lâm Vi tức tới độ bật cười: “Vậy sao em không bảo cô ta xóa bài đi.”

Lâm Chi nói nhỏ: “Không biết cô ấy đi đâu rồi, vẫn chưa về KTX.”

“Vậy em gửi ảnh chụp, họ tên, cách thức liên lạc của cô ta cho anh, mau lên.”

Nói xong bèn ngắt máy.

Lâm Vi sờ trán, lướt lướt danh bạ, bấm vào số điện thoại mà anh chưa từng dám gọi, định nhắn tin cho người đó, nhưng lại không biết phải nhắn gì.

*

Sau khi tắm rửa xong thì tâm trạng của An Nhu vẫn không tốt hơn chút nào, cô ưỡn oải cầm điện thoại.

Cô click vào Weibo đọc tin nhắn, tuy rằng hầu hết mọi người đều hỏi chuyện ảnh chụp của cô, nhưng cũng không ít fans lâu năm gửi lời an ủi làm An Nhu tươi tắn hơn một chút

An Nhu lướt xuống phía dưới, đúng lúc thấy một account Weibo rất quen. Trước kia mỗi lần cô dùng account Nhu Chi post bài đều thấy người này bình luận, cũng coi như là fan trung thành của cô từ lâu.

An Nhu bấm vào tin nhắn của người đó thì ngớ người ra.

【Oa oa oa Nhu Chỉ ơi.】

【 Không biết chị có đọc được tin của em không, thật sự rất xin lỗi chị, bài post lúc này là do bạn cùng phòng của em làm, em không ngăn cậu ta được, hu hu, thật sự xin lỗi chị.】

【 Bây giờ em cũng không liên lạc được với cậu ta, chờ khi nào cậu ta về em nhất định sẽ bắt cậu ta xóa bài!! Chị đừng hoảng nha!!!】

An Nhu mím môi, tuy rằng cô không biết tại sao bạn cùng phòng với cô bé này lại có ảnh chụp của cô, nhưng mà ——

Cô nhanh chóng nhăn lại: Em có thể gửi phương thức liên lạc của bạn cùng phòng cho chị không?

Bên kia đáp rất nhanh: Được ạ.

Chẳng mấy chốc, cô ấy đã nhiệt tình gửi ảnh chụp, tên, cách thức liên lạc của Tiểu Văn cho cô rồi mới hỏi: Nhưng chị muốn làm gì ạ? Chị định tới đây tìm cậu ta sao?

An Nhu: Chị định kiện cô ta.

Tiểu Dư: “...”

Tiểu Dư: Ngầu vậy luôn á?

Tiểu Dư: Để em gửi cả địa chỉ của cậu ta cho chị nhé, có cần số thẻ căn cước của cậu ta không ạ?

An Nhu đang định nhăn lại thì Trần Bạch Phồn gọi điện cho cô, giọng anh rất dịu dàng, làm cô cảm thấy yên lòng: “Tắm rửa xong chưa?”

An Nhu nằm trên giường, cô ừ một tiếng, nói chuyện vừa này cho anh: “Mới này có một fan cho em biết cô ấy là bạn cùng phòng với chủ post, để

lát nữa em xác nhận xem có đúng không.”

Trần Bạch Phồn cũng ừ, sau đó anh không nói gì nữa.

An Nhu nghe thấy tiếng bàn phím lạch cạch ở đầu dây bên kia bèn khó hiểu hỏi: “Anh đang làm gì thế?”

“Đánh chữ.”

“Em biết anh đang đánh chữ rồi, em hỏi anh làm gì cơ.”

“Anh đang chiến đấu.”

“Hả?”

“Anh đang chiến đấu với mấy tên anh hùng bàn phím trên mạng.”

An Nhu: “...”

Tâm trạng tồi tệ cả ngày nay của cô lập tức bị đánh tan bởi những lời này của anh.

An Nhu buồn cười, cô nhẹ nhàng nói: “Chiến đấu gì chứ, anh mau đi tắm đi.”

An Nhu nói thêm với anh vài câu bèn ngắt máy.

Cô nhìn số điện thoại mà Tiểu Dư gửi tới bèn gọi điện thoại cho Tiểu Văn, có thể là thấy số điện thoại ở Bạc Thành nên Tiểu Văn cũng không ngắt máy mà nghe.

An Nhu bình tĩnh hỏi: “Có phải là Lý Văn không ạ?”

“Đúng rồi, ai thế?”

“Weibo của cô là Văn Văn Văn Văn mỗi ngày đều nhiều chuyện đúng không?”

“... Ai vậy?”

Nghe thấy giọng nói bắt đầu trở nên hoảng loạn của bên kia thì tâm trạng An Nhu tốt hơn hẳn, cô cười khê: “Lúc này không phải tôi đã nói rồi ư, cô cảm thấy vì là thế giới ảo nên tôi không tìm thấy cô đúng không?”

Nói xong bèn ngắt máy, thấy Tiểu Văn gọi lại cũng không nghe máy mà chặn luôn.

Sợ gần chết. An Nhu lẩm bẫm.

Lúc An Nhu đang định báo Trần Bạch Phồn chuẩn bị hồ sơ thì có một dãy số xa lạ nhắn tin cho cô.

【 Anh là Lâm Vi, xin lỗi em, mấy bức ảnh kia là do em gái anh cho bạn cùng phòng của nó xem, không ngờ bạn cùng phòng lại post ảnh lên mạng. Đây là cách thức liên lạc với bạn cùng phòng của nó. Có việc gì cần em có thể tìm anh, rất xin lỗi em.】

Nếu anh ta nói thế thì có nghĩa Lâm Vi là người chụp mấy bức ảnh kia.

An Nhu miễn cưỡng có thể hiểu ra tiền căn hậu quả rồi, đơn giản là anh ta biết bút danh của cô, sau đó nói cho em gái mình, em gái anh ta lại kể cho bạn cùng phòng.

Sau khi nghĩ kỹ thì cô lạnh lùng nhắn lại: Anh xóa ảnh tôi đi là được.

*

Bên này, Trần Bạch Phồn còn đang chiến đấu với anh hùng bàn phím nghe thấy tiếng chuông cửa. Tối thế này còn tới tìm anh thì chỉ có thể là Hà

Tín Gia, Trần Bạch Phồn cũng không vội mà lẽ mề một lát mới lết ra huyền quan mở cửa.

Hà Tín Gia dựa lưng vào tường, cậu đứng đắn nói: “Người bạn kia của em nói, vì là trang web trường nên không tra được IP cụ thể, nhưng cậu ta có thể phá code để xóa bài post đó đi.”

Trần Bạch Phồn khó hiểu hỏi: “Sao đột nhiên cậu ta chịu làm việc thất đức này vậy?”

Hà Tín Gia thuận miệng nói: “Vợ cậu ta cũng thích truyện tranh của An Nhu.”

Trần Bạch Phồn không nói gì nữa, anh nghĩ một lát: “Để anh hỏi An Nhu đã.”

Đúng lúc đó, điện thoại của Hà Tín Gia rung lên, cậu cúi xuống nhòm: “Ồ, bạn em nói chủ Weibo tự xóa post đi rồi.”

Trần Bạch Phồn nhớ tới những gì An Nhu vừa nói thì tỉnh ngộ.

Hà Tín Gia ngáp dài ngáp ngắn, cậu nói nhỏ: “Anh còn nhớ chuyện lúc trước em bị bạn đăng ảnh lên không, may mà em phát hiện sớm, không bị ai nhìn thấy.”

“...”

“Làm thế cũng chưa đủ cơ sở để kiện đâu, cùng lắm thì mình được bồi thường mấy đồng. Thà mình xài chiêu “gậy ông đập lưng ông”, đăng ảnh của người ta lên Weibo cho hả giận còn hơn.”

“Thế hình như không tốt đâu.” Trần Bạch Phồn từ chối.

Hà Tín Gia liếc anh, cậu nói tiếp: “Nghe nói chủ Weibo kia bị ghét lắm, cứ phân tích ngôi sao nào phẫu thuật phẩm mỹ, ngũ quan của ca sĩ nào

_____”

Sau đó, Trần Bạch Phồn ngược mắt lên, hỏi: “Em có ảnh chụp của người đó hả?”

“...”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 48: Nhớ Em

An Nhu rửa mặt xong xuôi, lúc cô đang định ngủ thì Trần Bạch Phồn lại gọi điện cho cô. Cô nhìn điện thoại, lâu lâu “Đúng là phải gọi đủ chín cuộc hả” mới nhận điện thoại.

Tuy rằng còn đang lo cô vẫn đang không vui nhưng giọng Trần Bạch Phồn vẫn rất dịu dàng, anh ngoan ngoãn nói: “An Nhu, chủ Weibo xóa bài post đó đi rồi.”

An Nhu sững sốt, cô thì thào: “Xem ra em làm cô ta sợ thật.”

Trần Bạch Phồn không nghe rõ nên chỉ tò mò “ồ” một tiếng, âm cuối hơi hơi cao lên.

Tâm trạng An Nhu tốt hơn hẳn, cô chưa kịp giải thích gì cho anh mà chỉ nói nốt một câu bèn ngắt máy: “Em muốn dọa cô ta lần nữa.”

Trần Bạch Phồn: “...”

Hà Tín Gia đứng cạnh anh, cậu tò mò hỏi: “An Nhu ngắt điện thoại của anh à?”

Trần Bạch Phồn miễn cưỡng nói: “Cô ấy bận thôi.”

Hà Tín Gia châm bom: “Chà thảm thế, lúc em theo đuổi Giang Nhĩ cũng chưa bị ngắt máy trực tiếp thế đâu, xem ra anh đúng là một anh bạn trai có cũng được mà không có cũng chả sao nhì ——”

Trần Bạch Phồn cố kiềm chế xúc động muốn đánh cậu, anh ngắt lời Hà Tín Gia, bình tĩnh nở nụ cười.

“Giờ mi có thể lăn về được rồi.”

*

An Nhu gửi bức ảnh Tiểu Dư đưa gửi cho chủ Weibo, tiện tay gửi luôn sticker Minions vui nhộn cho cô ta.

Chủ Weibo nhắn lại rất nhanh: Cmn, cô lấy cái này từ đâu thế hả?

An Nhu chống cằm, cô không trả lời mà nhìn cô ta bắt đầu spam oanh tạc mình.

Văn Văn Văn Văn mỗi ngày đều nhiều chuyện: Cmn cmnnnnn.

Văn Văn Văn Văn mỗi ngày đều nhiều chuyện: Tôi đã xóa rồi, cô còn muốn gì nữa?

Văn Văn Văn Văn mỗi ngày đều nhiều chuyện: Có thể xóa hay không hả? Phiền quá đi.

An Nhu nhếch môi, không thèm nhắn lại mà ném điện thoại sang một bên.

Giờ bài post đó bị xóa cũng tốt, tránh việc nó bị khuếch tán rộng hơn, tuy rằng chắc chắn là đã có rất nhiều người save ảnh lại rồi. An Nhu nghĩ đến đây thì thở dài một tiếng.

Đăng ảnh chụp của chủ Weibo lên mạng hình như cũng chẳng có gì hay ho cả. Người khác làm chuyện thất đức thì không có nghĩa là cô cũng phải đáp trả bằng cách y như thế.

An Nhu khẽ ngáp một cái, duỗi tay block chủ Weibo, thăm nghĩ tốt nhất là ngoan ngoãn tuân thủ pháp luật thì hơn.

Đúng lúc đó, điện thoại trong tay cô rung lên. An Nhu cúi xuống nhìn thì thấy tin nhắn Trần Bạch Phồn gửi tới.

Trên màn hình hiện lên một câu nói rất bình tĩnh.

—— Em ngắt điện thoại của anh

An Nhu: “...”

Lúc này cô đang phiền não cách đối phó với chủ Weibo mà quên mất rằng, bạn trai cô còn khó chơi hơn chuyện bị lộ mặt ngoài đời thực nhiều.

*

Ở bên kia, cuối cùng Tiểu Văn cũng về KTX, cô ta chỉ vào Tiểu Dư, lạnh lùng hỏi: “Có phải cậu gửi ảnh của tôi cho bà họa sĩ ngu xuẩn kia không?”

Tiểu Dư liếc cô ta, từ từ uống nước: “Liên quan gì đến tôi.”

Tiểu Văn giận dữ nói to: “KTX chỉ có cậu biết Weibo của tôi! Có phải cậu điên rồi không! M* nó, tôi đã động chạm gì đến cậu à?”

“Câu này của cậu nghe buồn cười nhỉ.” Tiểu Dư để ly nước lên bàn rồi ngoảnh lại nhìn cô ta, “Lúc này tự cậu nói muốn đăng ảnh của Nhu Chi lên Weibo cơ mà, lúc đấy sao to tiếng thế, rồi lập tức có bài post của một chủ Weibo chuyên kiểm chuyện, cmn ai không biết đấy là cậu chứ?”

Tiểu Văn bị chặn họng, cô ta im lặng hồi lâu mới hỏi: “Cho nên là người khác trong KTX gửi cho cô ta à?”

Tiểu Dư mới đọc bình luận trên mạng nên điên tiết không chịu nổi, cũng lười không thèm đôi co với cô ta nữa, “Chưa nói đến người khác trong KTX, là tôi thì sao? Cậu muốn nổi tiếng còn gì? Tôi chủ động giúp cậu mà còn chưa cúi đầu cảm tạ à?”

Tiểu Văn trợn tròn mắt, cô ta chỉ thẳng vào Tiểu Dư. “Đm, Cmn chứ, cậu đúng là điên rồi? Tôi nói tôi muốn nổi tiếng bao giờ? Cậu đừng có...”

Tiểu Dư ngắt lời cô ta, lạnh lùng hỏi: “Vậy Nhu Chi có từng nói chị ấy muốn nổi tiếng bao giờ chưa.”

Cô ấy chưa bao giờ để lộ cuộc sống riêng tư của mình trên mạng, thậm chí còn chưa từng nói mình sống ở thành phố nào. Lần duy nhất là khi cô ấy thừa nhận mình đang có bạn trai.

Nhưng bây giờ, lại bị người ta vịn cứ đó mà công kích ——

【Emmmmm... Hơi không hiểu sao bác sĩ Ôn lại thích An An được nhỉ?】

【Tác giả xấu quá nên tự vẽ truyện tranh an ủi à????】

【Lùn chết đi được, trời ạ.】

【Chậc, thấy nguyên mẫu rồi chả muốn đọc truyện nữa.】

Tiểu Văn hoảng hốt cầm tay cô: “Cô ta block tôi rồi, cậu nói giúp tôi mấy câu đi? Tôi cũng xóa Weibo rồi còn gì! Cô ta còn đòi mạng tôi được chắc?”

“Không nghiêm trọng thế đâu.” Tiểu Dư nói khẽ, “Chị ấy không làm đến mức đó đâu, cùng lắm là kiện cậu thôi.”

Đúng lúc đó, Lâm Chi mới đi bộ về, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Tiểu Dư. Cô vừa bị Lâm Vi gọi điện thoại mắng cho một trận thì đang tức

điên lên được, nhin không được bèn nói, “Mới này tôi đi ngang qua KTX khác, có bạn học hỏi cái account Weibo kia có phải của cậu không.”

Tiểu Văn sững sốt: “Sau đó thì sao?”

“Tôi nói đúng thế.” Lâm Chi đặc ý nói, “Tôi không biết cô ấy định làm gì cả mà đi luôn.”

“Ai vậy?”

“Sao tôi phải nói cho cậu.” Lâm Chi hừ một tiếng rồi vào WC.

Tiểu Văn đột nhiên cảm thấy khủng hoảng, cô ta click vào Weibo bèn thấy một bài post có tag tên cô, Nhĩ Đông An An, rất nhiều account kiếm chuyện khác, còn có cả fan club của những ngôi sao đã từng bị cô ta bôi nhọ.

@ Clone mới đăng kí để đập muỗi: Không ngờ tôi lại phát hiện thân phận của thứ này. M* nó bôi nhọ toàn là nữ thần nam thần của tôi! Tức chết mất, không biết có hiệu quả không, nhưng ông đây nhất định phải đào hết ảnh ọt của ả ra, chỉ cần ả ta xin lỗi tôi sẽ xóa post. [/ hình ảnh][/ hình ảnh]
[/ hình ảnh]

Tiểu Văn lập tức nhắn tin cho chủ post, nhưng bài post đã bị một trong số những account nhiều chuyện đó share lại.

【 ... Đừng nói đây là con mẹ đã nói xx nhà tôi xấu nhất showbiz đấy nhé????? Tôi cảm thấy lại tổn thương nữa rồi. 】

【 Ả ta dựa vào đâu mà nói xx phẫu thuật thẩm mỹ chứ? Mặt ả mới là sản phẩm thất bại khi phẫu thuật thẩm mỹ đấy... 】

【 À tôi biết rồi, lúc trước ca ca nhà tôi bị bệnh nên gầy, ả nói ca ca nhà tôi nghiện, haha J 】

【 Ầy, chủ post đăng ảnh người ta lên hình như không ổn lắm đâu...
】

【 Lầu trên thánh mẫu vạn tuế! Xóa account của cô luôn đi, phiền kinh.】

Tiểu Dư thấy Tiểu Văn hoảng đến mức đỏ mắt thì cũng mềm lòng, cô nói nhỏ: “Mau xin lỗi đi là được mà.”

Sau đó cô lại mở Weibo ra, vào trang chủ của Nhu Chỉ, thấy @Cười được Nhu Chỉ trước hai mươi tám tuổi bèn click vào, thấy trên bài post gần nhất đã quá một ngàn bình luận.

Tuy rằng đại đa số mọi người đều chúc phúc, nhưng cũng có rất nhiều lời khó nghe.

【 Nhĩ Đông An An giàu lắm đúng không = = chắc chắn là cô ta tiêu tiền mở phòng khám cho anh à? 】【

【 Ảnh chụp cũng đâu đẹp bằng trong truyện tranh chứ...】

【 Thật sự không phải giả hết à?】

【 Đúng rồi, nếu trong ảnh là An An thật thì cô gái đó là top 10 hoa khôi của hệ tôi ở trường đại học Bạc Thành đấy. Chẳng qua ảnh chụp xấu thôi, thực tế trông rất đáng yêu và xinh đẹp.】

Tiểu Dư thấy chủ Weibo chỉ đáp lại comment cuối, anh dùng ba dấu chấm hỏi, thành comment có nhiều lượt like nhất.

—— Chỉ là top 10 hoa khôi hệ thôi á? Ai bầu đấy? Khinh thường ánh mắt của tôi à?

*

Ầm ỉ hồi lâu, cuối cùng cũng sắp qua ngày.

An Nhu vội vàng gọi điện thoại.

Trần Bạch Phồn ở bên kia lập tức nghe máy, anh kì lạ hỏi: “Sao em còn chưa ngủ?”

“Gọi điện thoại cho anh thôi.” Anh Nhu hăng giọng, cô đứng đắn nói: “Mới nãy em đột nhiên có việc, giải quyết mọi chuyện xong rồi bèn lập tức gọi điện thoại cho anh đấy.”

Trần Bạch Phồn im lặng vài giây thì bỗng nhiên hạ giọng: “Em thấy mấy bình luận đấy à?”

An Nhu nghe vậy thì nụ cười bên môi cứng lại, cô mím môi, thành thật nói: “Vâng.”

“An Nhu.” Trần Bạch Phồn cảm thấy rất khó chịu, anh cố kìm cảm xúc, “Chúng ta không thể quan tâm tới miệng đời đâu, tự mình biết là được.”

An Nhu chớp chớp mắt, cô hỏi: “Anh bị đả kích rồi à?”

Có người mắng cô thì đương nhiên cũng có người mắng anh rồi.

Trần Bạch Phồn cười nhạt: “Sao có thể chứ.”

“Nên em cũng không cảm thấy gì đâu.” An Nhu cong cong môi, đôi mắt cô phiếm hơi ấm, “Dù sao thì.”

Cô hơi dừng lại, chẳng mấy chốc đã nói tiếp, giọng nói có vẻ kiêu ngạo: “Anh cũng sẽ không vì lời của họ mà hết thích em.”

Trần Bạch Phồn ở đầu dây bên kia im lặng một lát, anh hơi kinh ngạc một lát rồi cười phá lên.

“Cũng đúng.” Trần Bạch Phồn lẩm bẩm.

Đồng hồ báo thức cách đó không xa vang lên, một ngày mới lại bắt đầu.

Trần Bạch Phồn duỗi tay tắt đồng hồ báo thức đi, khuôn mặt anh đầy ý cười, ánh mắt sâu thẳm thẳm như mực nông, “Sinh nhật vui vẻ, em yêu.”

Giọng anh truyền qua điện thoại, trầm trầm khàn khàn.

Rất hiếm khi An Nhu nghe thấy anh gọi mình như bầy bèn nhện không được mà đỏ mặt, cô ừ một tiếng rất nhỏ.

Trần Bạch Phồn thở dài: “Em mau về đi, anh nhớ em.”

—— Muốn cưới em.

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 49: Quà Của Em

Trần Bạch Phồn sửa giờ bay của An Nhu thành mừng mùng, chính anh cũng đã tìm đồng nghiệp để đổi ca từ lâu.

Thấy cũng sắp đến giờ nên Trần Bạch Phồn bèn ra khỏi cửa, anh lái xe tới sân bay đón cô.

Lúc trước đại đa số hành lí Trần Bạch Phồn đều đã cầm về Bạc Thành cả rồi, An Nhu cũng không cần phải cầm gì theo cả, cô chỉ đeo cặp sách, trông giống như một cô học sinh còn chưa biết sự đời.

Thời tiết của Bạc Thành dần chuyển lạnh, lạnh hơn cả Tứ Xuyên. Trời tí tách tí tách mưa, trên không trung bị bao phủ bởi mây. An Nhu chỉ mặc chiếc áo khoác mỏng và chiếc váy sọc quá đầu gối, cô buộc tóc đuôi ngựa, nhảy nhót chạy tới chỗ anh.

Đã hai ngày không gặp Trần Bạch Phồn nên An Nhu cũng hơi nhớ anh, cô ôm lấy cánh tay anh như một đứa trẻ. Trần Bạch Phồn cúi đầu, anh nhìn chăm chăm mặt cô, cau mày, nói với vẻ bất mãn: “Sao anh thấy cuộc sống không có anh của em thoải mái dễ chịu thế nhỉ?”

An Nhu chớp chớp mắt, cô cong môi, khách sáo đáp lại: “Đâu có, đâu chỉ là thoải mái dễ chịu chứ.”

“...” Trần Bạch Phồn liếc cô, anh giơ tay nhắc cặp của An Nhu lên, thấy nó cũng không nặng lắm nên không đeo giúp cô, anh kéo cô ra ngoài,

nói, “Em không cần trang điểm trẻ trung thế đâu.”

An Nhu đi phía sau anh tỏ ra không hiểu nổi: “Chẳng lẽ em lại trang điểm già dặn ư?”

Trần Bạch Phồn hơi hơi ưu sầu: “Em nói xem, người ngoài nhìn thấy có khi nào bảo mình là hai cha con không?”

An Nhu nghiêm túc suy nghĩ: “Hình như ba em đẹp trai hơn anh.”

Trần Bạch Phồn: “...” Anh lại liếc cô thêm lần nữa.

An Nhu hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt này của anh, cô hỏi: “Anh lái xe tới à?”

“Ừ.” Trần Bạch Phồn quyết không quên chuyện lúc nãy, “Anh cũng có lớn tuổi hơn em mấy đâu? Có ba tuổi thôi, sao có con gái lớn như em được.”

An Nhu nhớ tới tin nhắn của anh trên Weibo: “Không phải bốn tuổi à?”

Trần Bạch Phồn tị nạnh: “Nhưng năm nay em sinh nhật rồi, anh chưa tới.”

An Nhu cảm thấy cạn lời: “Có hai tháng thôi mà.”

“Anh vẫn chưa hai mươi tám tuổi đâu.”

“... Ồ.”

Trần Bạch Phồn quan đầu lại nhìn cô nhưng An Nhu vẫn không chú ý tới. Anh đột nhiên trở lên nghiêm túc, nghiêm trang gằn từng chữ bằng thứ giọng trầm trầm: “Anh, vẫn, chưa, hai, mươi, tám, tuổi.”

An Nhu đột nhiên hiểu điều anh muốn nói, cô cúi đầu yên lặng lên xe, thắt dây an toàn rồi ngoảnh về phía cửa sổ, tai dần dần đỏ lên.

*

Vì đã ngủ một giấc trên máy bay rồi nên hiện tại An Nhu đang rất tỉnh táo chứ không buồn ngủ chút nào. Cô chơi game một lát rồi bắt đầu dứt quãng nói với Trần Bạch Phồn mấy câu về chuyện hai ngày qua.

Chẳng bao lâu đã tới gần Thủy Ngân Hoa Thành, lúc đi ngang qua phòng khám nha khoa Ôn Sinh thì đúng lúc An Nhu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy có mười mấy nữ sinh đứng ngoài, che những chiếc ô sặc sỡ, đứng nói nói cười cười bèn khó hiểu chỉ sang, hỏi: “Sao chỗ kia nhiều người vậy?”

Trần Bạch Phồn lái xe, anh không nhìn nhưng cũng đoán được câu trả lời cho vấn đề của An Nhu. Anh im lặng vài giây bèn thành thật nói: “Có lẽ là độc giả của em.”

An Nhu hơi khựng lại, cô không nhìn nữa, lâu bầu: “Còn tìm đến tận đây nữa.”

Trần Bạch Phồn dừng xe, anh bình thản nói: “Chỉ đứng bên ngoài thôi ấy mà.”

“Mấy ngày nay đều có hả?”

“Ngày hôm qua hình như lác đác vài người thôi, không nhiều bằng hôm nay.”

An Nhu tỉnh rụi nhìn anh: “Có thấy ai đẹp không?”

Vốn Trần Bạch Phồn cũng chẳng để ý đến mấy người đó, nhưng anh vẫn nói mấy lời ngọt ngào theo bản năng: “Không ai bằng em được.”

Cô hừ nhẹ: “Anh quan sát cẩn thận nhì.”

Trần Bạch Phồn nghe vậy thì nhìn sang phía cô, khước miệng anh đượm chút ý cười nhợt nhạt: “Em đang thi đấu với anh à?”

An Nhu còn chưa kịp la lối khóc lóc, cô ngơ ngác hỏi: “Gì cơ?”

Trần Bạch Phồn thò lại gần tháo dây an toàn cho cô, không biết cố ý hay vô tình mà môi cô hơi chạm vào mặt cô, giọng anh khàn khàn: “Tác quái tác quái hơn bất kì ai.”

“...”

“Nếu em muốn thắng thì phải để anh tác quái tác quái với em đã.”

An Nhu nghe đâu thì thấy giọng anh còn có vẻ kiêu ngạo bèn vô cảm đẩy mặt anh ra.

“Em nhận thua.”

*

Sau khi về nhà, An Nhu về phòng đổi bộ quần áo trước, lúc trở lại phòng khách đã thấy Trần Bạch Phồn nấu mì cho cô xong rồi.

An Nhu vừa nhai mì vừa bất mãn lẩm bẩm: “Sao em thấy anh trở nên lạnh lùng vậy nhỉ.”

Trần Bạch Phồn nhướng mày: “Anh lạnh lùng chỗ nào?”

“Anh nói ít hơn lúc trước hẳn.” An Nhu kể tội anh vanh vách, “Với cả, sinh nhật cũng không tặng quà cho em gì hết, chỉ, chỉ biết nói một câu em yêu rồi gửi bao lì xì cho em.”

Cô càng nói càng tức, bực bội tổng kết bằng hai chữ: “Có lệ.”

“Quà anh chuẩn bị xong rồi, chờ lát nữa sẽ cho em.” Trần Bạch Phồn bày ra vẻ mặt “em cứ chờ đi”: “Ăn xong rồi cho em.”

An Nhu nghe thế thì cơn tức biến đâu hết cả, cô do dự một lát bèn cúi đầu ăn nốt mì.

Mười lăm phút sau, An Nhu buông đũa xuống, cô đẩy chiếc tô trống rỗng đến trước mặt Trần Bạch Phồn cho anh xem, ý bảo cô ăn xong rồi, An Nhu trông mong hỏi: “Quà đâu?”

Trần Bạch Phồn gật gật đầu, anh rút khăn giấy lau miệng cho cô rồi đứng dậy, khom lưng ôm cô lên như một đứa trẻ.

An Nhu chờ người: “Anh làm gì đấy?”

Trần Bạch Phồn nghiêm túc “Suýt ——” một tiếng: “Đừng nói chuyện.”

An Nhu căng thẳng: “Sao thế?”

Anh vẫn tỏ ra nghiêm túc như cũ, hoàn toàn không có ý đùa giỡn chút nào: “Quà của em đang ôm em đấy.”

Bầu không khí tạm dừng vài giây.

Thái dương An Nhu gật gật, cô cố nén xúc động muốn đập anh, “Anh biến đi giùm em!”

Trần Bạch Phồn đến cửa phòng của hai người rồi ngừng lại, hỏi: “Em muốn “bóc quà” ở phòng nào?”

An Nhu sắp tức chết rồi: “Em không muốn! Không muốn!”

Anh hôn hôn trán cô, tự nói: “VẬY PHÒNG ANH NHÉ.”

An Nhu bị anh đẩy trên giường, cô giương mắt nhìn anh: “Cái loại chuyện hiến thân vào sinh nhật này lỗi thời lắm rồi đấy?”

Trần Bạch Phồn tỏ ra không vui: “Anh hiến thân thì làm sao mà lỗi thời được, rõ ràng là em cũng chờ mong đã lâu rồi.”

“Em chờ mong bao giờ?”

Trần Bạch Phồn đang đứng, anh nhìn xuống cô từ phía trên, thong thả cởi cúc áo sơ mi: “Sao em lại không chờ mong được, yêu một người thì phải yêu tất cả mọi thứ của anh ta chứ, em không yêu cơ thể của anh mà dám nói yêu anh à.”

“...”

Trần Bạch Phồn nói tới đây thì đột nhiên cau mày, hỏi: “Em có yêu anh không?”

“Đang ban ngày ban mặt.” An Nhu liếm khóe miệng, cô cự nự quay ra chỗ khác, “Tối rồi nói sau.”

“Sao tỏ tình với anh còn phải chọn giờ chứ?”

An Nhu nhìn đôi môi mím chặt của Trần Bạch Phồn, khuôn mặt anh đỏ ửng, tỏ ra tủi thân không sao kể xiết.

Thật sự chỉ là tỏ tình thôi à...

Nếu mà thật là tỏ tình thì chờ tối nói hình như kì cục lắm...

Nhưng nói thích còn được, nói yêu gì đó nghe sến sẩm quá...

Nói không ra lời á á á.

Thấy vẻ mặt của anh ngày càng tệ thì An Nhu lập tức nói: “Yêu, rất yêu luôn.”

Trần Bạch Phồn nghe vậy thì giãn mày: “Vậy tới đây đi.”

“... Để?”

“Bóc quà.”

“...” An Nhu đau khổ, cô bắt đầu giáo dục anh, “Ban ngày mà gậy ra tiếng ồn thế không tốt đâu.”

Trần Bạch Phồn sững sốt một lát, nghe theo lời dạy của cô: “Đã biết.”

Anh cũng không trêu chọc cô nữa, cười khê: “Nhìn anh này, cô nàng gốc nghềch.”

Lúc này An Nhu mới nhận ra bản thân vẫn không dám nhìn xuống phần dưới cổ anh. Cô hắng giọng, từ từ nhìn xuống phía dưới mới thấy anh đang dùng một chiếc dây tơ hồng cuốn lấy chiếc vương miện kim cương.

Giống y hệt chiếc cô đã vẽ.

Trần Bạch Phồn đội nó lên cho cô: “Được thôi.”

—— Em muốn làm nàng công chúa duy nhất của anh.

—— Được thôi.

*

Thấy vẻ mặt của An Nhu thì Trần Bạch Phồn cong môi, anh xoa đầu cô: “Vui đến thế hả?”

“Cũng bình thường,” An Nhu sờ chiếc vương miện kia, cô mạnh miệng, “Chỉ vui vui thôi.”

Trần Bạch Phồn cũng không nói gì thêm, anh lẩm bẫm: “Vui là được rồi.”

Sau đó, anh nói như có như không: “Tuy rằng, vốn là còn có một món quà khác.”

An Nhu khó hiểu ngẩng đầu nhìn anh, nhưng cô lại không nghe thấy câu tiếp theo.

“Chuyện này phải nghiêm túc mới được.” Trần Bạch Phồn thì thào, “Tuy anh cảm thấy không khí hiện giờ rất hợp, nhưng cũng không thể làm thế trong căn phòng mà anh chưa kịp trang trí này đâu.”

Vẻ mặt An Nhu không thay đổi chút nào, cô bình tĩnh nhìn anh: “... Anh nói vậy là em biết anh muốn làm gì luôn rồi đấy?”

Trần Bạch Phồn vô tội nói: “Nhưng giờ anh chưa muốn em biết.”

An Nhu ồ lên, cô ngoan ngoãn giả dò: “Vậy em không biết.”

*

Buổi tối, An Nhu đứng trước gương trong phòng tắm, trong lúc đang lau tóc thì đột nhiên nhớ đến những lời hôm nay Trần Bạch Phồn nói bèn lẩm bẫm mắng: “Đồ ngốc.”

Bầu không khí vậy là đủ rồi, còn chọn địa điểm cái gì chứ, phiền thật là phiền.

An Nhu ra khỏi phòng tắm, đúng lúc thấy Trần Bạch Phồn đã tắt đèn ngoài huyền quan đang về phòng.

Trần Bạch Phồn nhân cơ hội ôm cô, anh nói nhỏ: “Nhu Nhu tắm rửa sạch sẽ rồi hả?”

“Anh muốn ngủ à?” An Nhu cứ kệ để anh ôm, cô hỏi.

“Đúng thế, có muốn ngủ với anh không?” Anh nói nhỏ, bắt đầu dụ dỗ cô, “Phồn Phồn cũng tắm rửa sạch sẽ rồi.”

An Nhu ngẩng đầu lên, cô cắn cắn môi, ừ một tiếng rất nhỏ.

Dường như Trần Bạch Phồn không tin nổi cô sẽ đồng ý, ánh mắt anh trở nên sâu thẳm thẳm, hầu kết rung rung, anh hỏi lại: “Muốn?”

Mặt An Nhu nóng bừng, cô không còn lá gan đồng ý nữa. An Nhu không nói gì, lúc cô định chạy biến về phòng thì đã bị Trần Bạch Phồn ôm lấy.

“Đừng chạy.” Anh cười khê.

“Sao nói xong lại hối hận chứ?” Trần Bạch Phồn hơi cao giọng, “Đồ tồi.”

“...”

Sau đó, anh ôm An Nhu về phòng, dừng lại ở chỗ cửa, “Em tắt điện đi.”

Tâm trạng của Trần Bạch Phồn rất tốt, anh ngoan ngoãn lặp lại những gì cô nói hồi chiều.

“Ban ngày mà gây ra tiếng ồn thế không tốt đâu.”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 50: Có Phải Em Hết Yêu Anh Rồi Không?????

An Nhu ngừng thở, lần này cô không nói gì nữa mà ngoan ngoãn giơ tay tắt điện. Tâm nhìn bắt đầu tối sầm lại khiến cô không thể nhìn thấy gì nữa.

Một tay cô còn đang ôm cổ Trần Bạch Phồn, ôm không chặt lắm, chẳng khác gì cào ngứa cả.

Trần Bạch Phồn đặt An Nhu lên giường, sau đó anh lập tức áp lên trên người cô, hơi thở ấm áp chạm vào xương quai xanh của An Nhu khiến cô run lên nhè nhẹ.

Cả người An Nhu mềm như bông, người cô vẫn còn âm ẩm, mùi hương sau khi tắm gội rất đậm, dường như chúng đang giãn nở vô hạn trong bóng đêm, thấm vào hơi thở của anh.

Dần dần, khi đã thích ứng được với bóng tối và dưới ánh trăng rọi qua kẽ hở bức màn, Trần Bạch Phồn cuối cùng cũng đã nhìn được An Nhu một cách rõ ràng.

Gương mặt cô ửng đỏ nhàn nhạt, trong đôi mắt là ánh nước lộng lẫy. Cô mặc áo ba lỗ và quần đùi để lộ ra cánh tay và đôi chân trắng nõn, hơi thở của cô dồn dập khiến ngực phập phồng.

Trần Bạch Phồn nâng gáy cô lên, anh cúi đầu hôn môi cô, cuốn lưỡi cô ra phía ngoài. Trong miệng cô là mùi bạc hà của kem đánh răng, lạnh lạnh,

nhưng lại bị hành động của anh làm cho cả người nóng bừng lên.

Nụ hôn của anh dần dần dịch xuống phía dưới, anh khẽ cắn thịt mềm trên cổ cô, dừng lại một chút, chưa thỏa mãn mà mút vào thật mạnh, tới tận khi hôn ra dấu mới dừng lại.

An Nhu khẽ nức nở, cô đẩy đầu anh ra, giọng nói vừa mềm vừa ngọt: “Anh là cún chắc? Sao lại cắn em.”

Hầu kết của Trần Bạch Phồn rung rung, con người sâu thẳm của anh nhìn cô chăm chăm, giọng anh khàn, cả người đượm mùi hương làm say lòng người.

“Anh là chồng em.” Ngón tay anh thon dài, âm ấm, anh chậm rãi cuộn áo cô lên, vuốt ve chỗ vòng eo non mịn, “Hôm nay để anh chăm sóc em nhé.”

An Nhu cảm giác ngón tay anh đang mò về phía trước bèn hít một hơi thật sâu, mắt cô lóng lánh nước như sắp khóc đến nơi, cô nức nở nói, gãi gãi lưng anh, lẩm bẩm: “Anh cởi ra đi... Đừng cuộn lên như thế, khó chịu...”

Ngón tay của Trần Bạch Phồn cứng lại, anh giật giật áo ngực của cô nhưng mãi không cởi ra được, anh ngẩng đầu lên, trông có vẻ hơi đáng thương. Trần Bạch Phồn duỗi tay ôm cô dậy, để An Nhu ngồi vào đùi mình.

Trần Bạch Phồn cúi đầu hôn vành tai cô, anh hơi cắn về phía xương tai, giọng anh hàm hồ, vừa trầm vừa khàn: “Nhu Nhu dạy anh đi...”

An Nhu ngửa đầu, vẫn chưa nghe rõ điều anh nói.

“Nhu Nhu dạy anh, anh không cởi được...”

Cuối cùng cô cũng hiểu lời anh nói bèn ôm cổ Trần Bạch Phồn, vùi mặt vào cổ anh. Mặt cô nóng lên, thẹn quá hóa giận bèn nói: “Sao cái này anh cũng không biết vậy hả?”

Anh cũng tủi thân lắm chứ: “Anh đã thử bao giờ đâu.”

“Anh dùng hai tay chứ sao...” Cô rầu rĩ nói.

Trần Bạch Phồn làm theo lời cô thì lập tức cởi ra được, anh thở phì phò, lấy ba con sói ra từ trong ngăn tủ, dùng miếng cắn nó ra.

An Nhu mơ mơ màng màng hỏi: “Anh mua từ bao giờ vậy...”

“Từ lúc dọn vào đây.” Trần Bạch Phồn áp mình vào nơi mềm mại của An Nhu, môi anh dán nơi eo cô, giọng nói khàn khàn thấp thoáng tiếng thở nặng nề, “Em đoán anh nhìn bao lâu rồi?”

Đêm ngày một sâu, ngoài cửa sổ là thình không điểm xuyết đầy sao, gió lạnh cuồn cuộn, vừa lạnh lẽo vừa cô tịch.

Mà trong phòng cũng chỉ một sắc đen, lại ấm áp và kiều diễm cùng cực.

Đó là thế giới thuộc về họ.

*

Hôm sau, lúc An Nhu tỉnh lại thì mặt trời đã treo trên cao.

Cô xoa xoa mắt, khi ngồi dậy thì thấy cả người đều nhức mủi. Cô tròn mắt mới phát hiện đang ở phòng mình, quần áo cũng đã thay mới.

Hình như đêm qua anh ôm cô đi tắm rửa thì phải.

An Nhu khó chịu nhú mày, cô vào phòng tắm rửa mặt rồi mới ngồi vào bàn ăn giải quyết cháo trong hộp giữ nhiệt xong mới về lại phòng.

Cô tìm điện thoại của mình trên giường, nhưng phải mất một lúc lâu mới nhận ra mình để nó bên tủ.

Màn hình vừa sáng đã thấy tin nhắn của Trần Bạch Phồn, anh dặn cô tỉnh dậy thì nhớ đi ăn cháo, còn hỏi cô có muốn ăn gì khác không.

An Nhu đang khó chịu nên nổi cáu với anh: Phiền quá, anh đừng có nói chuyện với em.

Trần Bạch Phồn nhàn như thể không có việc gì, anh lập tức trả lời: Sao thế?

Trần Bạch Phồn: Em không hài lòng với biểu hiện hôm qua của anh

Trần Bạch Phồn: Hay là cướp trình tiết của anh xong bèn

Trần Bạch Phồn: Bèn

Trần Bạch Phồn: Bèn TUT

An Nhu: “...”

Cô ném điện thoại sang một bên rồi ôm chăn, cuộn mình lại. Khóe miệng hơi hơi cong lên, cô lại cầm điện thoại về.

Đồ ngốc. An Nhu thầm nghĩ.

Sau đó cô ngoan ngoãn trả lời: Em ăn xong cháo rồi, không cần thứ khác đâu.

Hai người hàn huyên vài câu thì Trần Bạch Phồn lại bắt đầu bận.

An Nhu mở Weibo kia ra nhìn mới phát hiện bài post đăng ảnh chụp của chủ Weibo kia đã bị xóa, mà Weibo của @ Văn Văn Văn Văn mỗi ngày đều nhiều chuyện cũng không tìm thấy đâu nữa.

An Nhu đọc trong khu bình luận thì tìm được Weibo của người ta đã thành một chuỗi số vô nghĩa, lượt follow cũng biến mất tăm.

Không biết cô gái kia nghĩ gì.

Nhưng chắc chắn An Nhu vẫn sẽ kiện cô ta, tuy rằng cô ta còn nhỏ, dường như mới vừa đủ tuổi thành niên nhưng cũng đã đủ năng lực phân biệt thị phi rồi, phải tự gánh vác hậu quả những gì mà mình đã gây ra.

An Nhu nằm thêm lát nữa bèn đứng dậy vào thư phòng, cô mở máy tính ra bắt đầu vẽ tranh.

*

An Nhu cứ thế ở nhà ba ngày, đến tận khi Trần Bạch Phồn tỏ rõ cho cô biết mình ăn cơm trưa một mình thăm ra sao mới từ từ trang điểm ra ngoài.

Trời tối rất nhanh, mới 5 giờ rưỡi nhưng xung quanh đã tối sầm lại.

Lúc đến gần phòng khám, An Nhu nhìn mới thấy xung quanh phòng khám không còn nhiều người như trước nữa, chỉ có một cô bé mặc áo khoác và quần jeans đứng ngoài cửa, vừa ôm sách vừa nghịch điện thoại.

An Nhu thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục đi về phía trước.

Cô bé đó thấy cô thì sáng mắt, hoảng loạn bước tới trước mặt cô, gọi nhỏ: “Là Nhu Chi ạ?”

Nghe thấy tên của mình trong thế giới ảo thì An Nhu cảm thấy không tốt chút nào. Cô đột nhiên nhớ tới những bình luận đó bèn cảnh giác lùi lại phía sau.

Cô bé đó vẫy tay, lúng túng giải thích: “Em không có ý gì đâu ạ, em chỉ muốn xin chữ ký thôi...” Cô bé mở cuốn sách ra, đưa cho An Nhu nhìn.

Là tập tranh hai năm trước của cô, được giữ gìn rất cẩn thận, thậm chí còn không có lấy một nếp gấp.

“Không tiện thì thôi ạ, sau này em cũng sẽ không tới đây nữa, em chỉ muốn giải bày với chị chút thôi.” Cô bé đỏ mặt, phấn khởi nói, “Thật sự rất thích chị, mong là chị không bị tổn thương bởi những lời trên mạng.”

An Nhu nhìn cô bé đó chăm chăm, cô mím chặt môi, không nói gì, cũng không nhận lấy tập tranh trên tay cô bé.

Cô bé đó cũng không để ý mà chỉ cười rồi vẫy tay với cô: “Em không quấy rầy chị nữa.”

An Nhu đột nhiên cầm lấy tập tranh, cô hỏi nhỏ: “Em có bút không?”

Cô bé đó sững sốt rồi luống cuống lấy một chiếc bút trong túi ra đưa cho cô.

An Nhu nhanh chóng ký tên, cô đưa tập tranh cho cô bé đó và khẽ khàng nói một tiếng cảm ơn.

Đột nhiên cô cảm thấy để mọi người biết về cuộc sống thực của mình thật ra cũng không phải là chuyện kinh khủng gì cho lắm. Những lời ác ý đó, với An Nhu mà nói, so với thiện ý thì chẳng đáng nói tới.

Hiển nhiên cô bé đó vẫn chưa hiểu tại sao cô lại nói cảm ơn, nhưng An Nhu cũng không nói thêm gì mà chỉ vẫy vẫy tay với cô bé đó xong bèn vào phòng khám.

An Nhu ngồi trên sofa, bật điện thoại lên, đúng lúc thấy tin nhắn qua QQ của biên tập: An An, có NXB muốn mua bản quyền để xuất bản

“Anh chàng dịu dàng.”

Cô còn chưa đáp lại đã thấy một người bước tới trước mặt mình.

An Nhu ngược mắt lên, cô cong môi nhìn Trần Bạch Phồn rồi lại cúi đầu, đáp lại: Được thôi.

Trần Bạch Phồn bị cô lừa đi thì cảm thấy rất hụt hẫng: “Em nói chuyện phiếm với ai thế?”

Tâm trạng An Nhu đang rất tốt: “Biên tập.”

Trần Bạch Phồn không hỏi tiếp nữa, anh kéo cô lên, sờ sờ bàn tay lạnh lạnh của cô rồi bất mãn nói: “Lại mặc không đủ ấm rồi.”

Tâm trạng của An Nhu vẫn rất tốt: “Không sao, trời không lạnh mà.”

Lúc hai người bước ra khỏi cửa, Trần Bạch Phồn cô đọc ba ngày cuối cùng cũng bùng nổ.

“Hôm nay em không tới gặp anh.”

“Anh lại phải ăn cơm trưa một mình.”

“Sao em lại không tới gặp anh?”

“Có phải em hết yêu anh rồi không?????”

An Nhu: “...”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 51: Vẫn Sẽ Thích Anh Như Hôm Nay

“Em cũng ăn cơm trưa một mình mà.” An Nhu yếu ớt giải thích.

Trần Bạch Phồn liếc cô, anh hừ nhẹ: “Những lời này không phải trọng điểm, trọng điểm là —— Có phải em hết yêu anh rồi không?”

“Anh phiền quá.” Giọng An Nhu trầm xuống, tuy cô nói vậy nhưng không hề có chút mất kiên nhẫn nào, “Sao mỗi ngày anh đều hỏi câu này thế?”

“Phồn nào?”

“... Phồn trong Trần Bạch Phồn.” (*)

(*) An Nhu nói phiền (烦 đọc là /Fán/), cùng cách phát âm với Phồn (繁, cũng đọc là /Fán/).

Trần Bạch Phồn thở phào nhẹ nhõm: “Haiz, có phải em thấy anh giả vờ giả vệt quá không?”

An Nhu lập tức đáp: “Không.”

“Không cảm thấy anh không biết điều à?”

“Không.”

“Thế có thấy anh rất là vô lý, cứ hay kiểm chuyện vô cơ không?”

An Nhu nhin không được bèn cặng thẳng đáp: “Hơi hơi.”

Dường như Trần Bạch Phồn cuối cùng cũng nghe được những gì mình muốn bèn hơi nhếch miệng, anh cụp mí mắt, giọng điệu cực kì đáng thương: “An Nhu, anh không ngờ em lại là loại người như vậy.”

An Nhu chớp mắt, vô tội nói: “Em là loại người thế nào?”

“Chỉ yêu cơ thể anh thôi.” Anh nói rất chính nghĩa, “Cướp lấy thân thể mà em vẫn mơ ước bấy lâu nay của anh xong là hết hứng với anh.”

An Nhu nhìn anh chăm chăm: “Anh còn biết xấu hổ không thế?”

Trần Bạch Phồn dừng lại, anh ngoảnh sang nhìn cô, bình tĩnh hỏi: “Em đang mắng anh à?”

“...”

Trần Bạch Phồn hé áo lông ra, để cho cô xem chỗ nào đó của anh mới bị cô cắn: “Em để lại dấu vết trên người anh mà giờ đối xử với anh như vậy sao?”

An Nhu nghe vậy bèn giương mắt nhìn, chỗ bả vai bị cô cắn tới tróc da, hiện tại đã kết vảy, chỉ để lại một điểm nhỏ màu đỏ sậm.

Lúc này cô mới nhớ ra, An Nhu hơi hơi nhón chân để nhìn rõ hơn, cô nghiêm túc hỏi: “Anh có bôi thuốc không vậy?”

“Không bôi.” Trần Bạch Phồn cong lưng để cô nhìn, anh giả vờ giả vịt nói, “Đau quá.”

An Nhu duỗi tay chạm nhẹ vào chỗ đó, cô nhìn vết thương chỉ nhỏ bằng hạt gạo bèn hỏi: “Đau lắm hả?”

“Bả vai anh đau lắm, có lẽ hôm nay không tự ăn cơm được.” Trần Bạch Phồn nghiêm túc nói.

An Nhu ồ lên một tiếng: “VẬY anh nhìn em ăn đi.”

Trần Bạch Phồn: “...”

An Nhu không tiếp tục nói về chuyện này nữa, cô kéo anh về phía con phố khác, vui vẻ nói: “Hôm nay em vui, mình đi ăn lẩu đi.”

Trần Bạch Phồn không được an ủi nên rất khó chịu: “An Nhu, em không nhìn miệng vết thương của anh nữa à?”

Bước chân An Nhu hơi dừng lại, cô ngoảnh đầu nhìn anh, nghiêm túc nói: “Miệng vết thương của anh là do em cắn.”

“Thì là em cắn.”

“Em cắn rồi.”

“VẬY lẽ ra em...” Phải bồi thường cho anh chứ? Ví dụ như hôn anh một cái, rồi dứt cơm cho anh ăn chẳng hạn?

“VẬY anh muốn sao hả?” An Nhu ngắt lời anh, cô khó chịu nói: “Anh muốn nhổ hàm răng đã cắn anh của em à?”

Trần Bạch Phồn: “...”

An Nhu chỉ trích anh: “Anh ý vào việc mình là nha sĩ mà muốn bắt nạt em đúng không?”

Trần Bạch Phồn bật cười với lời nói của cô: “Sao em lại nói sang chuyện đấy rồi.”

“Thỉnh thoảng phải cho anh nếm thử cảm nhận thường ngày của em chứ.”

Trần Bạch Phồn nhướn mày: “Trước mặt em anh đáng yêu vậy hả?”

An Nhu: “...” Hình như anh hơi bị hiểu lầm về bản thân mình thì phải.

*

Trời đã sắp tối, nhiệt độ cũng ngày một lạnh, đèn nê ông đan vào đèn đường tạo ra những vệt màu loang lổ, phát ra ánh sáng âm ỉm. Trên đường phố đông người rất náo nhiệt.

Hai người đang định vào tiệm lẩu thì An Nhu đột nhiên chú ý tới có một bà cụ gần đó đang bán bánh gạo.

Cô dừng chân, giật giật tay Trần Bạch Phồn, chỉ sang bên kia: “Anh muốn ăn cái kia không?”

Dạo gần đây đã rất hiếm có người bán cái này rồi, ít nhất là đã lâu An Nhu không được ăn.

Trần Bạch Phồn nhìn theo hướng cô chỉ, bên kia hơi đông người. Anh cong môi, nói nhỏ: “Muốn. Em vào trước đi, anh mua cho.”

An Nhu cong mắt đáp lời anh, cô bước vào tiệm lẩu. Lúc tới cửa thì đột nhiên quay lại nhìn Trần Bạch Phồn đang đứng chờ trong đám người, cả trái tim như được đong đầy.

Đột nhiên thế đấy, nhưng An Nhu rất muốn nói với anh:

Hình như em không chờ được nữa rồi.

Anh có thể cầu hôn em nhanh không, nếu không em sẽ quỳ xuống cầu hôn trước đấy.

Em có thể bao dung anh, cho dù anh có kiếm chuyện vô cớ em cũng không thấy phiền.

Nếu nói thế, anh có thể mau tới lấy em không?

Đúng lúc có đám người bước ra khỏi tiệm lẩu, họ vui vẻ trò chuyện, An Nhu định ra ngoài nhưng quên mất có bậc thang ở phía trước nên bất cẩn dẫm phải không khí, thế là bổ nhào xuống đất.

Cô hoảng sợ kêu lên, môi dưới đập vào đất, hàm răng hình như cũng đụng vào sàn, phát ra một tiếng vang rất lớn.

An Nhu khẽ nức nở, có người bên cạnh cầm lấy tay cô, định kéo cô lên: “Cô không sao chứ...”

An Nhu vịn vào người đó mà đứng dậy, cả lòng bàn tay và đầu gối đều bị trầy, cô che miệng, nước mắt cứ thế chảy ra, cố nén đau nói: “Cảm ơn, không có gì đâu.”

Người nọ gật gật đầu, dặn cô: “Nhiều người đấy, cô phải cẩn thận vào.”

Đúng lúc Trần Bạch Phồn nghe thấy tiếng nhìn lại, thấy vẻ ngoài của An Nhu thì cứng người, anh vội vàng bước tới chỗ cô, hầu kết rung rung, anh hỏi: “Ngã à?”

An Nhu nhìn thấy anh thì nước mắt rơi như mưa, cô duỗi tay ra cho anh nhìn. Trần Bạch Phồn thấy bàn tay cô bị trầy, máu vẫn còn đang thấm ra ngoài.

Tay kia của An Nhu còn đang che môi, Trần Bạch Phồn kéo cái tay đó xuống, thấy môi của cô cũng bị cọ trầy thì hít một hơi thật sâu.

Anh nhìn xuống phía dưới mới thấy đầu gối của cô cũng bị thương. Trần Bạch Phồn khom lưng, anh ngồi xổm, nói: “Lên đi, mình tới bệnh viện.”

An Nhu ngoan ngoãn bò lên, nước mắt cô lách tách chảy vào cổ anh.

Trần Bạch Phồn đau lòng gần chết, anh đỡ cô: “Đau lắm sao?”

“Đau... Hơn nữa em cảm thấy...” Cô còn chưa nói xong.

“Gì cơ?”

Cô chôn mặt vào cổ anh, không nói gì thêm.

Trần Bạch Phồn công cô tới bệnh viện gần đó, xin số.

Bác sĩ xử lí miệng vết thương cho An Nhu xong thì cô lại ngồi ở ghế trên hành lang, cúi đầu không biết nghĩ gì.

Trần Bạch Phồn cầm thuốc tới chỗ cô, anh ngồi xổm xuống, nói khẽ: “Còn đau lắm à? Mình về nhà trước nhé?”

An Nhu không trả lời, hốc mắt cô đỏ bừng.

Trần Bạch Phồn duỗi tay lau nước mắt nơi khóe mắt cho cô, anh dịu giọng: “Sao em không nói gì?”

An Nhu cúi đầu, cô hàm hồ nói: “Mới nãy rằng em cũng đập xuống đất.”

“Hử?”

An Nhu không nhịn được bèn khóc lên, cô chỉ vào miệng mình: “Hàm rằng em đau quá, Trần Bạch Phồn, có phải rằng em lẹch rồi không...”

Trần Bạch Phồn sừng sốt, anh nâng cằm cô lên: “Há miệng ra cho anh nhìn.”

An Nhu mím môi, tỏ ra không muốn chút nào.

Trần Bạch Phồn rất kiên nhẫn: “Há miệng ra nào.”

An Nhu liếc anh, cô đỏ mắt há miệng ra.

Trần Bạch Phồn cẩn thận nhìn hàm răng của cô, anh hỏi nhỏ: “Đập vào chỗ nào?”

“... Răng cửa.”

“Không sao đâu, không lệch.” Giọng Trần Bạch Phồn đậm ý cười, “Có lẽ là tổn thương tổ chức xung quanh răng thôi, hàm răng không lệch đâu, tạm thời ăn kiêng là được, nếu em không yên tâm thì mình đi chụp răng đi.”

Cuối cùng An Nhu cũng ngừng khóc, trong mắt cô còn ánh hơi nước, cô cúi đầu lấy gương trong túi ra soi hàm răng của mình, trông nghiêm túc như một đứa trẻ.

Lúc này bệnh viện đã rất ít người, chỉ có vài người đang ngồi trên ghế hành lang truyền nước, nơi nơi đều rất yên tĩnh.

Trần Bạch Phồn đứng trước mặt An Nhu, anh nhìn dáng vẻ hiện tại của cô thì chợt nhớ tới hồi nhỏ, lần đầu cô đi gặp nha sĩ, lúc về tâm trạng vui hơn hẳn bình thường, từ sau khi bị bắt nạt thì đây là lần hiếm hoi cô nói nhiều.

“Để em nói cho anh nghe, chú nha sĩ khám cho em ấy.”

“Chú ấy tốt thật, siêu dịu dàng, cũng không nói hàm răng của em xấu.”

“Còn đẹp trai nữa!”

“Lúc em lớn lên phải thật xinh đẹp, sau đó gả cho chú ấy mới được.”

Lúc ấy, anh đã nghe lọt những gì cô nói. Cho nên bất kể khi nào, có ai hỏi sau này anh muốn làm gì thì anh đều sẽ đáp: Muốn làm nha sĩ.

Không có ý gì khác cả, anh thật sự chỉ nghĩ như những gì anh nói với cô lúc đó ——

Cảm thấy mình béo quá, làm nha sĩ dễ lấy vợ.

Sau đó, anh cũng sắp đã quên vì sao mình lại muốn làm nha sĩ, nó đã trở thành chấp niệm nhất định phải hoàn thành trong lòng anh.

Đâu biết rằng, nhiều năm về sau, hai người gặp lại ở phòng khám, anh vì cô mà thực sự trở thành nha sĩ.

Vì mấy ngày trước anh mới nhìn ảnh của cô mà đã nhận ra An Nhu, mà cô lại không nhận ra anh, đã thế còn quên hết chuyện cũ.

Trần Bạch Phồn không phải chú nha sĩ mà cô nói khi còn nhỏ, nhưng vì cô mà anh trở thành một nha sĩ như thế.

Nhiều năm trôi qua, An Nhu đã không nhớ được những lời mình nói khi còn nhỏ, nhưng kì diệu là,

Trong khoảnh khắc bước ngang qua anh, cô quay đầu như vận mệnh đã sắp đặt.

Sau đó, nhất kiến chung tình với anh.

Cuộc đời hai người lại giao nhau một lần nữa.

Như vận mệnh đã quyết định từ lâu.

*

Trần Bạch Phồn dắt cô ra khỏi bệnh viện, anh ra đường cái bắt xe. An Nhu lên xe trước, lúc cô đang định nói địa điểm thì Trần Bạch Phồn lên xe sau đã nói trước.

“Đi Bắc Uyên.”

“Bắc Uyên?” An Nhu hỏi, “Chỗ lúc trước anh muốn dọn tới à?”

Trần Bạch Phồn gật gật đầu, anh nói khẽ: “Dẫn em đi xem.”

An Nhu không hiểu ra sao: “Xem cái gì cơ?”

Trần Bạch Phồn sụp mí mắt, không biết anh đang nghĩ gì, chẳng mấy chốc đã đáp: “Chỗ ở sau này của chúng ta.”

“Anh muốn dọn qua đó à?”

Trần Bạch Phồn há miệng thờ dốc rồi không trả lời.

An Nhu cũng không hỏi lại nữa, cô sờ sờ miệng vết thương trên môi, lầu bầu: “Ôi, hôm nay xui quá đi.”

Chẳng mấy chốc hai người đã xuống xe, Trần Bạch Phồn im lặng dẫn An Nhu vào trong khu chung cư. Cô cảm thấy hơi kỳ quặc: “Sao anh không nói gì?”

“...”

“Anh thế này làm em sợ quá.” An Nhu cau mày, “Buổi tối tự dưng dẫn em tới một chỗ xa lạ, đã thế còn không nói gì, cứ như trở thành người khác ấy, làm em cảm thấy rất nguy hiểm.”

“An Nhu.” Trần Bạch Phồn nhin không được bèn nói, “Anh đang học thuộc, em đừng quấy rầy anh.”

An Nhu cực kì tò mò: “Anh học thuộc gì thế?”

Anh không để ý đến cô mà vẫn im lặng như cũ, anh dẫn cô vào một tòa nhà. Trần Bạch Phồn cầm chìa khóa mở cửa, giơ tay bật điện ngoài phòng khách.

An Nhu bước vào, lúc cô nhìn thấy phong cách trang trí thì hơi sửng sốt: “Sao phòng nhà anh trông thiếu nữ vậy?”

“Vốn nó không vậy, anh sửa lại.” Anh đáp theo bản năng.

An Nhu ồ lên một tiếng, cô hứng thú dạo qua phòng bếp, sau đó lại vòng tới thư phòng.

Trên kệ sách xếp rất nhiều sách liên quan tới hội họa, một kệ khác thì là sách về răng miệng. Trên bàn có máy tính, bên cạnh là bảng vẽ.

Trông không khác thư phòng ở nhà cô lắm.

Không biết Trần Bạch Phồn đi đâu mà một lát sau mới vào thư phòng. Trông anh có vẻ sốt ruột, dường như không kịp chờ nữa bèn kéo cô vào một phòng khác.

An Nhu nghi ngờ nói: “Anh làm gì thế?”

Anh im lặng một lát.

“An Nhu, vốn anh nghĩ là, chờ tới hôm anh được nghỉ,” Anh vừa đi vừa nói chuyện, tốc độ nói rất nhanh, “Mình sẽ dậy sớm, ăn sáng xong thì anh dẫn em ra ngoài chơi, đi công viên giải trí hoặc xem phim, sau đó dạo phố, thế nào cũng được. Anh hy vọng ngày hôm đó của chúng ta là một ngày tốt đẹp.”

An Nhu không hiểu anh muốn nói gì.

“Sau khi ăn cơm tối thì anh sẽ dẫn em tới Bắc Uyển.” Trần Bạch Phồn mở cửa phòng ra, dẫn cô vào trong, “Anh sẽ cầu hôn em ở đây.”

Thậm chí anh nghĩ xong ngày rồi, mọi thứ cũng đã chuẩn bị xong xuôi.

Chỉ là, đột nhiên cảm thấy mình không chờ nổi nữa.

Kể cả hôm nay có xảy ra vài chuyện không vui thì cũng đâu còn quan trọng nữa.

Chỉ cần đó là cô.

Chỉ cần cô có thể chân chính trở thành người của mình sớm hơn một chút là được.

Nếu thế, thì bất kể ra sao cũng đã đủ tốt đẹp rồi.

Trong phòng, trên bức tường trắng tinh là những hình ảnh được phát từ chiếc máy chiếu, mỗi bức đều là tranh An Nhu vẽ, từ khi hai người gặp nhau.

Có rất nhiều lời thoại đã được anh đổi thành những lời trong đời thực của hai người.

Tuy rằng không tỉ mỉ như bản gốc, nhưng cũng khiến cô cực kì rung động.

Cô chỉ vì một câu “Đừng sợ” mà thích anh;

Không kiềm được mà nói chuyện với anh bằng giọng điệu không kiên nhẫn, muốn được anh chú ý tới;

Một lần nữa gặp lại, anh dẫn cô tới bệnh viện, rồi cô dùng lí do muốn tẩy răng để gặp anh;

Phát hiện anh ở nhà bên, từ từ thân thiết;

Người nhà bệnh nhân tới làm ầm ĩ, cô đứng chặn cho anh, anh thích cô;

Anh tỏ tình, bỗng dưng như biến thành một người hoàn toàn khác, nhưng cô vẫn thích anh như cũ.

...

...

Bức tranh cuối cùng không phải cô vẽ.

Người đàn ông quỳ một gối trước mặt người phụ nữ, anh cầm hộp nhẫn trên tay. Tuy rằng vẽ không đẹp chút nào, nhưng chỉ cần nhìn là đã biết đây là thành quả sau nhiều lần sửa chữa.

Trong lúc An Nhu còn đang đắm chìm trong loạt phim thì nghe thấy tiếng Trần Bạch Phồn vang lên từ phía sau.

“An Nhu.”

Cô quay đầu nhìn lại.

Trần Bạch Phồn đứng trước mặt cô, chầm chậm quỳ gối xuống.

Khung cảnh ấy như hợp lại làm một với hình ảnh trên tường.

Anh nói: “Từ nay về sau anh chỉ thích em, chỉ kiếm chuyện vô cớ với em, mỗi ngày sẽ chỉ biết dính lấy em, sẽ luôn luôn tìm cảm giác tồn tại

trước mặt em, để em nuông chiều anh như bây giờ. Bất kể bao nhiêu năm đi nữa cũng sẽ không thay đổi.”

Trần Bạch Phồn chăm chú nhìn cô, giọng anh run run.

“Nếu thế, em có bằng lòng gả cho anh không?”

Mắt An Nhu đỏ bừng, đôi mắt cô bị phủ một lớp nước mờ, cô ngơ ngác gật gật đầu.

Trong giây phút ấy, cơn đau trên người cô dường như đều biến mất.

Tâm trạng vì bị té ngã mà trở nên thậm tệ tan biến, tất cả chỉ còn lại cảm giác vui mừng khôn tả.

Cô giơ tay, gật đầu thật mạnh thêm một lần.

“Em bằng lòng.”

*

Mùa hạ năm sau, “Anh chàng dịu dàng” chính thức đi vào hồi kết.

Ở cuối truyện, tác giả có viết:

“Nếu mỗi ngày anh đều muốn dính lấy em, em bằng lòng làm chuyện gì cũng sẽ cho anh theo.

Anh muốn em chiều chuộng anh, em bằng lòng mỗi ngày đều chiều anh hơn một chút, mỗi ngày đều tốt với anh thêm.

Bất kể bao nhiêu năm, bất kể khi hai ta đã già,

Em vẫn sẽ thích anh như hôm nay.”

HOÀN TOÀN VẮN.

Lời tác giả:

Linh cảm của áng văn này xuất phát từ lần nọ tôi đi khám, nhưng lúc đó người tôi gặp được là một tiểu tử ty nha sĩ điệu dàng cơ ha ha. Sau đó về nhà chị gái tôi nói rằng lần trước chị ấy đi khám thì gặp được một nha sĩ rất đẹp trai, cũng rất điệu dàng. Cảm thấy nghề nghiệp này quả thực rất nhiều người ấm áp như vậy đấy. Sau đó thì, đột nhiên muốn viết một con người hoàn toàn tương phản.

Ngay từ đầu tôi đã không tính viết nhiều rồi, vì chỉ muốn viết truyện ngọt ngào đơn thuần thôi, nên nó mới không dài dòng ~

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 52: Hà Tín Gia X Giang Nhĩ (1)

Đời này chẳng có mấy chuyện làm tôi hối hận, cho dù có, thì cũng đã sớm bị tôi quên sạch.

Chỉ có một việc, làm tôi canh cánh trong lòng, đến tận giờ vẫn biết vậy thà chẳng làm.

—— Hà Tín Gia

*

Đầu tháng hai, tuyết đọng trên đường còn chưa tan, nhiệt độ trong không khí thấp tới mức ngay cả hơi thở cũng sẽ đóng băng.

Hà Tín Gia bước khỏi nhà, ra khỏi khu chung cư. Có lẽ do trời quá lạnh, không gặp được mấy người nên khiến cậu có thêm chút cảm giác an toàn.

Đã lâu rồi cậu không bước ra khỏi cửa, vì đã quen không khí ấm áp trong nhà nên giờ thực sự rất khó mà chịu nổi nhiệt độ âm ngoài trời. Cậu hơi ngoảnh đầu thì thấy tiệm trà sữa gần đó bèn bước vào không chút do dự.

Tiệm cũng không nhỏ, quầy hàng đối diện với cửa vào, bên cạnh có mấy chiếc bàn nhưng không có ai, trông có vẻ hơi buồn tẻ.

Hà Tín Gia nhìn về phía bên phải thì thấy chỗ đó cũng có rất nhiều chỗ ngồi, chỉ có tốp năm tốp ba người ngồi. Cậu vừa tới quầy vừa quan sát bố cục trong tiệm, sau đó bèn chọn vị trí trong góc.

Thăm nghĩ chọn ly nước uống ấm áp một chút để xem xét lại đại cương vậy.

Tiệm trà sữa được trang trí đẹp đẽ, độ ấm từ máy sưởi tỏa ra cũng vừa đủ.

Hà Tín Gia mặc rất dày, vì cậu sợ lạnh nên còn đeo một chiếc khăn quàng cổ màu đen. Cậu hơi cau mày, nhìn thức đơn chăm chăm một lát mới mở miệng, giọng nói vang lên từ phía sau khẩu trang hơi khàn, “Một ly trà sữa yên ương, nóng.”

Sao đó Hà Tín Gia tháo khăn quàng cổ ra, cậu giơ tay, đang định tháo khẩu trang xuống nhưng cuối cùng vẫn không làm.

Cô bé đứng trước quầy thu ngân đang bấm máy tính nên không chú ý tới hành động của cậu: “Được rồi ạ, anh còn muốn gì không?”

Nghe được giọng cô thì Hà Tín Gia ngược mắt, cậu nhìn cô rồi nói: “Không cần.”

Hai người chạm phải mắt nhau.

Cô bé đó có mái tóc dài đến eo, khóe miệng nhếch lên rất tự nhiên, má lúm đồng tiền ở má sâu dần, trông khá xinh đẹp.

Nhưng cô bé có vẻ hơi hướng nội, cô nhanh chóng nhìn ra chỗ khác, nói nhỏ: “Vâng.”

Không hiểu sao Hà Tín Gia lại bối rối gãi đầu.

Sau đó, cô bé đẩy đưa chuông phục vụ và hóa đơn cho cậu. Hà Tín Gia rũ mí mắt nhìn ngón tay mảnh khảnh trắng trẻo của cô ấy, móng tay được cắt rất gọn gàng, không hề bôi bất cứ thứ gì, ngón cái phiểm sáng.

Rất sạch sẽ.

Cậu vô ý cọ cọ tay phải vào áo khoác rồi mới nhận lấy đồ từ tay cô, hành động của cậu rất cẩn thận để không chạm vào tay người đó.

Có thể là không nhiều khách lắm, trong tiệm cũng không có người phục vụ khác nên từ việc đặt đơn và pha chế đều do cô làm.

Làm một ly trà sữa cũng không lâu lắm, Hà Tín Gia cứ đứng ở đó chờ. Cậu nhìn cô gái tùy tay buộc tóc đuôi ngựa, trông thoải mái hơn hẳn.

Động tác của cô không thành thạo lắm, mỗi lần làm một bước đều sẽ dừng lại hai ba giây để suy nghĩ. Hà Tín Gia xỏ tay trong túi áo khoác, cậu yên lặng nhìn cô, thậm chí còn không có ý tưởng lấy điện thoại ra nghịch để giết thời gian.

Vài phút sau, cô bé đó cuối cùng cũng làm xong đồ uống bèn đặt trên khay.

Hà Tín Gia cầm lấy ly trà sữa kia luôn, cậu tiện tay cầm ống hút ở bên cạnh lên.

“Đây là trà sữa uyên ương của anh ạ.” Dường như cô bé đó cũng thấy mình làm hơi mất thời gian nên có vẻ sợ sệt, “Thật ngại quá, để anh đợi lâu rồi, tôi làm hơi chậm một chút.”

Hà Tín Gia ngược mắt nhìn cô, cậu nói khẽ: “Không sao, cũng không lâu lắm.”

Cô bé đó thở phào nhẹ nhõm, đôi mắt cô sáng lấp lánh, cong thành một vầng trăng non, cô tặng cậu một nụ cười cảm kích.

Khuôn mặt nho nhỏ, đôi má lúm đồng tiền khiến cô trông càng thêm đáng yêu.

Hà Tín Gia ngừng thở, tim cậu đập chệch nửa nhịp. Cậu bình tĩnh nhìn khuôn mặt của cô bé, hơi hơi đại ra, cho đến tận khi một nhân viên cửa hàng khác tới mới sực tỉnh.

“Giang Nhĩ, cậu ——”

Hà Tín Gia nhanh nhẹn xoay người đi, tự nhiên ngồi vào chỗ gần quầy.

Cậu lấy máy tính ra khỏi túi, đặt trước mặt rồi cắm ống hút vào ly trà sữa uống một ngụm.

Hà Tín Gia nhớ tới hình ảnh vừa nãy là lại tai lại nóng bừng.

Cậu đã đặt cơm hộp ở cửa hàng trà sữa này rất nhiều lần, trà sữa uyên ương có vị nồng hơn những tiệm khác một chút, nhưng vị hồng trà cũng không bị lẫn mất, hương vị rất tuyệt.

Tuy rằng vị hôm nay kém hơn lúc trước một chút, Hà Tín Gia cầm ly trà sữa, nhìn về phía quầy.

Giang Nhĩ hơi cúi đầu, cô nghiêm túc nghe người phục vụ đứng cạnh nói chuyện, khóe miệng dường như trời sinh đã hơi hơi cong lên, trông rất dễ tính.

Cậu không nhìn nữa, uống thêm một ngụm, ngâm trà sữa trong miệng để bình phẩm.

Ừm, cũng không đến nỗi nào.

Hà Tín Gia mở máy tính ra, tạo một folder mới theo thói quen.

Quyên tiếp theo viết gì đây nhỉ?

Ừm, viết về e- sports đi.

Cô ấy kêu Giang Nhĩ à, Giang Nhĩ, Giang Nhĩ với nghĩa gì nhỉ...

Có nên xin số không đây.

Thôi, không viết về e- sports nữa.

Hà Tín Gia ngơ ngác một lát, lúc cậu nhìn về phía màn hình máy tính mới biết mình đã viết hai dòng trên đó ——

【 Tác giả ngôn tình là trạch nam x Người phục vụ trong tiệm trà sữa

Hà Tín Gia x Giang Nhĩ 】

Hà Tín Gia: “...”

Cậu lập tức gập máy tính lại như làm chuyện xấu.

Hà Tín Gia xoa tai, cảm xúc nóng nảy vẫn còn chưa tan biến, cậu xuối tay tháo khẩu trang xuống, ngoảnh đầu nhìn về phía pha lê trong suốt ở bên cạnh thì đúng lúc nhìn thấy gương mặt mình phản chiếu trong đó.

Râu ria xồm xoàm, nhìn lồi thoi kinh khủng.

Hà Tín Gia lập tức đeo khẩu trang lại, cậu căng thẳng nhìn về phía quỳ, thấy Giang Nhĩ không chú ý mới thở phào nhẹ nhõm.

*

Hà Tín Gia không có hứng sáng tác, cậu cứ thế ngồi mà không làm gì thì có vẻ kì lạ quá bèn click mở video, giả vờ giả vịt nhìn máy tính, nhưng

cứ thi thoảng lại nhìn trộm Giang Nhĩ.

Cứ thế đã qua một buổi chiều.

Dường như đã tới giờ thay ca, Hà Tín Gia thấy Giang Nhĩ cời tạp dề ra, cô dọn dẹp một chút bèn ra khỏi tiệm trà sữa với nữ sinh bên cạnh.

Hà Tín Gia nhanh chóng nhét đồ vào cặp, bám phía sau hai người.

Công việc cô là nhân viên chính thức hay chỉ làm part-time.

Nếu hiện tại không xin số cô ấy thì có lẽ sẽ không còn gặp lại nữa.

Giờ gọi lại cô ấy ư?

Ít nhất là phải thử đã, đàn ông đàn ang sao có thể nhát như chuột vậy được.

Sau khi nghĩ thông thì Hà Tín Gia hít một hơi thật sâu, lúc cậu đang định gọi cô lại thì——

Nữ sinh bên cạnh Giang Nhĩ đột nhiên mở miệng nói: “Cậu có thấy người đàn ông ngồi ở bàn đối diện trước quầy không? Người ngồi cả một buổi trưa ấy.”

Giang Nhĩ chậm chậm đáp: “Có.”

“Đen toàn thân luôn, gần như là bọc kín mít rồi, nhìn sợ chết đi được.” Nữ sinh kia cười nói, “Hơn nữa tóc cậu ta bết khùng khiếp, chẳng biết đã mấy ngày không gội. Để tớ nói cho mà nghe, tớ thấy cậu ta tháo khẩu trang ra rồi, có khi là vì không muốn để người khác thấy khuôn mặt không cạo râu của mình đấy.”

Hà Tín Gia đột nhiên dừng chân.

Cậu đứng yên tại chỗ nhìn bóng dáng của hai người đi trước, dũng khí biến đâu hết mất tăm.

Hà Tín Gia lùi về phía sau, không đi theo họ nữa mà quay về khu chung cư.

Không sao đâu, cậu nghĩ.

Lần sau cậu lại tới, tắm rửa sạch sẽ cho tóc tai gọn gàng, tháo khẩu trang ra thì cô ấy cũng sẽ không nhận ra được người hôm nay là cậu.

Thật sự không sao mà. Hà Tín Gia an ủi chính mình.

Cậu về nhà, trong phòng không có bật đèn, chỉ phòng tắm có ánh sáng.

Hà Tín Gia nhìn Trần Bạch Phồn đứng dưới ánh sáng, khó hiểu bật điện lên: “Anh làm gì thế? Sợ chết đi được.”

Tâm trạng Hà Tín Gia không tốt lắm nên không nghe lời Trần Bạch Phồn nói, cũng quên luôn hôm nay vì khó chịu nên mình mới ra ngoài. Cậu tùy tiện ném cặp lên sô pha, ý nghĩ duy nhất chính là: “Em đi tắm đây.”

“Em không bình thường chút nào.” Đột nhiên Trần Bạch Phồn nói thế.

“Gì cơ.”

“Hôm kia em mới tắm mà.”

Những lời này làm Hà Tín Gia nhớ lại chuyện hôm nay, những lời tự an ủi lúc nãy của cậu biến mất tăm, cậu lập tức xù lông: “Phòng anh trang trí xong rồi đúng không? Mau dọn đi chứ, còn muốn ở lại nhà em thêm bao lâu nữa hả.”

Đang mùa đông, một hai ngày không tắm thì lạ lắm à?

Chẳng qua cậu không tắm bốn năm ngày thôi, tại sao trời lạnh thế mà lại phải tắm hàng ngày chứ.

Tất cả là tại Trần Bạch Phồn, nếu không phải Trần Bạch Phồn thì cậu cũng sẽ không ra ngoài.

Cũng sẽ không để cô gặp mình trong bộ dạng đấy.

Nhưng, nếu không thì sẽ không được gặp cô.

Thôi được rồi, không trách anh ấy được.

Tại mình cả thôi.

Đời này chẳng có mấy chuyện làm Hà Tín Gia hối hận, cho dù có, thì cũng đã sớm bị cậu quên sạch.

Chỉ có một việc, làm cậu canh cánh trong lòng, đến tận giờ vẫn biết vậy thà chẳng làm.

—— Lần đầu gặp mặt cô ấy, cậu không tắm rửa.

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 53: Hà Tín Gia X Giang Nhĩ (2)

Lúc học năm nhất Hà Tín Gia đã cầm giấy chứng nhận thức tập, học năm hai đã đi tham gia một trận thi đấu về sáng tạo công nghệ thông tin với nhóm bạn cùng phòng, sau khi giành được giải nhất ——

Cậu đi viết tiểu thuyết.

Cho nên tới năm tư đại học, trong lúc bạn bè xung quanh đang bôn ba vì chuyện thực tập thì cậu lẳng lẳng về Bạc Thành mua một căn hộ, bắt đầu sống cuộc sống của một tiểu thuyết gia.

Lúc đầu trông cậu cũng sẽ không lôi thôi như thế.

Ít nhất là khi nào rảnh rỗi sẽ tìm bạn bè đi đánh cầu hoặc ăn bữa cơm.

Nhưng dần dần, một mình cậu cứ ru rú trong nhà, không có người nói chuyện với cậu, không giao lưu nên năng lực xã giao cũng kém dần đi.

Sau đó nữa, có một ngày Hà Tín Gia bị bạn đăng ảnh lên mạng. May mà cậu phát hiện sớm, để người bạn kia xóa ảnh đi nên cũng không có ảnh hưởng gì lớn.

Nhưng vì vậy mà Hà Tín Gia cũng không muốn bước ra ngoài nữa.

Cứ lâu lâu mẹ cậu sẽ tới đây một chuyến, lúc bà biết cậu sống cuộc sống không biết ngày đêm ra sao thì điên tiết đến mức suýt nữa đánh con trai tại chỗ, bà đưa ra ý tưởng muốn dọn tới đây sống cùng cậu.

Hà Tín Gia tìm đủ cách ngăn cản, đến lúc suýt nữa bị mẹ táng đến hấp hối rồi mới đổi được thành quả là cậu họ cậu tới ở chung.

*

Lúc đầu, cậu và Trần Bạch Phồn giao lưu là kiểu này ——

“Sao em không ra ngoài bao giờ vậy?”

“Bởi vì có người đăng ảnh của em lên mạng.”

“Anh đang hỏi sao em không ra ngoài cơ mà.”

“Bởi vì có người đăng ảnh của em lên mạng.”

“...”

“...”

Hà Tín Gia khuyết thiếu cơ hội giao lưu với người khác nên khi trả lời người khác sẽ không nghĩ ngợi gì nhiều, cứ thế mà trả lời thôi.

Trần Bạch Phồn được cô dặn dò thì cố nén xúc động đập cho cậu một trận, anh thỏa hiệp rồi chủ động hỏi: “Đăng ảnh lên mạng với ra ngoài thì liên quan gì đến nhau, với cả em đã xóa cái ảnh kia rồi mà?”

“Em rất nổi tiếng.”

“... Há?”

“Em rất nổi tiếng, nếu bị nhận ra thì sẽ có nhiều người tới xin chữ ký lắm.”

“...” Trần Bạch Phồn đập cửa đi ra.

Sau đó, khi ở chung với Trần Bạch Phồn lâu thêm thì trạng thái của Hà Tín Gia cũng bình thường hơn một chút, dù sao thì có một người ở cạnh cũng tốt hơn lúc ban đầu rất nhiều.

Nhưng cậu vẫn không sửa được tật xấu ghét tắm rửa và bữa bộn của mình.

*

Cho tới lúc này, chàng trai ghét tắm rửa, cảm thấy mình nổi tiếng đến mức shipper tới cũng phải đeo mặt nạ kia đã mất hơn một tiếng để tắm rửa, cậu tới hiệu tóc cắt đầu đình, thay áo khoác màu ấm và quần jeans sẫm màu, không đeo khẩu trang nữa mà chỉ đeo một chiếc túi đựng máy tính bên ra ngoài.

Hà Tín Gia vào tiệm trà sữa kia, cậu để túi ở chỗ mình ngồi hôm qua rồi đi đến trước quầy.

Người phục vụ ở quầy không phải người mà cậu nhớ làm Hà Tín Gia hơi thất vọng, cậu nhanh chóng gọi thức uống rồi về chỗ cũ ngồi.

Hà Tín Gia chờ tới 6 giờ chiều cũng chưa thấy Giang Nhĩ đâu.

Cậu nhìn bầu trời đang tối dần bên ngoài thì thở dài, sau khi dọn dẹp đồ đạc xong thì tới quầy hỏi phục vụ: “Xin chào, cho tôi hỏi chỗ này còn thuê nhân viên làm việc part-time không?”

Cô bé trước quầy ngẩng đầu lên nhìn cậu, tò mò hỏi: “Anh cũng là học sinh trường đại học Bạc Thành ạ?”

Hà Tín Gia cười không nói gì, cậu tỏ ra cam chịu.

“Nếu không anh cho số đi ạ, em cũng không biết còn thiếu người không nữa.” Cô bé đó có vẻ rất hứng thú, hiển nhiên rất mong cậu sẽ tới

làm, “Giờ này chủ tiệm không ở đây ạ.”

Hà Tín Gia mím môi, cậu không cho số mà hỏi tiếp: “Nhân viên ở đây đều làm việc part-time à? Không có nhân viên chính thức sao?”

“Chủ yếu là thế ạ, vì thuê sinh viên rẻ mà.”

Hà Tín Gia tỏ ra đã hiểu, cậu lùi về sau rồi nói: “Cảm ơn.”

Sau đó bèn quay ra cửa.

Cô bé đứng trước quầy kia rất tùy ý, dường như cũng không quan tâm cậu có nghe được hay không bèn nói với một nữ sinh đứng cạnh: “Ôi ôi ôi anh kia đẹp trai quá!! Có phải là anh ấy muốn tới chỗ chúng ta làm thêm không?”

Hà Tín Gia nghe thấy thế thì duỗi tay sờ sờ đầu đỉnh của mình, hơi đau tay một chút. Cậu khẽ cười, tỏ ra hơi thẹn thùng, khoe miệng cong cong.

Quả nhiên cậu vẫn có mị lực mà.

Chỉ cần tắm rửa, cạo râu, cắt tóc là thành chàng đẹp trai đẳng cấp luôn.

Dù sao thì cũng không xấu bằng hôm qua được.

Hà Tín Gia bước ra ngoài, cậu nhìn khuôn mặt của mình trên kính thì đột nhiên dừng chân. Nghĩ ngợi một lát bèn lấy điện thoại ra, video call với mẹ.

Mẹ Hà có vẻ rất ngạc nhiên: “Bọn bắt cóc đấy à?”

“...” Hà Tín Gia chào bà, “Mẹ.”

Mẹ Hà vẫn không để lời cậu vào tai: “Con trai tôi giàu hơn tôi nhiều, khỏi đòi tiền tôi.”

Thái dương Hà Tín Gia giật giật, cậu quyết định nói theo ý mình: “Mẹ, cảm ơn mẹ.”

Mẹ Hà sửng sốt.

Hà Tín Gia bổ sung: “Cảm ơn mẹ đã sinh con ra với một khuôn mặt đẹp trai thế này.”

Mẹ Hà: “...”

*

Ngày hôm sau, Hà Tín Gia vừa vừa đến tiệm trà sữa đã thấy Giang Nhĩ đứng trước quầy.

Cô cắt mái tóc dài qua eo ngắn lại một chút rồi buộc tóc đuôi sam. Giang Nhĩ mặc một chiếc áo lông màu vàng nhạt tôn lên khí chất vừa điềm tĩnh vừa trong sáng của cô.

Lúc này có không ít người đang đặt đơn hàng, có một nam sinh đang đứng trước quầy nói chuyện với Giang Nhĩ, cô có vẻ không biết cách ứng phó với tình huống này lắm nên chỉ có thể mỉm cười coi như đáp lại.

Hà Tín Gia để đồ ở chỗ cũ rồi ngồi xuống. Cậu cúi đầu, môi mím chặt, không biết đang nghĩ gì.

Nếu tự nhiên đi lên xin số thì không ổn lắm.

Cậu nhìn sang thì thấy tuy rằng Giang Nhĩ đang cười nhưng vẻ mặt rất miễn cưỡng, trông có vẻ không thoải mái lắm. May mà một phục vụ khác đứng cạnh giúp đỡ, bảo cô ấy đi làm chút đồ uống.

Giang Nhĩ thở phào nhẹ nhõm.

Chờ tới khi ít người gọi đồ uống hơn, Giang Nhĩ lại bắt đầu nhận hóa đơn thì Hà Tín Gia mới đứng dậy đi tới. Cậu xỏ tay vào túi áo, đầu hơi hơi cúi xuống dưới, vẻ mặt vì căng thẳng mà cứng lại.

Nếu cậu vẫn gọi một ly trà sữa uyên ương như cũ thì có khi nào sẽ bị cô nhận ra là người đàn ông lồi thối lúc trước không nhỉ.

Tiểu thuyết toàn viết thế còn gì?

Kể cả nam chính biến thành một con chó thì nữ chính cũng sẽ không hiểu sao cảm thấy quen quen.

Bây giờ cậu đã khác với hôm đó nhiều rồi, chỉ cần đừng làm chuyện như trước là được mà.

Chẳng mấy chốc đã tới phiên Hà Tín Gia.

Giang Nhĩ nhìn cậu, cô cười dịu dàng, rõ ràng không hề nhớ tới chuyện lần trước, giọng cô vừa mềm mại vừa dịu dàng: “Xin chào, anh cần gì ạ?”

Hà Tín Gia sờ sờ mũi, cậu nhếch môi chăm chú nhìn menu, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên, nghiêm túc hỏi cô: “Chỗ các có đồ uống nào đặc sắc nhất vậy?”

Giang Nhĩ sừng sốt một lát mới căng thẳng nói: “A, chỗ chúng tôi có trà sữa trân châu khá nổi tiếng, anh có thể xem cái ——”

Thật ra Hà Tín Gia đang rất căng thẳng, cậu thấy mình nói thế cũng làm cô căng thẳng theo thì cực kì âu sầu, chỉ muốn mau mau kết thúc cuộc đối thoại này bèn nói theo bản năng: “Cho tôi một ly trà sữa trân châu không.”

Giang Nhĩ: “...”

Cô hơi sững sốt, dường như không biết phải trả lời thế nào, lúc sức tỉnh bèn nói với cậu một câu “Xin hãy chờ chút”, rồi quay đầu hỏi một người khác: “Chị ơi, có khách gọi trà sữa trân châu không ạ.”

“Hả, làm gì có cái đó!”

Giang Nhĩ lập tức quay đầu lại, cô căng thẳng nói: “Không gọi được đâu ạ.”

“...” Hà Tín Gia xấu hổ gãi đầu, cậu cúi đầu nhìn thực đơn rồi nói: “Vây một ly trà sữa matcha đi.”

Giang Nhân có vẻ hơi buồn cười, cô hơi mím môi lại, nói khẽ: “Còn cần gì nữa không ạ?”

“Không.”

Hà Tín Gia nhận lấy hóa đơn và chuông phục vụ từ cô rồi quay lại chỗ ngồi.

Cậu mở máy tính ra, nhìn folder còn trống thì đột nhiên quay đầu nhìn về phía Giang Nhĩ.

Cô vẫn đang cười, gương mặt ửng đỏ, đôi mắt lấp lánh ánh sáng, cực kì xinh đẹp.

Hà Tín Gia đã viết về rất nhiều kiểu nữ chính, nhưng chưa từng viết về kiểu như cô.

Hương nội, lúc nói chuyện với người khác sẽ hạ giọng, hơi chút là đỏ mặt, nói chuyện với người khác phải thì sẽ trở nên lúng túng, lúc cười lộ lên thì lại xinh đẹp lạ lùng...

Giống một con hamster nhỏ, nhát gan, lúc ăn gì cũng rất cẩn thận.

Đúng lúc chuông phục vụ vang lên.

Hà Tín Gia hồi thần, cậu đứng dậy đến trước quầy lấy đồ uống. Giang Nhĩ để khay ở trước mặt cậu, cô cong môi: “Trà sữa matcha của anh đây ạ.”

Lúc mắt hai người chạm phải nhau, cô vẫn nhìn qua chỗ khác như cũ.

Hà Tín Gia sụp mí mắt, khuôn mặt cậu ửng đỏ: “Cảm ơn.”

Sau đó cậu bèn về chỗ ngồi.

Giang Nhĩ đứng yên lặng nhìn theo bóng cậu, cô có vẻ hơi thất thần.

Nữ sinh đứng cạnh huých cô, cô ấy cười: “Chàng trai này hôm qua cũng đến đây, còn hỏi chị chỗ này có thuê thêm nhân viên không, đẹp trai nhỉ, hay là mình xin số anh ta đi?”

Mặt Giang Nhĩ đỏ bừng, cô khó khăn hỏi: “Xin, xin số làm gì ạ?”

“Kết bạn thôi.”

Giang Nhĩ nghiêm túc lắc đầu: “Không được đâu.”

“...”

Cô ngoan ngoãn đáp: “Không thể tùy tiện xin số của người khác được.”

Nữ sinh đó nhìn không được bèn xoa đầu cô, nói tiếp: “Ha ha, nhưng mà chàng trai kia đúng là ngốc ngốc kiểu đáng yêu thật, cái gì mà một ly trà sữa trân châu không chứ... Ừm, lúc đỏ mặt dễ thương nhỉ.”

Giang Nhĩ nghe vậy thì nhớ lại lúc cậu xấu hổ.

Môi hơi gương lên làm lộ ra hàm răng trắng ngà, ngơ ngác sờ sờ đầu.

Giống một cậu bé to xác.

Đễ tính, đơn giản, đáng yêu.

Giang Nhĩ đột nhiên hỏi: “Hôm qua anh ấy cũng đến đây ạ?”

“Đúng thế, ngồi chờ cả chiều.”

“Cũng ngồi chỗ kia sao?”

“Ừ”

Giang Nhĩ nhìn Hà Tín Gia đang nhìn máy tính, từ từ nhớ lại người đàn ông đeo khẩu trang bữa nọ.

Máy tính cùng cỡ, dáng người quen thuộc... Ngay cả đôi mắt cũng rất quen.

Bất kể là hình tượng nào thì đều khiến cô rất có thiện cảm.

“Cậu ấy có tới nữa không?” Giang Nhĩ lẩm bẩm.

Nữ sinh đứng cạnh không nghe rõ lời của cô nên chỉ à một tiếng.

Ngay sau đó, Giang Nhĩ bỗng nhiên cầm ống hút tới chỗ Hà Tín Gia.

Tại cô nóng lên, cô đứng cạnh Hà Tín Gia, nói nhỏ: “Hình như lúc này tôi không đưa ống hút cho anh, của anh đây ạ.”

Hà Tín Gia sửng sốt, cậu nhìn ống hút cắm ở ly của mình thì nhất thời không biết phản ứng ra sao.

Hiển nhiên là Giang Nhĩ cũng thấy nên cô xấu hổ ho khan, lùi về sau: “Tôi, tôi nhớ lầm thì phải.”

Thấy cô có vẻ ngượng thì Hà Tín Gia lập tức giơ tay lên, cậu nói rất tự nhiên, “Cảm ơn, đúng là tôi thích dùng hai chiếc ống hút.”

Giang Nhĩ giơ tay đưa ống hút cho cậu theo bản năng, lần này cô nhìn vào mắt cậu ba giây mới chuyển qua chỗ khác, chưa kịp nghĩ ngợi gì đã chạy về chỗ quầy.

Hà Tín Gia nhìn theo bóng dáng cô thì nhin không được mà bật cười.

Lần này cậu biểu hiện cũng không tệ đúng không, dường như đã khiến cô ấy có chút thiện cảm rồi.

Không cần dùng kinh nghiệm viết truyện, không cần dùng bất cứ cách thức không tốt nào cả.

Chỉ cần mỗi ngày đều xuất hiện trước mặt cô thế này thôi, thì sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày cô có ấn tượng với cậu.

Rồi họ sẽ nói chuyện, sẽ trao đổi số.

Sau đó nữa.

Cậu sẽ kể cho cô nghe về mình, từng chút từng chút một.

(Hết ngoại truyện về Hà Giang.)

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 54: Anh Nghi Ngờ Đây Là Di Truyền

1.

Sau khi hai người kết hôn, cuối cùng An Nhu cũng có sự tự giác khi đã gả cho người ta. Vì muốn giảm áp lực cho Trần Bạch Phồn nên cô chuẩn bị thực thi chuyện mình đã nghĩ rất lâu rồi nhưng chưa làm.

An Nhu muốn học nấu ăn, nói vậy thì sau khi Trần Bạch Phồn về nhà cũng sẽ không cần nấu mà có thể ăn luôn. Cô nghĩ mình chỉ làm mấy món đơn giản thôi nên cũng không đi học nấu ăn mà chỉ lên mạng nhìn qua thực đơn rồi ra ngoài mua một đồng nguyên liệu.

Hôm nay, sau khi An Nhu ngủ trưa dậy thì nhanh một tin qua WeChat cho Trần Bạch Phồn, cô phấn khởi nói: Hôm nay để em nấu bữa tối cho anh! 😊

Sau đó, cô bèn cầm điện thoại vào bếp bật video lên để mân mê một lát.

Cô cho gia vị như trong thực đơn, sau khi xong xuôi thì nhìn gas bếp chăm chăm hồi lâu nhưng mãi vẫn chẳng thấy có gì xảy ra.

Cô liếc điện thoại, đúng lúc thấy Trần Bạch Phồn trả lời: Bữa tối nào cơ?

An Nhu đáp: Thì bữa tối nay chứ sao.

Trần Bạch Phồn: Em nấu cho anh ăn á?

An Nhu: Mới nãy em hẳn nói sẽ nấu bữa tối mà.

Trần Bạch Phồn dường như bị chiều mà sợ: Oa!!!!!!!!!!!!

An Nhu: “...”

An Nhu:... Gì đây?

Trần Bạch Phồn: Vợ à

Trần Bạch Phồn: Em thật là chăm.

Trần Bạch Phồn: Oa! Nhu Nhu nấu bữa tối cho anh ($\cong \nabla \cong$)/

Chẳng mấy chốc anh đã nói sang chuyện khác.

Trần Bạch Phồn: Nhưng tốt nhất là chờ anh về đứng xem em làm nhé.

Trần Bạch Phồn: Nếu không thì anh không yên tâm lắm đâu.

An Nhu đọc được những lời này thì cảm giác bị khinh bỉ bèn hừ nhẹ một tiếng. Chút bần thần lúc nãy biến đâu mất tăm, cô lập tức mở vung ra, cho thêm ít dầu vào nồi.

Chờ đến khi dầu sôi thì An Nhu nhớ tới hành động lúc bình thường của Trần Bạch Phồn bèn tùy ý bỏ thịt đã được ướp vào trong.

Chảo dầu lập tức phát ra tiếng vang lộp bộp, mỡ bắn ra bên ngoài. An Nhu hoảng sợ kêu lên, sau đó cô đậy vung lại.

Cô đứng yên tại chỗ suy tư vài phút về thu nhập cá nhân hiện tại của mình, sau đó hẳn cho Trần Bạch Phồn một tin: Anh có thấy đi làm về còn phải nấu cơm vất vả không?

Trần Bạch Phồn ở màn hình bên kia hơi nhướng mày, mắt anh sáng lấp lánh, cong môi, tâm trạng vui mừng cuộn trào trong lòng.

Hình như càng ngày An Nhu càng thích anh rồi, cô còn sợ anh thấy vất vả mà đi học nấu ăn nữa.

Ánh mắt của anh trở nên dịu dàng vô cùng, anh từ từ gõ ba chữ “Không vất vả”, còn chưa kịp nhả qua đã đọc được tin nhắn An Nhu mới gửi tới: Nếu không anh từ chức đi, rồi về nhà chỉ nấu cơm thôi.

An Nhu: Em nuôi nổi anh.

Trần Bạch Phồn: “...”

2.

Lần này An Nhu nói muốn học nấu ăn cũng không phải đột nhiên có hứng. Sau đấy, mỗi lần Trần Bạch Phồn nấu ăn trong phòng bếp thì cô sẽ đứng cạnh hỏi này hỏi nọ trông rất hiểu học.

Cô muốn học, anh cũng bằng lòng dạy.

Thái rau cũng cầm tay dạy, thêm gia vị cũng cầm tay dạy, ngay cả khi An Nhu cầm muối xào rau anh cũng cầm tay cô luôn.

Cái gì cũng thế, đến cuối cùng, mọi chuyện từ từ biến thành Trần Bạch Phồn ôm An Nhu lên bàn ăn, nâng ót cô lên từ từ gặm môi An Nhu.

An Nhu bị anh hôn một lát bèn đẩy anh ra, cô cau mày hỏi: “Học nấu ăn cơ mà?”

Trần Bạch Phồn vẫn còn muốn hôn, anh hùng hèn đáp: “Anh phải thu học phí đã chứ.”

An Nhu không vui chút nào: “Em học nấu ăn với anh mà anh còn thu học phí của em, sao lại tị nạnh vậy chứ.”

Trần Bạch Phồn hơi liếc cô, anh tiếp tục hôn, hàm hồ nói: “Trước khi kết hôn em chả biết anh là một người hay tính toán chi li rồi còn gì?”

“...”

Trần Bạch Phồn sờ eo cô, anh thở hỗn hển, khẽ mắng, “An Nhu đáng ghét.”

An Nhu vừa bị anh hôn đến nỗi không thở nổi, đột nhiên lại bị mắng thì trợn trong mắt, tỏ ra không thể tin nổi.

Sau đó, Trần Bạch Phồn ôm cô xuống dưới và lẩm bẫm: “Em mới tị nạnh ấy.”

“Gì cơ?”

Giọng Trần Bạch Phồn trầm trầm, cứ như đang rất tủi thân: “Hôn chút thôi đã thế rồi.”

Tuy rằng anh thế này đã lừa An Nhu rất nhiều lần rồi nhưng không hiểu sao lần nào cô thấy anh như vậy thì sẽ lại cảm thấy áy náy: “... Giờ mình đang nấu cơm mà?”

Trần Bạch Phồn ngược mắt nhìn cô, hững hờ nói: “Nếu em đã nói thế rồi, thì tuy hơi mất mặt nhưng anh cũng sẽ không nói dối.”

An Nhu ngơ ngác hỏi: “Hả?”

“Lúc anh học cấp ba có nickname.” Trần Bạch Phồn gằn từng chữ một, “Gọi là cơm trắng.”

“Thế thì sao ——”

“Em muốn nấu cơm đấy thôi?” Trần Bạch Phồn ngắt lời cô, anh giơ tay lên, từ từ cởi cúc áo ra, tỏ ra trông mong vô cùng.

“—— đến đây đi.”

An Nhu: “...”

3.

Sau khi hai người kết hôn cũng không dùng ba con sói nữa, nên sau ba tháng An Nhu đã mang thai.

Hôm hai người về từ bệnh viện, Trần Bạch Phồn và An Nhu ngồi ở sofa phòng khách.

Anh dánh vào người An Nhu, tựa đầu vào đùi cô, anh nhìn chăm chăm chiếc bụng còn chưa to lên của cô rồi đột nhiên nói: “Hy vọng là con gái.”

An Nhu cho rằng anh kỳ thị giới tính bèn chỉ trích: “Sao anh lại nói thế hả, chẳng lẽ là con trai thì anh không thích à? Em sẽ chiều thẳng bé lên trời cho anh xem.”

“Haiz——” Trần Bạch Phồn không cãi nhau với cô mà chỉ than dài ngở ngẩn.

An Nhu chớp chớp mắt, cô xoa đầu anh: “Sao vậy?”

“Hồi còn nhỏ anh béo lắm.” Đột nhiên anh lại nhắc tới chuyện này.

“Thế thì sao?”

“Ba anh hồi nhỏ cũng béo.”

“...”

“Nhưng cô anh thì không.”

“...”

“Anh nghi ngờ đấy là di truyền.” Trần Bạch Phồn nghĩ ngợi một lát bèn bổ sung, “Chỉ di truyền cho con trai.”

“...” An Nhu phồng má, “Có khi con gái anh cũng lùn như em đấy.”

“Không thể nào, bố con bé 185 cm mà.”

Thấy vẻ mặt An Nhu trở nên nặng nề thì Trần Bạch Phồn lập tức hăng giọng: “Với cả em đừng có nói vợ anh lùn, cô ấy không giận thì anh cũng giận đó.”

Vẻ mặt An Nhu tươi tỉnh hơn hẳn.

Trần Bạch Phồn ôm lấy eo cô, anh cọ cọ mặt vào bụng An Nhu.

“An Nhu à.”

“Sao thế?”

Trần Bạch Phồn ngồi thẳng lên, anh nhìn cô chăm chăm rồi nghiêm túc nói: “Dù con mình là nam hay nữ thì anh cũng thích.”

Thấy anh nghiêm túc vậy thì An Nhu hơi cảm động, cô cười, “Vâng.”

Trần Bạch Phồn vẫn rất nghiêm túc: “Nên em khỏi phải yêu con.”

Nụ cười của An Nhu cứng lại.

Vẻ mặt của Trần Bạch Phồn rất kiêu ngạo: “An Nhu chỉ được yêu anh, một mình anh thôi.”

An Nhu: “... Anh ra chỗ khác ngay, em không muốn đánh anh.”

4.

Lúc An Nhu có thai thì phản ứng rất kịch liệt, đôi khi sẽ nôn mửa rất lâu. Tuy rằng nhờ Trần Bạch Phồn chăm sóc mà cô cũng cảm thấy đỡ khó chịu hơn, nhưng vì anh tử tế như thế nên cô càng ngày càng nóng nảy.

Tuy thế, anh cứ như không biết giận vậy, cho dù cô làm ầm làm ỹ thế nào cũng vẫn sẽ kiên nhẫn hỏi cô có sao không, muốn ăn gì, không thoải mái ở đâu.

Một buổi tối nào đó An Nhu nằm trong ngực anh, cô đột nhiên nói nhỏ: “Xin lỗi anh, dạo này em khó tính quá.”

Nghe thấy giọng cô hơi nghẹn ngào thì Trần Bạch Phồn mở mắt ra, anh chạm vào hốc mắt đỏ ửng của cô rồi thở dài: “Ngốc.”

An Nhu không nói gì.

Trần Bạch Phồn cọ cọ chóp mũi vào trán cô: “Em làm thế anh sẽ thấy dễ chịu hơn.”

An Nhu nghe vậy thì ngược mắt nhìn anh, trông có vẻ khó hiểu.

“Lúc nào em cũng chiều anh,” Trần Bạch Phồn tỏ ra áy náy, “Cuối cùng thì lúc sinh con em vẫn phải chịu đau, xin lỗi em.”

“...” An Nhu mím môi, tâm trạng vốn đang buồn rầu của cô tan biến, cô nhin không được bèn bật cười, “Đồ hâm.”

5.

Nửa đêm, An Nhu mơ thấy ác mộng nên giật mình tỉnh giấc.

Cô cũng không nhớ rõ mình mơ thấy gì nữa, chỉ cảm thấy ngột thở thôi.

An Nhu quay đầu lại thì thấy Trần Bạch Phồn nằm cạnh đang ngủ rất ngon, cô càng thêm bực bèn gọi anh dậy không chút áy náy: “Anh mau dậy đi.”

Trần Bạch Phồn từ từ mở mắt ra, giọng anh khàn khàn: “Sao thế?”

An Nhu thành thật nói: “Tâm trạng em không tốt, muốn nói chuyện phiếm với anh.”

Trần Bạch Phồn ừ một tiếng, anh ngoan ngoãn ngồi dậy, nhưng dường như anh vẫn còn buồn ngủ nên trông mơ mơ màng màng: “Để anh đi rửa mặt đã.”

“Sao anh có thể như vậy chứ, em cũng không buồn ngủ thì sao anh dám buồn ngủ hả!”

“...” Trần Bạch Phồn không thể cãi lại.

An Nhu thấy anh không nói gì thì càng bực, cô không cần thận đạ phải chỗ đó của anh. Trần Bạch Phồn rên lên, thế là anh tỉnh hẳn, cứ thế nhìn cô chăm chăm.

An Nhu đột nhiên thấy hơi chột dạ, cô khó khăn nói: “Em, em không...”

Trần Bạch Phồn miễn cưỡng mỉm cười, anh khoan dung nói: “Không sao, anh không đau. Sao em lại không vui? Mơ thấy ác mộng à?”

Hai người hàn huyên một lát, An Nhu dần dần chìm vào giấc ngủ.

*

Ngày hôm sau Trần Bạch Phồn được nghỉ làm, lúc An Nhu tỉnh dậy thì anh đã dậy chuẩn bị bữa sáng từ lâu.

An Nhu ngồi thẳng dậy, cô mơ mơ màng màng ngáp dài ngáp ngắn, đột nhiên thấy điện thoại của Trần Bạch Phồn trên tủ đầu giường, màn hình điện thoại sáng lên, bên trên là thanh tìm kiếm của web.

An Nhu tò mò cầm lấy nhìn.

Vừa nhìn đã thấy dòng chữ trên đó ——

【 Lúc vợ mang thai tôi hay bị cô ấy đánh, tôi phải làm gì đây? 】

An Nhu: “...”

THỨC ĂN TRONG NỒI, EM TRONG CHĂN

Trúc Dĩ

dtv-ebook.com

Chương 55: Tốt Quá

6.

An Nhu lập tức tỉnh táo lại, cô nhìn cậu kia thêm vài lần rồi cười lạnh, từ từ đứng dậy, ngay cả dép cũng không thèm xỏ mà cứ thế đi chân trần ra ngoài phòng khách.

Đúng lúc Trần Bạch Phồn bưng cháo mới nấu xong để lên bàn, anh hơi liếc thấy bóng dáng cô bèn quay ra nhìn, cuối cùng dừng ở đôi chân trần của cô.

Anh lập tức đến chỗ An Nhu, hơi hơi tặc lưỡi rồi ôm cô lên, cau mày nói: “Anh đã nói em nhớ phải xỏ dép mà.”

An Nhu giơ tay bẹo má anh, không hề để lời anh vào tai: “Nội dung trên thanh tìm kiếm anh cố tình để cho em xem đúng không?”

Trần Bạch Phồn im lặng nhìn cô mà không trả lời.

Thầm nghĩ: Trước kia em cũng không nỡ vạch trần anh.

An Nhu bắt đầu dùng sức: “Sao anh không nói gì hả?”

Cuối cùng anh cũng mở miệng, do bị cô bẹo má nên giọng hơi hàm hồ, anh tỏ ra không hiểu: “Thanh tìm kiếm nào cơ?”

Trần Bạch Phồn đặt cô trên giường, lấy một đôi tất từ trong tủ ra xỏ vào cho cô. An Nhu mở điện thoại của anh bằng vân tay rồi giờ lên.

Trần Bạch Phồn liếc màn hình, anh nhanh chóng cúi đầu xỏ tất nốt chân còn lại cho cô, khi lấy lại bình tĩnh rồi thì bắt đầu vừa ăn cắp vừa la làng: “Sao em lại nghịch điện thoại của anh?”

An Nhu dúm đầu anh: “Anh đừng giả vờ, em thấy anh cài đặt duy trì thời gian chờ màn hình rồi.”

“...” Anh hừ nhẹ một tiếng.

An Nhu thấy thế thì chớp mắt, cô hỏi: “Anh giận đấy à?”

Thấy giọng cô cũng mềm đi thì Trần Bạch Phồn im lặng một lát mới từ từ mở miệng.

“Thật ra, với chuyện em thượng cẳng chân hạ cẳng tay với anh——” anh cố tình nhấn mạnh đoạn “thượng cẳng chân hạ cẳng tay”.

An Nhu: “...”

“Anh vẫn còn chấp nhận được.” Đôi mắt Trần Bạch Phồn dưới ánh nắng hình như ươn ướt, anh ngồi xổm trước mặt cô trông rất ngoan: “Nhưng hôm qua em đá vào chỗ đó của anh.”

Anh nói tới đây thì dừng lại nhìn cô chăm chăm.

“Thứ lỗi cho anh, anh không chịu nổi.”

“...”

An Nhu ngồi nghĩ lại xem hôm qua mình đã đá vào chỗ nào rồi cầm tay anh đặt lên bụng mình, cô an ủi anh: “Không sao nha, mình có con rồi mà.”

Ý là, cái chỗ kia của anh cũng hỏng cũng chả sao.

Trần Bạch Phồn: “...”

Hóa ra anh chỉ là công cụ để nối đôi tông đường thôi ư.

Trần Bạch Phồn yên lặng xỏ dép cho cô rồi chán nản nói: “Em rửa mặt đi rồi còn ăn sáng.”

An Nhu sờ tay anh: “Anh rửa cho em.”

... Ồ, anh còn là hầu gái của cô nữa.

Trần Bạch Phồn hầu hạ cô như đại gia, anh ôm cô tới phòng vệ sinh rồi để cô ngồi cạnh bồn rửa mặt, sau đó chuẩn bị bàn chải đánh răng xong xuôi mới để An Nhu tự đánh.

Cứ chút chút lại bắt đầu nhắc cô tới lúc đối bên rồi, cuối cùng thì bảo cô mau súc miệng đi.

Trần Bạch Phồn giặt khăn lông bằng nước ấm, anh vừa lau mặt cho cô vừa nói: “Sao càng ngày càng giống trẻ con thế nhỉ.”

An Nhu được rửa mặt sạch sẽ ôm lấy mặt Trần Bạch Phồn rồi hôn anh. Cô nghiêm túc nói: “Trần Bạch Phồn, bây giờ anh tốt với em như thế thì sau này em sẽ tốt với anh gấp đôi.”

Trần Bạch Phồn tỏ ra sững sốt, anh nhếch miệng, hừ một tiếng thật nhẹ: “Ừ.”

“Anh đã tìm được đáp án cho vấn đề đấy chưa?” Đột nhiên An Nhu hỏi thế.

Thực tế Trần Bạch Phồn chỉ muốn dùng cách khéo léo để cô quan tâm mình thôi nên cũng không hề để ý tới đáp án: “Anh không biết.”

An Nhu lặp lại: “Lúc vợ mang thai tôi hay bị cô ấy đánh, tôi phải làm gì đây?”

Trần Bạch Phồn nhướn mày, ý bảo cô nói tiếp.

An Nhu nghiêng đầu, cô gằn giọng: “Nhìn.”

Trần Bạch Phồn “...”

7.

Dường như Trần Bạch Phồn thực sự rất muốn có con gái.

Lúc đầu mỗi lần anh nói về con trước mặt An Nhu thì đều là: “Con gái anh... Con gái anh...”

Tới tận một lần anh bị An Nhu mắng cho một trận mới đổi thành “Con của chúng ta”, nhưng khi nói chuyện với người khác thì vẫn sẽ nói “Con gái tôi” như cũ.

Không may là, An Nhu vẫn sinh con trai.

Hôm An Nhu về từ bệnh viện, nửa đêm cô khát nước nên lười biếng mở mắt ra.

Ánh trăng chiếu vào trong phòng, An Nhu chỉ cần liếc mắt đã thấy Trần Bạch Phồn nghiêm túc ngồi cạnh mình, anh ngồi giữa căn phòng u ám theo kiểu thế này trông kinh dị cực kỳ.

Từ chỗ An Nhu chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt của anh, tuy không tỏ vẻ gì nhưng không hiểu sao lại thấy có chút thương cảm.

Cha mẹ hai người đều muốn tới chăm sóc An Nhu và bé con, nhưng vì phòng nhỏ, không ở nhiều người được nên chỉ có mẹ An và mẹ Trần ở lại.

Hôm nay bé con ngủ với bà ngoại và bà nội, bây giờ trong phòng cũng chỉ có mình bọn họ

“...” Cô sợ tới mức suýt nữa đá anh, “Anh muốn dọa chết em đúng không.”

Trần Bạch Phồn thấy An Nhu đã tỉnh thì thò qua cọ cọ vào đầu cô, “Vợ à.”

An Nhu còn muốn uống nước nên đẩy đẩy ngực anh: “Rót cho em chén nước.”

“Ồ.” Anh tung ta tung tăng bò dậy, ra phòng khách rót cho cô chén nước ấm.

An Nhu uống xong nước thì nằm lại giường, cô mới nhắm mắt lại đã bắt đầu buồn ngủ nhưng vẫn nghĩ đến chuyện đêm rồi mà anh còn chưa ngủ: “Sao anh không ngủ?”

Trần Bạch Phồn nằm cạnh cô nói nhỏ: “An Nhu, lỡ như Đoàn Đoàn béo thì sao?”

Đoàn Đoàn là nickname của bé con.

An Nhu lười biếng nói, “Béo thì béo thôi, trẻ con béo chút mới đáng yêu.”

“Mấy tháng nữa,” Giọng Trần Bạch Phồn rất nhẹ, nghe thảng thốt như đang nhớ về chuyện cũ, “Nó sẽ bắt đầu phồng lên với tốc độ đáng sợ.”

“...” Cô không sinh ra quái vật đâu nhé.

An Nhu không thèm để ý đến anh nữa, cô trở mình, chẳng mấy chốc đã thiếp đi.

Trong lúc mơ mơ màng màng, dường như cô cảm giác được có người ôm mình từ phía sau, cái ôm vừa dịu dàng vừa triền miên.

“An Nhu sinh cho anh một tên nhóc mập mạp.” Anh nói khẽ, “Tốt quá.”

Có thứ gì ấm áp dán sát cổ cô, theo sau là âm thanh khàn khàn trầm trầm.

Anh lập lại lần nữa, dường như hơi nghẹn ngào, “Tốt quá.”

Đời này, những thứ anh muốn hình như đều có cả rồi.

8.

Cuối cùng chuyện mà Trần Bạch Phồn lo cũng không xảy ra.

Bạn nhỏ Đoàn Đoàn không hề mập mạp như anh nghĩ, cơ thể của bé rất bình thường, cũng không gầy yếu như hồi An Nhu còn nhỏ.

Đoàn Đoàn có một đôi mắt to ngật nước, khuôn mặt cậu bé trắng nõn, lúc cười rộ lên trông y hệt thiên thần. Không biết là cậu giống ai mà nói chuyện rất ngọt nên luôn được mọi người yêu quý.

Mọi người xung quanh thấy cậu bé thì đều không nhìn được mà trêu chọc cậu, chỉ có Trần Bạch Phồn vẫn còn giữ vững một trái tim sắt đá.

Hôm nay, Trần Bạch Phồn đón Đoàn Đoàn về từ nhà trẻ.

Trần Bạch Phồn vừa ôm Đoàn Đoàn vừa nghe bé tùm tùm kể về chuyện xảy ra ở nhà trẻ hôm nay, trông cậu bé có vẻ rất vui, Trần Bạch Phồn bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của cậu nên tâm trạng cũng khá tốt đẹp, thỉnh thoảng sẽ mềm giọng trả lời cậu mấy câu.

Trần Bạch Phồn ôm con trai đi vào thang máy, Đoàn Đoàn ôm cổ ba đột nhiên non nớt hỏi: “Ba ơi, sao hôm nay mẹ không tới đón con?”

Giờ tan tầm của Trần Bạch Phồn muộn hơn giờ tan học của nhà trẻ nhiều nên bình thường chủ yếu là An Nhu đón Đoàn Đoàn về học, nhưng hôm nay anh được nghỉ nên nổi hứng chủ động đi đón con trai.

“Ba đón con không được à?” Anh hỏi.

Đoàn Đoàn sờ ngón tay, trông cậu bé có vẻ hơi rầu rĩ, “Cũng, cũng được ạ.”

... Nghe có vẻ miễn cưỡng nhỉ?

“Nhưng mà Đoàn Đoàn yêu mẹ nhất.” Bé Đoàn Đoàn chớp chớp mắt, ngoan ngoãn nói.

Trần Bạch Phồn liếc cậu, anh nói: “Con yêu mẹ nhất cũng được, nhưng mà phải nhớ là.”

Đoàn Đoàn nghiêm túc nhìn ba.

“Người mẹ yêu nhất không phải con.”

Cậu bé tỏ ra sững sốt, méo miệng nói: “Mẹ nói mẹ yêu con nhất mà.”

Trần Bạch Phồn cau mày, anh vừa mở khóa bằng vân tay vừa tị nạnh: “Không thể nào, mẹ con yêu ba nhất.”

Trong giây phút cửa mở ra, đôi mắt Đoàn Đoàn ngập nước, cậu bé bắt đầu khóc lóc thảm thiết. An Nhu nghe thấy tiếng bèn ra khỏi phòng bếp, cô lạnh lùng nhìn Trần Bạch Phồn.

Cô ôm Đoàn Đoàn vào lòng, cố kiềm tâm trạng muốn đập cho anh một trận: “Lần thứ năm trong tháng này.”

Trần Bạch Phồn: “...”

*

Buổi tối, sau khi Đoàn Đoàn đã ngủ thì Trần Bạch Phồn lại bắt đầu la lối khóc lóc: “Hôm nay em lạnh mặt với anh.”

An Nhu cũng cạ lời: “VẬY anh tị nạn với con làm gì?”

“Nhưng anh cũng là bé cưng của em mà.” Trần Bạch Phồn chui vào lòng cô, anh tỏ ra không cam lòng, “Anh mới vĩnh viễn là bé cưng của em.”

“...”

An Nhu thấy hơi buồn cười với hành động này của anh, nhưng cô vẫn cảm thấy chuyện này rất nghiêm trọng nên xụ mặt, “Sau này anh đừng có nói những lời này với con nữa, không tốt đâu.”

Trần Bạch Phồn sụp mí mắt, anh lầu bầu: “Hồi nhỏ anh cũng toàn bị thế.”

“Cái gì cơ?” An Nhu không nghe rõ lắm.

Trần Bạch Phồn không nói lại nữa, cuối cùng anh cũng chịu thỏa hiệp.

“Thôi được rồi.” Anh nghiêm túc nghĩ ngợi, “Nhưng nếu Đoàn Đoàn mà còn nói với anh là mẹ yêu nó nhất nữa thì em phải nói mười lần em yêu anh nhất với anh cơ.”

“...”

“Em không muốn à?”

“...”

“Hức.” Trần Bạch Phồn bắt đầu run run, anh chôn mặt vào cổ cô, giọng nói khàn khàn như đang khóc, “Mới kết hôn bốn năm mà em đã chán anh.”

An Nhu trợn tròn mắt: “Em có ý đấy đâu!”

“Em hết yêu anh rồi chứ gì.”

“...”

“Chắc chắn là em hết yêu anh rồi đúng không.”

“Rồi rồi, em nói, nói một trăm lần cũng được.”

Trần Bạch Phồn lập tức ngừng run, anh ngẩng đầu kéo cô vào lòng rồi thỏa mãn nói: “Anh sẽ cho em hiểu đàn ông ba mươi tuổi cũng có phong tình riêng.”

“...”

“Ngủ thôi, vợ ơi ngủ ngon nhé.”

An Nhu: “...”

Editor có lời muốn nói:

Thế là mình phải tạm biệt cặp đôi An Nhu và Trần Bạch Phồn từ đây rồi, rất rất cảm ơn sự ủng hộ nhiệt tình của các bạn, đây là động lực rất to lớn để mình kiên trì hoàn thành bộ này đó! Thực sự cảm ơn mọi người.

Đây không phải là một câu chuyện kịch tính gì, nhưng hy vọng sự dễ thương của họ sẽ khiến mọi người vui vẻ và thoải mái ~

Thế, hẹn gặp mọi người ở hồ tiếp theo của mình, “Hai mươi bốn phiên mùa hoa phong” nhé!

Chân thành cảm ơn tất cả mọi người!!

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Đừng Sợ

Chương 2: Tôi Không Phải Ăn Vạ

Chương 3: Anh Chàng Dịu Dàng

Chương 4: Lần Sau Tôi Còn Tìm Anh Để Tây Răng

Chương 5: Nàng Công Chúa Duy Nhất Của Anh

Chương 6: Họa Sĩ Này Xấu Tính Thế

Chương 7: Vậy Là Cô Đang Hỏi Tôi À?

Chương 8: Nhỡ Răng Khôn

Chương 9: Em Không Nhớ Anh À?

Chương 10: Em Ở Tầng Nào Vậy?

Chương 11: Lại Nói Dối

Chương 12: Anh Mua Cho Em Này

Chương 13: Người Này Sao Bám Dại Như Địa Vậy?

Chương 14: Bất An

Chương 15: Cô Thế Này Siêu Đáng Yêu

Chương 16: Đừng Khiến Cô Ấy Sợ

Chương 17: Anh Đã Hai Mươi Bảy Rồi

Chương 18: Hôm Nay Được Nghỉ

Chương 19: Người Khác Đều Có Vợ Uống Cùng

Chương 20: Cũng Sẽ Biết

Chương 21: Tôi Phải Dùng Tay Rồi

Chương 22: Giống Như Khi Còn Nhỏ

Chương 23: Tao Đánh Chết Mà Luôn

Chương 24: Vì Thích Em

Chương 25: Phần Phần Trong Thời Kỳ Tình Yêu Cường Nhiệt

Chương 26: Em Mau Thò Tay Ra Đi

Chương 27: Giỏi Thế Ừ

Chương 28: Thế Không Công Bằng

[Chương 29: Nhìn Lén Ai](#)
[Chương 30: Tiều Tuy](#)
[Chương 31: Thật Là Dối Trá](#)
[Chương 32: Vui](#)
[Chương 33: Vây Để Anh Uống Một Ngụm](#)
[Chương 34: Nhuộm Đầu Đôi](#)
[Chương 35: Có Mời Giây](#)
[Chương 36: Ngồi Xồm Xuống](#)
[Chương 37: Dễ Lấy Vợ](#)
[Chương 38: Mới Có Hai Lần](#)
[Chương 39: Bạn Gái Anh Chỉ Trông Mặt Mà Bắt Hình Dạng](#)
[Chương 40: Vì Bạn Trai Phiền Quá](#)
[Chương 41: Ngựa Đòn](#)
[Chương 42: Vui Thật](#)
[Chương 43: Em Muốn Ở Đâu?](#)
[Chương 44: Hai Người Họ](#)
[Chương 45: Chín Cuộc](#)
[Chương 46: Mất Cả Chì Lẫn Chài](#)
[Chương 47: Chiến Đấu](#)
[Chương 48: Nhớ Em](#)
[Chương 49: Quà Của Em](#)
[Chương 50: Có Phải Em Hết Yêu Anh Rồi Không?????](#)
[Chương 51: Vẫn Sẽ Thích Anh Như Hôm Nay](#)
[Chương 52: Hà Tín Gia X Giang Nhĩ \(1\)](#)
[Chương 53: Hà Tín Gia X Giang Nhĩ \(2\)](#)
[Chương 54: Anh Nghi Ngờ Đây Là Di Truyền](#)
[Chương 55: Tốt Quá](#)